

Giới thiệu Thành Trì Của Tôi

Editor: Khoai

Tình trạng: Hoàn chính văn (73 chương)

Thể loại: ngôn tình, thanh xuân vườn trường, vui nhộn,

Trích đoạn 1:

Ở trong trường học ai cũng biết Giang Tuyền có một cuốn sổ phác họa, phàm là những ai có tên trên BXH mỹ nam trong trường đều không tránh được bàn tay của cô. Mà cuốn sách có một cái tên hết sức "mỹ miều": Nhị trung giai lệ nhất oa đôn (có vẻ là 1 nỗi hăm chi toàn là mỹ nam)

Sau đó, trong lớp của cô có một học sinh mới chuyển đến.

Một ngày nọ, Giang Tuyền bị anh ta chặn lại ở hành lang.

"Bạn học Giang, nghe nói bạn đã về mình? Hử?"

"Không có" Giang Tuyền cúi đầu, nhỏ giọng thì thầm: "Mặc, mình về cậu có mặc quần áo"

Trích đoạn 2:

Lần đầu tiên trong cuộc đời Giang Tuyền được tỏ tình, đáng tiếc đã bị Châu Trì phá hủy.

Hôm đó là một ngày đẹp trời, Châu Trì cả người nhếch nhác đẩy tung cánh cửa phòng, một tay cầm cái túi xách, băng gạc trên trán vẫn còn hơi đỏ. Anh đứng ở cửa và gọi tên cô: "Giang Tuyền"

Tất cả mọi người ở trong phòng đồng loạt nhìn sang, anh tựa người vào khung cửa, mặt không đổi sắc, nói: "Anh chảy rất nhiều máu"

Giang Tuyền: "..."

Châu Trì là ai?

Nói chính xác thì, anh ta chỉ là một người cậu hề của Giang Tuyền.

Bạn đang đọc truyện *Thành Trì Của Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Một cơn mưa mùa thu vừa qua đi, tiết trời đột nhiên trở lạnh.

Sáng sớm, Giang Tuyền bị tiếng đồng hồ báo thức làm cho tỉnh ngủ. Đợi cô rửa mặt xong, căn phòng bên cạnh đã bắt đầu ồn ào, rõ ràng thằng bé Châu Ứng Trì đã thức dậy. Giang Tuyền chải đầu buộc tóc, cầm cặp sách đi xuống lầu.

Trên bàn ăn dưới lầu, cháo gạo nếp vẫn đang tỏa ra hơi nóng hằm hập, bánh bao mới chiên xong vẫn còn vết dầu bóng loáng.

"A Tuyền, đừng ăn nhanh quá, ăn nhiều một chút." – Di Đào dùng chất giọng đặc sệt miền Nam của mình nhắc nhở cô mấy lần.

Di Đào giúp việc trong nhà đã nhiều năm, năm nay đã gần 50 tuổi. Mọi người trong nhà đều dành cho di một sự tôn trọng nhất định. Giang Tuyền gặt đầu một cái, tốc độ nhai lại càng nhanh hơn, chỉ khoảng vài phút đã xử lý xong ba cái bánh bao chiên.

Di Đào nhìn về phía cầu thang nói lớn: "Tri Tri, Tiểu Tri..."

"Đây đây, cháu vẫn còn sống!" Trên lầu vọng xuống tiếng đáp trả của cậu bé.

Khoảng một phút sau, Châu Ứng Trì như một con khỉ nhỏ tung tang chạy xuống, cậu bé mặc một chiếc áo thun chui đầu màu đỏ, một đầu có gắn một cọng lông, cặp sách trên vai lúc la lúc lắc, nhìn qua đáng vẻ đặc biệt huênh hoang.

Nhìn thấy Giang Tuyền, cậu bé ngừng nguẩy cái đầu chạy tới, cười đến không thấy mặt trời: "Chị, chị hôm nay đẹp quá, da trắng như trứng gà bóc, tóc bóng mượt như hạt mè đen. Đáng vẻ chị ngồi đây nhìn y như một con thiên nga trắng cao quý, đang xoe đôi cánh trắng muốt của mình để hứng lấy ánh

nặng sớm mai"

"Tri Tri, cảm miệng"

"..."

Châu Ứng Tri thất vọng vắn vẹo cơ thể hai vòng, cất tiếng: "Chị, cho em mượn ít tiền với, em sắp nghèo đến mức phải bán cả quần mất rồi"

Tháng trước, thằng bé này nghịch ngợm phá phách bị giáo viên tóm được báo về gia đình, không may hôm đó người mẹ luôn khoan dung độ lượng của nó tâm tình bỗng nhiên không tốt, một cuộc điện thoại đường dài liên tục luôn tiền tiêu vặt cả tháng trời, làm cho tên nhóc này đột nhiên phải bỏ mồm bỏ miệng, còn đầu tiên ăn gà rán uống coca, đặc biệt là cũng chả còn một đồng để mua kẹo cho các bạn nữ. Cuộc sống đường đường từ một quý công tử trở thành một quả trứng nghèo đến đáng thương, giờ đây hy vọng duy nhất chỉ còn có bà chị Giang Tuyền này mà thôi.

Giang Tuyền hỏi: "Cần tiền làm cái gì?"

"Sắp thi đến nơi rồi, em cần mua một ít tài liệu để ôn tập. Lần này em nhất định sẽ cố gắng phấn đấu một chút, kỳ thi toán nhất định sẽ đứng đầu để cho chị thật hãnh diện." Chu tiểu thiếu gia thuận mồm hứa hẹn.

"Trùng hợp quá, chị cũng đang định đi mua sách" – Giang Tuyền xúc nốt muỗng cháo cuối cùng bỏ vào miệng, đọc thấu suy nghĩ trong đầu cậu bé dễ như nhỏ một cọng lông chân. "Tan học em đến trường cấp 3 tìm chị, gặp nhau ở chỗ cũ nhé." Rồi xách cặp đi thẳng.

"....."

Châu Ứng Tri đứng hình trong 3 giây, há miệng ngậy ngốc nhìn theo chỉ thấy một cái vẫy tay còn sót lại.

Giang Tuyền đi ra khỏi cửa, bên ngoài không khí đã vô cùng náo nhiệt. Hàng xóm láng giềng ai nấy đều vội vàng đi làm, đi học. Chỗ này là một con hẻm nhỏ trong nội thành, là một khu vực cũng tương đối tốt. Nhà cửa khu này cũng đều đã lỗi thời, nhưng giá nhà cũng rất cao.

Ra khỏi con hẻm là mặt tiền đường lớn, xa hơn chút nữa là một khu thương mại.

Một chiếc xe màu đen chạy tới dừng lại ở đầu hẻm, cách Giang Tuyền chỉ vài mét. Cửa sau xe mở ra, một người phụ nữ trung niên mặc một chiếc áo khoác gió bước xuống. Về mặt được trang điểm vô cùng khéo léo lộ ra nụ cười: "A Tuyền, người đẹp nhỏ"

Là mẹ kế của cô, Châu Mạn.

Giang Tuyền sững sốt, đi qua một bước, hỏi: "Dì Châu, không phải tuần sau sao?"

Châu Mạn nói: "Thay đổi lịch trình rồi, chút nữa giữa trưa mới bay. Thuận đường nên ghé thăm ba con một chút."

Ba của Giang Tuyền – Giang Phóng là một Phó giáo sư ngành Triết học, một năm nay ông đều ở tại Nhật Bản làm công tác nghiên cứu.

Giang Phóng và Châu Mạn cũng là một cặp đôi truyền kỳ, một người làm nghiên cứu học thuật tính cách nhẹ nhàng, tùy tiện, một người lại là một nữ cường nhân mạnh mẽ trên thương trường. Nghe nói, năm đó hai người do ngồi cùng một chuyến bay mà tình cờ quen biết. Hai người tính tình khác biệt, duy chỉ có phương thức nuôi dạy con cái là có chung ý tưởng. Những vấn đề nhỏ nhặt trong cuộc sống cả hai người đều không quá để tâm đến, ngay cả chuyện học hành cũng không đòi hỏi gì lớn lao. Chỉ cần giáo viên không động đến thì tất cả đều được an toàn. Sau khi kết hôn, hai vợ chồng chuyển tới ở một khu phố mới, mỗi người đều bận rộn với công việc của mình. Khu nhà này là của mẹ Châu Mạn để lại. Châu Ứng Tri từ khi học tiểu học đã bị ném tới đây, còn Giang Tuyền thì mới chuyển vào được ít bữa. Dì Đào phụ trách chăm sóc cho hai người bọn họ. Cả nhà bốn người rất hiếm khi gặp nhau đầy đủ, bởi vậy cho nên bốn năm qua thuận lợi chung sống rất hòa bình.

Khi bọn cô đang nói chuyện, hai người còn lại ở trong xe cũng mở cửa theo xuống. Người phía trước là trợ lý của Châu Mạn – Tiểu Triệu, Giang Tuyền có biết người này. Anh ta đi vòng ra phía sau xe để mở cốp, ánh mắt Giang Tuyền rơi vào người đứng đằng sau.

Một nam sinh cao lớn đang đứng ở đó, dáng đứng nghiêng nghiêng ngả ngả như chực đổ tới nơi, có vẻ vừa mới ngủ dậy, nhìn không có lấy một tí tinh thần. Anh ta mặc một chiếc áo mỏng màu đen, bên dưới một cái quần cùng màu. Không biết có phải do chân dài quá hay không, mà cái quần nhìn trông bị ngắn một đoạn.

Nhìn xuống chân cậu ta lại càng khoa trương hơn. Trong cái lạnh của tiết trời mùa thu, thế nhưng anh ta lại mang một đôi dép xỏ ngón mùa hè.

Cách ăn mặc này không giống như người ở xa đến, mà giống như một người đang chuẩn bị đi vào nhà tắm của mình, vô cùng tùy tiện. Cậu ta nghiêng người đứng ở đó, Giang Tuyền nhìn thấy một hình xăm trên mắt cá chân trái. Vì khoảng cách khá xa nên cô không nhìn rõ, hình như là một chuỗi ký tự: LL.....

Cô đang nhìn chăm chăm thì đột nhiên cái chân ấy cử động.

Cậu ta đeo cái cặp sách lên vai, tiến về phía trước hai bước, từ cốp sau lấy ra một chiếc xe đạp địa hình đã cũ nát.

Châu Mạn hít cảm lên, nói: "Đây là cậu nhỏ của Tri Tri, chiều nay Tiểu Triệu sẽ dẫn nó đến báo danh. Dì đã gọi điện cho lão Tôn của mấy đứa thông báo rồi."

Giang Tuyền cũng đã đoán ra, trước đó Châu Mạn cũng đã đề cập đến vấn đề này với mọi người, lúc đó, tên nhóc Châu Ứng Tri kia còn bất mãn, phản nản hết mấy ngày liền.

Giang Tuyền vẫn nhìn chằm chằm vào mắt cá chân của cậu ta, đúng lúc người kia hình như cũng cảm thấy bất thường nên xoay người lại. Từ đầu đến cuối chỉ nhướng mắt nhìn một cái, ngoài ra không có lấy một biểu hiện dư thừa.

Châu Mạn cũng không giới thiệu bọn họ với nhau, trực tiếp nói: "Tiểu Triệu, anh dắt nó vào trong đi đã, trong nhà có người đó"

"Ồ"

Mắt cá chân theo người kia mà càng ngày càng xa, Giang Tuyền vẫn không nhìn thấy rõ.

Châu Mạn hỏi: "Con nhìn cái gì mà chăm chú thế?"

Giang Tuyền lắc đầu: "Không có gì."

"Không muốn nói sao? Được rồi" Châu Mạn mỉm cười một chút nói: "Nếu nó ở trường có làm gì rắc rối, con cứ chịu trách nhiệm xử lý. Đừng để lão Tôn gọi điện cho đi. Lão Tôn có trách nhiệm thì có trách nhiệm thật, nhưng mà ông ấy phiền lắm. Mỗi lần nghe ông ấy gọi điện là đi liền muốn đi toilet."

Giang Tuyền nghe thế liền phì cười: "Con chịu trách nhiệm như thế nào được?"

"Tùy con" Châu Mạn chẳng hề quan tâm, cứ như vậy ném một mớ trách nhiệm nặng nề lên đầu Giang Tuyền.

Thứ hai lúc nào cũng dài đằng đẳng, đối với những người chán học thì sự mệt mỏi đã lên đến đỉnh điểm. Bốn tiết học buổi sáng đã hết sức dày vò, cũng may còn có giờ nghỉ trưa, có thể thoải mái ngủ bù một giấc. Trước giờ học khoảng 5 phút, Giang Tuyền bị bạn cùng bàn Lâm Lâm đánh thức, ngược mặt nhìn lên đã thấy lão Tôn dắt một người đang đứng ở cửa lớp.

Cô nhìn qua một chút liền nhận ra cậu ngay.

Cậu ta mặc một chiếc áo thun, bên ngoài lại chồng thêm một lớp áo len màu xám, đôi dép tông lười dưới chân đã được thay bằng đôi giày đá banh cổ ngắn. Chiếc cặp sách vẫn như cũ được đeo trên vai trái.

Dáng vẻ lúc này đã không còn giống như chuẩn bị đi tắm nữa rồi.

Lão Tôn đứng trên bục giảng, gõ mạnh lên mặt bảng mấy cái: "Yên lặng hết đi. Mấy em cả ngày chỉ biết âm ỉ, nếu còn dư năng lượng như thế chỉ bằng làm thêm 2 bộ đề thi đi."

Lớp học yên lặng được một chút, nhưng sự chú ý của mọi người lại không dành cho Lão Tôn.

Lão Tôn thả lỏng khuôn mặt, hiền lành nói: "Thầy thông báo một chút, lớp mình hôm nay có một bạn học mới chuyển đến, sau này bạn ấy sẽ cùng các em học chung, hy vọng lớp ta đoàn kết cùng nhau học hành tiến bộ."

Lão Tôn tóm lại một câu, kêu gọi tinh thần tương thân tương ái, mọi người đối với giọng điệu này đều đã sớm thuộc lòng, tự động bỏ ngoài tai.

Mấy nữ sinh ở tầm tuổi này, cứ hề nhìn thấy trai đẹp thì kiểu gì cũng ít nhiều bị hấp dẫn, mà nam sinh thì luôn bị những cái mới lạ thu hút, bởi vậy cả lớp đều hào hứng nhìn chằm chằm vào học sinh mới ở trên bục giảng, xì xầm bàn tán.

"Nào, em hãy tự giới thiệu bản thân cho mọi người đi, em tên là gì, thích môn học nào, sở thích là gì nữa?"

Lão Tôn di chuyển sang bên cạnh vài bước, có ý định nhường vị trí trung tâm cho cậu ta, thế nhưng không ngờ mới bước được hai bước thì người kia đã giới thiệu xong rồi.

"Châu Trì, không có sở thích gì cả." – Giọng nói trầm thấp nhẹ nhàng, nhưng nghe qua có hơi chút tùy tiện.

Cậu ta vừa cao lại gầy, dung mạo vô cùng rực rỡ. Có lẽ vì đôi mắt một mí, nên khi ngẩng cằm lên trông có vẻ lạnh lùng. Nói xong mấy chữ đó, khóe miệng cậu ta hơi nhếch lên, có vẻ như đang cười, thế nhưng cái nhếch mép này rất nhanh liền biến mất, giống như là cho có lệ.

Mấy nam sinh bên dưới không quen nhìn điệu cười khinh khinh như thế, thì thầm: "rất ngầu đấy"

Một số nữ sinh táo bạo hơn ghé tai nhau to nhỏ: "Rất cao, mắt một mí, chuẩn soái ca"

"Môi của cậu ấy rất đẹp"

"Tóc của cậu ấy có vẻ nên cắt ngắn hơn, cảm thấy cậu ấy nên để kiểu đầu đinh, càng ngắn càng tốt."

"Rất đẹp trai phải không?" – Lâm Lâm kéo tay áo của Giang Tuyền nói: "Không biết từ đâu chuyển đến nữa."

Giang Tùy vừa xắn tay áo vừa suy nghĩ, không biết có nên nói với Lâm Lâm rằng người này chính là cậu nhỏ hồ của cô hay không. Cậu nhỏ trên danh nghĩa.

Tuy rằng có chút vô nghĩa, thế nhưng thế giới rộng lớn này đâu thiếu những điều lạ kỳ.

Nhưng cô còn chưa kịp nghĩ xong, lão Tôn thấy không có ai chú ý bèn nói: "Như vậy đi, Châu Trì, em tạm thời ngồi ở bên kia đã, đợi lần tới sắp xếp lại chỗ sẽ tính tiếp nhé."

Ông chỉ xuống chiếc bàn trống ở hàng cuối cùng bên cạnh cửa sổ, cạnh đó có một nam sinh nhìn như một con khỉ ốm đang gục đầu ngủ, những ồn ào vừa rồi trong lớp đều không khiến cậu ta tỉnh dậy. Lão Tôn giận tím mặt nhưng không làm gì được, chỉ có thể lớn tiếng quát to: "Trương Hoán Minh, tối qua em đi ăn trộm cả đêm à, đứng dậy cho tôi."

Châu Trì cầm theo cặp sách đi xuống dưới, mấy hàng ghế phía trước đều ngoái lại nhìn cậu ta.

Trương Hoán Minh đang đắm chìm trong mộng đẹp thì bị tiếng quát làm giật mình tỉnh dậy. Hãy còn trong trạng thái lơ mơ, lại thấy mọi người xung quanh đều tập trung nhìn về phía mình, nhất thời ngơ ngẩn: "Oh fuck"

Bốn phía vang lên một trận cười nghiêng ngả.

Lão Tôn gõ 3 lần xuống mặt bàn, lúc này lớp học mới có vẻ yên tĩnh trở lại.

Sự tồn tại của Châu Trì mang lại cảm giác hiện diện rất mạnh, ngay cả khi cậu ta ngồi ở một góc không quá nổi bật nhưng cũng không làm giảm đi sự hứng thú của người khác đối với mình. Nguyên buổi chiều hôm đó, có vẻ như nữ sinh đi nhà vệ sinh từ cửa sau đột nhiên nhiều hơn bình thường, thế nhưng cũng không ai nói gì với cậu ta cả.

"Chep, không đúng. Cậu ta hình như phản ứng với Trương Hoán Minh đó". Lâm Lâm nói với Giang Tùy sau cả buổi quan sát.

Giang Tùy đang ăn bánh quy, chỉ còn 1 phút nữa là tới giờ vào học, liền ăn sống ăn chết, dứt khoát mặc kệ cậu ta lại nhai một bên. Lâm Lâm hết sức phối hợp nói: "Quả như dự đoán, Triệu Hử Nhi rốt cục không chịu nổi cô đơn rồi, tuổi hãy còn trẻ mà đã mắc tiểu nhiều lần, chắc chắn thật đã có vấn đề lớn. Mình biết ngay mà, đây chính là hình mẫu của cậu ta, bảo sao mỗi lần bàn về con trai đều nói đến dạng này."

Giang Tùy muốn hỏi xem, rốt cục loại này là loại gì, thế nhưng chưa kịp mở miệng thì tiếng chuông vào học đã vang lên.

Đây là tiết học cuối cùng của ngày hôm nay, mọi người già bộ hăng say lắng nghe cô giáo ngữ văn thao thao bất tuyệt trên bục giảng chờ đến lúc hết giờ, cuối cùng tiếng chuông tan học cũng vang lên.

Giang Tùy hôm nay đến lượt trực nhật.

Học kỳ này tổ trực nhật của Giang Tùy có bốn bạn nữ, nhưng chẳng ai thích công việc đổ rác, bởi vì cứ hễ đổ rác là lại phải về cuối cùng. Vậy nên, Giang Tùy từ đầu học kỳ đã đảm nhận luôn trọng trách này. Giang Tùy lau bảng sạch sẽ thì ra đứng ngoài hành lang, chờ mọi người quét dọn xong thì sẽ mang rác đi đổ.

Tòa nhà ngoại trừ học sinh ở lại trực nhật thì đều đã đi về hết, chỉ lác đác một vài học sinh ở nội trú chạy xuống căn tin mua cơm.

Giang Tùy xuống lầu đổ rác, sau đó đứng rửa ráy ở cạnh bể bơi. Lúc trở về, cô nhìn thấy có người đứng dưới tán cây phía sau lớp học. Cậu ta mặc một cái áo len xám, quần đen, đi đôi giày cổ thấp màu xanh nhạt.

Cô dừng lại nhìn một lúc.

Cậu ta đứng dựa vào gốc cây, cả người chìm trong ánh hoàng hôn âm đạm. một tay cậu ta cầm di động, tay kia cũng không rảnh rỗi, kẹp một điếu thuốc lá.

Không biết người bên kia đầu dây nói cái gì, cậu ta có vẻ bức bối, ném chiếc điện thoại sang một bên ghế bên cạnh, cúi đầu tiếp tục hút thuốc.

Trong tay Giang Tùy vẫn còn cầm thùng rác chưa khô, những giọt nước còn sót lại thì nhau rót xuống mặt đất.

Cô xoay người đi vào lớp học, thu dọn cặp sách chạy xuống, thế nhưng xuống đến nơi, cậu ta đã biến mất tự bao giờ.

Châu Ứng Trì đứng chờ ở cửa hàng đồ uống đối diện trường học hơn nửa ngày mới thấy Giang Tùy xuất hiện. Bởi vì lời nói dối buổi sáng mà hiện giờ thẳng bẻ phải theo Giang Tùy đi đến nhà sách, tùy tiện chọn hai cuốn sách Toán mang về.

Lúc hai chị em về đến nhà thì trời đã tối đen.

Đọc đường đi, Châu Ứng Trì luôn mồm ca thán: "Mẹ của em thật là quá đáng, lúc nào cũng hướng cho người bên ngoài. Trên gác rõ ràng là địa bàn của em, thế mà không thèm nói với em một tiếng đã mang cho người khác. Bà ấy tương bà ấy là Từ Hy Thái Hậu hay sao."

Giang Tùy cảm thấy khó hiểu trước sự giận dữ của thằng bé. "Gác xếp đó em cũng không mấy khi dùng, chả phải đã phủ bụi rồi sao?"

"Đấy không phải là vấn đề. Chị không hiểu đâu, cậu nhỏ của em vốn chả phải dạng người gì tốt đẹp..." Châu Ứng Tri nói với một giọng buồn bã: "Không biết cậu ấy sẽ ở đây bao lâu nữa."

Giang Tuyền nói: "Em buồn cũng vô ích, chuyện này mẹ em đã quyết định rồi."

"Chị nghĩ rằng mẹ em tự nguyện à?" – Châu Ứng Tri nói, "Nếu không phải do ông ngoại em trước khi mất cứ nhất định gửi gắm, thì mẹ em cũng chẳng quản đâu. Rõ ràng không phải cùng một mẹ sinh ra mà, mẹ em lại cũng chả thích con nít. Từ bé nếu không phải em tự lập thì chẳng biết đã bị vứt đến cái thùng rác nào rồi."

Giang Tuyền: "..."

"Cậu nhỏ" Giang Tuyền thuận miệng gọi nhưng lại cảm thấy không quen chút nào, bèn sửa lại: "Cậu ấy không tốt chỗ nào?"

"Hư lắm, chuyện tốt không làm, suốt ngày chỉ đi bắt nạt người khác."

"Nghe qua có vẻ giống em đó."

Châu Ứng Tri nhất thời ghen hòng, mắt ngân ngấn nước, nói: "Chị có phải là chị ruột của em không vậy?" Không đợi Giang Tuyền trả lời, cậu bé đã tự nhận ra sự thật: "À vâng, không phải."

Giang Tuyền cũng không nói thêm gì nữa, chỉ buồn cười nhìn cậu ta.

Châu Ứng Tri đều đã quen rồi, thế nhưng vẫn hướng Giang Tuyền nói: "Chị tin hay không tùy chị, nhưng em nói thật đấy. Trước đây cậu ấy còn đánh cả em nữa."

Giang Tuyền hỏi: "Cậu ấy từng làm chuyện xấu gì à?"

"Nhiều lắm" – Châu Ứng Tri nói, "Cậu ấy một mình chẳng phải sẽ sống rất tốt sao, mẹ em còn chuyển cậu ấy đến đây làm gì nữa không biết."

"Tại sao?"

"Đánh nhau, gây chuyện" Châu Ứng Tri nhíu mày ra vẻ bí ẩn nói "Vì một người phụ nữ."

Ah

Giang Tuyền hơi ngưng lại, hình như cô có chút hiểu rồi.

"Cậu ấy yêu sớm phải không?"

Bạn đang đọc truyện *Thành Trì Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

"Chính xác." Châu Ứng Tri liếc cô, tự nhiên hốt hoảng một cái. Ai da, giật mình cái gì chứ, lẽ nào chị còn không biết sao?

Có khi nào cậu ấy đã nhìn thấy quyền tranh vẽ trong phòng chị từ lâu rồi không?

Quyền tranh vẽ của Giang Tuyền phong cảnh vô hạn, cô chỉ vẽ chân dung, không một ai trong BXH mỹ nam của trường tránh khỏi bàn tay nóng bỏng của cô. Quyền tranh này có cái tên hết sức mỹ miều: "Nhị trung giai lệ nhất oa đôn" (ngụ ý một cái nồi hầm toàn giai đẹp:3 chắc vậy, mình đoán vì không hiểu lắm)

Nồi ở đây ý không phải chỉ nồi để nấu ăn, Châu Ứng Tri tin rằng với sức ăn của Giang Tuyền, tuyệt đối phải ăn hết hai ba cái nồi ấy.

Trong số mỹ nam giai lệ ấy, liệu có ai không bị chị ấy sờ qua một chút chứ.

Châu Ứng Tri không tin cho lắm.

Ngay từ khi cậu ta chỉ là một cậu bé mới 13 tuổi đã sớm hiểu rõ, Giang Tuyền nào có phải dạng ngoan ngoãn gì cho cam. Trong đầu chị ấy lúc nào chả toàn là mưu kế phức tạp, chuyện yêu sớm này chưa hẳn là chị ấy không biết. Lại nói, cậu ấy mới đến có một ngày, trên lớp lén lút nói chuyện yêu đương cũng chẳng có gì lạ, huống chi đây còn là trường cấp 3.

Có điều, chuyện yêu đương ấy mà, phần lớn có tan có hợp, chia tay rồi cũng chưa nói chắc được là sẽ không quay lại.

Châu tiểu thiếu gia luôn tự nhận mình là một người vô cùng lương thiện, không thích chọc ngoáy vào sở thích của người khác, dứt khoát bỏ qua chủ đề này, trở về câu chuyện chính: "Dù sao thì chị cứ tin là em nói đúng đi, cậu ấy không phải ngọn đèn cạn dầu đâu, nghe mẹ em nói đã xin cho cậu ấy vào lớp của chị rồi? Thật là thần kỳ quá đi mất, chị của em và cậu nhỏ của em lại trở thành bạn cùng lớp, hê hê hê."

Uhm đúng, thật thần kỳ.

Giang Tùy cũng nghĩ vậy. Cô trước giờ chưa từng có cậu, bây giờ lại đột nhiên xuất hiện một người.

"Cậu ấy bao nhiêu tuổi rồi?"

" Bao nhiêu tuổi?" Châu Ứng Tri gãi gãi đầu, "Khẳng định là lớn hơn chị, 17 tuổi rồi."

Khi hai người trở về đến nhà, trời đã tối hẳn.

Châu Ứng Tri bụng đói kêu ọc ọc, cửa vừa mới mở đã gào thét kêu đói âm ỉ. Cũng may di Đào nấu cơm rất đúng giờ, bữa cơm gần như đã dọn lên xong hết. Di Đào một bên bụng nổi mẩn mẩn còn lại bỏ lên bàn ăn, một bên thúc giục bọn họ mau chóng đi rửa tay. Đột nhiên nghĩ tới, trên lầu vẫn còn một đứa trẻ mới đến nữa.

"Tri Tri à, rửa tay xong thì lên kêu cậu con xuống ăn tối nhé."

Châu Ứng Tri rất không tình nguyện nói: "Di nói xem, cậu ấy không phải ông nội con, con cũng không có nghĩa vụ phải lên lầu mời cậu ấy."

"Ai ya, con thật không biết phép lịch sự!" Di Đào nói lớn: "Con còn là phận cháu đó". Nói xong bèn trở lại phòng bếp thu dọn.

Ở bên này Giang Tùy đang xới cơm, Châu Ứng Tri bên kia cũng vừa đặt mông ngồi vào bàn.

Giang Tùy hỏi: "Em không đi?"

"Không đi!" Châu Ứng Tri nhón đũa gấp một miếng đùi gà, "Cậu ấy cũng không phải trẻ lên ba, đói còn không biết tự xuống mà ăn."

Giang Tùy chau mày: "Tri Tri, cậu ấy mới đến đây ngày đầu tiên."

"Còn không phải sao, đây cũng là ngày đầu tiên em phải chia tay với gác xép của em, em cũng phải nhẫn nhục chịu đựng rồi, còn không cho em tức giận một tí." Châu Ứng Tri vừa gặm đùi gà vừa nói, "muốn gọi thì chị đi mà gọi đi."

"....."

Căn nhà cũ này có tổng cộng ba tầng lầu, lầu một lầu hai trần nhà tương đối cao, lầu 3 có vẻ thấp hơn một chút, nên nhìn như một căn gác xép, có một căn phòng nhỏ để ở, bên ngoài là một mảnh sân thượng để phơi đồ. Trước kia chỗ này không có ai ở, Châu Ứng Tri thỉnh thoảng dắt mấy đứa con trai trong lớp về quây phá âm ỉ, hiện tại lại trở thành địa bàn của cậu nhỏ.

Giang Tùy đứng ngoài cửa phòng gỗ gỗ hai cái, trong phòng vẫn không thấy có động tĩnh, nhưng cánh cửa bị gỗ nên hé ra một khe nhỏ, rọi một chút ánh sáng ra bên ngoài.

Cậu ta không đóng cửa.

Giang Tùy lưỡng lự một chút, lại tiếp tục gõ mạnh hơn. Bên trong rốt cục cũng phát ra giọng nói khàn khàn biếng nhác: "Ài?"

Cậu ấy đang ngủ?

"Là tôi." Lại nghĩ có khi nào cậu ta không biết mình là ai hay không, liền nói: "Tôi là Giang Tùy, cậu..."

Còn chưa nói hết câu, cửa đã mở ra. Cơ thể mảnh mai của cậu ta xuất hiện sau cánh cửa, dép cũng không xỏ, trực tiếp đi chân trần ra.

Giang Tùy đoán không sai, cậu ta đúng là đang ngủ, đầu tóc rối bù, áo phông nhăn nhúm một mảng, cuộn tròn ở bên dưới, để lộ ra một mảng cơ bụng.

Giang Tùy không cần nói cậu ta cũng đoán ra rồi.

Châu Tri đưa hai tay lên vuốt mặt, hình như vẫn còn chưa tỉnh táo, nhìn cô.

"Ủm,...sao vậy?" Cậu ta háng giọng hỏi, tiếng nói rất thấp, vừa nói vừa gãi gãi cổ.

Dáng vẻ vô cùng lười biếng.

Giang Tùy không nghĩ được gì khác, chỉ cảm thấy bộ dáng của cậu ta lúc này không lãnh đạm giống như ban ngày, ngược lại có vẻ lười biếng giống như mấy vị hoàng thân quốc thích trong những bộ phim cổ trang ngày xưa. Khấp người hèn nhất trung ra 72 tư thế ngủ mặc kệ triều đình đầu đá, hậu cung tranh đoạt âm mưu quý kẻ cùng giang sơn mỹ nữ đối với cậu ta đều không có quan hệ.

Cũng không đúng, có lẽ với mỹ nữ vẫn có quan hệ một chút, Tri Tri nói cậu ta từng vì một người phụ nữ mà đánh lộn mà.

Giang Tuyền cảm giác như xuyên không về thời cổ đại.

Cô vẫn đứng như phỗng bên ngoài cánh cửa gác xếp, dưới chân cầu thang vốn chỉ cách cửa phòng một đoạn ngắn, một cô gái cao một mét sáu ba đứng trước người anh lại càng thêm phần nhỏ bé. Châu Trì cao cao tại thượng quét mắt nhìn cô hai lần, mắt vẫn còn mơ màng, đột nhiên nghe cô nói: "Di Đào đã nấu cơm rồi, cậu xuống lầu ăn đi."

Thanh âm của một cô gái nhỏ, mang theo phép lịch sự, nghe rất êm tai.

Châu Trì vốn dĩ rất buồn ngủ, nghe xong lại càng buồn ngủ hơn, cậu ta tựa vào cửa dùng chất giọng khàn khàn hỏi cô: "Không còn chuyện gì khác?"

"Ừm" Giang Tuyền đang chăm chú nhìn vào đôi mắt một mí của anh ta, nghe không hiểu.

"Tôi quên nói" – Châu Trì nhú mắt hai cái sau đó mở ra, miễn cưỡng tỉnh táo một chút. – "Sau này không cần nấu cơm cho tôi. Lúc nào tôi muốn ăn có thể tự làm."

...Tự nấu???

Giang Tuyền ngẩn người.

"Đi xuống và nói giúp tôi một tiếng." Cậu ta nói một câu sau đó lại bỏ vào phòng.

Tối hôm đó, Giang Tuyền cũng không biết Châu Trì xuống dưới ăn cơm khi nào, dù sao sáng sớm ngày thứ hai cô được Di Đào thông báo thức ăn còn dư ngày hôm qua bỏ trong tủ lạnh đã không còn, không những vậy còn biến mất hai quả trứng.

Rõ ràng, năng lực tự làm cơm mà cậu ta nói đó chính là chiên cơm với trứng.

Có lẽ bởi vì Châu Mạn đã từng dẫn dò qua cậu ta tính tự lập, cho dù Tri Tri nói không ít lời khó nghe nhưng Giang Tuyền cũng cảm thấy nên đối với Châu Trì dễ ý một chút. Suy cho cùng, cậu ta cũng là người mới đến, mặc dù thật ra cậu ta cũng chả cần mấy người bọn họ.

Cậu ta giống như có sức hút bẩm sinh, rõ ràng lúc nào cũng có cái vẻ lạnh lùng kiêu ngạo, thế nhưng không đến một tuần đã có thể trở thành trung tâm của vũ trụ. Cuộc sống cũng rất sung sướng dễ dàng. Đánh bóng rổ thì có người giúp cậu ta giữ sân bóng, cũng thu hút rất nhiều nữ sinh vì cậu ta mà đến cổ động nhiệt tình.

"Kỳ lạ nha, gần đây không thấy Triệu Hử Nhi đi nhà vệ sinh liên tục nữa." Lâm Lâm cắn ống hút sữa chua – "Cậu ấy sẽ không bỏ cuộc nhanh như vậy chứ?"

"Không biết nữa." – Giang Tuyền không tập trung đáp lại, tình cờ một thân ảnh đập vào mắt từ ngoài đi vào.

Dẫn đầu là Châu Trì, cậu ta hôm nay mặc một chiếc áo len màu đen, trên vai có một vết rách ngang nhỏ. Giờ tập thể dục buổi sáng Giang Tuyền đi qua kế bên cậu ta nên tình cờ nhìn thấy. Cô tốt bụng nhắc nhở nhưng đối lại cậu ta chỉ gật đầu mà cũng không thêm nói gì cả.

Thật ra, cậu ta tới cũng được một tuần rồi, thế nhưng bọn họ nói với nhau còn chưa quá năm câu, ở nhà cũng chẳng mấy khi chạm mặt. Châu Trì thường dậy rất muộn, mỗi ngày chuông vào học rồi mới thấy cậu ta tới, trở về nhà là lên thẳng lầu, ăn cơm cũng tự mình mình giải quyết, sáng ra đi Đào sẽ nhìn vào lượng đồ ăn còn lại trong tủ lạnh để phán đoán xem tối qua cậu ta có ăn hay không.

Trên gác có một nhà tắm riêng biệt, tất cả tắm rửa giặt giũ cậu ta đều giải quyết ở trên đó. Quần áo cũng là tự giặt tự phơi. Rõ ràng là sống cùng một nhà, nhưng cậu ta lại giống như một người khách trọ.

Giang Tuyền thường nghe Di Đào nói đi nói lại: "Thằng bé này rốt cục là làm sao không biết?" Thậm chí đi ấy còn lên lút đi hỏi thằng nhóc tiểu Tri, thế nhưng nhiều năm không gặp, lối sống sinh hoạt của người cậu nhỏ này nó cũng chả hiểu nổi, chỉ vỗ đùi đánh tét một cái, sau đó đưa ra kết luận: "Mới đến thì ra về thế thôi, đến tám phần là già bộ đấy. Cậu ấy á, còn công tử hơn cả con."

Cho dù Giang Tuyền cũng không hiểu Châu Trì lắm, nhưng cũng cho rằng Tri Tri nói có lý.

Những người như cậu ta ấy mà, rất khó thỏa mãn.

Ngày ngày đều trưng ra một vẻ mặt lãnh đạm, cũng chẳng thấy cậu ta tỏ vẻ nhiệt tình với cái gì.

Giang Tuyền từ trong suy nghĩ thoát ra đã thấy Châu Trì cầm một chai coca đi về chỗ của mình, bên cạnh là Trương Hoán Minh cũng vài ba nam sinh vẫn còn đang chơi đùa ầm ĩ. Cậu ta vắn nắp chai coca và uống một ngụm, xương hàm ẩn hiện rõ ràng.

"Nghe nói hôm trước một đám con trai rủ nhau đi hát karaoke, mấy đứa con gái cũng đi theo, Triệu Hử Nhi cũng có mặt. Cậu nói xem, Châu Trì có thích kiểu con gái như cậu ta không nhì? – Lâm Lâm nhích lại gần, bày ra bộ dạng hóng hớt.

"Có thể"

Lâm Lâm nói: "Mình thật không hiểu, bọn con trai suy nghĩ nông cạn vãi, suốt ngày chỉ thích được mấy đứa con gái vây quanh, mà đám đó nhìn y như lũ yêu nhèn nhện. Nhìn A Tùy của chúng ta nè, mình cảm thấy cậu so với Triệu Hử Nhi còn đẹp hơn nhiều."

Giang Tùy cười khỏ: "Này sao lại kéo cả mình vào thế?"

"Vốn dĩ lúc đầu mình cũng chẳng thêm đề ý, thế nhưng cái kiểu của cậu ta giống như cả thế giới này chỉ có mình cậu ta là đệ nhất mỹ nữ ấy, thân thiện dễ gần. Thật phát buồn nôn, trước mặt thì thân thiện các kiểu, rồi lén lút đâm người ta ở sau lưng, chuyên có trò đi giật bỏ người khác, không biết là loại người gì nữa."

Bàn trên Hứa Tiểu Âm đã đi mua sữa đậu nành nóng quay về, đặt mông xuống ghế liền quay lại: "Cái gì thế, tám chuyện mà không gọi mình với."

"Ê chính là cậu đi mua đồ nha." Lâm Lâm đàn áp nói, "Đang nói đến ai đó đó, cậu hiểu mà, hử?"

Hứa Tiểu Âm phấn khích ừ một cái, nói: "Nói với mấy cậu một tin mới, tuần sau không phải là sinh nhật của Triệu Hử Nhi sao, cậu ta muốn mời cả lớp mình đi karaoke đấy."

"Cả lớp??? Cậu ta muốn làm gì không biết?"

"Cậu ấy không phải muốn kiếm được mỗi nhân duyên tốt sao, kiếm người có tiền, có thể bao nuôi cậu ta. Đến lúc đấy cậu ấy mời chúng ta, chúng ta đi hay không đi đây???"

"Việc gì mà không đi, đi để còn xem kịch chứ. Đi xem Triệu mỹ nữ quyến rũ Châu lạnh lùng!"

Giang Tùy: "..."

Vốn Giang Tùy nghĩ tuần này sẽ yên ổn mà trôi qua, thế nhưng trưa thứ sáu lại phát sinh một sự việc.

Giang Tùy ăn trưa xong trở về, liền thấy phòng học ồn ào lộn xộn. Đám học sinh đang rối rít bàn luận về chuyện con trai lớp mình với con trai bên lớp sáu đánh nhau rồi.

"Đánh nhau ở lầu dưới ấy. Bọn lớp sáu cậy mình cao to béo tốt, trực tiếp đập thẳng một trai soda sang, thế nhưng bọn lớp mình né được, bọn kia còn bị Lý Thăng Chí tóm lấy đập cho lặn ra đất luôn."

"Cậu không được chứng kiến đâu, Châu Trì mới gọi là oai dũng. Nếu không phải có cậu ta qua, thì có lẽ mũi của Trương Hoán Minh đã gãy rồi."

"Bây giờ nguyên đám bị kéo lên văn phòng rồi..."

Loạn thất bát tao. Cụ thể chuyện là như nào cũng không ai biết rõ, cơ mà có khả năng liên quan đến việc tranh nhau sân bóng rổ.

Tiết học thứ hai buổi chiều, có vài đứa con trai lục tục trở lại lớp, mặt đứa nào đứa nấy đều ủ rũ. Trương Hoán Minh đi về cuối cùng, trên mặt có một vết bầm to tướng.

Giáo viên dạy Toán đang ở trên giảng giải đề thi, Lâm Lâm choáng váng nhìn Giang Tùy, cứ có cảm giác có gì đó sai sai: "A Tùy, sao cậu cứ nhìn gì đằng sau vậy?"

Giang Tùy lắc lắc đầu, cúi đầu ghi công thức.

Sau khi tan học, tổ trực nhật bắt đầu quét dọn. Trương Hoán Minh giúp Châu Trì thu dọn cặp sách, cùng Lý Thăng Chí đi xuống lầu, đi đến hành lang thì nghe thấy đằng sau có tiếng bước chân và tiếng gọi gấp gáp.

"Trương Hoán Minh."

Giang Tùy chạy đuổi theo, mặt bởi vì chạy mà đỏ lên một chút.

Trương Hoán Minh nhìn cô ngạc nhiên, trong lòng có chút giật mình. Đứng hình tầm hai giây thì nghe tiếng cô hỏi nhỏ: "Vì sao Châu Trì vẫn chưa quay lại?"

Bạn đang đọc truyện *Thành Trì Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

5 giờ rưỡi.

Nhà hàng "Đồi Mộng Mơ" nằm trên phố đi bộ đang ở giờ cao điểm đông khách, quang cảnh ở nhà hàng này rất được, giá cả cũng tương đối phải chăng, khá đông sinh viên đại học khu này thường lui tới, có liên hoan lớp cũng ưu tiên tới đây, bởi thế cho nên giờ này phòng trong phòng ngoài gì đều đã ngồi kín chỗ.

Phòng thứ ba trên lầu, đám con trai đã ngồi đánh bài một bên, trên bàn đã bày biện trà cùng ít đồ ăn khai vị, có người lấy ít đồ uống đi tới, gọi vọng vào góc trong: "Châu Trì!"

Châu Trì đang ngồi tựa lưng trên sofa, nghe tiếng gọi liền ngẩng đầu dậy, giờ tay bắt lấy lon bia được ném qua. Cậu ta tháo tai nghe đang nghe dở ra, ngồi thẳng dậy mở nắp lon.

Bàn bên kia không biết ai đã thắng bài, một hồi náo loạn ầm ĩ.

Lúc Giang Tuyền bước vào, lon bia Châu Trì uống đã nhìn thấy đáy. Cậu ta có thói quen từ trên bàn ném rác vào sọt, thế nhưng hôm nay ở địa hình không tốt, nên nhắm có vẻ không được chính xác, một cú ném qua chiếc lon màu xanh đậm bay trong không khí, lắc lắc nửa vòng, cuối cùng rơi xuống ở dưới chân Giang Tuyền.

"Tình huống gì vậy?"

Mấy nam sinh đang chơi bài đều ngừng lại quét qua nhìn, mắt sáng cả lên. Thằng khỉ Trương Hoán Minh thế mà lại dắt theo một đứa con gái!

Nhìn lại một lần nữa, lại càng kinh hoàng. Ai daaa....hình như là Giang Tuyền kia?!

Trường trung học bấy giờ, bất kỳ là lớp nào thì nữ sinh xinh đẹp đều được phân chia thành hai loại, một là sôi nổi hoạt bát, giao tiếp rộng rãi, ví dụ như Triệu Hử Nhi, nam sinh đều rất muốn chơi cùng, thi thoảng có thể gọi ra ngoài ăn cơm uống nước hát karaoke, trêu đùa một tí, luôn luôn là trung tâm chú ý của mọi người, còn loại còn lại chính là lúc nào cũng yên tĩnh hướng nội. Trong mắt con trai ba lớp, Giang Tuyền chính là loại thứ hai, nói không nhiều, lúc nào nhìn cũng có cảm giác không mấy vui vẻ, chỉ một đám con gái chơi thân với nhau. Một đứa con trai ở kí túc xá thi thoảng ban tối cũng kiếm cô nói chuyện, thế nhưng cuối cùng cũng chỉ chốt lại được một câu: muốn nói chuyện với Giang Tuyền, một chút cơ hội cũng không có.

Về Giang Tuyền, còn có một bí mật mà hầu như bọn con trai trong lớp đều biết, chính là lớp phó thể dục của lớp – Tổng Húc Phi thích thầm cậu ta.

Nghe nói, tình cảm của Tổng Húc Phi này sinh cũng rất tình cờ. Một lần cậu ta chán quá không có gì làm nên ngồi xoay xoay cái bút, sau đó chẳng may làm rớt. Giang Tuyền tình cờ đi ngang qua, nhặt lên đưa cho cậu.

Chỉ như vậy liền nảy sinh tức thì.

Có thể do học môn nam đang phát triển mạnh mẽ, nên nhất thời nảy sinh hứng thú, do đó đám con trai xúm lại trêu cậu ta: "Tổng Phi Phi cao to đẹp trai cũng không bằng một cây bút 18cm."

Tổng Húc Phi đối với lời trêu chọc của đám con trai cũng không biết làm sao, lại sợ bọn họ nói năng vớ vẩn, đành phải bỏ tiền ra mời nước để giữ bí mật. Đám con trai tuy rằng mồm miệng ba hoa, nhưng cũng không ai nói cho Giang Tuyền biết, mà Tổng Húc Phi vẫn còn đắm chìm trong tình yêu đơn phương của cậu ta, cho đến nay vẫn chưa hề nói với Giang Tuyền bất cứ một lời.

Bởi thế hôm nay Giang Tuyền đột nhiên xuất hiện, mọi người đều lấy làm kì quái.

Một nam sinh cười cười hỏi Trương Hoán Minh: "Thằng khỉ, đây là tình huống gì đây? Giang Tuyền sao lại đến thế này?"

"Đi, đi, đi, nhìn mấy người đang làm cái gì vậy?" Trương Hoán Minh đẩy cậu ta một cái.

Giang Tuyền cũng không nghĩ tới có nhiều người ở đây như vậy, không chỉ có con trai lớp mình, mà có cả con trai lớp khác.

Trương Hoán Minh hét: "Châu Trì, tìm cậu đây!"

Giang Tuyền đã nhìn thấy người ngồi trên ghế sofa nhỏ.

Châu Trì nhướng mày, hình như có một chút bất ngờ, qua hai giây liền đứng dậy đi qua.

"Tìm tôi?" Cậu ta cúi đầu xuống, vùng da trên trán phải bị rách một mảng, nhìn thấy rõ một vết thương còn đỏ đỏ, chính là kết quả của cuộc chiến vào buổi trưa.

"Ừ"

Giang Tuyền nhìn quanh một vòng, thấy bàn bên mấy nam sinh đang thích thú nhìn sang bọn họ hóng hớt, bèn hỏi nhỏ: "...Hay là ra ngoài nói nhé?"

Châu Trì gật đầu, đi lướt qua cô ra khỏi cửa.

Bên ngoài khu nghỉ ngơi ở cuối lối đi cạnh cửa sổ, chỗ đó không có người.

Châu Trì đứng tựa vào cửa sổ, gió từ bên ngoài cửa thổi vào làm mũ và áo len của cậu ta bay phấp phới. Ở chỗ này ánh đèn sáng rọi xuống chiếu lên vết thương của cậu ta nhìn càng đỏ và rõ ràng, có thể nhìn thấy một chút máu còn đang rỉ.

Giang Tuyền nói: "Chỗ này của cậu..." cô chỉ vào trán của mình, "chảy máu rồi."

Châu Trì đưa tay lên sờ một chút, đầu ngón tay dính máu đỏ lên.

"Không việc gì," cậu ta thờ ơ nói, "không chết được."

"....."

Giang Tuyền cúi đầu, từ trong cặp sách lấy ra một chiếc khăn giấy đưa cho cậu ta: "Cậu lau nó đi, nhìn có hơi dọa người."

Châu Trì nhìn cô hai cái, sau đó nhận lấy miếng giấy và ấn vào trán.

Giang Tuyền nói: "Điện thoại của cậu vừa mới bị sao vậy, hết pin hay sao, hình như gọi không được, vì vậy dì Châu đã gọi cho tôi."

Châu Trì không để ý hỏi lại: "Chị ấy nói gì?"

"Chuyện cậu đánh nhau ở trường, đại khái lão Tôn đã nói cho đi ấy rồi."

"Thế à, nhanh vậy." Châu Trì hình như không quan tâm lắm, giọng nói của cậu ta nghe không ra tí cảm xúc gì cả.

"Có thể là vì các cậu không nghiêm túc chịu phạt, giữa chừng liền bỏ chạy nên lão Tôn đã gọi điện thoại cho phụ huynh." Vừa rồi Châu Mạn trong điện thoại hình như có nói như vậy.

Giang Tuyền dừng lại một chút, giải thích: "Tôi đoán là thế."

"Lợi hại đấy." Châu Trì nhếch môi một cái, "đoán rất chính xác."

Cậu hãy còn tự hào?

Giang Tuyền không hiểu, đến lúc này rồi mà Châu Trì còn có thể đứng đây cười được, tựa như chuyện đánh nhau bị phạt không phải là của cậu ta.

Cô nghĩ một lúc rồi nói: "Không bằng, cậu gọi lại cho dì Châu một cuộc." Cô lấy điện thoại từ trong túi ra, đưa cho cậu ta.

Châu Trì nghĩ cũng không nghĩ, trực tiếp từ chối: "Khỏi đi."

Giang Tuyền cũng không biết phải nói gì, cảm thấy chuyến đi đến đây lần này của mình thật không cần thiết. Cô cất điện thoại vào túi, nhìn ra cửa sổ, nói: "Vậy tôi về trước."

Lời còn chưa ra khỏi miệng, Trương Hoán Minh từ trong phòng thò nửa người ra, lớn giọng hỏi: "Châu Trì, nói xong chưa, gọi Giang Tuyền ở lại đây cùng ăn tối!"

"Xong rồi." Châu Trì nói vọng lại, ánh mắt rơi xuống mặt Giang Tuyền, nhẹ giọng nói: "Ở lại ăn."

Nói rồi xò tay vào túi quần đi thẳng, lúc gần đến cửa phòng liền quay lại, thấy cô vẫn đứng đó bất động, vai đeo cặp sách, nhìn như một đũa ngọc. Cậu ta gọi lớn: "Ê, vào hay không đây.?"

.....

"Đến đến đến, Giang Tuyền ăn cái này, sườn nướng ở quán này ăn bao ngon!" Có một nam sinh đưa qua cho Giang Tuyền một cái bát, bên trong để sẵn miếng sườn.

"Ném thử con cá hủ này xem!" Có người xoay cái bàn có đĩa cá hủ về phía Giang Tuyền.

"Cảm ơn." Giang Tuyền gấp một miếng, trong bát đã xếp đầy thức ăn.

Lại có người chuyển qua một ly sữa dừa sang bên cô: "Cậu không uống được bia rượu, vậy uống cái này đi."

Giang Tuyền lại nói cảm ơn lần nữa.

Trương Hoán Minh gõ gõ lên mặt bàn vài cái, cười cợt nhả: "Được rồi được rồi, người nào người nấy giống như mấy con sói đói, dọa chết người ta rồi. Bình thường cũng không thấy mấy người hiếu khách đến như vậy ha!"

"Cậu nói hơi nhiều rồi đấy!"

"Liên quan gì đến cậu."

Một đám con trai ở trong phòng ồn ào ăn uống, náo nhiệt giống như một bữa tiệc tất niên. Giang Tuyền đã lâu lắm rồi không ăn bữa nào đông vui giống như vậy, ngày thường trên bàn ăn đều chỉ có mình cô và Tri Tri.

Trương Hoán Minh uống bia không ít, có tí men trong người, bèn dừng cầm hỏi: "Ê, 2 người các cậu thực sự là người thân à? Sao trước giờ mình chưa từng nghe thấy nhỉ? Là quan hệ như nào thế?"

Giang Tuyền dừng đùa, không biết nên hay không nên trả lời, quay sang nhìn bên cạnh do dự.

Châu Tri đang cầm cốc bia uống, mắt không nhìn đến cô, hỏi ngược lại: "Cậu đoán xem."

"Anh em họ? Trương Hoán Minh đoán chừng, mắt nhìn về phía Giang Tuyền, "Đúng không"

Giang Tuyền lắc đầu một cái, tiếp tục ăn.

Sau khi bữa ăn kết thúc, Trương Hoán Minh đã đoán thử vài ba đáp án, nhưng toàn bộ đều không đúng, tận đến khi về, Châu Tri cũng không tiết lộ câu trả lời, Giang Tuyền hiển nhiên cũng im lặng theo.

Giờ này, ngoài trời đã tối đen, trên đường tràn ngập ánh điện.

Giang Tuyền nhìn dáng người cao gầy trước mặt, tiến lên hỏi: "Ngồi xe bus không?"

Cậu ta ừm một tiếng trong cổ họng.

"Xe đạp của cậu vẫn ở trường à?"

Vẫn là ừm trong cổ.

Hai người chờ xe bus rất thuận lợi, chờ hai phút xe liền tới, chỉ là giờ cao điểm buổi tối, người trên xe tương đối nhiều, vì vậy chỗ ngồi không có.

Giang Tuyền đứng dựa vào cột gần cửa, nhìn khung cảnh bên ngoài cửa sổ không ngừng đi qua, cô lặng lẽ quan sát một lúc, quay lại thấy Châu Tri đang đeo tai nghe, không biết đang nghe nhạc gì.

Cô cúi đầu nhìn di động, phát hiện có hai tin nhắn còn chưa được, một là của Châu Mạn: Được, buổi tối đi gọi lại cho con.

Một tin khác là của Tri Tri: Di Đào nói chị chú ý an toàn, nhưng em báo cho chị biết, em rất không vui, tư vị đơn độc ăn bữa tối này, ngày mai sẽ cho chị nếm thử.

Giang Tuyền cười nhẹ một cái, có thể tưởng tượng được ra vẻ mặt của thằng bé lúc này.

Xe đến trạm đã là bảy giờ rưỡi, đèn đường đã thấp sáng con hẻm nhỏ.

Giang Tuyền đi theo Châu Tri vài bước thì điện thoại của Châu Mạn tới. Cô nhìn vào màn hình điện thoại, dừng lại ngẩng đầu nói: "Là điện thoại của di Châu."

Châu Tri không lên tiếng, bước chân ngưng lại, đứng dựa vào cột đèn chờ cô.

Giang Tuyền nhận điện thoại: "Di Châu."

Không biết đầu dây bên kia Châu Mạn nói gì, chỉ thấy Giang Tuyền ừm ừm một hai tiếng, đã biết, ngẩng đầu nhìn bóng người đứng ở cột đèn bên kia, nói: "Đúng, cậu ấy cũng trở về rồi, vâng...trở về cùng với con."

Châu Tri vẫn như cũ không nhúc nhích, cũng không thêm đề ý đến nội dung cuộc điện thoại.

Giang Tuyền nói hai ba câu nữa, sau đó liền cúp máy.

Hai người tiếp tục hướng về phía nhà mình đi tiếp, rất nhanh liền đi tới cửa. Giang Tuyền đột nhiên dừng lại: "Châu Tri."

Châu Tri hơi quay lại nhìn cô, nhướng nhướng mắt: "Ừm...có chuyện gì sao?"

Giang Tuyền nhẹ giọng hỏi: "Ngày mai cậu sẽ viết bản kiểm điểm chứ?"

"Không muốn viết"

"Nhưng cậu đã đánh nhau mà."

"Ừ."

"...Cậu vẫn nên viết thì hơn."

"Tôi không biết viết mấy thứ đó." Cậu ta nhẹ giọng nói.

Làm gì mà không biết viết? Nhìn dáng vẻ cậu ta mà nói, trước kia kiểu gì chả từng viết qua, còn có khi viết nhiều là đằng khác chứ.

Giang Tuyền đoán chắc là cậu ta đang nói dối, "Một nghìn chữ, rất nhanh thôi."

Châu Trì quay đầu lại, nhướn mắt nhìn cô mấy lần, "Sao, chị tôi giao tôi cho cậu quản à?"

"... Không phải."

"Vậy thì sao?" Cậu ta nhú mày một chút, ánh sáng chiếu lên khuôn mặt nhìn qua đặc biệt nhu hòa. "Thật sự coi mình là cháu gái của tôi sao?"

"..."

Giang Tuyền không còn gì để nói, quay người muốn đi, đằng sau nhàn nhạt truyền đến một tiếng: "Chỉ bằng cậu giúp tôi viết."

Hết chương 3.

Bạn đang đọc truyện *Thành Trì Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

"Tôi cũng đã viết kiểm điểm bao giờ đâu" Giang Tuyền vỗ vỗ tay lên trán nói. "Con mèo nó ị ra còn biết lấy các thứ che lại để mà giấu cốt. Cậu không muốn viết thế sao không biết kiểm chế lại? Lúc đánh nhau đẩy đầu óc cậu có phải bị thùng lỗ rồi không?"

Tôi không viết đấy.

Nhớ lại biểu cảm của Châu Trì lúc đó, Giang Tuyền lại bắt đầu đi giờ tay lên vỗ vỗ đầu vài cái nữa, khiến cho tóc tai toát loạn.

Chuông cửa vang lên, cùng với vọng bên ngoài là giọng nói làm màu của thằng bé: "Chị gái xinh đẹp của em, please open door!"

Giang Tuyền mở cửa, tiện thể sửa lại câu nói của nó: "Open the door."

Châu Ứng Trì dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn lại: "Chị cho em một tí mặt mũi đi, cứ y như thầy giáo dạy tiếng Anh của em vậy, ngày nào cũng trù dập lòng hăng hái của em."

Giang Tuyền hỏi: "Em qua đây làm gì vậy?"

Châu Ứng Trì giả bộ cười kiêu quý tộc: "Bỏn thiếu gia đây ngày ngày vi hành thị sát"

"Vào đi" Giang Tuyền tiếp tục đứng cạnh bàn sấy tóc.

Châu Ứng Trì nhích đến gần, gãi gãi đầu: "Chị, ngày mai là sinh nhật người anh em của em, thế mà bây giờ em một xu dính túi cũng không có. Là người anh em tốt nhất của em đó...."

Giang Tuyền ngắt lời thằng bé: "Tháng trước chẳng phải em cũng mới có một cái sinh nhật của anh em tốt sao?"

"Haizz, đúng là không có cách nào khác, bởi nhân phẩm của em tốt quá má."

Giang Tuyền biết thừa thằng nhóc này mồm mép lợi hại, nên chẳng vạ tranh cãi với nó: "Cần bao nhiêu?"

"Hai trăm thôi, em định mua một cái bánh gato nhỏ."

Giang Tuyền lấy tiền đưa cho nó, Châu Ứng Trì giả bộ cảm động: "Ồi đội ơn chị, hôm nay chị thật là tuyệt vời quá đi, đại ơn của chị em không biết nói gì để cảm tạ, ngày mai em sẽ mang về cho chị một phần bánh kem bơ nhé..."

Còn đang nịnh bợ như suối tuôn trào thì đột nhiên bị Giang Tuyền ngắt lại: "Trì Trì, cậu của em..."

"Sao thế? Cậu ấy bắt nạt chị à?" Châu Ứng Tri làm bộ nhưong mảy, kéo tay áo, "Có muốn em đi đập cho cậu ấy một trận không?"

"....."

Quả nhiên cậu nào cháu nấy.

Có điều Giang Tuyền vẫn cảm thấy ấm áp trong lòng, cô tin rằng Tri Tri thiếu gia này thực sự có thể vì mình mà giương nắm đấm.

Sáng thứ bảy, Giang Tuyền ngủ thẳng đến hơn tám giờ, tỉnh dậy đi xuống lầu một bóng người cũng chẳng thấy. Đồ ăn sáng vẫn còn nóng trong nồi, dĩ Đào chắc là đã đi chợ, Tri Tri cũng không có ở nhà.

Giang Tuyền một mình xử lý bữa sáng, ngẩng lên chợt thấy một bóng người đang lười biếng xuống lầu. Cậu ta dường như đã cảm nhận được sự thay đổi của thời tiết cho nên mặc một cái áo dài tay xuống, có vẻ được ngủ đủ rồi nên da dẻ nhìn qua cũng đã tốt hơn, chỉ có vết thương trên trán vẫn còn hơi đỏ.

Giang Tuyền không nói gì lặng lẽ cúi đầu tiếp tục ăn cháo, nghe tiếng bước chân của cậu ta càng ngày càng gần.

Châu Tri bước đến bên cạnh bàn, đáng người rộng lớn che phủ hết ánh sáng bên ngoài, đợi cậu ta bước qua mặt bàn liền sáng trở lại.

Cậu ta tiến vào bếp.

Trong tủ lạnh có mì, rau và vài quả trứng gà còn sót lại, cậu ta dường như rất quen thuộc nấu một bát mì.

Khi Giang Tuyền quay lại, thấy cậu ta vừa lúc chiên trứng xong và tắt bếp, trong phòng bếp vẫn còn dư lại hơi nóng hừng hực, mùi trứng lan tỏa khắp nơi.

Châu Tri rửa sạch mấy lá cải xanh và bỏ lên bên trên bát mì, luộc một lúc, thành thạo bỏ mì vào sau đó bung ra bàn ăn ngồi xuống.

Hai người mỗi người một món cùng nhau ngồi ăn sáng.

Tuy nhiên, mùi trứng chiên của Châu Tri quá hấp dẫn khiến cho Giang Tuyền cảm thấy bát cháo của cô thật là nhạt nhẽo chẳng có vị gì, mặc dù dĩ Đào đã căn cứ theo khẩu vị của cô mà nấu.

Châu Tri vừa ăn được một miếng liền cảm thấy có gì đó nhột nhột, ngẩng lên nhìn Giang Tuyền thì thấy cô đang nhìn chăm chăm vào quả trứng chiên trong tô. Cậu ta lấy một chiếc thìa chọc vào quả trứng sau đó bỏ sang bát của Giang Tuyền, "Ăn đi", vẫn là chất giọng khàn khàn như mọi khi, nghe qua tràn đầy mềm mại và từ tính.

Giang Tuyền vẫn nhìn chăm chăm không phản ứng.

Thật là thom quá.

Sau khi ăn xong tô cháo và quả trứng, Giang Tuyền đi vào bếp rửa chén bát. Vừa mới rửa xong thì thấy một cái tô được đưa đến trước mặt: "Giúp tôi rửa đi."

Thái độ này so với thái độ lúc tối qua nhờ cô viết kiểm điểm đúng là giống y chang như đúc.

Qua loa chiếu lệ như kiểu đương nhiên là việc của cô vậy, cũng chẳng đợi cô đồng ý mà đã đi luôn.

Thôi được rồi, ai bảo cậu ta chiên trứng ngon như vậy chứ.

Giang Tuyền rửa bát xong liền đi ra khỏi bếp, lại nhìn thấy Châu Tri từ cầu thang đi xuống lầu. Cậu ta khoác một cái áo măng tô ngắn, ngồi ở giữa cửa xô giày, trước khi ra ngoài còn quay lại nói: "Nói với dĩ Đào tối nay tôi không về đâu."

Cậu ta nói chuyện đi đêm không về rất bình thường, Giang Tuyền cũng không có quyền gì cản, nghĩ sao lại gọi với theo: "Cậu nhớ chú ý an toàn."

Taxi dừng lại, Châu Tri xuống xe và đi vào trong. Vừa mới tới đại sảnh đã nghe tiếng gọi vô cùng hào hứng: "Châu ca!"

Châu Tri quay lại.

Ba cậu con trai vội vàng hướng cậu lao tới ôm lấy, vỗ vai bộp bộp: "Các anh em nhớ cậu muốn chết!!!"

"Được rồi được rồi Bàn tử, nắm đấm của cậu như thép vậy, cẩn thận đâm Châu Tri trọng thương."

Trương Liêu và Trần Hoàng kéo cậu ta ra đằng sau.

Châu Tri hỏi: "Đến bao lâu rồi?"

"Ăn sáng ở khách sạn xong là tới ngay!" Bàn tử nói với giọng điệu hưng phấn, "Bọn tôi đến lúc 2h sáng nay, Hoàng ca chỉ sợ tông hồng xe mới, cho nên bỏ như một con rùa trên đường."

Trần Hoàng lớn tuổi nhất trong số bọn họ, năm ngoái đã nghỉ không học nữa, sau đó thi bằng lái xe.

"Đừng nói nữa, làm như tôi lái tệ lắm không bằng!" Trần Hoàng nói, "Bây giờ chúng ta đi đâu?"

"Kiếm chỗ nào ngồi một chút, giờ tạm thời lên lầu trên chơi bi-a đi."

Bốn người mua một chút thức ăn sau đó lên phòng bao trên lầu, vừa đánh bi-a vừa nói chuyện. Suy cho cùng, Châu Trì đi khỏi Mi thành mới chỉ một tuần, mọi người vẫn không cảm thấy có gì khác biệt phải thích ứng, chẳng qua chỉ là cuối tuần chạy lại chơi, dù sao thì đường đi cũng không phải là xa lắm.

Nơi này là tỉnh lỵ, so với Mi thành tất nhiên tấp nập hơn nhiều.

Bàn tử nói giọng thêm muốn: "Ở chỗ này có vẻ tốt ha, chỗ chơi rõ là nhiều, chỗ đánh bi-a này so với chỗ bọn mình cũng cao cấp nữa, nhìn qua đã thấy không giống nhau, lại còn có thể có phòng riêng nữa chứ!"

Trần Hoàng hỏi: "Trường học mới của Châu Trì thế nào? So với trường cũ của chúng ta có tốt hơn không?"

Châu Trì cúi xuống bàn bóng, nhàn nhạt trả lời: "Cũng vậy, chẳng cảm thấy gì cả."

"Đúng rồi, ở với nhà chị gái của cậu sao, chị ấy sao lại không sống với gia đình?"

"OK" – một viên vào lỗ. Châu Trì đứng thẳng dậy, đi đến bên cạnh ghế sofa ngồi xuống, Bàn tử ném qua một lon nước ngọt cho cậu ta, dừng lại có vẻ muốn nói gì đó.

Châu Trì hỏi: "Có gì muốn nói?"

Bàn tử gật đầu, lấy ra một phong thư: "Cái này...Chị Lâm Tư đưa cho anh, không biết chị ấy nghe được ở đâu tin bọn em muốn đến chỗ anh, nhất quyết muốn bọn em mang tới, chị ấy nói gọi anh nhưng anh lại không nghe điện thoại...."

Châu Trì không nhận, một tay mở nắp lon, nói: "Đem trở về."

"Châu ca, này..." Bàn tử cố gắng thuyết phục, "Anh vẫn nên xem qua một chút thôi, bọn em không thể nào lại mang trở về được."

Châu Trì liếc cậu ta một cái, nhận lấy phong thư, xé làm ba mảnh sau đó trực tiếp vứt vào thùng rác bên cạnh.

"....."

Trần Hoàng đi qua vỗ nhẹ vào người Bàn tử: "Tôi đã sớm nói rồi, bảo cậu đừng có lo chuyện bao đồng đi."

Bàn Tử sờ sờ cánh mũi: "Được rồi, lần tới em sẽ không nhận nữa."

Trần Hồng đập vào đầu cậu ta một cái: "Bị ngốc hả, lại còn lần sau nữa. Muốn Châu Trì tuyệt giao với cậu à?"

Bàn tử: "Em hiểu rồi."

Ngồi chơi chán ở phòng bi-a một lúc lâu, bốn người liền kéo nhau đến tiệm internet.

Chạng vạng tối chủ nhật, Châu Trì vẫn không quay lại. Di Đào hướng Giang Tùy căn nhắc: "Cứ như này không phải là cách, Mạn Mạn ngày nào cũng bận rộn công việc, không quản nổi cậu ta. Hai ngày không trở về, ngay cả điện thoại cũng không thèm gọi, muốn tìm cậu ta cũng chẳng biết chỗ nào mà tìm, lỡ có xảy ra chuyện gì cũng không biết phải làm sao."

"Vâng, con cũng không có số di động của cậu ấy." Giang Tùy ngồi xuống giúp bày biện đồ ăn trên bàn, "Chỉ có di Châu có, để buổi tối con gọi hỏi xem sao. Di Đào, di không phải lo lắng cho cậu ấy như vậy đâu, cậu ấy cũng không phải một đứa con nít."

"Ai ya, xem ra đúng là một chàng trai lớn rồi." Di Đào lộ ra nụ cười hiền hậu như một người mẹ, "Lớn rồi cũng tốt, tương lai lấy vợ sinh con, Mạn Mạn cũng bớt đỡ phải lo lắng nhiều nữa."

Giang Tùy có chút cảm thấy di Đào đã tính xa quá rồi, di Châu có khi cũng còn chưa nghĩ tới ngày cậu ấy lấy vợ nữa ấy chứ.

Di Đào càng nói càng như gãi vào chỗ ngứa, "thằng bé này có chút kỳ quặc, nói cũng không nhiều nhưng làm chuyện gì cũng rất tốt, mỗi ngày nó nấu đồ ăn xong cũng đều dọn dẹp bếp núc sạch sẽ."

Không sai, đây chính là ưu điểm, Giang Tùy cũng đồng ý là vậy.

Di Đào thở dài lần nữa: "A Tùy, con nói chuyện với cậu ta xem, bảo đừng có ăn đêm nữa, ảnh hưởng đến dạ dày."

Giang Tùy âm ừ: "Lần tới con sẽ nói với cậu ấy."

Mãi đến sáng thứ hai, Giang Tùy mới gặp lại Châu Tri ở trên lớp. Cậu ta lại đi học trễ, đi đến cửa lớp thì bị lão Tôn tóm được, nợ cũ từ hôm đánh nhau cộng thêm nợ mới hôm nay, kết quả cậu ta bị phạt đứng ngoài hành lang nguyên một buổi trời.

Sau hai tiết ngôn ngữ kết thúc, là đến buổi lễ chào cờ, yêu cầu tất cả mọi người phải mặc đồng phục tham gia.

Châu Tri tuần trước đã được phát đồng phục, hôm nay là lần đầu tiên thấy cậu ta mặc. Đồng phục so với tất cả mọi người trong lớp đều như nhau, xanh trắng hai màu thể nhưng mặc trên người cậu ta lại có vẻ đặc biệt, nãy đưa con gái trong lớp không có ai không ngoái lại nhìn.

Hứa Tiểu Âm về mặt đầy hưng phấn ngoái lại: "Thảo nào Triệu Hử Nhi lại đối với cậu ta nhất kiến chung tình, vừa gặp đã yêu."

Giang Tùy cũng quay lại nhìn hai cái, thừa nhận là cậu ta thật sự rất đẹp trai, vừa đỉnh đặc lại có vẻ tươi mới, giống như một cây bạch dương vậy, khác hoàn toàn với dáng vẻ đánh nhau hôm kia.

Tuy nhiên, dù đẹp trai đến mấy thì cũng không thể nào thay đổi được số phận phải đọc bản kiểm điểm của cậu ta ngày hôm nay.

Tất cả đám con trai đánh lộn vào sáng thứ sáu tuần trước đều phải đứng dưới cờ đọc bản kiểm điểm trước toàn trường. Đây chính là mệnh lệnh của thầy giám thị.

Châu Tri chỉ là một trong số đó.

Chuông reo một cái, tiếng nhạc phát trên loa phát thanh của trường cũng bắt đầu được mở lên, học sinh các lớp lũ lượt kéo xuống sân trường.

Châu Tri cũng hòa vào trong đám đông đi xuống, sắp bước đến sân thì đột nhiên cảm thấy có người kéo áo mình. Cậu ta quay đầu lại, nhìn thấy một khuôn mặt trắng trẻo sạch sẽ.

Cô đi bên cạnh cậu ta, nhỏ giọng hỏi: "Cậu đã viết bản kiểm điểm chưa?"

"Không viết." Cậu ta nhàn nhạt nhìn cô trả lời, "Cậu có viết không?"

Cô không đáp.

Ngay khi vừa tới sân trường, một mảnh giấy được nhét vào túi áo đồng phục của cậu ta.

"Tôi nói cho cậu biết, sẽ không có lần tiếp theo."

Cô nhanh chóng bước đi, rất nhanh hòa vào đám đông trước mặt.

Hết chương 4.

Bạn đang đọc truyện *Thành Tri Của Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Buổi lễ chào cờ chính là một trong những sự kiện nhàm chán nhất trong tuần, học sinh chẳng mấy ai thích thú hoạt động này cả.

Thoạt nhìn, dưới sân trường học sinh đứng thành hàng thành lối nghiêm túc, ai nấy đồng phục tề trung tràn đầy năng lượng, thế nhưng quan sát cẩn thận mới thấy mỗi người lại có một tư thế khác nhau, càng nhìn lại càng thấy ừ ề rũ rượi, may ra được mấy người đứng ở đầu có vẻ nghiêm chỉnh hơn.

Đại diện học sinh đứng dưới cờ phát biểu ý kiến, bên dưới các thanh thiếu niên lại chụm đầu to nhỏ nói chuyện riêng.

Phần cuối cùng trong buổi lễ chào cờ, chính là phần đọc bản tự kiểm điểm của mấy học sinh đánh nhau. Năm học sinh bước ra khán đài đều là những người trong vụ đánh nhau giữa lớp ba và lớp sáu vào buổi sáng thứ sáu tuần trước, bốn trong số đó đều là những gương mặt quen thuộc thường xuyên vi phạm, học sinh ở trường đều đã sớm quen mặt, chỉ có Châu Tri là người mới hoàn toàn.

Cậu ta là người thứ ba đọc kiểm điểm.

Bên dưới khán đài vì sự xuất hiện của cậu ta mà một phen náo loạn, hàng trăm ánh mắt đổ dồn về một phía, nhìn chằm chằm như muốn lột trần cậu ta ra vậy.

Có một vài nữ sinh tùm lại thì thầm to nhỏ: "Cậu ấy là ai vậy, hình như trước giờ chưa từng gặp qua..."

"Học sinh mới của lớp mình." – Bạn nữ lớp ba nhỏ giọng đáp lại.

Châu Trì bước tới đứng sau micro, quét mắt xuống nhìn bên dưới khán đài một lượt. Đầu tóc và lông mày cậu ta được bao phủ bởi một tầng ánh sáng ấm áp, bộ đồng phục màu xanh trắng làm giảm đi vẻ lạnh lùng thường thấy, thay vào đó là dáng vẻ hăng hái của một cậu thiếu niên. Cậu ta nhíu mày, một tay cầm lấy mic, tay còn lại thò vào trong túi áo khoác lấy mảnh giấy ra, hành động rất thân nhiên không chút xấu hổ, tựa như không phải đang đọc bản kiểm điểm mà là đang đọc phát biểu nhận một giải thưởng lớn gì.

"Thầy cô và các bạn thân mến..." Cậu ta hạ mắt và bắt đầu đọc chậm rãi.

Hai bản kiểm điểm của hai cậu trai trước đó đều bắt đầu bằng câu: "Kính thưa thầy cô và các bạn", chỉ có cậu ta là "thân mến", giọng đọc của cậu ta cũng không nhanh, chậm chậm rồi rạc, thế nhưng khi truyền qua micro lại có cảm giác ngọt ngào và quyến rũ lạ thường.

Triệu Hử Nhi ở trong đám đông cười khúc khích, nói: "Nghe thấy chưa, câu này các cậu có thể hiểu là: Triệu Hử Nhi thân mến....."

Bên cạnh mấy nữ sinh cũng cười cười phụ họa: "Không hồ là "Triệu phóng khoáng, đúng là có cậu ha!"

Đằng sau Lâm Lâm làm điệu bộ giống như chuẩn bị mắc ói, hướng Giang Tuy tố cáo: "Đúng là da mặt dày, mình thật không thể chịu nổi nữa."

Giang Tuy đưa tay lên suýt suýt vài cái, ra hiệu ý mặc kệ cậu ta đi.

Ở trên khán đài, "người nổi tiếng" vẫn đang tập trung tiếp tục đọc: "Việc tham dự vào trận đánh nhau lần này, tôi rất áy náy, tôi biết việc này không phải hành động mà một người có lí trí nên làm, mà nên làm một người khoan dung, hòa khí, không sợ kẻ mạnh, cũng như không bắt nạt người yếu. Trong triết học cổ đại, Mạnh Tử đã từng nói qua: có yêu người mới được yêu lại, có tôn trọng người khác thì mới nhận lại sự tôn trọng từ mọi người.", nữ triết gia người Đài Loan Tam Mao cũng nói: "cử chi khoan dung tự tại so với thái độ hung hăng hống hách càng dễ thu phục lòng người hơn....."

Trương Hoán Minh cùng Lý Thăng Chí ở bên dưới cột cờ chỉ biết ngó người ra nghe.

"Chết tiệt", Trương Hoán Minh không thể chịu nổi nữa, "đây có phải mẹ cậu ta thay cậu ta kiểm điểm không chứ?"

Lý Thăng Chí đưa tay lên đầu gãi gãi, đoán mò: "Ừa trước giờ cậu ta hình như chưa từng viết kiểm điểm hay sao vậy, viết gì mà nghe như viết văn thế này."

.....

Khán giả ở dưới khán đài ngồi nghe cũng rất kinh ngạc, giống như lần đầu tiên được nghe một bản kiểm điểm mà có nhiều câu nói nổi tiếng của các vị triết học gia như vậy.

Trước sau đám học sinh vẫn đang riu ra riu rít bàn tán sôi nổi, Giang Tuy cúi đầu lắng nghe, hôm qua khi viết đúng là không cảm thấy, hiện tại nghe cậu ta đọc mới nhận ra hình như đúng là có chút... hơi ầu ẩu thật rồi.

Vẫn còn đang suy nghĩ thì đột nhiên nghe: "Người kiểm điểm: Lớp 11 (3), Châu Trì."

"....."

Còn hai đoạn nữa cơ mà? Cậu ta ăn bớt mất rồi sao???

Sau khi Châu Trì đọc xong đi xuống, Trương Hoán Minh và Lý Thăng Chí lần lượt đi lên đọc qua loa hai bản kiểm điểm của mình, sau đó giờ chào cờ cũng kết thúc.

Châu Trì hướng về phía lớp học đi tới, Trương Hoán Minh chạy lên đập mạnh vào cánh tay cậu ta: "Cậu thú vị đấy, bản kiểm điểm đâu, nhanh đưa tôi nghĩa qua một cái!!!"

Châu Trì quay sang nhìn, móc túi ra một tờ giấy ném cho cậu ta.

Châu Hoán Minh mở tờ giấy ra liếc nhìn một cái liền phá lên cười: "Tôi nói ngay mà! Làm sao có thể là cậu tự mình viết được chứ, đây rõ ràng là chữ của một cô gái!" Đẹp đẽ gọn gàng như thế cơ mà.

Lý Thăng Chí cũng vội ngó sang xem "Là ai viết giúp cậu thế?"

"Giang Tuy." Châu Trì bỏ lại hai chữ, giật lại tờ giấy bỏ vào túi áo, kéo khóa lại và đi thẳng vào nhà vệ sinh.

Hai người bị bỏ lại nhìn nhau gục ngã: "Mẹ nó, có người thân là học bá thật tốt."

Lần đọc bản kiểm điểm công khai này cũng không làm cho Châu Trì mất mặt, trái lại càng làm cho danh tiếng của cậu ta được biết đến rộng rãi. Trên trang web của trường bắt đầu xuất hiện rất nhiều bài đăng bát quái về cậu ta, hầu hết đều được người khác chụp lên. Trong vài tuần này, lượng bạn bè

của cậu ta tăng lên chóng mặt, lớp 10 lớp 12 gì cũng đều có cả.

Nữ sinh theo đuổi cậu ta cũng chỉ tăng không giảm, ngay cả Triệu Hử Nhi hình như cũng chẳng có vị trí nào. Sinh nhật của Triệu Hử Nhi ngày hôm đó, Châu Trì cũng đi, lại bị Triệu Hử Nhi dẫn sang một phòng bao khác, nhưng hình như cũng chẳng có kết quả gì tốt đẹp.

Đến tháng mười hai, mọi người phát hiện Triệu Hử Nhi đã ở bên một nam sinh mới học lớp 9.

Đối với chuyện này, Giang Tuyền cũng không có được tận mắt nhìn qua, toàn bộ đều là được Lâm Lâm và Hứa Tiểu Âm tám chuyện cho biết. Sau khi sự việc bản kiểm điểm kia xảy ra, cô cùng Châu Trì cũng không mấy khi nói chuyện, chỉ có một lần vào cuối tháng trước cùng nhau ngồi ăn cơm, là do Châu Mạn dành chút thời gian rảnh rỗi về nhà, dắt anh em cậu cháu ba người bọn họ đi ăn một bữa thịnh soạn. Tuy rằng bầu không khí có đôi phần lúng túng, nhưng tổng thể lại thì cũng coi như là hài hòa, Châu Trì từ đầu đến cuối bữa đều không nói câu gì, chỉ có thẳng thốt Ứng Trì là ba hoa cả bữa.

Giang Tuyền không rõ lắm ngày hôm đó Châu Mạn đã nói với Châu Trì cái gì, mà hiện giờ nếu có đi qua đêm thì cậu ta cũng sẽ biết đường gửi cho cô một tin nhắn thông báo.

Sau khi trời trở lạnh, cậu ta cũng ít ra ngoài hơn, thế nhưng đối với việc đánh bóng rổ thì vẫn nhiệt tình như cũ. Sau khi tan học, Giang Tuyền thường thấy cậu ta ở sân bãi chơi bóng với một nhóm nam sinh, đều là những người mà cô không quen biết.

Cô cảm thấy là, cậu ta giống như một "đóa hoa" của xã hội vậy, làm cái gì cũng thu hút nguyên một bầy ong mật.

Không giống như cô, cuộc sống trước giờ của cô luôn rất yên tĩnh, trước khi bị Giang Phóng đưa qua cho bà nội nuôi, cô cũng từng có một nhóm bạn nhỏ, chỉ là hiện tại cũng không còn liên lạc, sau đó, trong nhà hàng năm cũng chỉ còn Tri Tri và đi Đào, từ năm cấp hai đến nay cũng chỉ chơi với mấy bạn nữ xung quanh chỗ ngồi, bạn bè của cô tính ra chắc không bằng một phần của Châu Trì kia.

Không biết cậu ra mỗi ngày trải qua cuộc sống bận rộn náo nhiệt như kia sẽ có cảm giác thế nào nhỉ?

"A Tuyền, cậu ngần ngại cái gì vậy?" Lâm Lâm lấy tay quơ quơ trước mặt làm Giang Tuyền giật mình, "không tập thể dục hả?"

"Mệt chết đi được, mình nghỉ một chút đây."— Lâm Lâm đưa tay quết quết mồ hôi trán sau đó khoác măng tô ngắn vào, tiến đến ngồi xuống bên cạnh Giang Tuyền, nhìn một đám nam sinh đang chạy đua trên sân bóng, "Bọn con trai đúng là sức lực dồi dào thật đấy, tiết thể dục nào cũng đá bóng không nghỉ tí nào, hôm nay trời lạnh như vậy, lại có thể cởi hết cả quần áo khoác ra!"

"Phải đấy." Giang Tuyền nói, "Mình ngồi đây nhìn còn cảm thấy lạnh."— Ai nấy đều chỉ mặc mỗi cái áo sơ mi mỏng, còn một đồng áo khoác, áo đồng phục thì xếp chồng ở bên kia.

"Còn không phải sao," Lâm Lâm thu lại ánh mắt quay sang nhìn Giang Tuyền, "A Tuyền, tóc của cậu hình như dài hơn rồi ấy."

"Ừ, dài quá rồi, mình định vài ba hôm nữa đi cắt."

Lâm Lâm nói: "Cậu đừng cắt đi, vừa hay mùa đông có thể che được hai bên tai, hay là cậu để dài đến eo luôn đi, mỗi lần hơi dài một tí là lại cắt, chẳng có chút thay đổi gì cả."

"Tóc dài gội đầu phiền phức lắm."

"Con gái đứa nào chả vậy?" Lâm Lâm nhớ ra cái gì đó, cười nham hiểm nói, "cậu không phát hiện ra à, từ khi tóc cậu dài ra đến giờ, chẳng phải nhận được nhiều thư tình hơn sao?"

".....Toàn nói nhăng."

"Nói nhăng đâu." Lâm Lâm lẩm bẩm, "À, mình thật sự cảm thấy kẹo ngọt được đặt trong ngăn bàn của cậu là từ chỗ lớp phó thể dục ấy. Mình nghe nói cậu ta thích cậu nên có quan sát vài lần, đúng là cậu ta hay nhìn lên cậu thật."

"Mình xin cậu." Giang Tuyền nói, "cậu nói trước mặt mình thì thôi đi, đừng có mà đi nói trước mặt người khác." Trong lớp khoái nhất là tám chuyện bát quái, lại còn thích thêm mắm dặm muối, nói ra một cái lại bị tam sao thất bản đi mấy chục lần.

"Cậu không tin thì cứ chờ mà xem, cậu ta sớm muộn gì cũng không nhận được tỏ tình với cậu thôi."

Cả hai còn chưa nói xong, Hứa Tiểu Âm ở bên kia đã gọi: "Chạy thôi"

Các môn thể dục của Giang Tuyền rất bình thường, chạy cự ly ngắn có thể tạm gọi là ổn, còn dài hơn một tí thì tương đối khó khăn, thi cuối kỳ này là thi 800 mét, đành phải luyện tập một chút vậy.

Mọi người đều cởi bỏ áo khoác để tập mấy động tác làm nóng cơ thể, Giang Tuyền mượn một cái dây thun, buộc tạm tóc thành một cái đuôi ngựa sau đầu.

Cả lớp có 19 đứa con gái, Tổng Húc Phi dựa trên ý của thầy giáo chia thành hai nhóm chạy. Giang Tuyền thuộc nhóm 10 người, chuẩn bị chạy.

Đường chạy ở sân thể dục tương đối rộng, lúc bắt đầu chạy thì không có vấn đề gì, Giang Tuyền cứ cầm chốt ở đường chạy trong cùng, không ngờ tới tới

khúc ngoặt bên trên có hai nữ sinh tranh nhau chạy, không biết thế nào mà đâm sầm vào nhau, Giang Tuyền né không kịp, cũng bị hai người đó quẹt vào, khiến cô ngã xuống bìa cỏ bên trong đường chạy, má trái bị cọ trực tiếp lên mồm đá, cảm thấy có một con đau nhói từ trán và một dòng chất lỏng ấm ấm chảy ra.

Tất cả nữ sinh đang chạy bộ ở đó đều nhìn thấy, lập tức chạy lại vây xung quanh thành một vòng tròn.

Thầy giáo thể dục vẫn còn đứng ở điểm đích, nhìn thấy tình hình như vậy bèn quay qua gọi lớp phó thể dục đến xem, còn chưa kịp gọi thì Tổng Húc Phi đã sớm chạy tới.

Giang Tuyền đã được đỡ đứng dậy, thấy Lâm Lâm và Hứa Tiểu Âm ở bên cạnh đang hoang mang gọi tên mình. Cô đưa tay lên chạm vào trán một cái, liền thấy máu ướt tay. Mọi người ai nấy tay chân rối loạn, chỉ biết lấy khăn giấy đưa qua để cô ấn lên trán, Châu Húc Phi rẽ đám đông ra, nhìn thấy cô như vậy có chút lông ngóng không biết phải làm sao.

Thầy thể dục đã chạy qua, gọi: "Mau đưa đến phòng y tế, ngăn ra đây làm gì?"

"Đứng đây, nhanh lên nhanh lên!" – Đám con gái cũng nhao nhao lên phụ họa.

Châu Húc Phi hoảng hốt bế Giang Tuyền chạy tới phòng y tế, Lâm Lâm và Hứa Tiểu Âm cũng vội vàng chạy theo.

Bên kia sân bóng rổ cũng vừa mới nghỉ hết hiệp, đúng lúc quay sang nhìn thấy tình hình bên này, Trương Hoán Minh một bên uống nước một bên nhìn sang, gọi to hỏi: "Xảy ra chuyện gì thế?"

"Tổng Húc Phi đang bế ai chạy vậy?" Lý Thăng Chí hí hóp mắt lại nhìn, lẩm bẩm.

Châu Trì đang uống nước, cũng không nhìn sang.

Một nữ sinh ở phía bên kia quay sang phía bọn họ nói lớn: "Giang Tuyền bị thương rồi!"

Trương Hoán Minh: "Hà?!"

Châu Trì hơi sặc, nhúu mày quay lại hỏi: "Ài?"

Bạn đang đọc truyện *Thành Trì Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Thầy giáo thể dục hỏi qua tình hình một chút rồi vội vàng quay lại sân tập, chỉ còn một vài học sinh đứng chờ ở phòng y tế. Tổng Húc Phi cũng không đi, đứng bên cạnh nhìn y tá xử lý vết thương cho Giang Tuyền, nói năng lắp bắp không thành lời: "Cô, bạn ấy, bạn ấy sao đến giờ vẫn còn chảy máu?"

"Bình thường, không có gì đáng ngại." Cô y tá một bên bận rộn xử lý vết thương, một bên vẫn không quên răn dạy: "Tôi nói mấy cô mấy cậu, hoạt động thể dục thì cũng nên cẩn thận một chút, phải lấy an toàn làm đầu, mặt mũi của một cô gái vô cùng quan trọng, miệng vết thương chỉ cần lớn hơn một chút nữa là phải đi khâu rồi."

Hai nữ sinh hồi nãy đâm vào Giang Tuyền lo lắng xin lỗi rồi rít.

"Không sao đâu," Giang Tuyền nhỏ giọng nói, miệng vết thương trên trán vẫn còn hơi đau. Cô cúi cúi đầu, khuôn mặt có chút trắng bệch, "chỉ là tai nạn nhỏ thôi..."

"Được rồi được rồi, cũng không có gì nghiêm trọng," cô y tá nói, "đừng đứng một đám ở đây nữa, đi lên lớp học đi, để lại một người ở đây là được rồi."

Lâm Lâm ngay lập tức nói: "Em ở cùng bạn ấy, Tiểu Âm cậu giúp mình xin phép thầy nha."

Tổng Húc Phi nhin không được, nói: "Chỉ bằng đề mình ở đây, các cậu về tập chạy bộ đi."

Lâm Lâm vốn muốn bác bỏ ý kiến này, đột nhiên lại nghĩ ra cái gì, sau đó gật đầu đồng ý.

Bốn nữ sinh vừa mới đi, thì lại có người tới. Giọng điệu khi gió của Trương Hoán Minh cất lên: "Giang Tuyền bị sao vậy?"

Giang Tuyền dịch người ngồi sang một phía, cũng không quay đầu lại, ba cặp mắt bên ngoài đồng loạt nhìn vào, Giang Tuyền nhận ra người đi đôi giày thể thao màu đen.

Châu Trì.

Trương Hoán Minh chạy lẹ nhất, đã chạy đến trước giường bệnh: "Ồi mẹ ơi, bị thương ở mặt sao?"

Lý Thăng Chí cũng chạy lại xem: "Thật là..."

Cô y tá gặp đám nam sinh ồn ào này liền cảm thấy phiền chết đi được, "Ồn ào cái gì, yên tĩnh một chút."

Tổng Húc Phi nhanh chóng kéo bọn họ ra ngoài cửa: "Mấy người sao lại đến đây hết thế này?"

"Bọn tôi không thể đến à?" Trương Hoán Minh nói, "Giang Tùy với Châu Trì là người thân, bọn tôi sao có thể không quản!"

Trước kia Tổng Húc Phi đã từng nghe qua chuyện này, thế nhưng cậu ta căn bản không tin, cậu ta nghĩ rằng Trương Hoán Minh tự bịa ra chuyện đó để trêu chọc mình thôi. Hiện giờ cậu ta cũng chẳng còn tâm trí mà nghĩ đến chuyện trêu đùa nữa, thấy Trương Hoán Minh: "Được rồi, cậu ấy không sao rồi, mọi người đừng tụ tập náo nhiệt ở đây nữa, trở về sân tập đi!" Cậu ta ý muốn nói cả Châu Trì đi về nữa, thế nhưng vừa quay lại liền ngẩn người.

Châu Trì đứng bên cạnh giường bệnh, nghe theo lời cô y tá đỡ lấy đầu Giang Tùy.

"Đúng, chính là như vậy, đừng để cô ấy động mạnh." – Cô y tá một bên dặn dò Châu Trì, một bên hướng Giang Tùy an ủi: "Được rồi được rồi, cần khâu trùng một chút, có hơi đau, em cố chịu một tí nha."

Giang Tùy khẽ ừm một tiếng. Một bên đầu được Châu Trì đỡ lấy mà có cảm giác nóng hằm hập. Cậu ta từ lúc vào đến giờ một câu cũng chưa nói, vẫn giữ nguyên khuôn mặt lạnh lùng.

Tổng Húc Phi chạy lại, thấy khuôn mặt của cô trắng bệch, vụng về an ủi: "Giang Tùy, cậu chịu đựng một chút, rất nhanh liền ổn thôi."

Cô y tá đã xử lý xong vết thương, lấy miếng gạc dán lên lại. Một bên chăm chú dán, một bên dặn dò những việc cần lưu ý.

Giang Tùy nhỏ giọng đáp lại, cảm thấy cuối cùng hai bàn tay lớn đã bỏ ra khỏi đầu, cô bèn đưa tay lên chỉnh lại mái tóc rối loạn.

Vẫn còn vài phút nữa mới tới giờ tan học, một vài nữ sinh đã chạy qua phòng y tế, Giang Tùy được mọi người hộ tống quay trở về lớp học. Chủ nhiệm Tôn cũng đã nắm qua tình hình, cũng đi qua thăm hỏi vài câu, thăm hỏi xong, ánh mắt liền quét quanh lớp học tìm kiếm, dừng lại trên người Châu Trì vừa quay lại từ nhà vệ sinh.

"Châu Trì!" Lão Tôn lớn giọng gọi, "Tan học hôm nay em đưa Giang Tùy về, trên đường chú ý chăm sóc em ấy, đừng có tới ngày dính lấy sân bóng rổ, làm cậu thì cũng phải ra dáng làm cậu một tí chứ."

"....."

Lớp học đột nhiên im lặng trong ba giây, hàng vạn dấu chấm than lơ lửng trên đầu đám học sinh trong lớp.

Giang Tùy mơ hồ, cùng với Châu Trì từ hành lang mới bước vào cửa ngăn người nhìn nhau.

Mơ hồ chừng một giây, Giang Tùy thấm thía lời nói của Châu Mạn: "Lão Tôn là một người tốt, nhưng mà có đôi khi thường hay cảm tính nóng vội, thường thốt ra lời nói mà không kịp suy nghĩ."

Châu Mạn nói phát liền đúng luôn, dù sao thì di ấy và Lão Tôn chính là bạn cùng lớp cả mười năm mà.

Tóm lại, nhờ sự ủy thác đặc biệt của lão Tôn mà mối quan hệ cậu – cháu của bọn họ đã được công bố rộng rãi, lớp học bỗng chốc trở nên sôi nổi ồn ào.

Năm giờ mười lăm, chuông tan học reo.

Từ các tầng lầu, thanh thiếu niên đổ ra như ong vỡ tổ.

Giang Tùy đứng bên cạnh đài phun nước phía trước tòa nhà trường học, Trương Hoán Minh và Lý Thăng Chí ôm quả bóng rổ cười nói đi tới: "Giang Tùy, đợi cậu nhỏ của cậu sao?"

"....."

Giang Tùy cảm thấy vết thương trên trán lại đau hơn rồi.

May thay, vừa lúc Tổng Húc Phi cũng chạy tới.

"Giang Tùy, cậu cảm thấy thế nào rồi?" Tổng Húc Phi bình thường tương đối cầu thả, tùy tiện, chỉ có khi đến trước mặt cô lại có chút căng thẳng không thể giải thích, giọng nói cũng không được tự nhiên, "Đầu của cậu vẫn rất đau sao?"

Trương Hoán Minh và Lý Thăng Chí ở bên nhìn điệu bộ căng thẳng của cậu ta mà phát buồn cười, học theo giọng điệu của cậu ta nhại lại: "Đúng đấy, Giang Tùy đầu của cậu vẫn rất đau sao?"

"Đỡ nhiều rồi." Giang Tuyền hướng Tổng Húc Phi nói, "hôm nay cảm ơn cậu."

"Không có gì, không có gì..." Đường Đường là một nam sinh lớp 11 thế nhưng lúc này Tổng Húc Phi lại đột nhiên đỏ mặt, "cậu không cần cảm ơn."

"Giang Tuyền." Một giọng nói không xa truyền đến.

Mọi người quay sang nhìn, thì thấy Châu Trì đi xe đạp tới, đang chống chân trái của mình xuống mặt đất.

Giang Tuyền nói tạm biệt với ba người bọn họ, sau đó bước nhanh ra chỗ Châu Trì đang đứng ở ngoài cổng trường kia.

Trương Hoán Minh nhìn bóng lưng bọn họ, vỗ vỗ lưng Tổng Húc Phi: "Ồ, mùa xuân của cậu đến rồi kìa, muốn lấy lòng Giang Tuyền, chỉ bằng lấy lòng cậu nhỏ của cậu ấy trước đi."

Tổng Húc Phi: "Cậu nói linh tinh cái gì vậy?" Cậu ta đến giờ vẫn không ngờ rằng, hai người bọn họ thật sự đúng là người thân.

"Cậu thật là ngốc chết đi được." Lý Thăng Chí nói, "Cậu nghĩ mà xem, nếu như cậu có mối quan hệ tốt với Châu Trì, còn sợ không theo đuổi được cháu gái cậu ta sao? Để cậu ta trước mặt Giang Tuyền nói tốt một chút về cậu, sau đó chúng ta tổ chức một cuộc chơi bởi vì đó, kêu cậu ta đưa Giang Tuyền cùng tới, đây mẹ nó có phải là một cơ hội tốt không! Nhưng mà, cậu cũng phải chịu thiệt thòi một chút, hừ..."

Lý Thăng Chí cười đầy ẩn ý: "Nhưng mà việc này xong rồi, Châu Trì cũng thành cậu nhỏ của cậu."

Tổng Húc Phi: "....."

Bên ngoài cổng trường, học sinh từng toán từng toán tỏa ra mỗi người một nơi, phía cuối chân trời hoàng hôn ngày càng buông xuống.

Chiếc xe đạp vẫn vững vàng đứng đó.

"Lên đi." – Giọng điệu nghe không ra chút cảm xúc gì cả.

Giang Tuyền bước tới hai bước, khó khăn leo lên sau đó ngồi nghiêng một bên xuống.

"Bám chắc."

"Bám chắc rồi." – Cô vịn vào yên xe một chút.

Châu Trì thả lỏng chân, bắt đầu đạp. Xe đi không quá chậm, nhưng rất vững vàng.

Giang Tuyền quần khăn quàng cổ, không cảm thấy lạnh lắm. Cô ngẩng đầu lên nhìn Châu Trì, nhìn cậu ta ăn mặc phong phanh, hoàn toàn không có cái gì che gió, chỉ mặc một cái áo khoác mỏng màu đen, mũi không đội, khăn không quàng. Tóc cậu ta bị gió thổi bay như mấy cây mạ non mới cấy.

Giang Tuyền kỳ quái nghĩ đến, làn da cậu ta có chút mỏng manh, lại trắng, hiện tại bị gió tạt vào như vậy khẳng định đã đỏ lên rồi.

Giữa mùa đông như thế này, phải đạp xe đi học quả là không dễ chịu.

Giang Tuyền suy nghĩ hỗn loạn, lại nghĩ đến chuyện xảy ra ở phòng y tế hôm nay. Thực ra cô không hề nghĩ tới cậu ta sẽ tới phòng y tế, tuy rằng trên danh nghĩa bọn họ đúng là người thân, thế nhưng quan hệ thực sự rất nhạt nhẽo, có phần giống như người dưng.

Đoạn đường này người xe đông đúc, âm ỉ huyền ảo, sau khi ngoặt vào một con hẻm khác đã an tĩnh hơn rất nhiều, Giang Tuyền nhìn bóng lưng rộng lớn của nam sinh trước mặt, nói: "Thực ra lúc này ở hành lang tôi vốn định nói với cậu, tôi tự đi về một mình cũng không có vấn đề gì cả, cậu có thể đi chơi bóng, nhưng mà cậu đi nhanh quá, tôi còn chưa kịp nói."

Phía trước phát ra tiếng "ừ" rất nhẹ, thanh âm theo gió cuốn trôi đi.

Giang Tuyền không kịp nghe thấy, đợi một chút, lại nói: "Cậu tức giận đấy à, là do hôm nay lão Tôn nói như vậy sao?"

Xuống dốc, tốc độ trở nên nhanh hơn. Tiếng gió ở bên tai gào rít.

Qua đoạn dốc, ổn định rồi bên trên mới vọng xuống một câu nhàn nhạt: "Máu chảy chưa đủ nhiều à? Vẫn còn sức nói chuyện vô nghĩa?"

"....."

Giang Tuyền triệt để im lặng, sau khi trở về cũng không nói gì với cậu ta.

Di Đào và Trì Trì bị vết thương của Giang Tuyền dọa cho hú vía.

"Ai da, sao lại hốc hác như này?" Di Đào lo lắng, "y tá ở trường có được không vậy, có cần phải đến bệnh viện kiểm tra lại một chút không? Khuôn mặt của một cô gái quan trọng lắm đấy."

Tri Tri cũng ở bên cạnh lo lo lắng lắng: "Chị, mặt chị sẽ không bị biến dạng đấy chứ?"

Giang Tuyền phải tốn rất nhiều nước bọt để giải thích.

Không ngờ rằng, đi Đào lại lo lắng quá độ, buổi tối liền gọi điện thoại cho Châu Mạn.

Vừa hay đúng lúc Châu Mạn mới kết thúc một cuộc họp, nửa đêm sau khi xuống máy bay không về nhà bên kia mà kéo vali đến thẳng căn nhà cũ bên này. Giang Tuyền là người thứ hai thức dậy, biết Châu Mạn đã quay trở về, khuôn mặt lại một lần nữa tiếp nhận sự đánh giá của Châu Mạn.

"Chị Đào nói mặt con bị hủy dung rồi, dọa đi sợ chết đi được." Châu Mạn cẩn thận quan sát một chút, nói: "Xem ra có chút làm quá rồi, không sao đâu, đợi khỏi rồi sẽ lại xinh đẹp như cũ thôi. Đi thôi, đi đưa con đến trường, tiện mua cho chị Đào một ít thức ăn, đậu phụ chị ấy làm đi ăn ngán muốn chết rồi."

"Vậy không đợi Tri Tri và Châu Tri sao, bọn họ còn chưa dậy nữa."

"Quản bọn họ làm gì, hai đại nam tử sức dài vai rộng."

Đưa Giang Tuyền đến trường xong, Châu Mạn đi mua một ít thức ăn, trở về liền bận rộn trong nhà bếp. Đáng về Châu Mạn bây giờ cùng với lúc bình thường có chút không giống nhau, không nặng nề áp lực mà có chút sáng khoái nhẹ nhàng, đối với đi Đào là đồng hương cũ cũng rất chân thành đối xử.

Châu Tri xuống lầu nghe thấy giọng của Châu Mạn ngừng lại một chút, nói hiện tại cô và Giang Phóng đã ly hôn.

"Thủ tục tuần trước đã hoàn thành xong rồi, hiện tại cũng không cần nói với A Tuyền, con bé hay suy nghĩ nghiêm trọng, không giống thẳng thắn Tri Tri vô lo vô nghĩ, chuyện này chưa hẳn đối với con bé không có ảnh hưởng, em đã bàn bạc với Giang Phóng rồi, khoảng một năm rưỡi nữa, đợi thi xong đại học rồi nói, nó bây giờ vẫn cứ ở đây đi học là tốt nhất, dù sao sau này em cũng coi con bé như con gái, không có gì khác biệt cả."

"Ai da," Di Đào liên tiếp thở dài hai cái, "Hai người...Tôi không biết nói gì với hai người nữa, ôi con bé A Tuyền đáng thương này, làm sao mà giấu nó được đây?"

"Có chuyện gì đâu, em với Giang Phóng vẫn là bạn bè tốt mà.....Ồ" Châu Mạn nhướn mày, nhìn Châu Tri đang thay giày ở ngoài phòng khách: "Em sao giờ này vẫn còn ở đây?"

"Ngủ quên."

"Được, em lợi hại hơn cả Tri Tri rồi đấy." Châu Mạn chỉ chỉ cậu ta, "Vừa rồi nghe hết rồi đúng không, thay chị giữ bí mật, đừng nói lung tung đấy."

Châu Tri nhếch môi: "Cô ấy ngốc thế à?"

Nói xong liền đi thẳng.

Lúc Châu Tri đến lớp, giờ truy bài sớm đã kết thúc rồi, lão Tôn không ở đây, cậu ta quang minh chính đại bước vào lớp.

Học sinh trong lớp đa số không ở đây, một số còn lại đang ăn bữa sáng, đủ các loại bánh bao há cảo khác nhau.

Châu Tri đặt cặp sách xuống, ngồi lên mặt bàn.

Giang Tuyền đang nói chuyện cùng mấy bạn học bàn sau, không biết nói đến cái gì, khóe mắt cũng giương lên, miếng băng gạc trên trán nhìn có chút buồn cười.

Châu Tri nhàn nhạt liếc qua một chút.

Quả nhiên, kẻ ngốc không biết gì thì sẽ có thể vui vẻ.

Hết chương 6

Lời tác giả: Ấy gu, cuối cùng cũng li hôn rồi, không cần bó tay bó gối nữa, có thể mạnh dạn bày tỏ cảm tình rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thành Tri Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Mối quan hệ giữa Giang Tuyền và Châu Trì bị đám bạn trong lớp chế giễu trong một vài ngày, sau đó xuất hiện một sự việc xen vào giữa.

Trong vòng một tuần, Giang Tuyền được ba cô gái không quen biết bắt chuyện, một người nhờ cô chuyển thư tình, một người hỏi cô về tình sử của Châu Trì, một người hỏi cô số QQ của cậu ta.

Lâm Lâm: "Cậu đều giúp cả sao?"

"Mình làm sao mà giúp được." Giang Tuyền nói, "cậu nghĩ Châu Trì sẽ thổ lộ tình sử của cậu ấy với mình hay sao?"

Lâm Lâm vừa cười vừa nói, "Không có QQ luôn á? QQ mà các cậu cũng không add friend nhau à?"

Giang Tuyền lắc đầu: "Mình chỉ có số di động thôi."

"Thế còn thư tình thì sao?"

"Vẫn còn trong cặp mình nè." Giang Tuyền nói, "cậu ta cứ trực tiếp nhét nó vào trong cặp mình, sau đó chạy biến mất như thỏ, người không biết còn tưởng cô ấy tỏ tình với mình ấy."

"Ha ha ha ha!" Lâm Lâm cười không ngừng lại được, "Để mình bày cho cậu một cách kiếm tiền nhé, bây giờ cậu chuyển sang làm người đưa thư độc quyền của cậu nhỏ nhà cậu đi, cứ mười tệ một bức, đợi đến khi tốt nghiệp rồi có khi cậu thành đại gia luôn ấy!"

Giang Tuyền: "....."

Thời tiết càng ngày càng lạnh, mới chớp mắt mà đã đến Giáng sinh rồi.

Giang Tuyền ăn sáng rửa tay xong, vừa từ bồn rửa tay đi ra ngoài thì đâm sầm vào Châu Trì từ dưới cầu thang đi xuống.

Giang Tuyền khẽ giật mình một cái, không ngờ rằng hôm nay cậu ta thế mà lại không ngủ nướng này.

Hai người lần đầu tiên ra khỏi nhà cùng một lúc, một trước một sau, ở giữa duy trì khoảng cách ba mét.

Trên đường một người hàng xóm đang đi mua đồ ăn nhìn thấy hai người, liền chào hỏi: "A Tuyền đi học đấy hả?"

"Vâng, chào buổi sáng bác ạ." Cô kết thúc lời chào hỏi, sau đó ngẩng đầu lên nhìn bóng lưng cao lớn trước mặt. Cậu ta bỏ hai tay trong túi quần, không buồn mở miệng chào hỏi, mà cũng đứng thôi, đến người nhà mà cậu ấy còn chả thèm nói chuyện, thì nói gì đến những người lạ này.

Cậu ta hôm nay khoác một chiếc áo khoác dài màu đen mỏng manh như cũ, trông có vẻ hơi gầy gò mảnh khảnh, chân rõ ràng dài như vậy, thế nhưng tốc độ đi bộ lại không nhanh, cứ từ từ chậm rãi.

Ngẩn người nhìn cậu ta cả nửa ngày, Giang Tuyền mới sực nhớ tới chiếc phong bì màu hồng vẫn còn nằm trong cặp cô cả mấy hôm nay.

Cơ hội này có vẻ không tồi.

Cô chạy lên hai bước đuổi kịp cậu ta, hai người đi ngang hàng.

Châu Trì quay đầu lại.

Giang Tuyền đội một chiếc mũ len màu đen, che đi phần lông mày và trán, hai má ửng đỏ nổi bật trên khuôn mặt trắng trẻo sạch sẽ.

Châu Trì quay lại tiếp tục bước đi.

"Hôm nay cậu không đi xe à?" – Giang Tuyền hỏi.

Cậu ta ừ một tiếng nhỏ trong cổ họng, "Hong rồi"

"Hờ." Giang Tuyền không nghĩ tới là nguyên nhân này, "thế đã đem đi sửa chưa?"

"Chưa, vẫn đang ở trường."

Giang Tuyền nghĩ nghĩ một lúc rồi nói: "Tôi có biết một chỗ sửa xe cách trường mình không xa." Học kỳ vừa rồi cô cùng Lâm Lâm có đi qua đó sửa xe một lần, tuy rằng chỉ đi có một chuyến, nhưng đường đi vẫn nhớ rất rõ ràng.

Châu Trì liếc cô một cái, "Được, tan học cậu dẫn đường cho tôi xem."

Giang Tuyền đồng ý, lại bước lên thêm vài bước, nói: "Cậu nhận được thư tình bao giờ chưa?"

Một câu hỏi không đầu không cuối được thốt ra, chủ đề đột nhiên thay đổi.

Châu Trì không mặn không nhạt hỏi lại: "Cậu nghĩ sao?"

Vậy chắc là có rồi.

Giang Tùy lại hỏi: "Cậu đối với thư tình có cảm giác như thế nào?"

"Cậu đang thăm dò cái gì vậy?"

Giang tùy không nói nữa, từ trong cặp sách lấy phong thư màu hồng ra đưa cho cậu ta: "Có người viết thư cho cậu, chắc là lá gan hơi nhỏ nên không dám tự mình đưa."

"Oh" Châu Trì nhếch môi, cười khê: "Nói vậy, lá gan của cậu lớn lắm à?" Nói xong, cậu ta duỗi tay một cái, cầm lấy phong thư bỏ vào túi áo.

Giang Tùy không thêm so đo với câu chế giễu của cậu ta, một bên thở dài nhẹ nhõm, một bên vụng trộm lau mồ hôi tay, lặng lẽ nghĩ tới một vấn đề: Mình tại sao lại phải sợ cậu ta chứ?

Hình như mỗi lần nói chuyện với cậu ta đều bắt gặp rơi vào thế bất lợi, giống như cậu ta là người vô cùng hung dữ vậy.

Cảm giác chênh lệch này càng ngày càng rõ ràng.

Giang Tùy cảm thấy cậu ta y như một con hươu cao cổ, mỗi người trong mắt cậu ta đều như một con chuột đồng, cậu ta vĩnh viễn chỉ quen nhìn xuống.

Cuối cùng bức thư tình như củ khoai nóng bỏng tay kia cũng đã được giải quyết xong, Giang Tùy thề rằng sẽ không bao giờ có lần thứ hai cô đi đưa thư hộ nữa.

Ai thích cậu ta thì tự đi mà gửi, ngay cả chút dũng khí còn con này mà cũng không có, không phải nói, tình yêu là vượt qua hết thảy sợ hãi sao?

Tan học, Giang Tùy dẫn Châu Trì đi đến tiệm sửa xe.

Xe đạp của Châu Trì đã rất cũ, bởi vậy nên xuất hiện vấn đề cũng là bình thường, lần này bị thùng lốp, nên chỉ có thể dắt bộ đi.

"Ồ con hèm trước mặt kia kìa." Giang Tùy vừa đi vừa chỉ.

Ở đằng sau con đường thứ hai có một khu phố thực phẩm, đi hết con đường này là tới tiệm sửa xe.

Tiệm sửa xe nằm ở góc một con phố cũ, cửa tiệm có chút chật chội, nhỏ bé. Trong khi thợ sửa xe đang thay lốp, Giang Tùy cũng tiện thể nhìn ngó xung quanh. Phát hiện ra đối diện là một cửa hàng hoa nhỏ, bên cạnh là một cửa hàng băng đĩa cũ.

Giang Tùy lấy làm kinh ngạc, nhớ lại thời còn sáu bảy tuổi, mỗi ngày đều đến cửa hàng băng đĩa như này xem.

Hiện tại máy tính và mạng internet đều đã quá phổ biến, những cửa hàng băng đĩa thế này đều đã suy tàn, hiện tại rất ít người còn xem nó.

"Cậu xem kia, chỗ này có một cửa hàng băng đĩa?" Cô chỉ cho Châu Trì xem, giọng nói có chút ngạc nhiên mừng rỡ.

Châu Trì ngược đầu nhìn theo hướng tay cô, lại nghe thấy cô nói tiếp: "Tôi đi xem một chút."

Không đợi cậu ta trả lời, cô đã bước qua hộp phụ tùng, nhanh nhanh chóng chóng chạy qua đó, tóc đuôi ngựa phía sau đầu lúc la lúc lắc, nhìn có chút buồn cười. Hoàng hôn bắt đầu buông xuống, phủ lên người cô một màu vàng ấm áp dịu dàng.

Cửa hàng băng đĩa thực sự rất nhỏ, Giang Tùy chậm rãi nhìn màn hình hiển thị ở quầy gần cửa, phát hiện thấy thế mà lại có một album của Châu Kiệt Luân mới ra hồi tháng 11 qua, có tên là: "Tôi rất bận", xem ra băng đĩa ở đây cũng khá là mới.

Chủ tiệm ngồi trên quầy hàng nhỏ chỗ cửa ra vào, nhiệt tình giới thiệu với cô một chút, sau đó tiếp tục ngẽnh mặt xem ti vi.

Giang Tùy bước vào bên trong, men theo giá xếp đĩa đi tới, khi ngẩng đầu lên thì phát hiện Châu Trì đã tới từ lúc nào.

Cậu ta đứng ở kệ phía trong cùng, không biết đang cúi đầu nhìn cái gì đó.

Giang Tùy đi qua: "Cậu không ở đó coi người ta sửa xe cũng được hả?"

"Có thể có vấn đề gì chứ?" Cậu ta bước sang một bên, tiếp tục nhìn cái kệ nhỏ bên cạnh.

Ánh sáng mờ nhạt, Giang Tùy liếc qua xem, nhưng không nhìn thấy.

Cô đi lại gần: "Những cái này là gì vậy?"

Châu Trì đột nhiên lấy tay che mắt: "Đừng có nhìn." (Lời editor: Má cha nội này chắc đang coi đĩa S.ex đây mà chuẩn nun =)))

"Là phim gì vậy?" Giang Tuyền cầm lấy một cái, vừa mới nhìn đã chóng váng.....

Bên trên in hình một người phụ nữ trần truồng, mê mê hoặc hoặc, đôi mắt khép hờ.

Giang Tuyền lặng ngắt che miêng lại, đơn giản đã hiểu nó là cái gì. Một giây sau, mặt cô bắt đầu đỏ lựng.

Cô cúi đầu và đặt nó về lại chỗ cũ, cũng không dám ngược nhìn Châu Trì, lặng lẽ quay lại và đi ra.

Tại sao một cửa hàng băng đĩa tốt như vậy lại bán loại phim như này?

Kinh doanh hiện tại rất khó khăn sao?

Tại sao một người có vẻ nghiêm túc đứng đắn như cậu ta lại có thể xem thể loại này chứ?

Châu Trì đứng ở cửa tiệm bên này nhìn sang tiệm sửa xe. Giang Tuyền cũng vừa mới bước ra khỏi cửa hàng băng đĩa, nói một câu: "Tôi qua bên kia xem." Liền đi qua cửa hàng hoa đối diện, đến bây giờ cũng chưa đi ra.

Bên này thợ sửa xe đã thay xong lốp, Châu Trì trả tiền, sau đó đẩy chiếc xe đạp về phía cửa hàng hoa.

"Giang Tuyền" – Cậu ta lớn tiếng gọi.

"Đây" – Tiếng nói nhỏ cất lên.

Sau một lúc, cô ấy đã bung ra hai chậu cây xương rồng.

Ông chủ bỏ nó vào túi cho cô, nói: "40 tệ."

Giang Tuyền móc từ trong túi lấy ra tờ 20 tệ, sau đó lại mò mò trong cặp sách, nhưng không thấy ví đâu cả.

Cô lưỡng lự trong hai giây, quay đầu nhìn sang Châu Trì nói: ".... Có thể cho tôi mượn 20 tệ được không?"

"....."

Trên đường trở về, trời đã bắt đầu tối.

Trên ghi đông xe đạp của Châu Trì treo lủng lẳng hai chậu xương rồng, mỗi khi đạp xe lại bắt đầu lúc lắc.

Giang Tuyền ngồi ở yên sau, khuôn mặt thu lại trong chiếc khăn choàng cổ.

Lúc đi qua con đường cũ đang được cải tạo, bánh xe lăn qua mấy hòn đá trở nên rung lắc dữ dội, Giang Tuyền cảm giác như chuẩn bị ngã tới nơi, một tiếng "à" vang lên.

Châu Trì phanh xe lại, hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

"Không sao, vẫn chưa ngã."

"Cậu bám vào đi." Cậu ta thở dài, quay trở lại tiếp tục đạp, không chịu được lại quay lại nói một câu: "Bám vào tôi ấy."

Giang Tuyền khó khăn đưa bàn tay của mình từ yên xe lên, bám lấy lưng áo Châu Trì.

Chiếc xe bắt đầu vững vàng tiến về phía trước, rồi lao xuống một con dốc nhỏ, gió thổi vù vù tấp vào sườn mặt cậu ta.

Giang Tuyền cúi đầu xuống, nhìn tới hai bàn chân đang ra sức đạp.

Buổi tối, Châu Trì vẫn như cũ không xuống ăn tối cùng mọi người. Di Đào nghĩ cứ như thế mãi cũng không được, bèn hỏi Giang Tuyền: "Làm sao mà cứ như này mãi, lần trước con đã nói với cậu ta chưa?"

Tất nhiên chưa nói.

Đúng hơn là không dám nói.

Giang Tuyền mờ mịt đáp lại: "Nói rồi."

"Mạn Mạn cũng thật là, đứa trẻ này ương bướng như vậy, mà cũng không hỏi han gì đến nó. Đang tuổi ăn tuổi lớn, mà ăn uống không ra giờ giấc gì thế này, thì làm sao mà đảm bảo sức khỏe?" Di Đào nghĩ nghĩ một chút, lại hướng Giang Tuyền nói, "Con đi lên gọi xem, nói thế này đi, nếu cậu ta không xuống ăn cơm dì nấu, thì dì hôm nay cũng khỏi ăn luôn."

"Hả?" Giang Tuyền có chút rối loạn.

"Lừa cậu ta một chút?"

Giang Tùy khen: "Dì lợi hại đấy."

Giang Tùy nhanh chóng lên lầu, đứng bên ngoài cửa phòng cậu ta, phát hiện cửa phòng vẫn còn đang đóng y như cũ.

Cô gõ gõ hai lần, không có ai đáp lại.

"Châu Trì?"

Cũng không ai thưa.

Giang Tùy khẽ đẩy khe cửa, nhòm vào bên trong. Trong phòng có thấp đèn nhưng không thấy ai cả. Giang Tùy đẩy cửa mạnh hơn, thò hẳn đầu vào nhìn. Đột nhiên, cánh cửa nhà vệ sinh bên cạnh mở ra, phát ra tiếng "cạch" một cái.

Giang Tùy nghe thấy liền dời mắt đến, liền thấy một người từ trong đó đi ra.

Chân trần, tóc ướt, khắp mặt và cổ nước vẫn đang chảy xuống, phía trên không mặc áo, phía dưới chỉ mặc một cái quần short đen, đôi chân dài của cậu ta nổi bật dưới ánh sáng trong phòng.

Hết chương 7.

Bạn đang đọc truyện *Thành Trì Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Cậu ta quay người lại, tiện tay với một cái khăn tắm màu trắng, sau đó đưa lên lau đầu, hai bàn chân bước lên sàn gỗ, để lại dấu nước mờ mờ đằng sau.

Dáng người của Châu Trì rất được, vai rộng eo thon, không có dáng vẻ yếu đuối thường thấy của một cậu thiếu niên, cũng không có dáng vẻ cơ bắp đáng sợ. Cơ ngực và bụng cậu ta chắc chắn, tám lưng phẳng lì, xương đòn vô cùng gợi cảm.

Cậu ta đứng nghiêng người, che mắt một bên chân, cúi người lau lau tóc.

Đèn bàn tỏa ánh sáng ấm áp khắp gian phòng, chiếu lên người cậu ta, làm cho làn da sau khi tắm có vẻ sạch sẽ, tinh khiết.

Châu Trì lau tóc xong bỏ khăn sang một bên, đứng thẳng người dậy sau đó ngược mắt lên nhìn.

Cửa phòng không biết từ lúc nào đã mở ra hơn một nửa, hình dáng cao gầy đứng chặn một bên, tay cô vẫn còn đang đặt trên tay nắm, nhìn thẳng vào mắt cậu ta.

Đối mặt với ánh nhìn của cậu ta, cô bất chợt quay mặt đi một giây.

Châu Trì nhặt một cái quần thể dục từ ghế sofa lên, một bên với chiếc áo không mặc vào, nói: "Vào đi."

Thân thể ngầy ra một chút, sau đó dịch sang một bên đứng bên cạnh giá để giày.

"Dì Đào gọi cậu xuống ăn cơm." Cô cất giọng nhẹ nhàng.

Lông mày Châu Trì hơi nhíu lại, giọng nói có chút lạnh lùng: "Không phải đã nói không cần gọi rồi sao, quên rồi à?"

Giang Tùy liếc nhìn chằm chằm nhỏ trên chiếc áo phong đen của cậu ta, tinh thần không được tập trung lắm: "Dì Đào nói, cậu ăn uống không có quy luật như vậy, cơ thể có vấn đề gì thì đi ấy chịu không chịu trách nhiệm nổi, nếu cậu không ăn cơm đi ấy nấu, thì hôm nay đi ấy cũng không ăn."

"....."

Châu Trì nhìn cô, Giang Tùy cũng ngẩng đầu lên nhìn lại, trong đầu lần lượt qua một vài hình ảnh không được lành mạnh.

Sau đó cô lặng lẽ rời mắt.

"Tôi xuống trước đây." Giang Tùy xoay người đi ra, dựa vào cái kệ giày bên cạnh, cô lão đảo bảm người vào vách ngăn, nhanh chóng đi ra.

Chân tay vụng về.

Giang Tuyền dựa vào bức tường đứng một lúc, khuôn mặt sắp bị đốt thành một lò than.

Mặc dù cũng không cần phải che dấu.

Cô nhìn lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi của mình, chậm rãi xuống lầu.

Lầu dưới, Tri Tri đã ăn cơm xong, còn đang uống súp, nhìn thấy Giang Tuyền đi xuống, có điểm kỳ quặc: "Chị, chị phát sốt à, sao mặt mũi đỏ ửng thế kia?"

"Điều hòa nóng quá." Giang Tuyền bỏ lại một câu, nhanh chóng đi vào phòng tắm.

Tri Tri gãi gãi đầu, cũng không để ý nữa, uống hết chén súp liền lên lầu chơi game.

Năm sáu phút trôi qua, Châu Trì rốt cục cũng đi xuống. Cậu ta mặc một cái áo len mỏng màu xám, mái tóc ngắn vừa được sấy xong, có chút rối loạn.

Di Đào rất hài lòng, xới cho cậu ta một bát cơm đầy, rồi còn có ý tốt nhắc nhở cậu ta, dặn đi dặn lại sau này nhất định phải ăn cơm đúng giờ giấc. Giang Tuyền nghe thấy cậu ta ậm ừ vài cái cho qua.

Sao hôm nay tự nhiên nghe lời thế?

Ừm, chắc là muốn cho Di Đào đỡ mất mặt thôi.

Di Đào rảnh rồi không có gì làm, lại chạy đến phòng giặt ủi, để lại bàn ăn nhỏ trong phòng chỉ còn hai người bọn họ.

Giang Tuyền cúi đầu ăn một củ khoai lang tím, mắt vẫn đang nhìn chăm chú vào hoa văn trên cái chén, ăn cũng không chuyên tâm.

Rất nhanh liền xong bữa, sau đó lặng lẽ ngẩng đầu liếc nhìn người đối diện.

Cậu ta nheo nheo mắt, ngón tay dài cầm đũa gấp một miếng rau chân vịt, không nhanh không chậm bỏ vào miệng nhai, lông mi khẽ nhắm lại rồi mở ra, ánh mắt đột ngột nhìn về phía cô đang ngồi.

"Còn không? Khuôn mặt cậu ta hơi ngước lên, tầm mắt rơi vào trong chén của cô.

Giang Tuyền không hiểu: "Hả?"

"Khoai lang tím."

"À, còn." Giang Tuyền đứng dậy, lấy ra mấy củ khoai từ nồi hấp trong bếp ra đưa cho cậu ta.

Cô ngồi xuống, nói: "Vừa rồi xin lỗi cậu."

Châu Trì nhướn mày nhìn.

Giang Tuyền: "Tôi không có ý."

Nghe cậu ta ừ một tiếng, Giang Tuyền thả lỏng người, cúi đầu uống súp.

Vài giây trôi qua, đối diện truyền đến một tiếng thở dài kèm câu nói:

"Xem bao lâu rồi?"

"...."

Giang Tuyền bị làm cho sặc, ho ho vài cái khiến mặt đỏ bừng, hoảng hốt nghe tiếng cười của cậu ta, có vẻ hoài nghi và chế giễu.

May thay đúng lúc đó Di Đào đi ra, giải thoát cho cô khỏi tình cảnh ngượng ngùng.

"A Tuyền đã ăn xong rồi à? Ăn nhiều một chút, nhìn con thật chẳng có miếng thịt nào!"

"Con ăn no rồi!" Giang Tuyền thu dọn chén đĩa của mình, sau đó quay trở về phòng.

Mười giờ rưỡi, Giang Tuyền hoàn thành xong một đề thi toán, soạn sách vở của mình, sau đó dựa lưng vào giường đọc tiểu thuyết.

Cuốn sách này là do Lâm Lâm cho cô mượn, là một cuốn tiểu thuyết rất phổ biến.

Giang Tuyền cũng không thích đọc mấy thứ như này lắm, cô thích mấy loại tiểu thuyết tâm lý suy luận logic hơn, chỉ là do Lâm Lâm cất lực giới thiệu, muốn cô đọc xong để cùng nhau bàn luận.

Câu chuyện rất đơn giản, chàng trai cô gái yêu qua yêu lại, sau đó loạn thất bát tao một hồi tàn tâm ngược luyến, tình yêu trẻ đã không đủ khả năng trải qua những thăng trầm, cuối cùng kết thúc trong bi kịch.

Ai ai cũng nói, truyện SE sẽ có thể nhận được sự thương cảm và thu hút của người đọc hơn, thế nhưng Giang Tuyền đọc xong rồi cũng không cảm thấy đồng cảm gì cho lắm.

Đã thích một người, mặc dù có rất nhiều lý do để chia tay, nhưng lại cố chấp muốn ở bên cạnh.

Trừ bỏ điểm này ra, cô vẫn còn tìm được rất nhiều tình tiết bất hợp lý trong cuốn truyện.

Thật nhàm chán.

Giang Tuyền gấp sách vào, nhắm mắt lại một chút, kỳ lạ thay lại không chút buồn ngủ. Cô ngược mắt ngoảnh nhìn trần nhà, lật sắp người lại, từ trong ngăn kéo lấy ra một quyển sổ phác thảo và một cây bút chì mới.

Cuốn sổ này vẫn còn một trang cuối cùng trắng tinh.

Máy tính còn chưa tắt, cô mở bài đăng thứ hai, xem lại bảng xếp hạng trên diễn đàn trường, sau đó đối chiếu lại với quyển phác thảo của mình, Trần Diệu đã vẽ, cô kéo xuống phía dưới bài viết, có rất nhiều đề cử và hình ảnh mới mẻ, phong phú.

Một cái tên quen thuộc chọt lướt qua màn hình, Giang Tuyền dùng ngón tay lại, di di chuột sau đó dừng lại vài giây.

"Châu Trì, lớp 11 (3)."

Bên dưới có hai bức ảnh, một bức chụp từ đằng trước, cậu ta đang mặc bộ đồng phục trắng xanh, đứng trong sân bóng rổ, tay xách túi sách, hơi cúi đầu cười, đẹp như một bức họa.

Tấm này rõ ràng tám mươi phần trăm là người trong lớp chụp.

Tấm còn lại là chụp nghiêng một bên, bối cảnh ở bậc thể dục. Cậu ta mặc một cái áo len màu xám, quần đen, một ngón tay xoay xoay trái bóng rổ, cảm hơi ngược lên, lộ ra khuôn mặt hoàn hảo.

Giang Tuyền xem một lúc, cảm hứng dồi dào, đáng tiếc ý tưởng lại trôi dạt, trước mắt hiện lên hình ảnh cậu ta ẩm ướt đứng dưới ngọn đèn vào buổi tối hôm nay.

Lông mày, xương đòn, ngực, eo, hông, đôi chân dài, mắt cá chân, những giọt nước nhỏ xuống.....

Giang Tuyền mày có bệnh sao?

Đây không phải thưởng thức cái đẹp, đây là... hạ lưu.

Giang Tuyền vỗ vỗ nhẹ vào hai má, dụi mắt, kéo con chuột xuống tiếp tục nhìn người khác.

Xem không biết bao nhiêu lâu, thế nhưng trang sổ cuối cùng vẫn để trống.

Sắp mười giờ rồi, cô lại kéo con chuột quay trở lại lần nữa, con trỏ dừng lại ở lông mày của Châu Trì. Nửa phút trôi qua, cô nhặt cây bút và bắt đầu vẽ.

Buổi sáng ngày hôm sau, Giang Tuyền lần đầu tiên không nghe đến tiếng chuông báo thức mà dậy muộn, đi Đào sáng sớm đã đi mua thức ăn, Trì Trì cũng đã đi học, cô mãi mãi mớng mớng chạy đến trường. Tối nọ, giờ truy bài buổi sáng đã bắt đầu được mười lăm phút.

Bên ngoài hành lang đang có bốn nam sinh đứng xếp hàng, toàn bộ đều đi trễ. Châu Trì đứng ở cuối hàng, giống như một con hạc lạc giữa đàn gà trống.

Lão Tôn đang tức giận phê bình, nước bọt văng tung tóe.

Giang Tuyền tay nắm quai cặp sách, bắt đầu đổ mồ hôi. Cô bối rối đứng đằng sau lão Tôn, tiến không được, lùi cũng không xong.

Tất cả mọi người trong lớp đều đang nhìn cô.

Luật lệ lớp 11(3) có quy định rõ ràng, hễ là đi trễ thì giờ truy bài sẽ không được vào lớp mà phải đứng ở ngoài hành lang, coi như là một sự trừng phạt.

Giang Tuyền trong lớp là một học sinh không tồi, thầy cô cũng đều ưu ái. Các bạn trong lớp một nửa ngạc nhiên, một nửa giống như đang chờ coi trò hay, xem xem lão Tôn sẽ xử lý như thế nào, sẽ bao che thiên vị hay đối đãi bình đẳng như nhau.

Lão Tôn mắng đám nam sinh xong, vừa quay đầu thì nhìn thấy Giang Tuyền đứng ở ngưỡng cửa. Lão vừa mới từ văn phòng đi ra, vốn muốn đến đây dạy dỗ đám người đứng ở hành lang một chút, lại không ngờ Giang Tuyền chẳng bao giờ đi trễ mà hôm nay lại đứng trong hàng ngũ này.

"Giang Tuyền, hôm nay xảy ra chuyện gì sao?" Lão Tôn nhướn mắt, không giấu nổi vẻ ngạc nhiên.

"Em xin lỗi, hôm nay em ngủ quên." Mái tóc của Giang Tuyền bị gió thổi bay toán loạn, buổi sáng dậy muộn nên cũng không chải đầu kỹ càng, giờ đây có chút xấu hổ.

Mọi cặp mắt đều đang chăm chú nhìn, lão Tôn không có cách nào khác, chỉ chỉ ngón tay vào vị trí đằng sau Châu Trì, Giang Tuyền tự giác vòng ra đằng sau cậu ta đứng, lấy ra quyển sách tiếng Anh.

Lão Tôn lắc đầu bất lực, vung tay áo bước vào trong lớp.

Một vài cậu con trai đi trễ nhìn thấy Giang Tuyền cũng đứng ở đây, tự nhiên có cảm giác thật vinh dự, cười cười bắt chước lấy một quyển sách ra giả vờ giả vịt chăm chú đọc.

Giang Tuyền cầm quyển sách, một chữ đọc cũng không vào, hôm qua ngủ không đủ giấc khiến đầu óc cô hiện tại vì buồn ngủ mà trở nên mơ mơ hồ hồ.

Trong bầu không khí có một chút hương vị bạc hà.

Giang Tuyền hít hít một chút, sau đó quay đầu nhìn xung quanh thì thấy Châu Trì đang nhai kẹo cao su.

Cậu ta đại khái đã có một giấc ngủ rất ngon, đôi mắt do ngủ nhiều mà hơi sưng lên, nhưng cũng không ảnh hưởng gì đến vẻ đẹp của cậu ta cả. Đuôi mắt cậu ta híp lại nheo lên một đường, thế nhưng không nhìn kỹ thì cũng không thể phát hiện.

Giang Tuyền nhớ lại bản vẽ ngày hôm qua.....

Có lẽ, đôi mắt nên điều chỉnh một chút.

Châu Trì nghiêng đầu, quay sang nhìn cô một cái.

"Cậu còn kẹo cao su không?" – Giang Tuyền hỏi.

Châu Trì lục trong túi một lúc, đưa tay qua, bên trong có một cái hộp nhỏ màu xanh lục.

Giang Tuyền gật đầu một cái: "Cảm ơn."

Nhai kẹo cao su một lúc, Giang Tuyền tỉnh táo rồi, lúc này cũng đã được vào lớp.

Lâm Lâm nhìn đôi mắt gấu trúc của Giang Tuyền, hỏi: "Cậu tối qua ngủ không ngon à? Sao hôm nay lại tối trễ thế?"

"Ừm, hôm qua cú đêm, sáng nay chuông báo thức không hoạt động." Giang Tuyền bỏ cặp sách xuống.

Lâm Lâm khe reo lên: "Không phải cậu cú đêm là do đọc tiểu thuyết đó chứ? Rất đáng đọc đúng không?"

Giang Tuyền nhìn khuôn mặt hào hứng của cậu ta, bèn tùy ý gật đầu một cái.

Ngày học cuối cùng kết thúc, bắt đầu một kỳ nghỉ cuối tuần.

Tối hôm đó, Châu Trì không về nhà, từ trường học đi thẳng đến trạm xe buýt. Giang Tuyền đến tối muộn mới nhận được tin nhắn của cậu ta.

Cậu ta quay trở lại Mi thành.

Giang Tuyền không biết Châu Trì quay trở về làm gì, cậu ta sẽ không chủ động giải thích, Giang Tuyền cũng không cố gắng tìm hiểu làm gì.

Dù sao thì sáng ngày thứ hai, cậu ta cũng xuất hiện như thường lệ, có vẻ hơi hơi cảm mạo, sắc mặt không được tốt cho lắm.

Thứ hai tuần sau là 24/12, là lễ Giáng sinh.

Ngày này từ trước đến nay chung quy chính là cơ hội để cho tất cả chàng trai cô gái vui vẻ chơi đùa, quây phá.

Giang Tuyền cũng là một tiểu cô nương, khó mà tránh được phong tục này.

Giống như năm ngoái, năm nay cô cũng bị Lâm Lâm và Hứa Tiểu Âm lôi ra ngoài mua sắm cho tới tận chín rưỡi tối, ăn một chút đồ ăn khuya, ba cô gái ở quảng trường phố đi bộ đã mua một mớ quà bình an, một chiếc mũ giáng sinh màu đỏ, sau đó mới trở về nhà.

Di Đào và Tri Tri đã đi ngủ từ lâu.

Giang Tuyền tắm rửa thu dọn xong xuôi đầu đã qua mười một giờ. Cô sấy khô mái tóc, điều chỉnh nhiệt độ điều hòa, sau đó vừa leo lên giường, chỉ còn tắt đèn thì điện thoại reo.

Màn hình hiện lên người đang gọi tới là Châu Trì.

Giang Tuyền ngó người ra một chút, bắt máy, đầu bên kia có hơi ồn ào, xen lẫn thanh âm của một bài hát, sau đó nghe giọng của Trương Hoán Minh.

"Giang Tuyền, nhà bọn cậu ở đâu vậy?"

Giang Tuyền hỏi: "Có chuyện gì thế?"

"Châu Trì say rồi, cậu nói địa chỉ đi, tôi sẽ đưa cậu ta trở về, cậu có thể ra cửa đón cậu ta được không?"

Say rượu rồi?

Giang Tuyền nói địa chỉ cho cậu ta sau đó ngồi dậy mặc quần áo.

Mười một rưỡi, cô đứng bên đường đợi. Trương Hoán Minh đỡ Châu Trì đang say rượu từ trên xe xuống, đột nhiên vấp phải cái gì nên hơi loạng choạng, Giang Tuyền chạy đến đỡ, mùi rượu sộc lên mũi nồng nặc.

Sau khi đỡ Châu Trì lên gác, Trương Hoán Minh mệt mỏi thở hổn hển, nói cậu ta uống quá nhiều. Giang Tuyền tiễn cậu ta xuống dưới cửa, cậu ta khuôn mặt đỏ bừng nói: "Nhớ chăm sóc cậu nhỏ của cậu nhé, cậu ta hình như bị cảm lạnh, có vẻ như vẫn đang còn sốt, chúng tôi cũng không biết, nên để cậu ta uống hơi nhiều."

"Tôi biết rồi, cậu về cẩn thận."

"Ok, ngày mai gặp."

Trương Hoán Minh quay người rời khỏi.

Giang Tuyền cũng trở lại trên gác.

Châu Trì bị Trương Hoán Minh ném trên sofa, nằm co ro một cách khó chịu. Giang Tuyền đi lấy một cái khăn ướt lau mặt cho cậu ta.

Lông mày cậu ta nhíu chặt, khuôn mặt đỏ bừng, mi mắt khẽ động đậy.

"Châu Trì?" Giang Tuyền gọi một tiếng, cũng không biết cậu ta có nghe thấy hay không, lông mày nhíu nhíu.

Không biết uống rượu vào như này rồi có thể uống thuốc cảm mạo được hay không nữa.?

Giang Tuyền quyết định xuống tra baidu (mạng tra cứu thông tin ở TQ, giống với google) một chút.

Cô đặt khăn tay xuống, chuẩn bị đứng dậy thì bàn tay đột nhiên bị tóm lấy, Châu Trì sức lực rất lớn, Giang Tuyền không chút đề phòng liền bị cậu ta đẩy ngã xuống ghế.

Cậu ta trượt mình khỏi chiếc ghế sofa, đè một nửa người lên người Giang Tuyền, chui đầu dụi dụi vào cổ cô.

"Cậu chạy cái gì....." Giọng nói bởi vì bị cảm cho nên hơi khàn khàn, u ám.

Cậu ta có phải...nhận nhầm cô thành một người khác hay không?

Giang Tuyền toàn thân cứng nhắc, đưa tay đẩy cậu ta ra.

Cậu ta nắm lấy tay cô và ngẩng đầu dậy, đôi mắt đỏ bừng, máu quang mờ mờ đục đục. Đột nhiên, cậu ta cúi đầu, đôi môi in lên một bên má cô.

Hơi thở nóng hổi, nồng đậm hương vị rượu vang.

Tác giả có lời muốn nói:

A Tuyền xong rồi, cuối cùng đã nhảy vào hồ, bây giờ bắt đầu thêm gạch xuống, phòng ngừa cô ấy ngoi lên.

Hết chương 8.

Note: Cuối tuần này mình có một kỳ thi nên sẽ không có chương mới, hẹn chị em tuần sau nhé ^^

Bạn đang đọc truyện *Thành Trì Của Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Chiếc đèn ngủ lơ lửng bên cạnh giường.

Đầu của Châu Tri vẫn đang gục trên cổ Giang Tuyền, cậu ta vừa rồi không thể chống đỡ được, gục đầu xuống, chạm môi vào má Giang Tuyền, sau đó cứ thế nhắm mắt ngủ mất.

Cơ thể nhỏ bé của Giang Tuyền không thể chống đỡ được thân hình một mét tám hai của cậu ta, phải dùng sức chín trâu hai hổ mới vác được cậu ta lên giường, sau đó giúp cậu ta cởi áo, đắp chăn mềm cẩn thận.

Xong xuôi đầu đấy, Giang Tuyền ngồi bệt trên sàn thờ hồng học.

Người trên giường đã nhắm mắt lại, một lúc sau hơi thở bắt đầu đều đặn.

Giang Tuyền nghiêng đầu nhìn sang, một bên mặt của cậu ta bị phủ trong chăn, đôi môi mỏng khê mím, lông mày vẫn còn nhíu lại.

Căn phòng yên tĩnh không một tiếng động, tựa như những ồn ào vừa rồi đều chưa từng xảy ra.

Giang Tuyền quay lại, cúi đầu sờ vào má trái của cậu ta, lại ngẩn người trong giây lát, sau đó dứt khoát vỗ mông đứng dậy và xuống lầu.

Châu Tri mơ mơ màng màng tỉnh dậy, cơn sốt đã hạ bớt, người đồ đầy mồ hôi. Cậu ta nằm trên giường nhắm mắt lại một lúc, sau đó đưa tay nhấc ly nước ở đầu giường lên uống. Nước lạnh đổ vào khiến cổ họng như lên, vô cùng đau đớn.

Đồng hồ treo tường ở đối diện đã chỉ 11:30.

Tấm rèm cửa ở trong phòng được kéo ra một nửa, ánh sáng bên ngoài xuyên qua cửa kính chiếu tới bên mép giường.

Hôm nay là một ngày nắng đẹp.

Châu Tri lật chăn ra, bước xuống giường. Nổi bật lên dưới ánh nắng ấm áp trên sàn nhà là một chiếc kẹp tóc con gái màu đen, dài và mỏng, không có hoa văn gì, phong cách vô cùng đơn giản.

Cậu ta đưa tay lên day day trán, cảm lấy cái kẹp tóc sau đó lấy ly nước và thuốc cảm trên bàn thì thấy một mảnh giấy nhắn được để ở bên dưới.

Châu Tri đứng tựa lưng vào cạnh bàn, từng ký ức về sự hỗn loạn tối qua dần dần trở nên rõ ràng trước mắt.

Cậu ta nhớ lại hình dáng nhỏ nhắn tối qua, đôi má mềm mại của cô cùng mùi hương sữa tắm nhẹ nhàng.

Căn tin buổi trưa, người đến người đi tấp nập. Từng tốp học sinh đi theo nhóm, mỗi người ngồi một ghế.

Lâm Lâm cởi áo khoác của mình ra để sang ghế bên cạnh, sau đó quay sang nói với nữ sinh mới tới: "Thật ngại quá, chỗ này đã có người ngồi rồi."

Giang Tuyền đi bên cạnh mua đồ uống nóng đã quay trở lại, Hứa Tiểu Âm mang theo ba tô cơm hướng cô hét lên: "Giang Tuyền, nhanh nhanh qua đỡ giúp mình với, sắp giữ không nổi rồi."

"Cậu đừng có thả tay!" Giang Tuyền vội vã chạy ra đón lấy.

Ba người cùng ngồi xuống vừa ăn vừa tám nhảm.

Ăn được một nửa, Trương Hoán Minh không biết từ đâu nhảy ra: "Chào các người đẹp!"

Ba cô gái bị chữ "người đẹp" làm cho hết hồn, Lâm Lâm trừng mắt nhìn cậu ta: "Thật lạ lùng, hôm nay tiểu thiếu gia lại ghé căn tin ăn cơm à?"

"Ai nói tôi đến để ăn cơm?" Trương Hoán Minh cười toe toét, cậu ta quay đầu sang bên cạnh hỏi: "Giang Tuyền, huynh đệ của tôi phải tôi đến hỏi cậu, Châu Tri cậu ta thế nào rồi, đi động của cậu ta đến giờ vẫn tắt máy, bọn tôi gọi qua cũng cả mấy chục cuộc rồi."

Giang Tuyền lắc đầu: "Tôi cũng không biết, lúc tôi đi cậu ta vẫn còn đang ngủ."

Lúc cô ra khỏi nhà, dì Đào cũng không có ở đó, nên cô cũng không thể nhờ dì Đào coi Châu Tri xem sao.

"Oh" Trương Hoán Minh khề ừ hừ, "Cậu ta chắc sẽ không một mình phát sốt sau đó ngất đi đấy chứ?"

Tay cầm đĩa của Giang Tuyền hơi khựng lại một chút, mấy hạt đậu phộng vừa mới gắp lên lại rơi trở lại trong tô.

Lâm Lâm quay sang mắng Trương Hoán Minh: "Cậu đừng có ở đó mà mồm miệng quạ đen nữa, cố ý dọa A Tuyền à?"

"Không phải không phải!" Trương Hoán Minh hướng Giang Tuyền nói: "Tôi cũng chỉ đoán mò thôi, được rồi, các cậu ăn tiếp đi, tôi đi trước đây."

Cậu ta vừa mới đi được một chút, thì lại một người nữa đi tới.

"Học tỹ, lại gặp chị rồi." Nữ sinh mặt áo khoác màu hồng chạy qua, ngồi xuống chỗ trống đối diện Giang Tuyền, cẩn thận đặt một ly socola nóng đến trước mặt cô, "Cảm ơn chị lần trước đã giúp em đưa thư."

À.

Giang Tuyền nhìn cô bé có khuôn mặt xinh đẹp trước mặt, nhận ra: "Là em à."

"Đúng đúng đúng, là em, là em." Khuôn mặt tròn khề mím cười, lộ ra lúm đồng tiền nhỏ, nhìn qua vừa xinh đẹp lại vừa đáng yêu.

Giang Tuyền phát hiện ra cô bé này có vẻ xinh đẹp hơn trước đây, hình như đã trang điểm qua một chút, đôi mắt có vẻ to hơn, môi cũng được phủ một lớp son hồng nhẹ, thảo nào mới nhìn cô lại không nhận ra.

Thế nhưng ở trường học của bọn họ có luật cấm nữ sinh trang điểm, cô bé này thế nào mà có thể qua mắt giáo viên chủ nhiệm lớp nhỉ?

Lâm Lâm và Hứa Tiểu Âm bốn mắt nhìn, hào hứng giống như đang chuẩn bị được xem một vở kịch hay.

"Em có chuyện gì sao?" Giang Tuyền đẩy trả lại ly socola trước mặt: "Chị đã mua đồ uống rồi."

"Không, học tỹ chị nhất định phải nhận lấy, đây là tấm lòng của em." Cô bé nói giương đôi mắt to tròn nói, "Em vô cùng thích chị, học tỹ, chị thật tốt, à đúng rồi, em nghe nói Châu Trì bị ốm rồi, có thật không vậy ạ?"

Giang Tuyền kinh ngạc nhìn.

Cái này mà em cũng biết à? Em cài gián điệp ở lớp chị hay sao?

"Dạ em nghe người khác nói ạ." Vẻ lo lắng hiện trên khuôn mặt nhỏ nhắn: "Sao rồi ạ, anh ấy ốm có nghiêm trọng không ạ?"

"Vẫn ổn." Giang Tuyền nói, "Chỉ là cảm lạnh bình thường thôi, hơi sốt một chút nữa."

"Vậy..." Em gái có vẻ hơi tuyệt vọng: "Vậy em có thể đi thăm anh ấy được không? Em mua một chút thức ăn và thuốc cảm cho anh ấy."

"....."

Giang Tuyền có chút cảm nín.

Đây gọi là đánh từng bước một? Gan dạ như vậy sao lần trước không tự mình đưa thư? Chị đây bước tới gần phòng của cậu ta là chân đã muốn nhũn cả ra rồi.

Lâm Lâm và Hứa Tiểu Âm hóng chuyện ở bên cạnh cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc, cảm thấy đầu óc của em gái này có chút.... Thật kỳ quặc.

Mặt tròn nhỏ nói: "Không phải anh ấy ở nhà chị sao? Tan học em đi cùng chị nha."

Giang Tuyền tâm tình phức tạp: "Không tiện lắm em."

"Học tỹ, chị giúp em đi mà, em thật sự rất lo lắng."

"Em không cần lo lắng đâu." Giang Tuyền thấp giọng, "Trong nhà có người chăm sóc cậu ấy, thức ăn và thuốc cảm cũng đều có đủ cả." Ngưng lại một chút, cô chuyển chủ đề, "Đúng rồi, lá thư lần trước cậu ấy có hồi âm cho em không?"

Mặt tròn nhỏ có vẻ ảm đạm.

"Vẫn chưa ạ."

Vẫn chưa, từ này ngụ ý chính là vẫn đang chờ đợi, chứ chưa bỏ cuộc.

Không chờ Giang Tuyền nói, khuôn mặt cô bé đã lập tức khôi phục lại dáng vẻ phấn chấn ban đầu: "Không sao, em sẽ tiếp tục cố gắng! Cảm ơn học tỹ, đợi anh ấy khỏi bệnh rồi em sẽ đến tìm anh ấy." Nói xong liền đứng dậy và chạy đi, vạt áo màu hồng nhảy mắt đã biến mất.

Đây chỉ là một trong vô số "hoa đào" của Châu Trì.

Giang Tuyền thu lại tầm mắt, nghe thấy Lâm Lâm nói: "Cô bé này thú vị đấy, tinh thần chiến đấu có vẻ cao."

Giang Tuyền gật gật đầu: "Ồ ha."

Không chỉ tràn đầy sức sống, mà còn rất xinh đẹp.

Ăn xong bữa trưa quay lại lớp học, Giang Tuyền móc đi động từ trong cặp sách ra, sau đó đi xuống lầu.

Giữa trưa, mặt trời lên đến đỉnh đầu, sân bóng rổ vẫn còn rất nhiều người, nam sinh thì đánh bóng, nữ sinh thì đứng xem.

Giang Tuyền men theo con đường bê tông và dừng lại dưới gốc cây đại thụ bên ngoài thư viện. Cô nhấn số của Châu Trì, quả nhiên đúng như Trương Hoán Minh nói, tắt máy rồi.

Di Đà giờ này chắc hẳn đang ở nhà.

Giang Tuyền bèn nhấn số máy phòng khách tầng dưới.

Hai ba hồi chuông đổ, cuối cùng cũng có người nhấc máy, Giang Tuyền thở phào nhẹ nhõm, nói với đầu dây bên kia: "Di Đà đi Đà, đi mau chóng lên lầu xem Châu Trì xem, cậu ấy bị ốm rồi, không biết có phải bị ngắt đi rồi không!"

Đầu dây bên kia vô cùng yên tĩnh.

"Alo?" Giang Tuyền lại gọi: "Di Đà?"

Vẫn không một tiếng động.

"Xảy ra chuyện gì không biết?" Giang Tuyền tự mình lẩm bẩm.

Cuối cùng bên kia đã có một chút động tĩnh.

"Ai ngắt?" Một câu hỏi ngược lại, giọng nói trầm thấp, ẩn chứa sự mệt mỏi rõ ràng.

"....."

Nửa ngày không thấy nói gì, Châu Trì cúi đầu, nhàn nhạt nói: "Người đâu?"

Ba bốn giây trôi qua.

"Sao lại là cậu?" Giang Tuyền thấp giọng nói, thanh âm so với ban đầu nhỏ đi vài phần. "Cậu tỉnh rồi?"

"Nói nhảm."

"....."

Giang Tuyền đưa di động ra nhìn, cảm giác có thể nhìn ra được bộ dạng mỉa mai của cậu ta ở bên kia.

Cô hỏi: "Cậu uống thuốc chưa?"

"Uống rồi."

"Tôi giúp cậu xin phép nghỉ rồi."

Cậu ta ừ một cái.

Giang Tuyền ngưng lại một chút, quay lại hai bước, trông thấy trên cây lá đã rụng gần hết rồi, trần trụi, khẳng khiu, nhìn có chút xấu xí.

"Vậy tôi cúp máy đây, tối giờ nghỉ trưa rồi." Cô nói.

Cậu ta không trả lời.

Khi Giang Tuyền chuẩn bị cúp máy, đột nhiên nghe thấy cậu ta gọi tên mình: "Giang Tuyền."

"Hả?"

"Tôi muốn ăn sủi cảo." Giọng nói cậu ta rất thấp, lại khàn khàn, "Số nhà 78 đường Hữu Nghị."

Hả???

Giang Tuyền có chút... lơ mơ chẳng hiểu gì, trả lời: "Ồ." Ngừng lại, "Vậy... tan học tôi đi mua."

Đầu dây bên kia nhàn nhạt ừ một tiếng.

Điện thoại hãy còn ở bên tai Giang Tuyền, tiếng chuông vào học vang lên, đợi tiếng chuông ngừng hẳn lại, trong điện thoại chỉ còn lại những tiếng tút tút

vọng lại.

Cậu ta đã cúp máy rồi.

Tan học.

Giang Tuyền thu dọn cặp sách sau đó đi thẳng ra cổng trường bắt một xe buýt khác, ngồi xe số 305 đến thẳng đường Hữu Nghị, sau đó đi bộ khoảng 7 8 phút thì nhìn thấy tiệm sủi cảo mà Châu Trì muốn ăn.

Là một cửa hàng không quá lớn, bên trong bày biện đều rất mới mẻ và sạch sẽ, tất nhiên, giá cả thì đắt hơn những hàng sủi cảo thông thường.

Giang Tuyền mua hai hộp sủi cảo, có một vài vị khác nhau, bà chủ gói lại cho cô một ít dấm và dầu ớt bỏ riêng biệt.

Giang Tuyền xách túi bánh trên tay, lại sợ sủi cảo nguội mất, vội một chiếc taxi, chỉ hai mươi phút sau liền về đến đầu hẻm.

Cô ngồi trước cửa thay giày, đi Đào đang làm bữa tối ở phòng bếp, nghe thấy bên ngoài có tiếng động liền ngó đầu ra, Giang Tuyền đã bước lên lầu.

Cô đứng bên ngoài căn gác xép, gõ gõ hai lần thì cửa liền mở.

Châu Trì dường như lại vừa mới ngủ dậy. Trong phòng tối thui không một chút ánh sáng, đầu tóc cậu ta lộn xộn bù xù, một bên quần xắn lên tới qua bắp chân.

Cậu ta đứng ở bên cạnh, Giang Tuyền cúi dếp ở bên ngoài, sau đó bước vào nhìn cậu ta.

"Đề trên bàn đi."

Cậu ta vừa nói vừa lấy tai cào cào lại tóc, sau đó với tay bật đèn.

Giang Tuyền đặt túi bánh lên mặt bàn, sau đó nhìn đến túi thuốc để mở ở bên cạnh.

Cô quay đầu lại, phát hiện Châu Trì đứng cách đó vài bước, đôi mắt đen láy yên lặng nhìn cô, không biết đang nghĩ cái gì.

Không biết sao Giang Tuyền đột nhiên nghĩ lại dáng vẻ say rượu của cậu ta tối ngày hôm qua, cô ngại ngừng liếm liếm môi, cúi đầu giả bộ bỏ gia vị vào sủi cảo.

Người đứng phía sau đột nhiên tiến lên hai bước, thấp giọng nói: "Cái này của cậu đúng không?"

Trong tay cậu ta là chiếc kẹp tóc màu đen.

Hết chương 9.

Bạn đang đọc truyện *Thành Trì Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Giang Tuyền nhận ra đây chính là chiếc kẹp tóc mà tối qua cô làm mất.

Hóa ra là rơi ở chỗ này.

Cô gật gật đầu, đưa tay ra cầm lấy, bỏ vào túi áo sau đó ngẩng đầu lên nhìn Châu Trì. Cậu ta so với cô cao hơn cả cái đầu, lúc nào nhìn cô cũng phải cúi xuống, cô khẽ cup mắt, tầm nhìn từ trên xuống như thế này mang lại cảm giác áp bức khó nói thành lời.

Giang Tuyền cứ đứng yên như thế.

Dáng vẻ của Châu Trì so với cô thoải mái hơn nhiều, vai buông lỏng, ánh mắt không có gì là khó chịu.

Giang Tuyền không biết chuyện xảy ra tối qua cậu ta nhớ được bao nhiêu, có lẽ là cậu ta nhớ hết, thế nhưng lại cảm thấy không có gì.

Chung quy lại là uống quá say rồi.

Bởi vì say rượu nên không giống như bình thường, nói gì làm gì đều không tự chủ được, không phải cố ý.

Đây đúng là một lý do vạn năng, chỉ cần có cái cớ này thì mọi chuyện đều không cần phải giải thích.

Châu Trì nhắc cái túi lên sau đó ngồi xuống sofa, hai hộp sủi cảo được đặt trên chiếc ghế gỗ nhỏ. Cậu ta lấy đôi đũa dùng một lần ra, sau đó nhìn cô: "Cậu không ăn?"

Giang Tuyền cầm lấy gói giấm và dầu ớt đi qua.

Chiếc ghế sofa trong phòng rất nhỏ, không đủ rộng, chỉ có thể ngồi vừa đủ hai người, khi Châu Trì ngồi xuống liền lồm xồm xuống một mảng, làm cho vị trí bên cạnh càng trở nên chật hẹp hơn, áo khoác đồng phục của cậu ta tùy tiện vắt ở trên đó.

Giang Tuyền nhìn một chút, cũng không đi qua ngồi mà lấy một chiếc đệm nhỏ lót xuống, trực tiếp ngồi thẳng trên sàn nhà.

Cô vừa ngồi xuống, Châu Trì liền đưa đôi đũa sang, "Giấm"

Giang Tuyền cúi đầu đổ giấm và dầu ớt ra một cái chén nhựa đi kèm.

Châu Trì bấm điều khiển tivi, bên trên đang chiếu hình một bức họa nổi bật. Đây là một bộ phim Hồng Kông, thể loại phim hình sự, âm lượng trên tivi rất nhỏ, Châu Trì cũng lười chỉnh to.

Cậu ta cầm lấy đũa và bắt đầu ăn, đôi đũa có vẻ ngắn nên cậu ta phải nhồi người ra để gấp.

Giang Tuyền để ý, cậu ta chỉ ăn giấm, còn dầu ớt thì không động đũa vào.

Giang Tuyền đặc biệt thích ăn cay, dầu ớt ở quán này lại cay vô cùng, cô bắt đầu nuốt xoa, nóng đến mức đỏ mồm hôi trán.

Đối thoại trong phim rất nhỏ, cô chỉ nghe thấy lờ mờ, vừa ăn vừa dán mắt vào màn hình.

Bộ phim đã bắt đầu vào phần kịch tính, một nam cảnh sát đang ráo riết đuổi bắt nhân vật phản diện.

Châu Trì ngẩng đầu lên, vô tình nhìn thấy trên mặt Giang Tuyền có vết ửng màu đỏ, mồm hôi lấm tấm trên mũi và trán.

Khuôn mặt của Giang Tuyền rất nhỏ, làn da trắng mỏng manh, lông mày trời sinh có hình vòng cung nhẹ, cô hơi cau mày, chậm rãi ăn, thỉnh thoảng liếm môi trong vô thức. Toàn thân cô gầy gò nhỏ bé, ngồi ở đó chỉ chiếm một chỗ rất nhỏ.

Châu Trì quan sát mấy giây, mở miệng: "Tôi qua..."

Giang Tuyền quay đầu lại.

Miếng sủi cảo vừa bỏ vào miệng liền mắc nghẹn, cô nhứu mày và che miệng ho.

Châu Trì đứng dậy đi lấy cho cô một ly nước.

Giang Tuyền nhận lấy, uống được hơn một nửa liền cảm thấy cổ họng nhẹ nhõm, nghe thấy một giọng nói nhàn nhạt trên đầu: "Cay như thế mà còn cứ cố ăn à?"

Giang Tuyền ngẩng đầu lên, đáp lại: "Tôi thích ăn."

"Được, cho cay chết cô đi." Châu Trì liếc cô một cái, tiếp tục ăn sủi cảo và giấm của mình.

Hai hộp sủi cảo Châu Trì chỉ ăn một nửa, sau đó bỏ đũa xuống, cũng không đứng dậy mà ngã lưng ra đằng sau xem tivi. Giang Tuyền ăn xong liền thu dọn tàn dư còn sót lại, đi đổ rác sau đó lấy khăn vào lau bàn.

Bên ngoài trời đã bắt đầu tối đen, bộ phim vẫn chưa tới hồi kết.

Nhiệt độ bên ngoài hình như cao hơn, căn phòng trở nên ấm áp và khô ráo.

Giang Tuyền vẫn giữ nguyên tư thế như cũ, quay sang nhìn Châu Trì, dáng ngồi của cậu ta đã trở nên vô cùng lười biếng, nửa nằm nửa ngồi trên ghế, vẻ ngoài độc đáo này làm cho cậu ta từ đầu đến chân giống y như một "thiếu gia"

Hai người yên lặng xem tivi, chuyện tối qua sau đó không ai nhắc tới nữa.

Năm sáu phút sau, Châu Trì đứng dậy đi vào nhà vệ sinh, giải quyết xong liền đi đến mặt bàn lục lọi.

Giang Tuyền vẫn chăm chú nhìn màn hình tivi thì một chiếc hộp sắt nhỏ được đưa tới trước mặt.

Là một hộp kẹo ngọt.

Giang Tuyền ngạc nhiên ngược nhìn.

Châu Trì không kiên nhẫn nói: "Không ăn thì thôi."

Sau đó thu tay về, Giang Tuyền thấy vậy liền giữ lại: "Tôi ăn!" sau đó nhón tay bốc lấy một cái.

Châu Trì tiếp tục ngồi lên ghế sofa, chân gác lên chiếc ghế gỗ nhỏ, thong thả lột kẹo bỏ vào miệng.

Giang Tuyền nghĩ, khẩu vị của cậu ta thật kỳ lạ, thích ăn chua sau đó lại ăn ngọt, thế mà không thấy ghê răng hay sao.

Bộ phim gần kết thúc, cảnh sát bắt đầu quăng mìn lưới to.

Giang Tuyền hỏi Châu Trì: "Cậu thích phim này không?"

Châu Trì nói: "Không thích."

"Thế sao còn xem?"

"Lười chuyển kênh khác."

Lý do hợp lý đấy.

Còn có ai lười hơn cậu sao.

"Tôi cũng cảm thấy không hay lắm" – Giang Tuyền nói.

"Chỗ nào không hay?"

"Quá giả tạo." Giang Tuyền chỉ vào màn hình sau đó quay sang hướng cậu ta, nói: "Logic không chính xác, cậu nhìn người phụ nữ kia xem, cô ta vừa xuất hiện đã lộ rồi, thế mà những người kia đều không ai nghi ngờ gì cả, có phải kỳ cục không?"

Châu Trì nheo mắt nhìn cô, bật cười một cái trong cổ họng.

Giang Tuyền không hiểu gì, hỏi: "Cậu cười cái gì vậy?"

Châu Trì hỏi: "Cậu làm cái gì cũng như thế à?"

"Như thế là sao?"

Cậu ta lại cười một cái nữa, đôi mắt nheo lại lộ ra ý cười nhàn nhạt, miệng nhả ra hai chữ: "Ngu ngốc."

"....."

Giang Tuyền định nói lại, thì dưới lầu vang lên tiếng của Trì Trì: "Chị! Ăn cơm thôi!"

Giọng nói của thằng bé xuyên qua cánh cửa phòng, Giang Tuyền đứng dậy nhặt thêm vài cái kẹo bỏ vào túi, hỏi Châu Trì: "Cậu có ăn tối nữa không?"

"Không ăn." Châu Trì nói, "No rồi."

"Vậy tôi đi xuống." Cô lấy nửa hộp sủi cảo còn sót lại và đi ra cửa, trước khi bước xuống còn ngoái lại hỏi một câu: "Ngày mai cậu có đi học không?"

"Đi."

Cô gật gật đầu, cúi xuống xỏ giày và mỉm cười một cái. Ánh đèn trong phòng chiếu qua, rơi trên mắt cô lấp la lấp lánh.

"Cậu ngủ sớm đi."

Bộ phim kết thúc, bài hát nhạc phim vui vẻ cất lên, trên màn hình chiếu một vài thông tin sản xuất.

Căn phòng đột nhiên trống vắng, tựa như chưa từng có ai tới đây.

Châu Trì ngẩng đầu, nhìn chăm chăm vào cánh cửa không một bóng người một lúc, sau đó rút ra một hộp thuốc lá trong túi đồng phục của mình.

Giang Tuyền làm xong bài tập về nhà, liền ra ngoài bưu điện tản bộ. Thông báo trên QQ vang lên tưng tưng một cái, là chuông báo có tin nhắn mới, người gửi là thành viên ban nghệ thuật của lớp: Tô Dao.

"A Tuyền, A Tuyền, khẩn cấp cứu nguy!!!"

Giang Tuyền cảm thấy kỳ quái, nhanh chóng hỏi xem đã xảy ra chuyện gì, Tô Dao lập tức gõ sang một câu: "Bữa tiệc tân niên sắp tới, nhóm nhảy của mình

hiện đang thiếu mất một người, mình có thể nhờ cậu giúp được không? Nhất định phải đồng ý với mình đây, nhất định."

Giang Tùy ngăn người, gõ một hàng dấu hỏi chấm.

"Bạn nữ bên lớp bốn bị thương nên rút rồi, ngày mai mình sẽ nói cụ thể với cậu, mẹ mình chuẩn bị ngắt mạng, mình out trước đây." Tô Dao để lại một câu không đầu không cuối sau đó mất tích.

Sáng hôm sau, Tô Dao đưa cho Giang Tùy một tờ giấy nhắn, thuyết phục cô giúp đỡ.

Chỉ còn vài ngày nữa là đến tiệc tân niên, thời gian tập luyện còn rất ít.

Trước kia Giang Tùy từng có bốn năm học múa, cũng coi như có chút ít căn bản. Bài nhảy của Tô Dao không quá khó khăn, Giang Tùy dành ra vài ba phút sau giờ học để tập luyện cũng đã thành thạo.

Ngày Tết dương lịch mọi người đều được nghỉ lễ, do đó thời gian biểu diễn là vào ngày 31 cuối năm.

Sau ba giờ chiều, nhà trường cho học sinh nghỉ sớm để chuẩn bị cho buổi tiệc tân niên được ấn định vào ba giờ ba mươi phút.

Ngoài một số lãnh đạo và thầy cô trong trường, thì toàn bộ khán giả đều là học sinh lớp 10, bản chất thực ra giống như một buổi lễ chào đón tân học sinh, đây chính là truyền thống của nhà trường.

Tất nhiên, quy định là như thế, nhưng quy định thì tĩnh, mà còn người thì động, bởi vậy cho nên mỗi năm đều có rất nhiều học sinh lớp 11, 12 cũng gia nhập tham gia theo nhiều cách khác nhau.

Trương Hoán Minh đã sớm từ tay đàn em lớp 10 lấy được sáu tám vé.

Lớp ba không có nhiều nữ sinh tham gia biểu diễn, Triệu Hử Nhi hiển nhiên tham gia, cho nên rất nhiều nam sinh đều muốn đến xem cô ấy một chút. Sáu vé của Trương Hoán Minh này đã trở thành bảo bối đối với mọi người.

Cậu ta nhanh chóng phân chia cho huynh đệ của mình, không quên giữ lại một tấm để phần cho Châu Trì.

Lớp phó thể dục Tống Húc Phi là người đến lấy cuối cùng.

Ba giờ hai mươi phút, trong hội trường đã đầy ắp khán giả. Trương Hoán Minh đã nhanh chân chiếm được một vị trí tốt ở bên trái khán đài, chỗ ngồi không quá xa sân khấu, vừa vặn tầm nhìn.

Trương Hoán Minh cùng một cậu nam sinh nữa tới đầu tiên, sau đó tiết mục thứ ba kết thúc, Châu Trì mới bình thản xuất hiện.

"Cậu làm cái gì thế?" Trương Hoán Minh thì thầm: "Tôi còn tưởng cậu không đến chứ."

Phía trước Lý Thăng Chí quay đầu: "Có thể không đến sao, Giang Tùy cũng biểu diễn đấy, cậu ta là cậu cơ mà, phải đến cổ vũ cho cháu chứ, đứng không, Châu Trì?"

Châu Trì không đếm xỉa tới cậu ta, trả lời: "Mẹ nó nói nhảm nhiều thế."

Tiếp mục đồng ca kết thúc, MC giới thiệu tiết mục tiếp theo: "Hạc Phi", là tên tiết mục của Tô Dao, có tổng cộng mười cô gái, một nửa thuộc lớp ba, một nửa thuộc lớp bốn.

Sân khấu tắt điện tối om, sau đó vụt sáng trở lại, mười cô gái đồng loạt xuất hiện trên khán đài, tất cả đều mặc váy quây trắng, để lộ bờ vai trần, tóc được vấn cao sau gáy.

Một tràng pháo tay vang lên.

Âm nhạc nổi lên và điệu nhảy bắt đầu.

Từng chiếc váy trắng tung bay giống như những chú hạc đang bay lượn.

Một vài nam sinh há hốc miệng nhìn, sau đó bắt đầu mở miệng nhận xét.

Có một thanh niên cười hề tiện nói: "Cái váy này thật là bỏ mắt quá đi mất, kéo xuống tí nữa thôi có phải tốt không nhì."

Lý Thăng Chí đẩy đẩy Tống Húc Phi bên cạnh: "Này, nhìn thấy Giang Tùy chưa? Tất cả bọn họ đều trang điểm cả, tôi nhìn thấy Triệu Hử Nhi rồi, cô ấy cao nhất trong số đó."

"Nhìn thấy rồi." Tống Húc Phi nhìn chăm chú lên sân khấu, "Ồ bên trái, người mỏng manh nhất."

"Quào." Trương Hoán Minh vỗ nhẹ một cái vào đầu cậu ta: "Giang Tùy cũng được đấy nhì, đáng người này, tuy nhìn có vẻ mỏng manh yếu đuối nhưng chỗ nào nên có thịt cũng đều có cả nha...thể mà bình thường nhìn không ra nhì."

Trương Hoán Minh phải thừa nhận rằng con mắt của thằng quý Tổng Húc Phi này đúng là không tệ lắm. Mặc dù có vẻ như dáng của Triệu Hử Nhi có vẻ cao ráo, nhưng thực sự phải nói rằng xét về tỷ lệ eo ngực mông ba vòng thì Giang Tuy mới làm bọn họ ngạc nhiên nhất.

Tổng Húc Phi háng giọng: "Đó là do mắt của cậu kém, cô ấy vốn dĩ đã rất dễ nhìn."

Châu Trì cả buổi không hề nói gì, im lặng chăm chú nhìn sân khấu.

Thật sự rất mỏng manh.

Tay chân nhỏ nhắn giống như có thể thực sự bay lên vậy.

Lý Thăng Chí ngồi đầu tiên lên tiếng: "Xong rồi xong rồi, tôi muốn tạo phản rồi, nếu cho chọn lại hoa khôi lớp, tôi nhất định sẽ chọn Giang Tuy, chính là cô nàng ngực nhỏ này! Tôi nói cậu nha, Tổng Húc Phi, cậu cứ im im im đi, đừng trách huynh đệ không nói trước."

Tổng Húc Phi thúc khuỷu tay vào mạn sườn cậu ta một cái: "Cậu dám!"

"Làm gì không dám? Cô ấy cũng chẳng phải bạn gái của cậu, tôi tội gì mà không theo đuổi chứ."

Trương Hoán Minh không biết nói gì, quay đầu xuống: "Châu Trì cậu xem hai tên ngốc này kìa!"

Lời nói vừa thốt ra, cậu ta liền sững người, phát hiện Châu Trì đang chau mày lại, sắc mặt lộ vẻ khó coi.

Hết chương 10

Bạn đang đọc truyện *Thành Trì Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Trương Hoán Minh không chắc có phải do Châu Trì nghe thấy lời bọn họ nói mà đen mặt lại hay không. Thực tế thì những cuộc trò chuyện của đám con trai bọn họ phần lớn đều nói đến nữ sinh, rất cực bản tính con người mà, làm gì có đứa con trai nào mà không thảo luận về con gái chứ, nếu mà có thật thì đó chỉ có thể là đám nhà sư thôi.

Nhưng mà nghĩ đi nghĩ lại, nếu bây giờ mình đổi lại thành cậu ta, e rằng cũng không mấy dễ chịu, ai mà thích cháu gái của mình bị đem ra nói qua nói lại như thế chứ?

Trương Hoán Minh ngay lập tức hiểu được nỗi lòng của Châu Trì, vội vàng đẩy Lý Thăng Chí một cái: "Được rồi được rồi, lải nhải cái gì lắm thế, im ngay im ngay!"

Trên sân khấu, vũ điệu đang đến hồi điệp khúc, tiếng vỗ tay càng ngày càng vang dội.

Tổng Húc Phi từ đầu đến cuối đều nhìn chăm chú vào Giang Tuy, ngữ điệu có đôi phần lo lắng: "Thời tiết lạnh như thế này mà bọn họ chỉ ăn mặc mỏng manh thế kia, lạnh chết mất."

"Cần cậu quan tâm chắc." Lý Thăng Chí cười nhạo nói: "Vẫn còn đau lòng đấy à?"

Tổng Húc Phi lườm quần cậu ta, nói: "Đau lòng đấy thì sao?"

"Ồ, nghiêm túc thế," Lý Thăng Chí cười lớn, "Trêu cậu thế thôi, đạo lý huynh đệ tôi đây vẫn hiểu, không tranh của cậu đâu."

"....."

Trong khi bọn họ còn đang đùa giỡn bên dưới thì ở trên sân khấu điệu nhảy đã kết thúc, tiếng vỗ tay vang lên như sấm, các cô gái cúi chào sau đó liền lui vào cánh gà.

Mặc dù điệu nhảy đã kết thúc, thế nhưng mọi người cũng chưa thể đi, còn phải chờ đến phần cuối cùng rồi tất cả phải ra sân chào một lần nữa.

Phòng nghỉ ngơi bên trong đặc biệt rộng rãi, là một phòng học đã được tân trang lại, hệ thống lò sưởi không đủ, mọi người không thay quần áo, mà chỉ khoác thêm một cái áo khoác bên ngoài.

Triệu Hử Nhi nói lớn: "Nước tiểu cũng muốn đông lại rồi, thêm một ly trà sữa nóng quá."

Không nói không sao, nói xong một cái làm ai cũng thèm.

Triệu Hử Nhi lòi điện thoại ra: "Các chị em đợi một chút ha, mình sẽ tìm một người đến mang cho chúng ta sự ấm áp!" Cô nàng nhanh chóng gọi một cuộc điện thoại, nói được hai câu liền cúp sau đó hướng mọi người ngẩng đầu, giơ tay làm dấu "OK".

Chưa đầy mười phút sau, đúng là có người đến thật.

"Các bạn nữ lớp ba đã vất vả rồi."

Giọng nói của Trương Hoán Minh rất dễ nhận ra, Giang Tuyền ngẩng đầu lên nhìn qua một cái, quả nhiên không chỉ có một mình cậu ta, Lý Thăng Chí và Châu Trì đều tới, còn có hai nam sinh mà cô không quen, hình như là ở lớp bên cạnh.

Trương Hoán Minh mang theo hai cái bọc, bên trong có rất nhiều ly trà sữa, chính là loại trà sữa trân châu hết sức phổ biến bán ở căng tin trường, nhưng ở thời điểm này mọi người chẳng ai tỏ ra ghét bỏ.

Lý Thăng Chí lấy trà sữa ra và đưa cho mọi người, lúc đưa tới cho Giang Tuyền, cậu ta vừa cười vừa nói một câu: "Giang Tuyền, hôm nay cậu nhảy tuyệt lắm, à, ly này là cậu nhỏ của cậu khen thưởng cậu đấy."

Cả lớp ba ai mà không biết Châu Trì chính là cậu nhỏ của Giang Tuyền, những người bên cạnh thấy vậy đều cười lớn.

Giang Tuyền biết bọn họ đùa dai, bèn đưa tay nhận lấy trà sữa, cổ họng phát ra tiếng cảm ơn nho nhỏ, quay đầu lại nhìn Châu Trì, vừa lúc cậu ta cũng quay sang, vẻ mặt vẫn như cũ, hình như chẳng mấy quan tâm đến việc mình bị người khác lấy ra làm trò đùa.

Một vài nam sinh đang đứng trò chuyện với các cô gái, nói về tiết mục nhảy vừa rồi.

Giang Tuyền bước lại gần chỗ Châu Trì, nói: "Lúc bọn tôi vừa nhảy, cậu cũng ở bên dưới à?"

"Ừm." Cậu ta nói.

"Vậy cậu có nhận ra tôi không?"

Châu Trì liếc cô một cái. Cậu ta ngồi trên một cái bàn cũ, đôi chân dài chống trên sàn, Giang Tuyền đứng ở trước mặt, chiếc áo khoác khoác hờ bên ngoài váy, hai chân mảnh mai trắng trẻo, khuôn mặt cô vẫn còn lớp trang điểm, đôi môi phớt hồng cắn cắn chiếc ống hút, một bên uống trà, một bên ngược mặt đợi cậu ta trả lời.

"Nhận ra, có vài đặc trưng rõ ràng."

"Đặc trưng gì?"

Cậu ta không thèm nề mặt cô, đọc miệng nói: "Lùn."

"....." Giang Tuyền phản bác: "Tôi không phải người lùn nhất, tôi cũng phải một mét sáu ba lạng mà."

Cậu ta ừ hử một cái trong cổ họng, cười như không cười nhìn cô: "Thế à, cao quá nhỉ."

Cao quá nhỉ.

Nhi cái rắm ấy.

Giang Tuyền đã lĩnh hội được bản lĩnh chọc người của cậu ta, quả thực, cô một mét sáu ba so với cậu ta một mét tám hai thấp hơn hai mươi centimet thật, thế nhưng mà cậu ta có can chế giễu như vậy không.

Cô cúi đầu ra sức cắn mạnh cái ống hút, nghe trên đỉnh đầu có tiếng cười nhẹ.

Lần đầu tiên được nghe thấy cậu ta cười như vậy, bình thường đều y như mặt cái bánh kem, đẹp đẽ thơm ngon, nhưng mà lạnh chết đi được, ngẫu nhiên cười một cái thì cũng là một nụ cười lạnh lùng.

Giang Tuyền nhìn cậu ta về lạ lắm.

"Châu Trì."

"Hử?"

"Cậu cười lên nhìn rất đẹp trai." Câu nói này nói ra thật tron tru, tựa như buột miệng nói ra vậy, Giang Tuyền nói xong mới ý thức được hình như mình nói câu này có vẻ không hợp hoàn cảnh cho lắm, bởi vì Châu Trì nhìn cô một cái, liền từ từ không cười nữa, đôi môi dần dần trở về trạng thái ban đầu.

Giang Tuyền nhìn vẻ biến hóa trên khuôn mặt cậu ta.

"Ý tôi là..." giọng điệu cô căng thẳng, xoay xoay ly trà, cố gắng giải thích: "Bình thường cậu đều có vẻ không vui, lạnh lạnh lùng lùng, chẳng bao giờ cười lấy một cái, như kiểu người ta thiếu nợ cậu vậy, hôm nay..."

Khuôn mặt cậu ta càng ngày càng khó coi.

Thôi được, thôi không giải thích nữa.

Đúng lúc này, Tô Dao gọi lớn: "Mọi người lại đây một chút, mình nói trước một chút nè, đợi chút nữa tiết mục cuối cùng diễn xong, chúng ta phải ra ngoài chào một lần nữa, đây là đề nghị của các thầy cô, bây giờ chúng ta tập thử một chút."

Giang Tuyền nghe thấy, vội vàng chạy qua.

Đội Tô Dao nói xong, Giang Tuyền lúc này mới phát hiện mấy nam sinh kia đều đã đi rồi.

5 giờ rưỡi, chương trình kết thúc, toàn bộ bước ra chào khán giả.

Giang Tuyền ở bên trong thay quần áo xong, quay về lớp học để lấy cặp sách, đang định về nhà thì lúc xuống lầu gặp Tô Dao đi lên: "Đi thôi, đi thôi, cùng nhau đi ăn! Minh đã đặt bàn rồi!"

Ở ngoài cổng trường đỗ hai chiếc taxi, đều đã đầy người, thêm Giang Tuyền nữa tổng cộng cả thầy có bảy cô gái.

Lúc mọi người đến quán ăn, Giang Tuyền phát hiện đã có người ở đó rồi, đều là con trai trong lớp, Châu Trì cũng có mặt trong đó.

Bữa ăn này cũng coi như buổi họp lớp, người trong lớp đến hơn một nửa, nam sinh nữ sinh đều ngồi trên bàn, ăn uống xong liền lên phòng bao trên lầu tên: "Minh Nguyệt Quang".

Đây là KTV của nhà di Tổng Húc Phi, cậu ta đã bao nguyên một phòng lớn để mọi người thoải mái chơi.

"Dù sao ngày mai cũng nghỉ lễ rồi, hôm nay chúng ta cứ chơi cho đã đi, thư giãn cho thoải mái rồi chuẩn bị kỳ thi cuối kỳ."

Mọi người đều nhiệt liệt hưởng ứng.

Tổng Húc Phi đem rất nhiều bia đến, mọi người đều uống rất nhiều, hát hò, tán dóc, cuối cùng ngồi quây quanh bàn trà chơi trò chơi.

Trong tình huống này, trò chơi chỉ là thêm chút kích thích.

Có người đã sửa lại quy tắc chơi của trò "Lời Nói Thật Lông" như sau: "Thế này, Chúng ta lắc xúc xắc đi, có thể lựa chọn lắc một viên hoặc hai viên, dựa theo số điểm rồi đếm từ trái sang phải, đếm tới ai, thì người đó trả lời hai câu hỏi, trong đó một câu sẽ là thật lòng, và một câu là giả dối, sau đó mọi người sẽ dựa theo câu trả lời tiến hành chất vấn, phán đoán tìm ra câu nào thật, câu nào giả, nếu như bị đoán trúng thì sẽ phạt một ly rượu, con gái thì phạt uống bia nhé!"

"Nghe thú vị đấy!"

"Được, chơi thử cái này đi!"

Vòng đầu tiên, Trương Hoán Minh ném trước, đếm tới một nữ sinh, lời nói dối có rất nhiều sơ hở, vì thế sớm bị mọi người bắt bài. Vòng thứ hai là lớp trưởng, trải qua một vòng nên đã thông minh hơn, thuận lợi vượt qua câu hỏi.

Sau vài vòng chơi, mọi người đều đã thuộc lòng quy tắc.

Tổng Húc Phi sớm đã háo hức muốn thử, tính toán số điểm, thầm mong muốn ném được đến chỗ Giang Tuyền.

Bạn bè trong lớp đã sớm biết được tính toán trong lòng cậu ta, toàn bộ đều ngóng chờ muốn xem trò hay.

"Tổng Húc Phi, mau hỏi đi, Giang Tuyền đang đợi kìa." Trương Hoán Minh hươ hươ tay thúc giục.

Tổng Húc Phi liếc Giang Tuyền hai cái, giả bộ hỏi một cách ngẫu nhiên: "Câu hỏi số một, Giang Tuyền, cậu, cậu hiện tại có bạn trai không?"

Giang Tuyền ngăn người một chút, nói: "Không có."

Người xem ai nấy đều không nói nên lời: đây là câu hỏi quý gì chứ, ai trong đây mà chả biết hiện tại Giang Tuyền làm gì có bạn trai, thật là lãng phí mất một câu hỏi.

"Câu hỏi số hai...Cậu có ghét những nam sinh có thành tích không tốt không?"

Giang Tuyền không nghĩ tới cậu ta sẽ hỏi những vấn đề như thế này, nghĩ rằng câu hỏi trước đó đã nói thật rồi, do đó câu này liền nói dối: "Ghét."

"...."

Đám nam sinh thật không còn biết nói gì nữa, thật muốn cầm một con dao xiên cho cậu ta mấy phát.

Mọi người một bên cười nhạo cậu ta, một bên phán đoán: "Câu số một là nói thật, câu số hai là nói dối."

Tổng Húc Phi đỏ mặt, đưa xúc xắc cho người tiếp theo. Ngồi bên cạnh chính là Triệu Hử Nhi.

Cô ấy cũng như Tổng Húc Phi, mục đích khi chơi trò chơi ngay từ đầu đã rõ ràng, trước kia không theo đuổi được Châu Trì, cô luôn cảm thấy rất kỳ lạ, hiện tại trong lòng thực ra cũng không còn mấy cảm giác với cậu ta, chỉ là muốn tìm hiểu một chút, thỏa mãn sự tò mò của bản thân.

Cô dễ như trở bàn tay ném một cái liễn ra năm điểm, đứng vào Châu Trì.

Tất cả nam nữ trong đây đều há hốc miệng mong chờ, ai nấy cũng đều cảm thấy trò chơi này thật thú vị, Giang Tùy cũng đứng dậy sau đó điều chỉnh lại tư thế ngồi của mình một chút.

Triệu Hử Nhi xưa nay đều rất dũng cảm, đứng lên liễn dứt khoát nêu ra câu hỏi: "Câu số một: trước kia cậu đã từng có mối tình nào chưa?"

Một tá cặp mắt đều nhìn chăm chăm về phía Châu Trì, thậm chí đến Trương Hoán Minh cũng đồng tai lên nghe.

Châu Trì ngồi khuất bóng sau ánh đèn, khuôn mặt có chút không rõ ràng lắm.

"Có." Cậu ta uống một ít bia, giọng nói khàn khàn.

Triệu Hử Nhi: "Hiện nay độc thân hay có đối tượng?"

Toàn bộ im lặng vài giây.

Châu Trì cúi đầu, nhàn nhạt nói: "Có đối tượng."

Không khí đột nhiên sống động trở lại.

"Hú hú hú..." Đám con trai bắt đầu huyt sáo ầm ĩ.

Đám con gái cũng ngồi đoán mò: "Thế câu nào là thật câu nào là giả đây?"

Đối với Châu Trì mà nói, không có ai thực sự hiểu cậu ta cả, cũng chẳng ai dám đi hỏi thẳng cậu ta. Theo lý mà nói, người như cậu ta khẳng định không thiếu phụ nữ, nhưng trong nửa năm dài như vậy, lại chẳng ai thấy cậu ta yêu đương với ai.

Triệu Hử Nhi vung tay: "Được rồi, mọi người có thể gắng hỏi cậu ấy."

Một loạt vấn đề về quá khứ được nêu ra, Châu Trì từng bước từng bước chặn miệng từng người một, câu nào câu nấy trả lời rõ ràng minh bạch, không ai có thể gắng hỏi ra bất cứ điều gì.

Náo loạn nguyên một ngày, Trương Hoán Minh đứng dậy chủ trì: "Thôi nào thôi nào, qua đây, Châu ca, có muốn công bố cho mọi người đáp án không?"

Châu Trì cầm lon bia, nhướn mắt: "Câu thứ hai, giả."

.....

Chơi bởi chán chê, tới lúc giải tán đã qua chín giờ.

Mọi người ở chỗ ngã tư bắt đầu đi về, có người đi bộ, có người gọi taxi để đưa mấy bạn nữ về.

Xe đạp của Châu Trì dựng ở bên lề đường.

Giang Tùy đứng ở ngã tư chờ cậu ta.

Buổi tối gió to, cô trùm nguyên cả mũ áo khoác lên đầu, khuôn mặt bị giấu kín trong chiếc khăn quàng cổ. Quay đầu nhìn sang lại thấy cậu ta cả người phong phanh, nhún chân đạp xe về phía cô, sau đó dừng lại trước mặt.

"Lên xe."

Giang Tùy hỏi: "Sao cậu không đeo găng tay với khăn quàng cổ vào?"

Tâm trạng cậu ta hình như không được tốt cho lắm, trả lời chiếu lệ: "Không có mấy cái đó."

Giang Tùy nhìn cậu ta, nói: "Ồ bên kia có một cửa hàng." Cô chỉ cho cậu ta xem, "Cậu ở đây, chờ tôi một lát."

Cô xoay người lại, chạy đi.

Lúc Châu Trì đi tới, cánh tay Giang Tùy đã vắt một chiếc khăn quàng cổ dài, mỗi tay cầm một đôi găng tay, một bên màu xám, một bên màu xanh dương. Nhìn thấy cậu ta đi tới, cô nhanh chóng hỏi: "Cậu thích cái nào?"

Tác giả có điều muốn nói: Hình như mọi người đều quan tâm đến chuyện tình trước kia của nam chính?

Trước tiên nói rõ: chỉ là tượng trưng mà thôi, không có thương tổn, không phải như mọi người nghĩ đâu, yên tâm

Bạn đang đọc truyện *Thành Trì Của Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Cả hai đều là găng tay len, phong cách đơn giản.

Châu Trì còn chưa kịp trả lời, Giang Tùy lại nói tiếp: "Mang thử vào xem xem "

Sau đó cô đưa đôi màu xanh da trời qua cho cậu ta, nói: "Tôi cảm thấy đôi này ok này, quần áo mùa đông cái nào cũng màu tối, đeo đôi này nhìn cho tươi sáng một chút."

Hai tay Châu Trì vẫn còn đang nhét trong túi quần, cúi xuống nhìn hai cái, sau đó duỗi tay ra cầm lấy hai đôi găng tay.

"Đẹp mà đúng không? Vừa vặn nữa...Đúng rồi, phối với cái khăn quàng cổ này cũng hợp nữa."

Chiếc khăn mà Giang Tùy chọn có màu xanh đậm với hoa văn lớn in chìm.

Châu Trì nhận lấy, sau đó quàng lên cổ. Giang Tùy bước lên thêm hai bước, cười: "Cậu quàng nhìn rất đẹp."

Vừa hay làm nổi bật làn da, ngũ quan hài hòa, đôi mắt đen cùng sống mũi cao nhìn qua vô cùng thích hợp.

Giang Tùy nhận ra mấy cái này thực ra cũng không liên quan đến khăn quàng cho lắm, suy cho cùng thì khuôn mặt cậu ta đẹp mà, quàng cái gì mà chả đẹp.

Cô bắt đầu hồi tưởng lại những lời bàn tán về khuôn mặt của cậu ta.

"Cậu ta từ vóc người đến khuôn mặt, chỗ nào không đẹp chứ?"

Những người như này thật không bao giờ phải buồn phiền suy nghĩ, bất kể là chọn trang phục kiểu gì mặc lên cũng đều khiến người khác phải ghen tị cả.

Đôi găng tay này hình như hơi sáng một chút.

Giang Tùy thu lại tầm mắt, bước qua nói: "Cậu tự chọn găng tay đi, có phải thích màu xám không?"

Cô nhớ là, cậu ta có một cái áo len màu xám, áo khoác màu xám, còn cả quần thể thao cũng có màu xám.

"Tùy đi, cái nào cũng được." Châu Trì cời đôi găng tay đang đeo ra, không quan trọng nói.

"Được" – Giang Tùy nói: "Cởi khăn quàng xuống đi, để đi tính tiền."

Khi Châu Trì tháo khăn xuống, Giang Tùy cầm lấy sau đó mang ra quầy lễ tân.

Thời điểm này trong cửa hàng tương đối vắng khách, cô thu ngân đang tính tiền cho Giang Tùy. Sau khi quét mã xong, Giang Tùy liền tháo móc ra, sau đó quay sang đưa cho Châu Trì.

Cô thu ngân một bên bấm máy tính, một bên nhìn sang cười nói: "Em khéo chọn thật đấy, chiếc khăn này rất hợp với bạn trai em."

Giang Tùy ngẩn người, giải thích: "Không phải bạn trai đâu ạ."

Cô thu ngân liếc qua nhìn đầy ẩn ý, cười: "Ồ, chị hiểu rồi."

"..."

Giang Tuyền muốn nói: "Cậu ấy là cậu nhỏ của em", thế nhưng lại không biết mở mồm làm sao. Lòng bàn tay cô giống như phải bỏng, cúi đầu lấy tiền từ cặp sách đưa qua, từ đầu đến cuối không dám quay lại nhìn người phía sau một cái.

Ra đến cửa, Giang Tuyền đưa găng tay cho Châu Trì: "Cậu đeo vào đi, chạy xe lạnh lắm."

Châu Trì không nhận lấy, ánh mắt nhàn hạ liếc nhìn cô.

"Cần tôi trả lại tiền không?" Cậu ta thấp giọng nói.

"Không cần đâu, không đáng bao nhiêu cả." Giang Tuyền tiếp tục bước lên phía trước, tới chỗ dựng chiếc xe đạp.

Châu Trì đứng im hai giây, cúi đầu chạm vào chiếc khăn quàng mới, sau đó nhấc chân đi qua.

Hai người như cũ đạp xe quay về.

Giang Tuyền từ hồi bị ngã đã ngồi xe cậu ta vài lần, bây giờ hiển nhiên đã quen, trên đường đi đều bám chặt vào áo cậu ta, ngồi rất chắc chắn.

Buổi tối đèn đường sáng trưng, những người trẻ tuổi kết thúc ca đêm, cũng là lúc sinh viên ra đường vui chơi giải trí.

Xe đạp rẽ vào con hẻm cũ, Giang Tuyền nhìn thấy bên ngoài tiệm bánh là những quầy bán khoai lang.

"Cậu ăn khoai lang nướng không?" Giọng nói của cô hòa lẫn trong gió tới tai Châu Trì, "Tôi muốn ăn."

Châu Trì dừng xe lại, hai chân hạ xuống chống vững vàng.

Giang Tuyền nhanh chóng nhảy xuống xe, chạy vào mua bốn củ khoai lang nướng.

"1 củ cho dì Đào, 1 củ cho Trì Trì."

Châu Trì nói: "Dì Đào ngủ rồi, cậu định gọi đi ấy đây chỉ để ăn khoai nướng à?"

"Tôi để ở bếp, để ngày mai đi ấy ăn."

"Tùy cậu, lên xe." Châu Trì ngoác đầu.

Về tới nhà, dì Đào đúng là đã ngủ, còn đèn trong phòng Trì Trì vẫn sáng.

Giang Tuyền gõ cửa, đưa cho nó củ khoai lang, thằng bé vô cùng hài lòng, nói: "Ủm không tôi, ra ngoài chơi còn nhớ đến thằng em này, đáng tuyên dương."

"Em nói chuyện nghiêm túc đi nhé."

"Vâng vâng vâng." Châu Ứng Trì một bên gặm củ khoai lang, một bên quan sát vẻ mặt Giang Tuyền được trang điểm: "Chị, hôm nay nhìn chị trang điểm đẹp đấy, mắt to hơn rõ ràng nè."

Giang Tuyền không muốn trả lời nó, Châu Ứng Trì lại nhích đến gần hơn, ra vẻ thần bí, hỏi: "Chị đi với cậu nhỏ của em à?"

"Ờ."

Châu Ứng Trì nhướn mày: "Hai người dạo này hình như quan hệ rất tốt nhỉ?"

Rất tốt sao?

Giang Tuyền nghĩ ngợi một chút, hình như đúng là vậy thật.

"Có gì sao?"

"Chị, giúp em một chút." Châu Ứng Trì cười nịnh nọt: "Mấy bạn cùng lớp của em ấy, chị còn nhớ không, trước kia có đến nhà mình ăn đồ nướng một lần rồi ấy, bây giờ tụi nó lại muốn đến nhà mình làm tiệc nướng nữa nè, nhưng sân thượng bây giờ lại là đại bản doanh của cậu nhỏ rồi, chị giúp em nói với cậu ấy đi, em mượn dùng một ngày có được không?"

"Em tự nói không được hả?"

"Còn không phải em sợ cậu ấy xù lông lên à? Em với cậu ấy có thù cũ mà." Châu Ứng Trì gãi gãi đầu, "chị không biết đâu, cậu ấy đánh người không biết nương tay đâu, hồi còn bé em đã từng được ném thử rồi, đó chính là bóng đen tâm lý của em đấy."

"Em đừng có mà nói quá lên nữa."

"Thật đấy. Chị không tin thì đợi mà xem, đợi đến lúc cậu ấy phát hỏa lên lại chả dọa chị sợ chết khiếp ấy."

"Được rồi." Giang Tuyền đã quen cái thói ba hoa chém gió của nó nên không thèm để ý làm gì, hỏi lại: "Bọn em định ngày nào thì tổ chức?"

"Ngày 2 á, ngày kia, buổi sáng bọn nó sẽ đi mua đồ ăn, buổi trưa là tối, cho nên buổi chiều có sân thượng cho em là được."

Giang Tuyền nói: "Vậy để ngày mai chị hỏi cậu ấy xem, có điều cũng không có gì đảm bảo là cậu ấy đồng ý đâu đấy."

"Được được được."

Trên gác xếp.

Châu Trì vừa tắm xong, bước ra ngoài lấy cái áo được treo trên giá, sau đó liếc nhìn chiếc khăn quàng cổ được treo bên cạnh, nhún mày.

Có chút bất ngờ.

Phối với cái áo khoác của mình nhìn cũng hợp đấy.

Cô nàng Giang Tuyền ngốc nghếch mơ hồ này thế mà chọn đồ đặc cũng hiểu ý người khác lắm, lần trước mua sùi cảo cũng vậy, thế mà cũng chọn đúng nhân bánh cậu ta thích.

Cảm giác này rất kỳ quái.

Châu Trì ngẩn người nhìn một chút, sau đó bật cười nhẹ trong cổ họng, rồi quay qua bắt đầu sấy tóc của mình.

Ngày hôm sau, Giang Tuyền và Lâm Lâm đến thư viện thành phố đọc sách sau đó ở lại cả một ngày, buổi tối cũng ở bên ngoài ăn, về đến nhà đã là hơn tám giờ tối, liền lên gác xếp tìm Châu Trì.

Cửa mở, Giang Tuyền định đứng ở cửa nói luôn, nhưng Châu Trì không nghe, chỉ nói một câu: "Vào đi" sau đó tránh sang một bên cánh cửa, nhường chỗ cho cô bước vào.

Giang Tuyền đành phải đi vào phòng, nhìn thấy cậu ta đang ngồi máy tính, âm báo tin nhắn từ QQ kêu không ngừng nghỉ.

Cậu ta lấy tai nghe cắm vào máy tính, căn phòng lập tức trở nên yên lặng.

"Vừa định nói gì?" Cậu ta ngồi trên ghế máy tính, quay đầu nhìn cô.

Giang Tuyền nói với cậu ta lời đề nghị của Tri Tri, không ngờ rằng lần này Châu Trì lại dễ nói chuyện thế, chẳng hỏi lại gì mà gật đầu đồng ý luôn.

"Ngày mai tôi không ở đây." Cậu ta lấy chìa khóa từ trong ngăn bàn ra đưa cho cô, "đừng để người khác động vào đồ của tôi là được."

Giang Tuyền gật gù đầu: "Ừm."

Châu Trì quay người trở lại, bắt đầu lần lượt trả lời tin nhắn.

Ngón tay của cậu ta tương đối mảnh khảnh, tốc độ đánh máy lại rất nhanh.

Giang Tuyền liếc mắt nhìn thấy cửa sổ chat có avatar là một nam sinh, lại nhìn đến biệt hiệu: Sư tử ngủ cuồng phong.

Hóa ra là Trương Hoán Minh.

Trương Hoán Minh trước nay trong những hoạt động của lớp đều rất nhiệt tình, tích cực, vì thế nên Giang Tuyền vừa nhìn tên QQ cái liền biết ngay là cậu ta. Cô liếc xuống một chút, nhìn Châu Trì trả lời, cũng nhìn thấy tên QQ của cậu ta, chỉ vờn vờn hai ký tự đơn giản: ZC

Là hai chữ cái viết tắt tên của cậu ta.

Châu Trì trả lời xong, liền quay lại nhìn Giang Tuyền một chút.

"Cậu đang nói chuyện à?"

Câu hỏi của Giang Tuyền có phần vô nghĩa, thế nhưng lần này cậu ta cũng không chế nhạo cô, chỉ nhàn nhạt ừ một tiếng. Tư thế nửa ngồi nửa đứng của cậu ta khiến Giang Tuyền nhìn có vẻ cao hơn, cậu ta ngẩng đầu lên nhìn, dáng ngồi rất không nghiêm chỉnh. Cổ áo T-shirt của cậu ta hơi phanh, lộ ra xương quai xanh bắt mắt cùng bộ ngực chắc khỏe của mình.

Giang Tuyền lặng lẽ nhìn một lúc, sau đó mạnh dạn hỏi: "Cậu có muốn add friend QQ của tôi không?"

Lời vừa nói ra, Giang Tuyền cảm thấy cũng không có gì căng thẳng.

Hỏi cũng hỏi rồi, cậu ta mà từ chối thì thôi vậy.

Cô nhìn về phía Châu Trì, sau một hai giây liền thấy môi cậu ta mấp máy một chút, dường như đang cười, lại dường như không. Giang Tuyền còn chưa kịp nhìn rõ, thì cậu ta đã quay ghế trở về.

"Số QQ của cậu là gì?"

"Oh, 61...." Giang Tuyền theo sau, đứng bên cạnh bàn, đọc cho cậu ta nghe số QQ của mình.

"8 số."

"Ừm." Giang Tuyền nói, "tôi đã đăng ký từ lâu rồi."

"Thế à." Cậu ta đáp một câu, "Tôi cũng thế."

Vừa nói, tay đã nhấp vào khung tìm kiếm, kết quả hiện ra hình đại diện của một cô gái cùng tên bên cạnh: A Tuyền.

Châu Trì cười một cái trong cổ họng: "Cậu thật lười biếng, lấy luôn tên mình làm tên QQ luôn à?"

Giang Tuyền: "..."

Làm phiền cậu nhìn vào tên QQ của cậu trước đi, rồi xem xem rốt cục ai mới là người lười biếng???

Châu Trì chế nhạo xong, ngón tay liên tục gõ phím, nhanh chóng nhấn gửi kết bạn.

Giang Tuyền nói: "Đợi chút tôi xuống sẽ chấp nhận."

Cô vừa chuẩn bị đi xuống, mới đi được hai bước liền nghe thấy cậu ta hỏi: "Cả ngày nay đi đâu vậy?"

Giang Tuyền hơi kinh ngạc, quay lại nhìn cậu ta, "đi thư viện." Sợ cậu ta nghe không hiểu, liền giải thích thêm: "Thư viện thành phố, ở trong tân khu."

"Cậu nói với tôi những cái này làm gì, tôi đâu có đi."

"...Tôi cũng đâu có bảo cậu đi." Giang Tuyền nói, "Chỗ đấy khá xa."

"Thế mà còn đi? Ham học thế hả?" Cậu ta nói với ngữ khí nhạo báng.

Giang Tuyền cũng không thêm so đo tính toán với cậu ta, thuận theo nói: "Đúng thế."

Châu Trì nhìn biểu hiện của cô, nhàn nhạt hỏi: "Cậu muốn thi Thanh Hoa hay Bắc Đại?"

"Tôi đều muốn."

"Lợi hại đấy." Cậu ta nhún mày, "Lý tưởng rất lớn."

"Cậu thì sao?" Giang Tuyền đột nhiên hỏi lại: "Cậu không có lý tưởng gì à?"

Cậu không có lý tưởng sao?

Châu Trì không trả lời, khuôn mặt cũng không hề thay đổi, nhìn cô một lúc, sau đó quay sang với ly trà trên bàn uống một ngụm, cúi đầu khẽ phát ra tiếng cười.

"Dùng khí của cậu lớn đấy."

Nói một câu không đầu không cuối.

Cậu ta đứng dậy khỏi ghế, bước tới trước mặt Giang Tuyền, cúi đầu nhìn cô, "Không phải rất sợ tôi sao?"

Hết chương 12

Bạn đang đọc truyện *Thành Trì Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

Không phải rất sợ tôi sao?

Câu nói này khiến cho Giang Tùy bị đứng hình trong chốc lát, quên cả việc biện hộ cho mình.

Châu Trì nhìn về mặt ngu ngơ của cô, nói: "Hôm nay cậu nói rất nhiều."

Nói rất nhiều?

Giang Tùy ngẫm nghĩ lại một chút, ngoài việc hỏi cậu ta có lấy số QQ của mình không, các câu còn lại đều là cậu ta bắt chuyện trước, rõ ràng là cậu ta hỏi cô đi đầu suốt cả ngày trước còn gì.

Cô chỉ hỏi có một câu, cậu ta đã cảm thấy phiền phức?

Xem ra, bọn con trai đúng là không biết nói đạo lý, đen cũng biến thành trắng ngay được.

Giang Tùy cũng chẳng thèm cãi lại cậu ta. Người một nhà sống chung với nhau, tranh cãi không phải là chuyện tốt.

Cô vuốt vuốt chìa khóa trong tay, cúi đầu nói nhỏ: "Tôi biết rồi, ngày mai trả lại chìa khóa cho cậu." Nói xong liền quay người đi xuống.

Giang Tùy tắm rửa xong liền ngồi vào bàn học, giải quyết xong mớ bài tập sau đó mở QQ lên, có một vài yêu cầu kết bạn từ một số người mà cô không quen biết, nhìn hình đại diện thì hầu như đều là nam sinh, không biết từ đâu mà có được số QQ của cô rồi gửi kết bạn. Giang Tùy bỏ qua tất cả, chỉ đồng ý yêu cầu của Châu Trì.

Cậu ta vẫn đang online.

Muộn thế này mà vẫn còn chưa ngủ, không phải là đang chơi game thì cũng là ngồi chém gió tám chuyện, tóm lại chắc chắn không phải như cô, thức làm bài tập đến giờ.

Giang Tùy mở vài bài nhạc trong MP3, lướt web một chút liền đi ngủ.

*

Châu Trì vừa mới tắm xong, bên trên để trần, đứng bên cạnh bàn lau tóc, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính trước mặt.

QQ báo có một tin nhắn từ bạn bè.

Danh bạ có rất nhiều "A Tùy", người đầu tiên còn sáng nick, avatar là một cô gái với mái tóc màu đỏ.

Châu Trì cứ đứng nhìn như vậy một lúc lâu, sau đó bỏ khăn tắm ra, cứ để nguyên tóc ướt như vậy mà ngồi xuống ghế.

Tiếng thông báo tin nhắn trong nhóm chat vang lên không ngừng, Trương Hoán Minh đang say sưa tán gẫu cùng đồng bọn, nguyên một đám con trai hooc-môn cao chém gió không giới hạn chủ đề, sau cùng tên của mấy em xinh xinh thay nhau xuất hiện.

Không biết ai nói một câu: "Tôi có ảnh của Trần Hân hoa khôi lớp bốn, có ai muốn không?"

"Lớp bên cạnh à? Không hứng thú, Có của Triệu Hữ Nhi không? Nhanh lên, tiểu huynh đệ của lão tử không nhịn nổi rồi."

Tin nhắn tiếp theo nhanh chóng được gửi đến: "Triệu Hữ Nhi chỉ thích hợp để ngắm thôi, làm chuyện đấy mà có thể dựa vào cô ấy à, mẹ nó vừa phải thôi chứ."

"Mẹ nó, cậu đòi hỏi cũng cao quá nhỉ?"

"Đây, anh đây cho chú một bất ngờ, vừa mới nhận được hôm qua."

Sau đó một bức ảnh ngay lập tức được gửi lên.

Người trên ảnh là Giang Tùy.

Bối cảnh là hành lang phía sau khán đài biểu diễn hôm nọ, bên cạnh phòng vệ sinh, cô mặc một chiếc váy quây gọn gàng, chiếc nơ bản to thắt qua loa trước ngực, lúc cô cúi đầu, liền lộ ra một chút phong cảnh bên trong.

Hình ảnh không phải rõ mồn một, nhưng đã đủ bắt mắt rồi.

Trong nhóm chat yên lặng vài giây, sau đó bùng nổ.

"Đệch má!"

"Fuck!"

"Giang Tuyền, má nó, tôi...Fuck..."

Một loạt tin nhắn thi nhau gửi lên, âm báo QQ ting ting ting liên tục không thể yên lặng lại nữa.

Châu Trì lăn chuột, khuôn mặt vô ý thức nhấn lại một đường, ním chặt môi. Vài giây sau, cậu ta ném chuột và ngồi thẳng dậy, đùng đùng gõ phím.

Sau một loạt "Fuck fuck", một tin nhắn hiện lên: "Cái này mẹ nó đưa nào chụp???"

Cả nhóm chết đứng, lặng thinh như tờ.

Nửa phút trôi qua, Trương Hoán Minh người đầy mồ hôi lạnh gõ: "... Fuck, cậu ở đây?"

Xong rồi bỏ mẹ rồi.

Ngày trước là cậu ta tràn ngập nhiệt tình kéo Châu Trì vào nhóm, nguyên một thời gian dài lại chẳng thấy cậu ta lên tiếng câu nào, hiển nhiên Trương Hoán Minh đã quên bồng đi mất.

Cậu ta vội vàng cứu vãn: "Các anh em, tất cả nhắm mắt lại, coi như này giờ chưa nhìn thấy gì, ai cũng không được tơ tưởng nữa, trái lệnh bỏ tù! Còng tay!"

Cậu nam sinh hồi nãy gửi ảnh lên cũng chối bay chối biến: "Không phải tôi chụp! Không phải tôi! Tôi chỉ thấy thì gửi cho anh em thôi! Hôm đấy ông đấy còn không đi coi biểu diễn nữa. Hình như được chụp bởi mấy đứa lớp 10 gửi qua."

Châu Trì: "Đứa lớp 10 nào? Tên?"

"Tào Hoảng Nghi, hình như là lớp 10 (9)."

Nhóm chat yên tĩnh trở lại, ai cũng không dám tùy tiện phát ngôn, bức ảnh kia cũng chẳng ai dám lưu lại nữa.

Châu Trì vẫn đang ngồi trên ghế, ngón trỏ vẫn đang đặt trên con lăn chuột, sau đó dừng lại trên avatar cô gái tóc đỏ, ngón tay nhấn xuống một cái, một cửa sổ được bật lên.

Vừa mới gõ được hai chữ, avatar đột nhiên tối đi, mái tóc đỏ một giây sau liền chuyển sang màu xám.

Châu Trì cau mày nhìn hai giây, tắt khung chat sau đó đứng dậy với tay cầm lấy điện thoại trên đầu giường.

Sáng hôm sau, Giang Tuyền ngủ dậy nhưng không thấy Châu Trì, Tri Tri cả buổi sáng cũng không thấy đâu. Trước buổi trưa, thằng bé dẫn theo năm sáu đứa nhóc quay trở lại, tay ôm hai bọc đồ ăn lớn, chạy lên lầu và bắt đầu chuẩn bị buổi tiệc nướng trên sân thượng.

Di Đào và Giang Tuyền giúp đỡ bọn nhóc chuẩn bị một chút liên không cần động tay vào, trước khi xuống lầu, Giang Tuyền dặn dò bọn chúng chỉ chơi ngoài sân thượng thôi, đừng vào phòng Châu Trì nghịch ngợm.

Tri Tri tuy rằng ương bướng khó bảo, nhưng cũng biết tính nghiêm trọng của vấn đề, Giang Tuyền cũng có chút yên tâm, nhưng cô cũng không lường trước được nguyên một đám trẻ con nghịch ngợm cùng với nhau, việc phá phách gây hại tương đối khó kiểm soát.

Hơn bốn giờ chiều, đám trẻ đã bắt đầu giải tán, thế nhưng thằng nhóc Tri Tri vẫn còn thậm thụt ở bên trên.

Trong lòng Giang Tuyền dâng lên một dự cảm xấu.

Cô bước lên phòng, bắt gặp Tri Tri đang nằm trên sàn nhà, lén lút làm cái gì đó. Nhìn thấy cô liền lập tức làm hành động giấu đầu hở đuôi.

Giang Tuyền hỏi: "Em đang làm gì vậy?"

"Không, không làm gì cả."

"Tay em cầm cái gì đấy?"

Khuôn mặt thằng nhóc xị xuống, đầu hàng: "Chị, chết em rồi."

Giang Tuyền nhìn qua, trong tay Tri Tri đang cầm một phần mô hình tàu thủy bị hỏng.

Đây vốn dĩ là một con tàu thủy đã được lắp ráp, trước đây được đặt trên bàn học của Châu Trì.

Giang Tuyền chau mày: "Em làm cái gì vậy?"

Tri Tri vội vàng giải thích: "Em chỉ nhìn một cái thôi, cảm thấy rất đẹp nên liền lấy xem thử một chút, liền biết rằng bọn bạn em nhất định cũng muốn xem, bèn lấy ra sân thượng một chút, sau đó...sau đó liền như này! Chị, làm sao đây, làm sao đây, cậu nhỏ sẽ lột da em mất!"

Thằng nhóc vừa nói vừa run rẩy lo lắng, con tàu trên tay cũng theo đó tiếp đất thêm một lần.

Giang Tuyền trước nay đều bình tĩnh, vậy mà nhìn tình hình trước mặt này cũng không kiềm chế được mà lửa bốc lên đầu: "Em đã hứa với chị như nào, không phải đã dặn không được chạm vào đồ của cậu ấy rồi sao, em đã mười ba tuổi rồi, có chút chuyện còn con con này mà cũng không làm được hả?"

"Em không cố ý mà." Tri Tri đáng thương nói, "Chị, chị đừng mắng em nữa, em sẽ cố gắng cố gắng, nói không chừng cũng có thể ghép lại mà."

Thằng bé nói xong liền ngồi bệt xuống, tiếp tục bận rộn với mấy mảnh ghép trong tay.

Giang Tuyền nhìn đồng hồ, sắp tới năm giờ rồi, lại càng lo lắng.

Cô thở dài một tiếng, đành ngồi xổm xuống giúp thằng bé chiến đấu.

Thế nhưng hai người cùng bất lực, do không hiểu được cấu trúc của con tàu nên càng xếp càng rối. Một thời gian dài trôi qua, tình hình chẳng chút cải thiện, mà chỉ có sự bức dọc là ngày một tăng.

Cũng chẳng biết khi nào thì Châu Tri về nhà nữa.

Giang Tuyền trong lòng có chút hoảng hốt: "Châu Ứng Tri, chị bị em hại chết rồi."

"Đừng nhắc nữa." Giữa tiết trời mùa đông mà thằng nhóc cũng toát mồ hôi hột, "chị không thấy em đang run lấy bầy đây à, hơn nữa có chết cũng là em chết, người nào làm người đó chịu, yên tâm đi, em trai chị không phải là con rùa rụt cổ." "

"Em câm miệng đi."

Giang Tuyền trong lòng nặng nề.

Tinh thần của Tri Tri cũng tụt dốc không phanh, "Cái này không phải ở chỗ này à?"

"Không giống," Giang Tuyền cau mày, "Cái này hình như là cánh bướm."

"...Không phải chứ?"

"Hình như là vậy."

"..."

Chị em hai người một bên lăm bằm, một bên dò dẫm xây dựng kỹ năng ghép tàu, mảnh gỗ rải đầy dưới mặt sàn.

Châu Tri trở về vừa hay nhìn thấy trước mắt cảnh tượng như vậy.

Nghe thấy tiếng mở cửa, Giang Tuyền giật nảy mình, ngăn người quay đầu lại.

Thằng nhóc Tri Tri bên cạnh cũng theo phản xạ quay lại theo, hai chân mềm nhũn, lồm lét nhìn Châu Tri, cười gượng: "...Cậu nhỏ, hôm nay cậu về sớm thế."

Châu Tri nhìn bọn họ, tầm mắt quét xuống sàn nhà: "Xảy ra chuyện gì rồi?"

Căn phòng im phăng phắc.

Giang Tuyền nắm chặt mảnh gỗ, hai chân do ngồi xổm quá lâu mà tê cứng hết cả.

Châu Tri bước qua, sắc mặt rất không dễ nhìn.

Tri Tri quay sang nhìn Giang Tuyền cầu cứu: "Chị, cứu em với."

Giang Tuyền thật sự rất muốn gỡ đầu nó một cái, chẳng phải mới vừa nói không phải rùa rụt cổ sao?

Cô đứng lên, quay sang giải thích với Châu Tri: "Tri Tri không cẩn thận nên làm hỏng." Cô chỉ chỉ xuống mặt sàn: "chúng tôi sẽ sửa lại như cũ."

Tri Tri đứng đằng sau lưng tiến lên thăm dò: "Nhưng mà cái này mẹ nó khó ghép quá, bọn con không biết..."

"Tri Tri, im miệng."

"Ồ"

Căn phòng lại một lần nữa yên lặng như tờ.

Châu Tri nhìn Giang Tuyền một cái, ánh mắt lạnh lùng: "Cậu đã hứa với tôi như thế nào? Coi lời nói như cái rắm đánh xong liền xong sao?"

Giang Tuyền đứng hình, há hốc miệng, phát hiện mình hiện tại không còn lời gì để nói.

Cậu ta mắng rất có lý.

"Tôi xin lỗi." – Cô ừ ừ nói.

Châu Tri: "Ghép lại, một mình cậu ghép."

"Uhm." Cô cúi người xuống thu dọn mảnh ghép, sau đó định mang xuống lầu.

Trên đỉnh đầu phát ra thanh âm: "Ngồi ghép ở đây."

"...Được."

Tri Tri nhìn thấy tình huống như vậy, liền cảm thấy cần rút lương tâm, hùng hổ lên tiếng: "Cậu làm cái gì mà mắng chị con, không phải chỉ là một mô hình thôi sao, ngày mai con mua hẳn hai cái đèn cho cậu là được chứ gì?"

Châu Tri lườm thẳng bé một cái, lạnh giọng nói: "Mua không được rồi sao? Đánh con à?"

"...A"

Tri Tri ngay lập tức run rẩy: "Thôi bỏ đi."

Tối tận trước bữa tối, Giang Tuyền mới lắp xong được một đoạn đầu. Cô xuống lầu ăn tối xong, thậm chí còn không thèm đi tắm, dưới ánh mắt của Châu Tri, lại tiếp tục đi lên lầu lần nữa.

Từ bảy giờ đến tám giờ, Giang Tuyền ngồi trên thảm trải sàn vắn vò mấy mảnh gỗ nhỏ, thi thoảng ngược lên nhìn một cái, liền thấy "cậu nhỏ" nhà mình tắm xong liền ngồi chơi game, đáng về vớ cùng nhân nhả, một bên thong thả chơi, một bên bóc kẹo bỏ miệng.

Đã học cấp ba rồi mà còn chơi tàu thủy? Sở thích gì mà kỳ quái.

Giang Tuyền ở trong lòng mắng thầm thẳng nhóc Tri Tri một trăm lần.

Dù sao, lần sau đừng có hòng nhờ cô đi tìm Châu Tri mượn chìa khóa, trong phòng cậu ta toàn là vàng bạc châu báu, phá hoại rồi chịu trách nhiệm không nổi.

Tám giờ rưỡi, Giang Tuyền cuối cùng sắp hoàn thành công việc, chỉ còn phần đuôi tàu, thì cảm thấy không thể nhịn nổi, bèn nói với cậu ta: "Mượn nhà vệ sinh của cậu một lát."

"Đi đi, tôi cũng không khóa cửa." Cậu ta không quay đầu, bỏ lại một câu.

Giang Tuyền bước vào phòng vệ sinh, bật đèn, sau đó ngẩn ra một chút.

Trên nắp bồn cầu là chiếc underwear của cậu ta.

Hết chương 13.

Bạn đang đọc truyện *Thành Tri Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

Giang Tuyền rất lúng túng, quay đầu chạy ra ngoài, gọi cậu ta: "Châu Tri."

"Ừ?" Vẫn không quay lại, tiếng gõ bàn phím lạch cạch vang lên.

"Đồ của cậu ở trên bồn cầu."

"Cậu lấy ra đi."

"..." Giang Tuyền mặt đỏ như gấc, muốn chạy qua nắm tóc cậu ta lôi đầu vào nhà vệ sinh, bảo cậu ta tự đi mà lấy, thế nhưng cuối cùng cũng không nói gì cả, bởi vì cô sắp không nhịn nổi nữa rồi, liền quay đầu chạy xuống nhà vệ sinh bên dưới.

Châu Trì nghe thấy tiếng động thì quay lại nhìn, mơ hồ nhớ ra gì đó, sau đó ngón tay đang gõ phím dừng lại.

Cậu ta đứng dậy bước vào phòng tắm.

Quả nhiên, vừa rồi tắm xong đã quên mất đồ lót.

Con trai đa số đều cầu thả, trong phòng sạch sẽ thôi đã hiếm rồi, chưa kể còn gọn gàng nữa thì càng hiếm.

Châu Trì ở một mình một địa bàn trên gác này, từ trước đến giờ cũng chưa ai bước vào phòng tắm của cậu ta. Quần áo cùng khăn tắm đều tiện tay ném ở đó, cũng không ngờ rằng hôm nay lại có một cô gái nhỏ sử dụng phòng tắm của mình.

Vẫn là da mặt mỏng. "Quần lót" thôi mà cũng không nói ra lời được, lại còn nói với cậu là "quần áo" để mong cậu tự mình nhận ra à?

Ngu ngốc.

Châu Trì nhặt đồ lót lên sau đó ném vào giỏ đựng đồ giặt bên dưới bồn rửa, sau đó dọn dẹp qua một chút. Sau khi xong xuôi, liếc mắt đánh giá toàn bộ rồi đi ra ngoài, lấy chiếc khăn bông khô ngoài cửa lau lau tay.

Lúc Giang Tuyền quay trở lại, cậu ta đã thu dọn xong, bước ra ngoài nói: "Thu dọn qua rồi, có cần nữa thì có thể dùng ở đây."

Giang Tuyền liếc cậu ta một cái, liền quay đầu lại, ngồi xuống tiếp tục công việc bận rộn của mình, trong lòng thầm nghĩ: Tôi cũng chẳng cần nữa.

Cô cũng chẳng phải ngốc nghếch gì lắm, nhưng hôm nay chiến đấu với mớ ghép hình này chắc chắn sẽ trở thành bóng đen tâm lý của cô, khả năng sẽ ám cô đến già mất.

Cậu ta đẹp trai thì đẹp trai thật đấy, thế nhưng tối nay cô cũng nhìn đủ rồi. Bạn học trong trường trai đẹp cũng chả thiếu, thương thức ai mà chả là thương thức? Quyền sở phác thảo của cô cũng có một mớ kia.

Thời gian cứ chậm chậm trôi qua, chiếc đồng hồ cát treo trên tường đã điểm tới số "9". Giang Tuyền cuối cùng cũng đã ghép xong mảnh gỗ còn lại.

Đại công cáo thành.

Giang Tuyền thở phào một cái, nhìn vào con tàu đã được lắp ráp hoàn chỉnh, trong lòng đột nhiên xuất hiện cảm giác thành tựu chưa từng có.

Từ bé đến nay cô chưa bao giờ ghép được cái gì nhìn "đỉnh" như này cả.

Giang Tuyền ngồi thích thú một lúc sau đó mới trả cho Châu Trì: "Ghép xong rồi."

Châu Trì cầm lấy xem xét, lông mày hơi nhíu lên: "Cậu cũng lợi hại đấy."

Đúng nha.

Còn không phải bị cậu ép buộc sao?

Cơ mà nói gì thì nói, cô cảm thấy tiềm năng của con người đúng thật là vô cùng vô tận.

Giang Tuyền nói: "Cậu kiểm tra đi, sau này có vấn đề gì cũng không liên quan đến tôi nữa nhé." Cảm giác thành tựu này thương thức một lần đủ rồi, không cần thiết phải tái hiện lại lần nữa.

Châu Trì từ một tiếng trong cổ họng.

"Vậy tôi xuống đây."

Châu Trì không nói gì, đặt con thuyền sang một bên, sau đó cầm lấy hộp kẹo đưa đến trước mặt cô.

Làm cái gì vậy?

Vừa đám vừa xoa à, vừa rồi mới hưng dữ như quý, sao bây giờ lại tốt bụng như này, cậu coi tôi như con chó con hay sao?

Giang Tuyền lắc đầu từ chối cậu ta: "Không cần đâu, phòng tôi cũng có kẹo, tôi đi xuống đây."

"..."

Thân hình đã đi ra đến cửa, Châu Trì mở miệng, hạ giọng thấp xuống: "Giận rồi?"

Giang Tùy nắm tay nắm cửa, dừng lại nhưng cũng không quay đầu: "Không giận. Lần này vốn dĩ là bọn tôi sai. Lần sau tôi sẽ không cho Trì Trì động đến phòng của cậu nữa." Nói xong liền mở cửa rồi đi.

Cánh cửa nhẹ nhàng đóng lại, chiếc đệm nhỏ cô vừa mới ngồi bơ vơ trống trơn.

Thật là con người mềm mại, hóa ra cũng không có nóng nảy.

Châu Trì ném hộp kẹp trở lại bàn, mím môi, trong lòng có chút hỗn loạn không thể giải thích.

Cậu ta ngồi một mình một lúc, sau đó liền đứng dậy tìm thuốc lá.

*

Vào ngày cuối cùng của kỳ nghỉ năm mới, Giang Tùy dành một nửa ngày để làm bài tập, nửa ngày để đọc sách giải trí, thời gian vèo cái đã trôi qua.

Tuần mới đã sắp tới, cách cuối kỳ càng lúc càng gần, tiết trời cũng càng ngày càng lạnh.

Sau ngày biểu diễn hôm đó, thi thoảng sẽ có một vài nam sinh đến lớp ba hỏi Giang Tùy, Tống Húc Phi nhìn thấy tình hình như vậy bèn cảm thấy không ổn, quyết định không thể ngồi yên được nữa, phải dừng cảm hành động thôi.

Sau khi nghe tư vấn của anh em, cậu ta bèn tìm Lâm Lâm nhờ giúp đỡ, tìm một vài người trong nhóm hẹn nguyên đám đi ăn, có một lần bởi vì tiện đường nên cậu ta giành được nhiệm vụ chở Giang Tùy về nhà.

Lâm Lâm cảm thấy Tống Húc Phi này rất đáng tin cậy, cho nên có tiện mồm nói tốt cho cậu ta vài điều.

Thường xuyên qua lại, cho nên Giang Tùy và Tống Húc Phi cũng có một chút quen thuộc, bởi vì lúc trước cậu ta giúp đỡ cô lúc cô bị chấn thương trong giờ thể dục, nên ấn tượng của Giang Tùy về cậu ấy cũng khá tốt, giống như là cảm kích cậu ta.

Tống Húc Phi nhìn khuôn mặt tươi cười của cô, thì có chút đặc ý vênh váo, hai lòng bàn tay xoa xoa vào nhau, chuẩn bị tính kế tỏ tình.

Cậu ta muốn làm chuyện đại sự này trước kỳ nghỉ đông, nếu như thành công thì sẽ có cả một kỳ nghỉ hạnh phúc, còn nếu như thất bại, cậu ta sẽ hoàn toàn chết tâm.

Những chuyện này Tống Húc Phi không nói cho ai biết cả, thậm chí đến Trương Hoán Minh cũng không.

Tuy nhiên mấy ngày gần đây, Trương Hoán Minh cũng rất bận rộn, một phần lo việc của lớp, một phần còn giúp Châu Trì điều tra về thằng nhóc Tào Hoàng Nghị lớp 10 (9) kia.

Thời gian này, bọn họ có đụng độ với đám con trai lớp 10(9) một lần, chính là ở đằng sau thư viện đấy, lần ấy xem tí nữa thì Châu Trì đã động thủ, có điều đang chuẩn bị thì đúng lúc gặp thầy chủ nhiệm đi qua.

Vốn dĩ nghĩ rằng thằng nhóc Tào Hoàng Nghị này bị cảnh cáo một lần sẽ sợ, không ngờ thằng nhóc này chính là một tên du côn khôn kiếp, ngông cuồng khiêu khích đem ảnh của Giang Tùy phát tán ra khắp nơi.

Con mẹ nó trắng trợn khiêu khích à?

Lần này không chỉ là Châu Trì, mà toàn bộ con trai lớp bọn họ đều muốn tấn cho thằng đó vài trận.

Trương Hoán Minh cảm thấy sự tình có vẻ phức tạp, ồn ào quá cũng không được, mà cho qua lại càng không.

Lần trước ở đó bọn họ đã kiếm chế rồi, cũng chẳng muốn nhanh như vậy đã lại tìm đến phiền phức, thế nhưng mà một đứa nhãi ranh lớp 10 mà muốn ngồi lên đầu bọn họ thì thật không thể nhịn được.

Cậu ta đề nghị với Châu Trì: "Thế này đi, tôi có quen vài người trong xã hội, không bằng gọi bọn họ đến tấn cho thằng họ Tào kia một trận, đến lúc đó nói thế nào đi nữa nó cũng không dám ngồi trên đầu bọn mình, cho nó bị đập mà không dám kêu."

Châu Trì không trả lời, chỉ nói: "Chuyện này mấy người đừng có nhúng tay vào, tôi tự xử lý."

Trương Hoán Minh cau mày, hỏi: "Cậu muốn xử lý thế nào? Muốn đánh một chút cũng không có gì, nhưng mà cậu hiện tại còn đang trong thời kỳ hưởng án treo đó, nếu mà bị tóm trong thời gian này thì không hay đâu, coi chừng bị đuổi học đấy."

Châu Trì không đáp.

Bọn họ nói đến khi tan học, Châu Trì đi vào nhà vệ sinh.

Trương Hoán Minh vẫn còn đang lo lắng về ý định của Châu Trì thì sự việc đã phát triển theo hướng mà cậu ta không ngờ tới.

Sáng sớm thứ năm, trên diễn đàn trường xuất hiện một bài đăng mới, chính là một cú nổ trên mạng vào giữa đêm qua.

Đến buổi sáng sớm, đã trở thành một bài viết nóng bỏng.

Nội dung bài đăng rất đơn giản, cái gì cũng không có, chỉ có một tấm hình của Giang Tùy kèm vài từ bên dưới: Đù sexy chưa?

Lúc Giang Tùy nhận được tin tức về sự việc thì bài viết đã bị xóa, nhưng bạn bè trong lớp đều bàn tán xôn xao, có người tràn ngập phẫn nộ, mắng tên biến thái nào lan truyền hình ảnh, lại có người nhìn cô với cái nhìn đầy ẩn ý, trong giờ học học sinh đi qua hành lang đều ngoác vào lớp nhìn cô, cột nhà quan sát.

Giang Tùy lần đầu tiên cảm thấy xấu hổ như này.

Không biết tại sao lại có những người khốn kiếp như vậy.

Ăn trưa, cô không có chút khẩu vị nào, khuôn mặt trắng bệch mệt mỏi. Lâm Lâm cảm thấy lo lắng, quay sang an ủi: "Cậu đừng nghĩ nhiều nữa, đừng để mấy thằng biến thái làm ảnh hưởng đến tâm trạng của mình, dù sao hiện tại cũng bị xóa rồi, Tống Húc Phi nói Trương Hoán Minh cùng đám con trai bọn họ tìm được thằng đó rồi, bài đăng sáng sớm nay đã xóa. Mình nghe bọn họ nói, căn bản bức ảnh cũng chẳng có gì, có điều chỉ là cổ áo hơi bị thấp chút, không phải bữa đó ai cũng mặc đồ như vậy sao. Một lũ biến thái làm người khác buồn nôn chết đi được, kệ cha chúng nó đi, hơi đâu mà quan tâm nhiều vậy."

Giang Tùy ừ một tiếng, cũng chẳng nói gì cả.

Ăn cơm xong, Lâm Lâm và hai cô gái khác đến căng tin mua nước uống, Giang Tùy không muốn đi, bèn đi ra bồn rửa tay, sau đó một mình quay về lớp học.

Đi tới hành lang thì gặp Châu Trì.

Cậu ta đứng trên bậc tam cấp, một tay xỏ túi quần, tay còn lại cầm điều thuốc.

Hai người nhìn nhau, Giang Tùy dừng lại cúi xuống nhìn chân một chút, sai đó bước qua trước mặt cậu ta, không nói lời nào.

Thân ảnh nhỏ bé khuất dần sau lớp học.

Châu Trì thu lại tầm mắt, mím môi, cổ họng khẽ phát ra tiếng chừi thề.

Con mẹ nó.

Mất đồ như vậy, chắc chắn là khóc rồi.

Cậu ta hút thuốc xong, cũng không quay trở lại lớp học.

*

Buổi chiều, lại có một tin chấn động nữa, mà lần này, bản chất của sự việc còn tệ hại hơn. Lớp 10 (9) diễn ra một trận ẩu đả. Chẳng mấy chốc, cả trường đều biết một học sinh lớp 11 chạy vào lớp 10 đánh nhau.

Sự việc phát sinh trước giờ nghỉ trưa, nghe nói hiện trường rất khốc liệt, đám cán bộ lớp không tài nào mà kéo ra can ngăn được, chỉ đến khi có giáo viên đến thì cuộc chiến mới dừng lại.

Cả hai đánh nhau sứt đầu mẻ trán, trong đó một người còn gãy cả tay, hiện giờ đều được đưa đến phòng y tế để xử lý.

Lần này vấn đề vô cùng nghiêm trọng, giáo viên chủ nhiệm cũng không thể tự mình xử lý được, cho nên đều thống nhất gọi cho phụ huynh lên.

Châu Mạn bận đến nỗi chân không chạm đất, lại vì chuyện này mà phải thay đổi hành trình, vội vã từ bên kia quay lại, trực tiếp chạy đến phòng làm việc của chủ nhiệm Tôn, gia đình bên kia cũng đến đủ cả, từ mẹ đến dì đến cô, kéo lên nguyên một đám.

Châu Mạn mím chặt môi, nói chuyện loạn thất bát tao với nhà bên kia hai tiếng đồng hồ, về việc bồi thường cũng như vài vấn đề khác, lại cùng lãnh đạo nhà trường và chủ nhiệm thương lượng, sau nửa ngày cũng lộ ra nụ cười, tạm thời thống nhất được kết quả: "Tạm thời để lại quan sát."

Xong xuôi mọi chuyện, Châu Mạn liền vội vã chạy đến phòng y tế, nhìn thấy Châu Trì với khuôn mặt lạnh tanh đang ngồi đó, bao nhiêu tức giận đều bộc phát ra.

Tiếng giày cao gót lộc cộc dội lại: "Lợi hại đấy, Châu tiểu công tử, thật biết cho chị mặt mũi, hai lần đều phải bỏ cả công việc để chạy đến đây nghe nắng, kiếp trước không biết tôi tạo được cái phúc phận gì nữa."

Châu Trì ngược lên, đáp một câu: "Xin lỗi, em không kiềm chế được."

Cạn lời.

"Làm sao mà không kiềm chế được?" Châu Mạn có chút nổi điên: "Em không đánh người thì ngứa tay à? Hay quá nhỉ? Nói đi, nói xem có lý do gì chính đáng?"

Châu Trì đưa tay quệt vết máu còn lại trên khóe mắt, không biết hồi cải nói: "Chẳng có lý do gì cả, chỉ là muốn đập nó thôi."

"Được, được, được, em được." Châu Mạn bỏ lại một câu: "Chị bây giờ cũng lười giải quyết hậu quả cho em, về nhà rồi nói."

Lớp 11(3).

Tiết học cuối cùng vốn dĩ là tiết sinh hoạt, lại vì phát sinh trận đánh nhau kia mà lão Tôn không thể tới được, cho nên trở thành giờ tự quản, lớp trưởng ngồi trên bục giảng để trông coi lớp mình.

Tuy nhiên, bên dưới vẫn không thể tránh khỏi ồn ào và hỗn loạn.

"Thật là, Trương Hoán Minh nói bức ảnh là do một đứa lớp 10 chụp, cậu ra vừa tan học liền chạy đi xem, nói cả hai đều bị chảy máu, hiện tại phụ huynh cũng lên cả rồi, không biết có bị đuổi học không nữa." Hứa Tiểu Âm xoay người quay xuống bàn Giang Tùy nói chuyện, "không ngờ tới Châu Trì lại lợi hại thế, thế mà đi đánh người ta thật. A Tùy, cậu ta vì cậu mà chiến đấu đấy, cậu nhỏ của cậu vẫn là thương xót cậu quá đi."

Vừa mới nói xong, Lâm Lâm đột nhiên vỗ nhẹ vào người Giang Tùy, hất cằm chỉ về cửa sổ đằng sau.

Giang Tùy quay đầu lại, liền nhìn thấy Châu Mạn. Cô đứng dậy và chạy ra ngoài.

"Dì Châu, Châu Trì thế nào rồi?"

"Không việc gì." Châu Mạn mỉm cười với cô: "Tiểu gia hỏa này chứng chết không chừa, mới đấy đã lại đi đánh người ta, dì vừa mới qua xem nó rồi."

"Cậu ta ở đâu?"

"Phòng y tế."

"Con đi xem xem."

"Có cái gì đáng xem chứ, nhìn bê tha như quý vậy, con cứ yên tâm vào lớp đi, giờ dì phải đi về, đợi tí nữa tan học con xuống gọi nó cùng về nhà với, tiện nói với dì Đào một tiếng, tối nay dì sẽ quay về. Cứ vậy nhé, đi đi trước đây."

Châu Mạn vẫy vẫy tay, trên hành lang dài chỉ còn tiếng giày cao gót lộc cộc vọng lại.

Giang Tùy đứng nhìn hai giây, sau đó phi như bay xuống cầu thang.

Trong phòng y tế trống rỗng không một bóng người. Cô từ cửa bước ra, liền thấy cậu ta ngồi dưới tán cây cạnh đó.

Châu Trì nghe tiếng bước chân, ngẩng đầu, tim khẽ nhảy lên một nhịp.

Vết máu trên mặt cậu ta đã được rửa sạch, chỉ có miếng gạc còn hơi đỏ, trên cổ cũng có một vết xước dài, má phải tím vào một mảng.

Thật là nhếch nhác.

So với lần đánh nhau trước đây thì tệ hơn rất nhiều.

Khuôn mặt Giang Tùy nhợt nhạt, chân tay lúng túng đứng đó, không biết là cảm giác gì. Cô khẽ cất giọng gọi cậu: "Châu Trì."

Cậu ta ừ một tiếng, nhướng mày.

Hai người đều không nói gì cả.

Vài giây trôi qua, Giang Tùy bước tới, ngồi xổm trước mặt cậu ta.

Khoảng cách gần như thế, vết máu trên trán cậu ta trở nên rõ ràng.

"...Cậu có đau không?" Cô nhỏ giọng hỏi một câu.

Châu Trì không nói gì, lại qua vài giây, liền nhìn thấy mắt cô bắt đầu đỏ lên.

Hết chương 14.

Bạn đang đọc truyện *Thành Trì Của Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Bình thường cô đa phần hiền hòa, yên tĩnh, đôi mắt cũng toát lên vẻ trong sáng sạch sẽ, thi thoảng khẽ mỉm cười, hoàn toàn không giống như hôm nay.

Châu Trì nhìn chăm chăm vào cô, cổ họng húng hắng một cái, miệng rên rỉ trả lời: "Đau chết được..."

Sau đó chính là thấy Giang Tùy cúi thấp đầu xuống, nước mắt lách tách rơi xuống chân Châu Trì.

Cô không nói thêm gì nữa, lặng lẽ khóc.

Trong lòng Châu Trì dâng lên một cảm giác quái dị. Cậu ta cau mày, khẽ nắm lấy bả vai cô: "Tôi tấn cho nó một trận rồi, còn bẽ gãy cả tay, cậu không vui chút nào hả?"

Giang Tùy lặng lẽ ngẩng đầu, đôi mắt đen vẫn còn vài vệt nước.

Nhìn qua vô cùng đáng thương.

Châu Trì đưa tay lên, sau đó kéo đầu cô tựa vào hõm vai mình: "Không khóc nữa. Có tôi bảo vệ cậu rồi, phải không?"

Cô hơi gạt đầu, tựa vào ngực cậu ta, giọng nghẹn ngào: "Tôi biết cậu rất đau."

"Lừa cậu mà cũng tin à?" Cậu cười khẽ, "Đau chết là thằng đó kia, yếu như chim ấy."

Châu Mạn buổi chiều nóng lòng mau chóng kết thúc cuộc họp, trời chưa tối đã vội vàng trở về nhà.

Tri Tri cùng với mấy đứa trẻ trong ngõ đang đánh bóng bàn ở sân sau, chuyển qua chuyển lại vô cùng náo nhiệt, nháy mắt thoáng nhìn thấy Châu Mạn từ trong con hẻm đi vào, trong lòng lập tức định ninh: cậu nhỏ chắc chắn đã gây ra đại họa gì rồi.

Chẳng trách vừa về nhà liền thấy khuôn mặt cậu ấy sưng vù, dọa di Đào một phen hú vía, khẳng định lại vừa tấn nhau với thằng nào đây.

Tri Tri không chơi bóng nữa, chạy qua: "Mẹ, con nhớ mẹ chết mất."

Châu Mạn không để ý đến nó, nói: "Không có chuyện của con."

Cô trực tiếp đi lên lầu, gọi Châu Trì vào thư phòng nói chuyện.

Tri Tri trốn ở một góc nhòm mắt vào thám thính, sau đó hưng phấn chạy qua phòng Giang Tùy báo tin, đáng vẻ cười trên nỗi đau của người khác: "Kiểu gì cũng nghe giáo huấn rồi, hơn nữa chắc chắn còn bị cắt tiền tiêu vặt nữa cơ, lần này mẹ em thay chị em mình báo thù rồi, đây gọi là báo ứng! Cậu nhỏ của em chuyển cái kiểu ý mạnh hiếp yếu, cho đáng đời."

"Tri Tri" Giang Tùy nhăn mày ngắt lời: "Cậu ấy không tệ như em nghĩ đâu."

"Chị bị bệnh hả? Hôm đây cậu ấy bắt nạt chị như vậy mà chị quên rồi hay sao?" Tri Tri đưa tay sờ lên trán Giang Tùy, cẩn thận nhìn kỹ mới thấy sắc mặt của cô rất kém.

"Chị, chị không sao đâu chứ, sao lạ vậy," thằng bé ngờ vực: "Sao mắt sưng lên thế này, chị khóc hả? Xảy ra chuyện gì vậy?"

Giang Tùy không muốn nói chuyện với nó, tâm trạng vẫn còn lơ lửng ở đâu đó.

Tri Tri nhích lại gần, sốt ruột lo lắng: "Xảy ra chuyện gì thế, chị nói với em đi, thêm một người thêm một cái đầu, em sẽ giúp chị nghĩ cách."

"Không có gì, Châu Trì đã giúp chị rồi." Giang Tùy khẽ nói: "Tri Tri, cậu nhỏ của em không phải người xấu, tấm lòng của cậu ấy rất tốt."

Tri Tri: "..."

Sao mà mới có một ngày đã phản bội lại quần chúng rồi?

Mãi đến lúc ăn tối, Châu Mạn mới xuống lầu. Qua một lúc sau, Châu Trì cũng đi xuống.

Giang Tuyền đang ở phòng bếp giúp dì Đào nấu cơm, thấy cậu ta đi xuống thì liếc trộm một cái, dáng vẻ vẫn như thường lệ, không có chỗ nào thay đổi, chỉ là vết tím ở má phải hình như trở nên đậm hơn.

Lúc ăn tối, cậu ta một câu cũng không nói, ăn xong một chén cơm liền đi lên lầu luôn, súp cũng không động đến một muỗng.

Dì Đào khuyên Châu Mạn: "Em xem tính nết em nóng nảy như vậy, thằng bé này hôm nay chắc bị em giáo huấn rồi."

"Em nào có bảo được nó." Châu Mạn gấp hai miếng đậu hũ, "Em chỉ nói chuyện nghiêm túc với nó thôi, thằng bé này cùng với bố em hồi trẻ có cái tính tốt y như nhau, ngoan cố cố chấp, hỏi nó nửa ngày trời, thế mà nó sống chết cũng không chịu nói lý do, em cũng chịu nó rồi."

Dì Đào thở dài một tiếng: "Chúng nó lớn cả rồi, đâu phải chuyện gì cũng nói cho đám người già chúng ta nữa. Ôi thật đáng thương, không cha không mẹ, cũng chỉ có mỗi em là chị nó thôi."

"Ừm, bởi nên em cũng lo lắng, không quản không được mà quản cũng chẳng xong. Hai thằng quý này chỉ cần ngoan bằng nửa A Tuyền thôi thì em cũng bớt lo đi bao nhiêu rồi."

Đột nhiên bị nhắc đến tên, Giang Tuyền giật mình ngậy ra một chút.

Tri Tri không phục nói: "Con hãy còn không ngoan á, mẹ cắt tiền tiêu vặt của con bao lâu nay rồi, con có làm được gì nữa đâu."

"Con hãy còn muốn làm cái gì nữa?" Châu Mạn khẽ cười: "Hóa ra con hãy còn muốn tạo phản hả?"

"Con nào dám" Tri Tri lẩm bẩm.

Ăn tối xong, Giang Tuyền ở dưới lầu nói chuyện với Châu Mạn một lúc, sau đó lên lầu tắm rửa.

Hôm nay bài tập không ít, các môn đều đến giai đoạn bắt đầu ôn tập cuối kỳ, cho nên phát sinh một mớ bài thi thử. Cô làm được hai đề, nhưng đầu óc cứ như trên mây, liên mở máy tính đăng nhập vào diễn đàn trường.

Bài viết buồn nôn đó quả thật không còn nhìn thấy nữa, nhưng vào buổi chiều lại có một topic mới được post lên, bàn tán về vụ đánh nhau giữa giờ nghỉ trưa ấy. Giang Tuyền xem một chút, bài viết cái gì cũng nói, thế nhưng chẳng một người nào nhắc đến cô.

Xem ra số người biết nội tình bên trong không nhiều, đại khái cũng chỉ có mấy người Trương Hoán Minh bọn họ.

Giang Tuyền biết, Châu Tri không nói nguyên nhân vụ đánh nhau cho người khác, trước mặt Châu Mạn thậm chí cũng không hé răng.

Cô đóng trang web, đăng nhập QQ, nhìn thấy Châu Tri vẫn đang trực tuyến.

Nghĩ một chút, liền gõ mấy chữ gửi qua: "Chưa ngủ à?"

Đợi một lúc không thấy tin nhắn trả lời, cô đóng lại cửa sổ chat, đoán là cậu ta có thể vừa mới tắt máy rồi, liền chuẩn bị thoát thì thấy avatar của cậu ta dưới góc màn hình nhảy lên.

Giang Tuyền mở lên, nhìn thấy tin nhắn: "Chút nữa ngủ, sao vậy?"

Ngón tay Giang Tuyền dừng trên bàn phím một lúc, rồi cúi đầu lôi từ ngăn bàn ra một tấm thẻ ngân hàng, sau đó đứng dậy mở cửa đi ra.

Khoảng hai phút trôi qua, không thấy tin nhắn trả lời, Châu Tri liền gửi sang một dấu hỏi chấm.

Đúng lúc này, tiếng gõ cửa vang lên.

"Châu Tri, là tôi." Giọng nói của Giang Tuyền.

Cậu ta cảm thấy hơi kỳ quái, đứng dậy mở cửa.

Giang Tuyền đứng đằng sau cánh cửa, mái tóc vừa gội xong xỏa ra sau lưng nhìn vô cùng hiền lành thực nữ, cả người nhỏ nhắn bị bao trùm bởi một bộ đồ ngủ hoodie màu trắng sữa rộng thùng thình, nhìn qua trông giống y như một đứa trẻ.

Châu Tri định hỏi cô đi lên đây làm gì, sau đó nhìn thấy cô rút từ trong túi ra cái gì đó.

Giang Tuyền đặt tấm thẻ ngân hàng vào trong tay Châu Tri, lúng búng nói: "Mặt khẩu là ngày sinh nhật tôi, 920616."

"..."

Châu Tri ngẩng đầu lên nhìn, bị cô làm cho chẳng hiểu mô tê gì cả.

"Tri Tri nói, cậu bị dì Châu cắt tiền tiêu vặt ba tháng, tôi không biết chỗ này có đủ cậu dùng trong ba tháng không." Hai hàng lông mày của cô nhăn lại.

Châu Trì ngó người, cúi xuống nhìn tấm thẻ xanh bạc trong tay, cuối cùng đã hiểu ra.

Khỏe miệng cậu ta nhếch lên, phát ra tiếng cười nhẹ, tay lắc lắc tấm thẻ ngân hàng: "Có bao nhiêu tiền?"

"Hình như hơn 6000." Cậu ta có bao nhiêu, Giang Tùy cũng không nhớ rõ, tấm thẻ này cô cũng không dùng mấy, tiết kiệm cũng lâu rồi, đại khái chỉ nhớ mang máng thôi.

"Không ít, cậu cũng nhiều tiền đấy." Châu Trì nhàn nhạt nói, "đưa cho tôi rồi, vậy cậu lấy cái gì tiêu?"

"Tôi vẫn còn." Giang Tùy nói: "Cậu cứ dùng tạm trước, nếu không đủ thì tôi sẽ nghĩ cách."

"Cậu nghĩ cách gì chứ?" Châu Trì tựa người vào khung cửa, nhìn chăm chăm vào đôi mắt đen lầy của cô, "Thằng nhóc đó nói mà cậu cũng tin à? Cậu có bị ngốc không hả?"

Giang Tùy ngán người.

"Tiền tiêu vặt của tôi không bị chị ấy quản, hiểu không?" Cậu ta nhét lại tấm thẻ vào tay cô, "Cầm lấy."

Giang Tùy khẽ cau mày: "Vậy là Trì Trì chém gió à?"

"Nếu không?" Cậu ta thấp giọng cười, có chút trào phúng: "Ngốc thế này mà còn đòi thi Thanh Hoa Bắc Đại à?"

Giang Tùy không nói nên lời.

Cậu ta nhượng mảy, tiếp tục chế nhạo: "Cậu rất hiểu kính trọng bố, được, nếu ngày nào đó tôi thực sự chết đói, nhất định sẽ chờ cậu đến cứu tôi."

Giang Tùy vô cùng lúng túng, định đi xuống lầu tìm thằng nhóc Trì Trì này tính sổ.

"Cậu đi ngủ sớm đi, đừng đề vào trán, cẩn thận chảy máu... Tôi đi xuống đây."

Cô xoay người lại, thế nhưng không nhắc được lên.

Châu Trì kéo mũ áo ngủ cô lại, nói: "Sáng mai đợi tôi cùng đi học."

"...Ừm."

Sáng sớm hôm sau, Giang Tùy giữ đúng lời hứa của mình, đợi Châu Trì cùng nhau đi học, ai biết rằng cậu ta vẫn như cũ không chịu dậy, Giang Tùy phải ở bên ngoài cửa đợi cậu ta tỉnh ngủ, sau đó đợi cậu ta thay quần áo, đợi đợi đợi...

Hai người cùng nhau đi học muộn, vẫn như lần trước, cả hai bị phạt đứng ở hành lang nguyên giờ truy bài.

Trải qua một tuần sóng gió, mọi thứ cũng đã bình thường trở lại, qua thêm vài ngày, những tin đồn mới nổi lên, mọi người lại bỏ chuyện này qua một bên mà không để ý tới nữa, tuy nhiên, vết thương trên đầu Châu Trì vẫn như cũ không có mấy tiến triển, ngày nào cũng phải lên phòng y tế thay băng.

Giang Tùy vài lần tình cờ đi theo cậu ta lên phòng y tế, vốn dĩ cô y tá đã đề xuất phương án tốt nhất cho cậu ta đó là khâu nó lại rồi, nhưng Châu Trì không đồng ý, hoàn toàn là do cậu ta cứng đầu không chịu. Lúc tháo miếng gạc ra, Giang Tùy nhìn thấy miệng vết thương, trông vô cùng đáng sợ.

Nhưng Châu Trì cũng chẳng cho là chuyện to tát, mỗi ngày vẫn đều đặn đi đánh bóng rổ.

Có đôi khi cậu ta kêu Giang Tùy đợi, đánh bóng xong sẽ gọi điện cho cô, sau đó cô từ trên lớp đi xuống, hai người cùng nhau đi về.

Hiện tại Tổng Húc Phi vẫn đang ủ mưu lập kế chờ ngày tỏ tình, thường xuyên cố ý vô tình làm thân với Châu Trì, nguyên đám con trai đều phát hiện ra, nên hầu như lần nào cũng thuận nước đẩy thuyền giúp đỡ, trên bàn ăn cũng cùng cậu ta trêu đùa, nói cái gì mà: "sớm muộn gì chả là người một nhà", rõ ràng coi chuyện này là hiển nhiên, Châu Trì cũng chẳng có phản ứng gì, mọi người đều nghĩ rằng cậu ta cũng ngầm thừa nhận.

Chỉ có Trương Hoán Minh nhanh trí hơn một chút, mơ hồ cảm nhận được thái độ của Châu Trì rất "không thêm quan tâm"

Có ngày chơi bóng xong, trên đường đi về, Trương Hoán Minh liền thăm dò hỏi một câu: "Nói thật xem, cậu cảm thấy Tổng Húc Phi thế nào? Thực ra cậu ta đối xử với người khác đều rất chân thành."

"Không hiểu." Châu Trì ngửa cổ uống nước, "chân thành là ưu điểm sao?"

"Cũng là ưu điểm mà." Trương Hoán Minh liếc nhìn sắc mặt cậu ta, "Nói thật coi, cậu và Giang Tùy là người thân, cậu không phải cũng không muốn cậu ấy yêu sớm đấy chứ? Tôi thấy chỉ có bố mẹ mới lo lắng mấy chuyện này, cậu sẽ không lại làm mấy cái việc của người già đấy đâu ha?"

"Lại thế nào?" Châu Trì không thể hiện thái độ gì, bước đi rất nhanh, "Giang Tùy mới bao nhiêu tuổi chứ, còn chưa đến mười sáu, mới có tí tuổi đầu, yêu đương cái rắm ấy."

Trương Hoán Minh cũng chợt nghĩ ra, Giang Tuyền hình như đúng là nhỏ nhất lớp mình thật.

Nhưng mà yêu sớm thì chính là vậy còn gì, còn nhỏ mà đã yêu rồi thì mới gọi là yêu sớm chứ, lớn rồi mới yêu thì còn gọi gì là yêu sớm nữa, đợi đến lúc mười tám tuổi rồi, thì tư cách yêu sớm cũng chả có nữa kìa.

Trương Hoán Minh phát hiện chính mình bị Châu Trì quay mòng mòng rồi, "cái quỷ gì trời, làm như đó giờ cậu không yêu sớm không bằng ấy."

Châu Trì không thèm để ý tới cậu ta.

Trương Hoán Minh nói tiếp: "Ày da, dù sao thì Tống Húc Phi đơn phương đã lâu lắm rồi, cậu ta cũng chân thành với Giang Tuyền lắm, bọn tôi ai cũng hy vọng cậu ta có thể theo đuổi được, còn để cho bọn này ít hành diện chứ, không biết cậu ta chuẩn bị sao rồi, hình như định ngày mai tỏ tình đấy..."

Hết chương 15.

Bạn đang đọc truyện *Thành Trì Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

"Tỏ tình ấy, cậu không biết chứ, thằng nhóc này bữa giờ vì tìm lý do mà còn đổi cả sinh nhật của mình qua ngày âm lịch kia, chắc là thấy Giang Tuyền hiền lành như vậy thì sẽ không nỡ từ chối vào ngày sinh nhật cậu ta. Cậu đừng nói nha, tên đại ngốc này thế mà cũng biết chút thủ đoạn đấy." Trương Hoán Minh nghĩ nghĩ gì đó, hỏi: "Ê, cậu ta ngày mai thế nào cũng mời cậu đấy, sao, chúng ta cũng đi xem chứ?"

Châu Trì không trả lời, tiếp tục đi về phía trước, cậu ta mặc một chiếc áo khoác lông vũ, bước đi trong gió, có chút cảm giác xa lạ khó gần.

Trương Hoán Minh không hiểu cậu ta nghĩ cái gì, chạy lên hỏi: "Ê, rốt cục cậu đi hay không đi thế?" (đi hay không đi không đi hay đi nói một câu thôi, sao phải nằng nặc boy zậy =))))))))

"Nói sau đi." Không biết cậu ta đang nghĩ cái gì, ngữ khí lãnh đạm

Trương Hoán Minh thắc mắc: "Sao mà cậu cứ kỳ kỳ quái quái kiểu gì vậy, thật sự muốn ngăn cản Giang Tuyền yêu sớm à? Tôi nói với cậu này, nếu mà cậu có suy nghĩ này thật thì đúng là quá không bình thường rồi, cậu chú ý một chút..."

Còn chưa nói hết câu, đã nhìn thấy trước cửa lớp Giang Tuyền cầm cặp sách của Châu Trì đi tới.

Trương Hoán Minh sợ lỡ mồm nói hớ liền lập tức ngậm mồm lại, chào Giang Tuyền một câu sau đó vội vàng chuyển mắt.

Giang Tuyền kỳ lạ nhìn bóng lưng cậu ta, hỏi Châu Trì: "Cậu ta làm cái gì mà chạy như ma đuổi thế?"

Châu Trì cầm lấy cặp sách, trả lời ngắn gọn trọng tâm: "Cậu ta có bệnh."

"..."

Chạng vạng tối, khuôn viên trường chẳng còn lại mấy người, thời tiết càng ngày càng lạnh, chẳng có ai chạy ra ngoài chơi, con đường trở nên an tĩnh.

Giang Tuyền vừa đi vừa thất thần quàng cổ.

Sáng sớm nay dự báo sẽ có băng tuyết rất nghiêm trọng, cho nên Châu Trì không đi xe đạp nữa mà đi xe bus cùng cô.

Giang Tuyền nhìn cậu ta một cái, hỏi: "Lạnh thế này mà cậu không kéo khóa lên hả?"

Châu Trì khẽ hắng giọng ừ một cái, nhưng tay vẫn không động đậy, dường như tâm hồn đang thả ở đâu đó. Giang Tuyền hỏi: "Cậu làm sao đấy?"

Châu Trì nghiêng đầu nhìn cô, bất chợt nháu màu một cái: "Không có gì."

Ra khỏi cổng trường, Giang Tuyền nhớ ra chuyện gì đó, quay sang nói với Châu Trì: "Tôi muốn đi nhà sách thành phố."

Châu Trì: "Muốn mua sách?"

Giang Tuyền lắc đầu, "Không, tôi muốn mua cây bút máy, chỉ có chỗ đó bán thôi."

"Đi thôi." Cậu ta hỏi: "Đi taxi?"

"Ngồi xe bus đi, đi thẳng có một chuyến thôi, dừng ba trạm."

Sau đó đi ra trạm đón xe.

Xe bus giờ tan tầm đông đúc, chen lấn. Giang Tuyền ở gần cửa chật vật bám được vào tay vịn. Châu Trì đứng giữa đường hai bên ghế ngồi, cậu ta cao, nên một tay bám vào móc treo rất thoải mái.

Xe đến trạm, một đám đông nữa lại chen lên, Giang Tuyền bị đẩy vào bên trong, cách chỗ tay vịn một khoảng xa nên chẳng còn gì để bám. Châu Trì đưa tay kéo cô một cái, để cô dựa sát vào bên cạnh mình. "Đứng vững." Cậu ta nhỏ giọng nói.

"Ừm." Giang Tuyền níu chặt tay vào túi áo khoác của cậu ta, ngược lên nhìn một cái.

Cậu ta vì phải chen lấn đông đúc nên hình như không được vui cho lắm thì phải, đôi mày nhíu chặt, môi cũng mím thành một đường.

Đạo này hai người cũng dần trở nên quen thuộc với nhau hơn, Giang Tuyền đối với cậu ta cũng cảm thấy hiểu được đôi chút. Nếu cậu ta không vui, thì trông sẽ rất lạnh lùng. Còn nếu lúc nào tâm trạng tốt, thì sẽ không như thế, tuy rằng hay chế giễu mọi người, nhưng vẻ mặt rất ôn hòa, thậm chí thì thoảng còn nhếch miệng cười khê nữa.

Giang Tuyền nhìn cậu ta, nhỏ giọng nói: "Tí nữa là đến rồi."

Cậu ta ừ một cái trong cổ họng, tầm mắt rơi trên khuôn mặt của cô, sau đó rời đi ngay lập tức.

Đến nhà sách, Giang Tuyền mua bút xong, Châu Trì liền đi theo cô lên phòng sách lớn ở lầu ba.

Giang Tuyền đi qua chỗ kệ để sách văn học, cậu ta cảm thấy nhàm chán, lật qua lật lại mấy quyển sách nấu ăn ở kệ bên. Lật được hai quyển, liền quay lại tìm cô, thì thấy cô đang đứng nói chuyện với một cô gái buộc tóc đuôi ngựa.

Giang Tuyền cũng không ngờ lại gặp được "mặt tròn nhỏ" ở đây.

Đúng, chính là cô bé hôm trước nhờ cô đưa thư tình, là một "hoa đào" của Châu Trì.

Giang Tuyền cũng không có ấn tượng gì mấy, nhưng mặt tròn nhỏ nhìn thấy cô thì lại rất vui mừng, mở miệng ra lại một câu học tỷ học tỷ, hỏi đông hỏi tây, đang hỏi rất vui vẻ phấn khởi thì đột nhiên nhìn thấy Châu Trì đi tới.

Giang Tuyền trừng mắt nhìn khuôn mặt của cô nàng đang từ màu trắng liền biến thành một trái táo đỏ.

Cái này đại khái gọi là tình yêu đích thực đây, giây phút đầu tiên nhìn thấy người ấy liền trở nên ngượng ngượng ngừng ngừng.

Giang Tuyền còn chưa kịp phản ứng, mặt tròn nhỏ đã dũng cảm chạy ra nói chuyện với Châu Trì, gọi cậu ta một tiếng "học trưởng" ngọt xớt, vừa bẽn lẽn vừa thẹn thùng, nụ cười trên mặt so với hồi nãy lại càng xinh đẹp hơn.

Châu Trì không hiểu chuyện gì xảy ra, cau mày một chút.

Mặt tròn nhỏ dường như nhận ra mình hơi lố, liền ngay lập tức giải thích: "A, em là bạn của chị Giang Tuyền."

Châu Trì ngược lên nhìn, không để ý đến cô ta mà nhìn thẳng về phía sau.

Giang Tuyền đành mở miệng nói: "Ừm, là em gái khóa dưới, lớp 10."

Châu Trì gật đầu với mặt tròn nhỏ một cái, sau đó đi đến bên cạnh Giang Tuyền: "Đã xong chưa?"

"Xong rồi, đi thôi."

Cô quay qua tạm biệt mặt tròn nhỏ, liền vừa hay bắt được khoảng khắc từ phần khích chuyển thành mắt mát trong đôi mắt cô nàng.

Rời khỏi nhà sách, Giang Tuyền mới nói sự tình với Châu Trì: "Cô bé vừa nãy chính là người nhờ tôi đưa thư tình cho cậu đấy, còn nhớ không?"

"Nhớ." Châu Trì nhàn nhạt nói, "đã trở thành bạn bè với cậu rồi à?"

"Cũng không tính là vậy, có gặp qua vài lần. Cô bé ấy rất nhiệt tình, làm người khác rất khó từ chối." Giang Tuyền quay đầu hỏi: "Cậu cảm thấy bé ấy thế nào? Xinh mà, đúng không?"

Châu Trì: "Cũng tạm."

Giọng nói rất bình thường, nghe không ra cảm xúc gì cả.

Giang Tuyền nói: "Cô bé này rất vui vẻ, rất thích cười."

Châu Trì: "Thấy rồi."

Thoát khỏi đại sảnh ra đến đường phố, đèn đường sáng choang, một trận gió lạnh lùa vào bên trong áo khoác, Giang Tuyền bị trận gió này làm cho run lẩy bẩy, hỏi: "Thế cậu có thích không?"

Cậu có thích cô gái như vậy không?

Lần đầu tiên Giang Tuyền hỏi thăm chuyện tình cảm của cậu ta, thành ra có chút căng thẳng, cúi đầu xoa xoa bàn tay, vừa lỏ được găng tay từ trong túi áo ra liền nghe thấy giọng cậu ta: "Không thích."

"Tại sao?"

"Quá ồn ào."

"Oh" Vấn đề được cậu ta trả lời hết sức miến cưỡng, nhưng Giang Tuyền trải qua vài lần đã nhìn mặt nên cũng không sợ chết hỏi lại: "Thế cậu thích người như nào?"

Đèn đường chiếu lên người cô kéo thành cái bóng dài ngoẵng dưới mặt đất, cô bước đi chậm rãi, tuyệt nhiên không nghe thấy tiếng cậu ta trả lời.

Một lúc sau, tiếng của cậu ta cất lên hòa vào tiếng gió rít: "Cậu rất quan tâm đến vấn đề này?"

"Không phải, chỉ là tùy tiện hỏi thôi, thật ra cũng có chút tò mò, nếu cậu không muốn nói thì thôi vậy."

Giang Tuyền bước hai bước về phía trước, nghe thấy giọng điệu thờ ơ của cậu ta ở đằng sau: "Cậu cũng rảnh rồi nhỉ, hỏi tôi cả nửa ngày trời rồi, bản thân cậu thì sao, thích kiểu con trai như nào?"

"Tôi cũng không rõ nữa." Giang Tuyền nói, "Có một vài người tôi cảm thấy rất tốt, rất đẹp, nhìn thôi là thấy vui rồi, muốn thường xuyên trông thấy, cũng có một vài người rất lợi hại, tôi cũng rất hiếu kỳ, cũng muốn tiếp cận, muốn làm bạn bè thì thoáng nói chuyện vài ba câu, nhưng nếu nói là thích thì lại không phải..."

Cô đã coi cậu ta như người quen biết, mà bộc lộ rất thành thật, không phát hiện cậu ta đã nhăn mày.

"Lâm Lâm nói, thích một người chính là ngày nào cũng nhớ đến người ấy, đi ngủ thậm chí cũng sẽ mơ về người ta, một ngày không gặp liền không chịu được, không biết có phải thật không, nhưng mà tôi vẫn còn chưa có cái cảm giác đó."

Vừa bước ra đến nhà chờ thì gặp ngay một chiếc taxi tới.

"Chúng ta lên mau, lạnh chết mất thôi." Giang Tuyền vẫy vẫy.

Sau đó, chủ đề này đã lưu lại trong cơn gió lạnh, không có tiếp theo.

Suốt đêm hôm ấy, trận tuyết đầu tiên của mùa đông bắt đầu rơi, rơi suốt một đêm dài, sáng hôm sau, thành phố phủ đầy một màu trắng xóa.

Lúc Giang Tuyền vén rèm cửa sổ lên đã kinh ngạc đến ngây người.

Ăn sáng xong đi ra cửa, ngoài đường chỉ toàn là tuyết trắng.

Tri Tri ôm cặp sách chạy như bay, bỏ lại một câu loáng thoáng: "Chị, tan học nhớ về sớm, gặp chị ở bãi bóng nhỏ! Ai không đến làm chó nha."

Mỗi năm một lần chơi ném tuyết.

Giang Tuyền thích thú gật đầu, đồng ý xong mới chợt nhớ ra hôm nay không thể nào về sớm được, bởi vì hôm nay còn phải tham gia tiệc sinh nhật của Tống Húc Phi mà.

Cô hỏi Châu Trì: "Hôm nay là sinh nhật của Tống Húc Phi, cậu có đi không? Không biết bao giờ mới kết thúc."

"Cậu đi à?" Châu Trì không trả lời mà hỏi lại.

"Ừm, cậu ấy mời Lâm Lâm với tôi, giờ học thể dục hôm trước cậu ấy đã giúp đỡ tôi mà." Giang Tuyền nói, "Tôi vẫn còn chưa cảm ơn cậu ấy nữa, Lâm Lâm nói có thể tặng quà sinh nhật cho cậu ấy cũng được."

Châu Trì không trả lời ngay, vẫn tiếp tục đi đằng trước cô, qua một lúc sau mới quay đầu hỏi: "Cậu tặng cái gì?"

"Bút máy, chính là cây hôm qua tôi mua ấy." Giang Tuyền đuổi theo bước chân của cậu ta.

"Là cây bút nhập từ Đức đó hả?"

Giang Tuyền gật đầu: "Tôi chưa bao giờ tặng quà gì cho con trai cả, không biết có hợp không nhỉ?"

Trong lòng Châu Trì cảm thấy không kiềm chế được, bật cười chế giễu: "thích hợp cái rắm, cậu ta thích mới lạ."

"Nhưng mà tôi không chuẩn bị cái gì khác cả." Giang Tuyền có chút hối hận, "biết vậy hôm qua hỏi cậu trước là tốt rồi."

Châu Trì đã không nghe thấy câu này, bước chân càng ngày càng nhanh.

Giang Tuyền có chút không theo kịp: "Ê cậu đừng có đi nhanh thế."

Lúc tan học, Lâm Lâm ở bên cạnh luôn miệng thúc giục Giang Tuyền thu dọn sách vở nhanh chóng lên: "Cậu nhanh lên chút, Tổng Húc Phi đã gọi taxi rồi, đang chờ ngoài cổng ấy."

Giang Tuyền ừ ừ đáp lời, quay đầu nhìn đằng sau tìm kiếm bóng dáng Châu Trì, nhưng chẳng thấy cậu ta đâu.

Đúng lúc này, Tổng Húc Phi chạy lại giục bọn họ.

Giang Tuyền thuận miệng hỏi cậu ta: "Châu Trì đâu rồi, cậu ấy không đi hả?"

"Không đi, người nhà nhà cậu thật là kiêu ngạo, chẳng thấy mặt đâu cả, hình như đi đánh bóng với đám lớp 12 rồi, để mình gửi địa chỉ cho cậu ấy, nếu cậu ấy muốn thì đến, mọi người nhanh lên nha, mình đi xuống trước."

Sáu giờ tối, Châu Trì đánh bóng xong, mặc chiếc áo dài tay ướt đẫm mồ hôi từ sân bóng quay trở lại, cậu ta đeo cặp sách, vắt áo khoác đồng phục lên vai, sau đó cùng với mấy nam sinh lớp 12 đi đến nhà ăn phía sau trường.

Bốn người kêu hơn mười lon bia, vừa ăn vừa uống.

Mãi đến bây giờ mới giải tán, Châu Trì đi vào nhà vệ sinh, lấy nước lạnh tấp lên rửa mặt, miếng gạc băng trên trán vì vậy mà bị bong ra một mảng lớn.

Bây giờ rười.

Sinh nhật của Tổng Húc Phi bước vào phần quan trọng nhất, bánh kem đã ăn xong, bầu không khí trong phòng rất náo nhiệt, vài nam sinh liếc mắt nhìn cậu ta đầy ẩn ý, ra hiệu thời cơ đã chín muồi.

Tổng Húc Phi mặt đỏ tía tai.

Trương Hoán Minh không nhịn nổi nữa, hét lên át cả tiếng nhạc, giúp cậu ta mở đầu: "Giang Tuyền, lớp phó thể dục có điều muốn nói với cậu."

Bạn học trong lớp toàn bộ cười cười, nhưng đều phối hợp bảo trì yên lặng.

(móa cái đoạn tỏ tình thần thánh trong văn án đây rồi các cậu eiii =))))))

Tổng Húc Phi đứng dậy đi qua trước mặt Giang Tuyền, nháy mắt ra hiệu cho Trương Hoán Minh mang hoa tới.

Đúng lúc này, cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, có người đứng chắn ngay giữa lối vào, một tay cầm tay nắm cửa, toàn thân nhếch nhác, một tay cầm cặp sách, miếng gạc trên trán vẫn còn hơi đỏ.

"Giang Tuyền" – Cậu ta gọi một tiếng.

Mọi người trong phòng đồng loạt quay sang, Châu Trì đứng dựa vào khung cửa, mặt không đổi sắc nói: "Tôi chảy rất nhiều máu."

Hết chương 16.

Lời editor: Trước giờ tớ không hay xen vào giữa truyện để phát biểu cảm nghĩ cơ mà chương này nhiều chỗ dễ thương quá kìm chế không nổi nên các cậu thông cảm nha moahahahah, đảm bảo thanh niên này cổ cmn tình ý, cổ tình tấp nước vô mặt để cho chảy ra tí máu xong rồi làm màu đây giờ oi dễ thương chết mất hahahahah.

Bạn đang đọc truyện *Thành Trì Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Mọi người trong phòng đều ngẩn ra không hiểu gì, giật mình nhìn cậu ta.

Tình huống gì vậy?

Trương Hoán Minh cũng bị cậu làm cho hết hồn, hoa cũng không đưa qua nữa, hoảng hốt chạy qua, hỏi: "Đột, làm cái gì mà thành cái bộ dạng này, bị đập hả?"

Châu Trì không trả lời, tầm mắt vẫn nhìn sang hướng bên kia.

Giang Tuyền vốn dĩ vẫn đang ngồi trên ghế sofa, bây giờ đã đứng dậy, nhanh chóng bước qua.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Giang Tuyền nhìn trán cậu, hỏi: "Cậu bị ngã hả?"

Không phải là bị ngã xuống cống đấy chứ, đầu tóc ướt đầm, quần áo cũng có vết bùn ướt lún.

Châu Trì gật đầu, cup mắt nhỏ giọng: "Tôi đau đầu." Không biết là do lạnh quá hay là do bị đầu bị đau, vẻ mặt của cậu trắng bệch, nhìn qua có chút đáng thương.

Giang Tuyền hơi hoảng hốt, sẽ không ngã đến mức làm chấn động đến vết thương đấy chứ.

"Cậu đợi chút."

Cô quay đầu lại, lấy cây bút máy được bọc đẹp để từ trong cặp sách ra tặng cho Tống Húc Phi, "Tôi xin lỗi, tôi phải đi trước, chúc cậu sinh nhật vui vẻ nhé."

Tống Húc Phi nhận lấy món quà, tim đập như trống, không biết nên phản ứng thế nào: "Giang Tuyền, cậu, cậu...thực ra tôi..."

"Các cậu chơi vui nhé."

Giang Tuyền xách cặp sách của mình ra cửa: "Đi thôi!"

Cánh tay Châu Trì bị cô kéo đi, trước khi rời khỏi, cậu còn quay lại nhàn nhạt liếc nhìn căn phòng một cái.

Lúc nhìn đến Tống Húc Phi, liền khẽ gật đầu coi như chào.

Có một số người rất khó che giấu được vẻ mặt đắc thắng của mình, ngay cả khi dùng thủ đoạn không được quang minh chính đại cho lắm, nhưng dù sao thì cuối cùng cậu mới là vị tướng chiến thắng mà.

Giang Tuyền đưa Châu Trì đến phòng khám gần đó để thay gạc và băng bó lại vết thương.

Trán cậu mấy hôm nay đã bắt đầu đóng vảy rồi, thế mà hiện giờ lại bị lột hết ra.

Giang Tuyền lo lắng hỏi bác sĩ: "Liệu có để lại sẹo không ạ?"

"Cái này không nói chắc được, tự mình phải chú ý thôi." Bác sĩ thờ ơ nói, "Con trai mà, có để lại sẹo tí cũng không việc gì đâu."

Cái gì mà không việc gì chứ?

Một cái chén vỡ có bao nhiêu vết nứt cũng không việc gì cả, chẳng làm nó xấu đi bao nhiêu, nhưng nếu nó là một miếng bạch ngọc xinh đẹp, thì mọi chuyện lại không giống như vậy nữa.

Giang Tuyền vẫn canh cánh trong lòng, nói: "Vậy sẽ khó coi lắm."

Bác sĩ buồn cười liếc nhìn cô, có chút cảm khái: "Đúng là mấy cô gái hiện giờ, đều chỉ nhìn vào khuôn mặt."

Đội băng bó vết thương xong, Giang Tuyền đi nộp tiền, lúc ra đến cửa thì nhìn thấy Châu Trì đã ngồi nghỉ ngơi ở băng ghế bên ngoài, chiếc áo khoác lông vũ bị ướt một nửa vẫn còn đang vắt trên vai.

Trong trạng thái nhếch nhác thế này mà cậu ta vẫn có thể trưng ra cái dáng vẻ lười biếng như vậy, đôi chân dài duỗi ra một cách tự do, nhìn y như một thiếu gia nhàn nhã.

Hình như tâm trạng có vẻ vô cùng tốt.

Giang Tuyền nghi hoặc nhìn, luôn cảm thấy hôm nay cậu rất kỳ quái. Mặc dù hôm nay tuyết rơi cả ngày, tình hình giao thông kém, nhưng mà đường đường một thằng đàn ông to cao vạm vỡ như này, lại còn không đi xe đạp nữa, làm sao mà có thể ngã đến thảm thương như thế kia được???

Cô bước qua.

Châu Trì co chân lại, đứng lên, "Mời cậu trà sữa, uống không?"

"Cứ thế này đi à?"

"Ừ."

"Thôi không đi đâu, về nhà sớm chút, cậu cần phải thay quần áo ướt ra."

"Không việc gì, bên trong không ướt." Cậu không để ý nói, "không vội."

Giang Tuyền: "Không phải cậu đau đầu sao?"

"..." Cậu xỏ tay vào túi, chân đã bước đi, "Đau kệ đau, tôi muốn uống."

Được được được, ai bảo cậu là trường bối.

Giang Tuyền không còn gì để nói, chạy đuổi theo.

Bên ngoài tuyết đã tan gần hết, mặt đường vẫn còn ướt một nửa, đèn đường rọi lên ánh sáng mờ mờ nhạt nhạt, những vụn tuyết trắng ở hai bên đường cũng đã được dọn dẹp sạch sẽ.

Giang Tuyền hai tay ôm ly trà sữa nóng, ngồi trên chiếc ghế đầu cao nhìn ra ngoài đường. Bên ngoài cửa kính, dòng người xe về đêm vẫn đang qua lại tấp nập.

Châu Trì cũng bước tới: "Uống được không?"

Cô gật gật đầu, "Của cậu uống được không?" Hỏi xong quay sang mới thấy ống hút của cậu còn chưa có cắm vào nữa.

Châu Trì cắm ống hút vào, uống một ngụm, nhướn mắt: "Cho cậu uống thử?"

Giang Tuyền ngay lập tức lắc đầu.

Châu Trì lại cúi đầu xuống uống ngụm nữa, cụp mắt, như có như không nở nụ cười.

Quán trà sữa đang mở nhạc, đều là mấy bài hát mới nổi gần đây, còn có bài trong album <> của Châu Kiệt Luân vừa mới ra nữa, Giang Tuyền cảm thấy quán này cũng rất biết bắt kịp xu hướng, mở bài hát này phối cùng khung cảnh quán trà sữa xem ra vô cùng thích hợp, làm đầu óc thư giãn rất nhiều.

Cô lẩm bẩm hát theo vài từ, thanh âm rất nhỏ, thế nhưng Châu Trì vẫn nghe thấy.

Cậu nghiêng đầu sang, nhìn thấy cô đang cắn cắn ống hút, hát hai ba câu lại cúi xuống uống một ngụm, đôi môi còn vương một ít trà sữa, lông mi đen mảnh ngẫu nhiên rung lên một lần, hai má đặc biệt trắng nõn.

Châu Trì nhìn một lúc, có chút thất thần.

Giang Tuyền quay mặt lại, "Sao vậy?"

Cậu di chuyển tầm mắt, cổ họng khẽ động, đứng dậy, "Đi thôi."

Về đến nhà đã không còn sớm.

Châu Trì lên phòng, thay quần áo tắm rửa, đơn giản thu dọn một chút liền ngồi xuống máy tính.

Có không ít tin nhắn QQ.

Người đầu tiên chính là Trương Hoán Minh: "Này, cậu không sao đấy chứ?"

"Không việc gì."

Trương Hoán Minh vẫn đang online, lập tức hỏi: "Thế cậu làm cái gì đấy, sao tôi có cảm giác như cậu cố ý vậy, cố tình phá hoại à?"

Châu Trì không trả lời.

Trương Hoán Minh tiếp tục gửi thêm một tin nhắn: "Thế này không phải hay ho gì đâu, mọi người đều là bạn học, con người Tống Húc Phi này cũng rất chân thành, cậu xem cậu ta hôm nay bị cậu làm cho bối rối biết bao nhiêu. Tôi nói cho cậu biết, cậu cứ như vậy, người khác không biết lại hiểu lầm cho xem."

"Hiểu lầm cái gì?"

Gỡ mấy chữ gửi xong, Châu Trì liền ra ngoài lấy khăn khô vào lau tóc, lúc cậu quay trở lại, phát hiện khung chat hiện lên tin nhắn mới, là vài tin luôn.

"Hiểu lắm cậu thích Giang Tuyền."

"Oh, tôi chỉ nói sự thật, cậu đừng có đánh tôi chứ, cậu không cảm thấy là hai người các cậu đang quá gần gũi à?"

"Tuy nói là người thân đây nhưng cũng kỳ quặc mà, tôi vẫn còn nhớ cậu cũng từng nói hai người không cùng huyết thống còn gì, đúng không?"

Châu Trì nhìn một lúc, không trả lời, góc phải màn hình vẫn còn vài ba tin nhắn nhảy tới, cậu cũng dứt khoát không thèm mở lên, loẹt quẹt đôi dép lê đi lấy điều khiển, sau đó nằm trên sofa xem tivi.

Tầm thẳm trải sàn trống rỗng, một miếng đệm xám nhỏ đặt lơ lửng bên cạnh chiếc ghế gỗ không một bóng người.

Châu Trì bỏ kẹo vào miệng nhai, nhớ lại ngày hôm đó, có người ngồi đó hi hục lắp ráp tàu thủy cho cậu ta... Không chỉ có vậy, cô còn ở chỗ này ăn sủi cảo, xem tivi, rút rề dề đặt ngồi trên miếng đệm này, ngoan ngoãn khiến cho người ta muốn bắt nạt.

Giang Tuyền.

Châu Trì nhai nốt viên kẹo cuối cùng liền đứng dậy quay về ngồi trước bàn máy tính, gõ xuống vài từ: "Đánh bóng đi, một giờ chiều mai, nhà thể dục trường sư phạm. Gọi cả Tống Húc Phi nữa."

Một đêm này, tuyết vẫn tiếp tục rơi.

Trưa ngày thứ bảy, rốt cục Tri Tri cũng hoàn thành tâm nguyện, hẹn được Giang Tuyền cùng chơi ném tuyết.

Cách sau nhà vài bước chân có một sân vận động nhỏ, mấy cậu nhóc quanh khu phố thường ra đây chơi trò chơi, góc sân bên này không biết ai đã đắp thành một người tuyết, góc bên kia đã dàn binh bố trận xong.

Lúc Châu Trì đi ra liền thấy Giang Tuyền đã bị bốn cậu bé bao chặt lấy, cô trốn ở phía sau người tuyết, hăng hái phản công, ném được một quả bóng đập vào mặt Tri Tri, sau đó kết quả rất thảm, liền bị bốn đứa nhỏ đuổi đến không còn chỗ nấp, một quả bóng ném đến sau cổ cô, rơi vào bên trong cổ áo.

Châu Trì vừa từ trong ngõ đi ra, liền bị cô hét ha hét hải lao vào lòng.

"Đừng để chị ấy chạy, bắt lấy chị ấy!"

Đám trẻ con thi nhau hét lên, ồn ào y như lũ chim sẻ.

Châu Trì ôm lấy cô, quay người hứng trọn bốn nắm quả bóng tuyết.

"Đậu xanh, chị ấy có cứu binh kìa!" Một thằng nhóc mập mạp lớn tiếng.

Châu Trì quay người lại: "Châu Ứng Tri, mày lăn ra đây cho cậu."

Hai chân Tri Tri run lên bần bật, không vui dậm chân: "Ai ui, cháu nói cậu này, cậu ở đây làm cái gì vậy? Con với chị con đang chơi ném tuyết mà, cản trở gì đến cậu đâu."

Châu Trì quét mắt nhìn: "Bắt nạt chị mình, lợi hại quá nhỉ?"

"Bắt nạt cái gì chứ, chỉ là chơi thôi mà, chị ấy năm ngoái cũng bắt nạt con đấy." Giọng nói của Tri Tri càng lúc càng nhỏ, không dám khiêu khích cậu, run rẩy kêu gọi huynh đệ của mình: "Thôi đi, chúng ta đi tìm người khác chơi vậy."

Bốn đứa trẻ chạy men theo lề con hẻm ra phía ngoài.

Giang Tuyền một bên thở hổn hển, một bên sò vào sau gáy mình.

Châu Trì hỏi: "Sao vậy?"

"Bị tuyết rớt vào trong áo, lạnh chết đi được."

"Tôi xem xem."

Giang Tuyền cúi thấp đầu, làn da sau cổ trắng trẻo mỏng manh, tuyết tan ra đọng trên cổ cô vài giọt nước. Châu Trì nhanh chóng giúp cô lấy vài mẩu tuyết từ cổ áo ra, liếc nhìn hai cái, sau đó chớp mắt rời đi.

"Được rồi."

Giang Tuyền xoay xoay cổ, cảm thấy đỡ lạnh hơn nhiều.

"Đã nói là không được ném vào quần áo, thằng nhóc Tri Tri này chơi ăn gian."

Châu Trì trừng mắt lườm: "Chơi ném tuyết với đám con nít, cậu cũng thật là hay đấy, về nhà ăn cơm."

"...Ồ."

Sau bữa trưa, Châu Trì đi ra ngoài.

Tới khuôn viên trường sư phạm, cậu tự mình đi vào nhà thể dục, sân bóng rổ nằm ở ngay dưới tầng một, Trương Hoán Minh và Lý Thăng Chí đã đến, Tống Húc Phi cũng ở đây, ba người đang ngồi bên dưới rổ bóng.

Tầm mắt của Châu Trì và Tống Húc Phi chạm nhau, cả hai đều không nói gì.

Trương Hoán Minh biết ý kéo Lý Thăng Chí rời đi, ném quả bóng về phía Châu Trì: "Đi đi đi, bọn tôi đi mua ít đồ uống." Trước khi rời đi, còn vỗ vai Tống Húc Phi một cái.

Trên sân chỉ còn lại hai người.

Châu Trì vỗ nhẹ vào quả bóng, nhìn Tống Húc Phi: "Một với một, thế nào?"

Lúc Trương Hoán Minh và Lý Thăng Chí mua nước quay về, liền nhìn thấy bên dưới rổ hai thân hình đang cậu đánh tôi cản, trận đánh một đôi một đang đến hồi gay cấn. Hai người không dám đi qua, đành ngồi ở đằng xa quan sát.

Thực tế mà nói, bình thường năng lực hai người cũng tương đương nhau, nói thật thì Tống Húc Phi có phần nhỉnh hơn Châu Trì một chút, đây đúng là một lợi thế nhỉ, thế nhưng xem tình hình hiện tại thì Châu Trì lại có vẻ đang nắm thế thượng phong.

Trương Hoán Minh hást cảm hỏi Lý Thăng Chí ngồi cạnh: "Cậu cảm thấy ai thắng?"

"Châu Trì." Lý Thăng Chí dụi dụi mắt: "Cảm thấy cậu ta bữa nay đánh nhỉnh hơn."

Vừa nói xong khỏi miệng, hai người nhìn thấy quả bóng bay lên không trung, lượn một đường vừa vặn vào rổ.

Một quả ba điểm.

Châu Trì ngời đầy mồ hôi, ngồi xuống đất.

Tống Húc Phi cũng ngồi xuống, nói: "Cậu thắng."

Châu Trì duỗi tay nhặt lấy quả bóng, không nhìn cậu ta: "Chuyện hôm qua, xin lỗi."

Tống Húc Phi im lặng một chút, "Chuyện đó à?"

"Ừ."

Tống Húc Phi nhìn cậu chằm chằm.

Châu Trì nhàn nhạt nói: "Tôi cũng tới không quá lâu, chẳng phải cậu có rất nhiều cơ hội nhưng cũng không thành công sao, phải không?"

Tống Húc Phi lạnh lùng nhìn cậu: "Tôi biết, khả năng đến 90% cô ấy sẽ không chấp nhận tôi, nhưng đầu má nó hôm qua cậu phá hỏng hết con mẹ nó rồi."

Thực ra, Tống Húc Phi cậu ta biết rất rõ, thành công không thành công là chuyện khác, nhưng từ đâu nảy ra một người phá hoại cho nên mới khó chịu vậy. "Cậu có biết, tôi thích cậu ấy lâu lắm rồi không?"

"Có nghe nói."

"Vậy tại sao cậu..."

"Không thích đấy."

Tống Húc Phi giương mắt nhìn một lúc, từ từ nổi điên: "Châu Trì, cậu mẹ nó muốn ăn đập hả."

Châu Trì đá quả bóng về phía cậu ta, ngón tay chỉ lên trán: "Cậu muốn như này à, qua đập đi. Nhưng mà..."

Cậu dừng một chút, thấp giọng nói: "Giang Tùy, tôi muốn."

Hết chương 17.

Bạn đang đọc truyện *Thành Trì Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 18

Tổng Húc Phi bị mấy lời cuối cùng của cậu ta bỏ lại làm cho tức chết, cảm thấy cái người này càng con mẹ nó muốn ăn đập mà.

"Mẹ nó, cậu bị điên hả?" Cậu ta không nhìn được chữ một câu: "Đâu phải đi chợ mua rau đâu mà muốn lấy là lấy? Ừ đúng, Giang Tuy không thích tôi, nhưng cũng không nhất định sẽ thích cậu, lại nói, cho dù không phải cùng huyết thống, thế nhưng cậu cũng là cậu nhỏ danh nghĩa của cậu ấy cơ mà. Cậu ấy ngoan như vậy, có thể yêu đương với cậu sao?"

"Đây là chuyện của tôi, cậu quan tâm làm gì?"

Giọng nói của Châu Trì nhàn nhạt, thế nhưng vào tai của Tổng Húc Phi lại giống như đang khiêu khích, đáng về bất cần.

"Cậu tự tin như vậy sao?"

Châu Trì nhún mày một cái, không trực tiếp trả lời.

Trong lòng Tổng Húc Phi không biết có mùi vị gì nữa.

Trong tập thể lớp ba, mặc dù cậu ta là lớp phó thể dục, nhưng từ xưa tới nay đều không hề có cảm giác nổi bật, như Trương Hoán Minh từng nói, cậu ta không giỏi nói chuyện, thế nhưng suy cho cùng con trai mà, trong thời kỳ trưởng thành, sâu trong lòng ai mà chả có cảm giác muốn tranh giành thể diện.

Mà hiện tại, nhìn thấy khuôn mặt của tên tiểu gia hỏa trước mặt này thật cảm thấy vô cùng khó chịu.

Mặt khác, Tổng Húc Phi không thể không thừa nhận, Châu Trì đúng là giỏi hơn cậu ta, cậu ta làm gì có được thần thái như của Châu Trì, dừng khí cũng chẳng có, cùng Giang Tuy dự định thổ lộ biết bao nhiêu lần, cuối cùng vẫn con mẹ nó "chết từ trong trứng". Ngay cả sự kiện ảnh hot bị phát tán hôm rồi, cũng là do Châu Trì ra tay đi xả hận.

Chẳng cần nói đến cái khác, sự chênh lệch về dừng khí này đã quá rõ ràng rồi. Trong lòng Tổng Húc Phi hiểu rất rõ.

Trong vòng nửa phút này, cả hai người đều không nói năng gì, một ngẩn người suy nghĩ, một lạnh nhạt đứng nhìn.

Cuối cùng vẫn là Tổng Húc Phi bình tĩnh trở lại.

Cậu ta ném quả bóng rổ qua, đâm nhẹ vào ngực Châu Trì: "Cậu cứ mang cái thái độ như này đi, sớm muộn gì cũng sẽ bị đập, đừng trách tôi không nói trước."

Cậu ta chống tay đứng dậy, vỗ nhẹ ống quần.

Châu Trì mở miệng: "Những lời hôm nay nói..."

"Tôi biết." Tổng Húc Phi nói, "Tôi sẽ không đem chuyện này nói với Giang Tuy, cậu đánh giá thấp tôi rồi."

"Được, cảm ơn."

Tổng Húc Phi liếc cậu một cái, quay đầu sang bên cạnh nói lớn: "Hai người trốn ở đó xem nào nhiệt à?"

"Không không không!" Trương Hoán Minh khua khua tay, "Chúng tôi không nghe thấy gì cả, trời đất chứng giám! Nói chuyện xong rồi đúng không, vậy bắt đầu chơi chứ?"

"Choi!"

Lúc Châu Trì về tới nhà đã hơn ba giờ chiều, bên ngoài lại bắt đầu một trận tuyết nhỏ.

Giang Tuy ngồi trên chiếc ghế sofa ngoài phòng khách, ngẩng đầu lên liền thấy cậu đẩy cửa đi vào, vài bông tuyết nhỏ rơi trên tóc và quần áo, tay cầm một túi nhựa trong siêu thị.

"Cậu không mang dù sao?"

"Không mang." Châu Trì ở ngoài cửa thay giày, bước qua, nhìn vào đám đậu nành non ở trong chiếc giỏ tre nhỏ, "Đi Đào đâu?"

"Ồ đằng sau sấy quần áo" Giang Tuy nói, "Cậu đi siêu thị đấy à? Tôi với đi Đào hôm nay cũng vừa mới đi xong"

Châu Trì ừ một tiếng, đi đến tủ lạnh đặt đồ vào, sau đó móc từ trong túi áo khoác ra một củ khoai lang nướng đưa cho Giang Tuyền.

"Sao nay tự nhiên lại mua khoai thế?" Giang Tuyền cười cười, miễn cưỡng cầm lấy, củ khoai trong túi giấy vẫn còn nóng hổi.

Nhìn cô cười một cái, người nào đó trong lòng đột nhiên ngứa ngáy một trận. Không điểm lệ không rức rở, mà là sạch sẽ như vậy.

Châu Trì liếc vội sang chỗ khác, ánh mắt có sự biến hóa nhẹ nhõm, tùy tiện nói: "Tiện đường đi qua, nhìn thấy nên mua."

"Cảm ơn cậu, tôi đi rửa tay." Giang Tuyền xoay người đi vào bếp, lúc đi ra liền tiện thể mở tủ lạnh lấy một hũ sữa chua đưa qua: "Cho cậu nè."

Châu Trì cúi xuống nhìn.

Giang Tuyền nói: "Cái này ngọt lắm, không chua đâu. Cậu không phải thích ăn ngọt hả?"

Châu Trì nhướng mắt: "Làm sao cậu biết?"

Giang Tuyền chỉ chỉ cái túi trong tay cậu, nhìn qua là thấy hộp kẹo bọc đường bên trong, còn cả ở trong phòng của cậu một mớ nữa.

Châu Trì khẽ cười, không nói gì cả, xách túi đi lên lầu.

Đối với cuộc trò chuyện ở sân bóng rổ ngày hôm nay, Giang Tuyền không hề hay biết. Cô vẫn sống cuộc sống cuối kỳ như thường lệ, chờ đợi kỳ nghỉ đông.

Là một người đam mê về vôi, cho nên Giang Tuyền tự nhận thấy mình có khả năng để ý quan sát mọi chuyện tỉ mỉ hơn một chút, thế nhưng mà trong mấy ngày trở lại đây, lại có rất nhiều thay đổi tinh tế mà cô lại không chú ý đến, chỉ cảm thấy hình như so với trước đây thì những lúc ở cùng với Châu Trì hiện tại có tốt hơn một chút, hài hòa hơn.

Hai tuần áp chót của học kỳ, bài kiểm tra thể dục cuối cùng cũng đến, Giang Tuyền tiếp tục hăng hái luyện tập chạy cự li 800m.

Châu Trì hàng ngày đều chơi bóng rổ, sau khi Giang Tuyền chạy xong liền ngồi ở bậc thềm cuối vạch đích đợi cậu chơi, tai đeo tai nghe nghe nhạc, áo đồng phục cùng cặp sách ôm trong tay.

Đợi đến đúng ngày kiểm tra thể dục, Châu Trì cũng ngồi ở chỗ đó, không chạy đi chơi bóng rổ với đám con trai.

Sau đó, Giang Tuyền thuận lợi vượt qua bài chạy 800m, đám con gái trong lớp nói đùa: "Có đại thần trấn thủ cho Giang Tuyền kìa."

Giang Tuyền cũng cảm thấy vậy, vì thế sau khi kiểm tra xong liền mời cậu đi uống trà sữa, mua cho cậu một hộp kẹo đường, sau đó lại theo yêu cầu của cậu mà đi ăn đồ nướng, ăn xong lại đi xem phim, chơi đến rất muộn mới về nhà.

Chỉ là 800m mà thôi, có cần phải ăn mừng long trọng như vậy không chứ?

Đại khái từ ngày hôm nay trở đi, Giang Tuyền đột nhiên ý thức được rằng, bản thân hình như không thể từ chối Châu Trì thì phải.

Cậu muốn cái gì, cô đều đồng ý.

Kết thúc kiểm tra thể dục, vẫn còn kiểm tra các môn văn hóa cuối kỳ.

Vẫn còn vài ngày để ôn tập.

Ngày thứ bảy, Giang Tuyền không có việc gì làm, nên cả ngày ở trong phòng đọc sách. Tri Tri thi xong rồi nên sáng sớm đã ra ngoài đi chơi mất, thậm chí đến tối còn không về, nghe nói là sinh nhật bạn học, đám con trai trong lớp đều chơi ở bên đó. Giang Tuyền nhận được tin nhắn của thằng bé, dặn đi dặn lại vài câu rồi cũng thôi.

Đối với chuyện của Tri Tri, cô đã được Châu Mạn giao phó, chuyện lớn phải quản cho chặt, còn chuyện nhỏ có thể du di một chút.

Ăn cơm tối xong, Giang Tuyền và Châu Trì ai về phòng người nấy.

Di Đào dọn dẹp nhà bếp sạch sẽ, sau đó chưa đến chín giờ liền đi ngủ.

Bữa tối ăn có một tô mì, Giang Tuyền đọc sách đến gần mười giờ, bắt đầu cảm thấy đói. Cô định bụng đi xuống lầu lấy bánh mì ăn, vừa bước xuống cầu thang mấy bước liền thấy ánh đèn rọi ra từ nhà bếp.

Không cần nói cũng biết, đêm khuya ăn vụng chỉ có thể là một người.

Cô liếc nhìn thăm dò, quả nhiên thấy Châu Trì đứng trước bếp ga, trên người mặc một chiếc áo len ngắn tay, đang lấy bánh từ trong túi ra bỏ vào chảo.

Trong chảo phát ra tiếng dầu chiên lách tách lách tách, hương thơm nhanh chóng tỏa ra.

Giang Tuyền nhẹ nhàng đi tới, đi được vài bước liền lỡ chân đá vào cạnh bàn ăn.

Châu Trì nghe thấy tiếng động liền quay lại, nhìn thấy cô đang đứng gần cửa bếp.

"Làm sao mà đi xuống đây rồi?" Môm vừa nói tay vừa lật bánh.

Giang Tuyền bước tới, hỏi: "Cậu đói à?"

"Ừ"

"Tôi cũng đói." Cô nói, "Tôi xuống dưới kiếm cái gì ăn, không ngờ được lại gặp cậu đang làm đồ ăn đêm." Nói xong liền quay đầu nhìn vào chảo: "Thơm quá."

Châu Trì liếc nhìn cô một cái, khẽ cười: "Mắt đều sắp dán vào chảo đến nơi rồi."

Giang Tuyền nói: "Cậu cho tôi một cái, được không?"

"Được."

Loại bánh này rất dễ chín, rất nhanh Châu Trì đã làm xong ba cái, Giang Tuyền đứng bên cạnh xem, ngẫu nhiên lấy giúp cậu đôi đũa hay cái gì đó, ba cái bánh nhanh chóng được xếp gọn gàng trên một cái đĩa to.

Châu Trì bưng đĩa bánh, nói: "Lấy một gói tương cà."

Giang Tuyền ngoan ngoãn làm theo, lấy xong sau đó theo chân cậu đi lên lầu.

Trong phòng không bật đèn, chỉ có ánh sáng từ tivi chiếu ra nhàn nhạt soi trên ghế sofa và tấm thảm trải nền.

Châu Trì bước tới trước, khi cậu vừa tới cửa liền vói tay bật đèn, căn phòng phút chốc trở nên sáng sủa.

Giang Tuyền như thường lệ, quen thuộc ngồi trên tấm thảm.

Châu Trì nói: "Trời lạnh, lên sofa mà ngồi." Cậu lấy tấm chăn mỏng từ trên giường xuống đưa cho cô: "Đắp lên chân, sưởi ấm một chút."

Giang Tuyền nhận lấy, tự mình quấn lên chân một cách cẩn thận.

Châu Trì chuyển kênh sang một bộ phim khác, là một bộ phim tình cảm lãng mạn, bản thân cậu ta chẳng có mấy hứng thú, chủ yếu là mở cho Giang Tuyền xem.

Cậu quay lại và ngồi xuống, Giang Tuyền lấy một cái bánh, rưới tương lên trên sau đó đưa qua cho cậu, sau đó cũng làm một cái tương tự cho mình.

Hai người vừa ăn vừa xem phim.

Trước đây Giang Tuyền rất ít khi lên trên gác xếp này, luôn cảm thấy từ lúc Châu Trì đến đây tới giờ, nơi này hình như có vẻ không giống như trước. Cậu rất biết hưởng thụ, sofa được lót thêm đệm, ngăn kéo lúc nào cũng có sẵn rất nhiều đĩa phim, trong tay luôn luôn có kẹo ngọt.

Mùa đông lạnh lẽo như thế, mà nơi này lại giống như một tổ chim ấm áp vậy. Cuộc sống an nhàn thoải mái giống như phú gia công tử.

Nhưng Giang Tuyền không vậy, cô còn phải ôn bài, ăn xong cái bánh liền quay người đứng dậy, sợ rằng ngồi thêm chút nữa sẽ cường không nổi sức hút của sofa này mà tê liệt ngồi đây mất.

"Tôi phải xuống đây."

Cô vừa xoay người đi ra thì đột nhiên cổ tay bị Châu Trì kéo lại.

Cậu nắm nhẹ một cái liền buông ra ngay, ngẩng đầu lên nhìn cô: "Phim chưa xem hết mà, cậu ăn thỏa mãn rồi liền phải đi đi đây à?"

"Không xem nữa, tôi vẫn còn vài đề chưa làm."

"Tôi cũng chưa làm."

"..." Cái này giống nhau sao? Cậu làm hay không, thầy giáo cũng không mắng cậu.

Giang Tuyền nói: "Thì xong rồi tôi xem."

Châu Trì không trả lời, nhàn nhạt liếc cô một cái, sau đó thu lại tấm毯, tiếp tục nhìn tivi.

Cậu không nói gì, Giang Tuyền liền có chút do dự: "Cậu không vui à?"

"Muốn đi thi đi đi, không sao cả." Cậu nói, "tôi không làm lỡ việc học của cậu nữa."

Lông mày của cậu vô tình có ý nhú lại một cái, biểu hiện nhỏ này được Giang Tuyền tinh tế phát hiện ra.

"Tôi không có ý đó." Giang Tuyền không biết phải nói làm sao, đành im lặng ngồi trở lại, "thế thì tôi ngồi xem chút nữa vậy."

Một chút này, phải mất đến mười lăm phút.

Trời qua một lúc, Giang Tuyền đứng dậy đi rót nước, rót gần đầy, bỗng phụt một cái, trong phòng đột ngột tối đen. Giang Tuyền giật mình hoảng hốt, nước đổ tràn ra tay.

"Châu Trì!"

"Không sao." Tầm mắt một mảnh tối om, Châu Trì đứng dậy, "đứng yên đó chờ tôi."

Giọng nói của cậu rõ ràng trầm tĩnh.

Kéo rèm cửa lên, trong phòng vẫn không có một chút ánh sáng, di động cũng không cầm trong tay, Châu Trì mò mẫm trong bóng tối đi qua: "Ồ đâu vậy?"

"Đây." Cô đưa tay ra, bị cậu nắm lấy.

"Có bị bỏng không?"

"Không, chỉ văng ra một ít thôi."

"Đưa tôi."

"Ừm."

Ly nước chậm chậm được đưa vào lòng bàn tay Châu Trì, một tay cầm ly nước, một tay nắm lấy tay Giang Tuyền, hai người mò mẫm đi đến bên cạnh bàn.

Trong phòng có chút ánh sáng rọi tới, hai người mơ hồ có thể nhìn thấy khuôn mặt của nhau.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Giang Tuyền nhìn ra ngoài cửa sổ: "Nhà hàng xóm có điện không?"

Châu Trì: "Khả năng là cháy cầu dao rồi, cậu ngồi yên ở đây, tôi xuống xem xem."

"Ừm."

Cậu đang định bỏ tay ra thì bị Giang Tuyền kéo lại.

"Đợi đã." Giang Tuyền nghĩ nghĩ một chút, nói với cậu: "Tôi nhớ hình như ở dưới tủ chén bát có một cái đèn pin, cậu đi thử xem. Nếu như tìm không thấy, thì ở tủ bếp bên trái có nến, nếu như không thấy đèn pin thì cậu có thể thắp nến, nhưng mà cẩn thận không bỏng."

Châu Trì có chút buồn cười, nói khẽ: "Biết rồi."

Giang Tuyền lại nói: "Cầu thang tối lắm, đừng để ngã."

"Ừ."

"Vậy cậu cẩn thận."

Nói xong, liền nghe thấy tiếng cười như có như không của cậu từ trong bóng tối phát ra: "Cậu làm gì mà nắm tay tôi chặt thế, bỏ ra để tôi đi nào."

Hết chương 18.

Bạn đang đọc truyện *Thành Trì Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

Biểu cảm trên mặt Giang Tuy hơi cứng lại, hai má đột nhiên nóng lên.

Rất lúng túng.

Cô muốn bỏ tay, nhưng xung quanh một mảng tối đen như mực, khiến cho người ta trong lòng hoảng hốt.

"Châu Trì..." Cô nhỏ giọng gọi cậu, nhưng lại không nói tiếp, cũng không buông tay, vẫn tiếp tục nắm lấy, ngón tay khó khăn động đậy.

Châu Trì đã chắc chắn dự đoán của mình.

"Sợ tối à?"

"..." Giang Tuy thừa nhận: "Ừm."

Vốn dĩ nghĩ rằng sẽ bị cậu cười nhạo, thế nhưng cậu lại không làm thế.

Châu Trì đổi ngược lại nắm lấy tay cô: "Nếu sợ thì nói với tôi, không cần phải chịu đựng." Không còn là ngữ khí chế nhạo như vừa rồi nữa.

Lòng bàn tay của cậu rất nóng, bao bọc lấy toàn bộ bàn tay cô, nhẹ nhàng chà xát.

Tím Giang Tuy đập loạn.

Châu Trì dắt tay cô, dò dẫm bước tới giá treo đồ, sau đó lấy một chiếc áo khoác mũ lông sạch sẽ quần cô vào bên trong: "Mặc áo vào, bên dưới rất lạnh."

"Ừm."

Trong bóng tối phát ra tiếng loạt xoạt loạt xoạt, Giang Tuy đã mặc áo xong.

Châu Trì đi đến bên cạnh giường tìm điện thoại, bấm bấm một cái liền phát hiện đã bị tắt máy từ bao giờ.

Chỉ có thể mò mẫm đi xuống.

Giang Tuy được cậu dắt đi, cẩn thận bước theo từng bước chân của cậu.

Hai người lần mò phương hướng.

Châu Trì ở phía trước, luôn có một giọng nhắc nhở ở đằng sau:

"Cậu cẩn thận một chút."

Đi thêm vài bước, lại tiếp tục: "Đừng đi nhanh quá."

Thêm vài bước nữa, thanh âm có phần nhỏ hơn: "Đừng ngã đấy."

"..."

Châu Trì có chút cảm giác không nói nên lời.

Cậu phát hiện ra rằng, mỗi khi lo lắng, Giang Tuy liền nói rất nhiều.

"Không ngã được, cậu lo lắng cái gì chứ?" Cậu siết chặt bàn tay cô: "Dắt cậu thế này rồi, vẫn sợ à?"

"Không có." Giang Tuy im lặng không nói thêm gì nữa.

Cuối cùng cũng xuống đến chân cầu thang.

Ở dưới lầu càng tối hơn, hai người bước vào phòng bếp, theo trí nhớ tìm được đèn pin, sau đó nhanh chóng đi kiểm tra hộp điện, phát hiện quả thực là cháy cầu dao rồi.

Giang Tuy thở phào nhẹ nhõm: "Vẫn may, không phải vấn đề gì lớn, nếu không thì phiền to rồi." Trong lúc đợi sửa điện, cô liền đi thấp nền.

Châu Trì: "Có thể có phiền phức gì chứ? Không phải tôi vẫn đang ở đây sao?"

Cũng phải.

Trong nhà quả nhiên có một người đàn ông vẫn tốt, Trì Trì còn quá nhỏ, chỉ có thể coi là một nửa đàn ông, chẳng gánh vác được cái gì.

Vấn đề được giải quyết nhẹ nhàng.

Châu Trì mở đèn phòng khách, căn nhà bỗng chiếu sáng bừng lên, lúc này mới thấy được dáng vẻ của Giang Tuyền.

Rất buồn cười.

Áo khoác của cậu vừa dài vừa rộng mặc trên người cô, cả người cô co rúm lại, nhìn y chang như một chú mèo nhỏ.

Châu Trì phì cười nói với cô: "Lại đây cô gái nhỏ."

Giang Tuyền cúi đầu nhìn xuống áo: "Là cậu để tôi mặc mà."

Châu Trì vẫn cười chưa dứt, kéo tay áo cô: "Đi thôi, lên lầu."

Lên đến lầu hai, Giang Tuyền cởi áo khoác ra trả lại cho Châu Trì, sau đó quay về phòng của mình, lần này Châu Trì không giữ cô nữa.

Giang Tuyền vội vàng coi lại bài vở, cuối kỳ đã có lịch thi rồi, chính là vào thứ tư, thứ năm tuần tới.

Kỳ thi cuối học kỳ hai chính là để xếp hạng của cả một năm học. Buổi trưa ngày thứ ba, lớp trưởng lấy danh sách phòng thi và số báo danh đem dán lên trước cửa, mọi người chen chúc chạy ra xem.

Đợi đến giờ tan học buổi chiều, mọi người đều xem xong hết, Giang Tuyền mới đi ra xem số báo danh của mình. Kỳ thi lần trước của cô không tồi, cho nên lần này được xếp ngay phòng thi số một. (Hình như bên này xếp phòng thi dựa theo thứ hạng thi phải, chứ không xếp phòng thi theo tên như bên VN mình)

Giang Tuyền tìm một lúc mới thấy tên của Châu Trì, phát hiện cậu ấy bị xếp ở phòng cuối cùng, đó là phòng thi tập hợp tất cả học sinh cá biệt trong khối, đều là những thanh thiếu niên có vấn đề, tổng cộng ba mươi người. Có lẽ để thuận tiện, cho nên một số học sinh chuyển trường đều bị xếp hết trong phòng cuối này.

Điểm số của Châu Trì thực ra không tệ đến mức vậy. Trong hàng ngũ đám con trai lêu lổng không thích học hành, cậu vẫn được xem là tạm được, Giang Tuyền để ý qua, những bài kiểm tra cá nhân trước đó cậu ấy đều đạt yêu cầu.

Giang Tuyền ghi lại số báo danh, xuống lầu đi tới sân bóng rổ tìm Châu Trì, đi với cậu đến coi thử phòng thi.

Hai người không thi cùng một tòa nhà, Giang Tuyền ở tòa nhà một, còn Châu Trì ở tòa thực nghiệm phía sau, trên tầng có một phòng học cũ, được lấy làm phòng thi.

Buổi chiều ngày đầu tiên thi toán xong, Giang Tuyền bước ra khỏi phòng thi liền thấy Châu Trì đứng bên cạnh gốc cây tùng bách trước cửa, tay cầm một ly trà sữa, nhàn nhã uống.

Nhìn thấy Giang Tuyền, cậu vẫy vẫy tay, đợi cô đi qua liền đưa cho cô một ly.

Giang Tuyền hỏi: "Cậu nộp bài sớm à?"

Châu Trì ừ một tiếng.

"Làm hết luôn hả?"

"Không." Cậu tùy tiện nói, "làm đủ điểm qua được rồi, lười ngồi viết."

Giang Tuyền: "..."

Thật thoải mái nhỉ...

Đợi đến ngày hôm sau, Giang Tuyền phát hiện cô đã đánh giá thấp Châu Trì rồi, cậu không chỉ thoải mái, mà phong cách còn chẳng giống người phạm nữa. Sau khi kết thúc bài thi buổi sáng, Giang Tuyền theo giao hẹn đến quầy ăn vặt chờ cậu đi ăn cơm, đợi mười lăm phút vẫn không thấy người, liền gọi điện thoại nhưng cũng chẳng có ai nghe.

Giang Tuyền đi đến phòng thi tìm cậu, đi đến cửa liền thấy trong phòng trống không, chỉ có một người nằm gục ở hàng ghế thứ ba. Cậu đang ngủ.

Thật là nể.

Lão nhân gia ngài đây thật hưởng thụ quá đi.

Giang Tuyền vỗ vỗ trán, thờ nhẹ bước nhanh tới.

Khuôn mặt của Châu Trì nghiêng sang một bên, đầu gối lên trên cánh tay, mũ áo đội lên một nửa, lộ ra một nửa đầu.

Mắt cậu nhắm lại, ngủ rất an tĩnh. Tay vẫn đang cầm một cây bút chì cũ, hai tờ giấy nháp bên dưới được vẽ hỗn độn loằng ngoằng.

Giang Tuyền lúc này mới phát hiện ra ở dưới mắt cậu có hai quầng thâm nhàn nhạt.

Hôm qua thức khuya sao?

Chẳng lẽ chơi game muộn?

Lại có thể buồn ngủ đến mức ở trong phòng thi mà ngủ ngon lành thế này?

Giang Tuyền nhìn một lúc, không biết phải làm sao, trong lòng có chút mềm mại. Vốn dĩ muốn hù cho cậu ta sợ một phen, hiện tại lại không thể xuống tay được.

Điều hòa trong phòng đã tắt, hướng của phòng học này không tốt, gió từ ngoài thổi vào lạnh cắt da cắt thịt.

Giang Tuyền quay lại lấy áo lông vũ được vắt ở đằng sau ghế đắp lên người cậu, sau đó một mình đi xuống căn tin.

Giờ cao điểm, căn tin toàn người là người.

Giang Tuyền mua một tô mì bò, lật đật cả nửa ngày vẫn không tìm thấy chỗ ngồi, xa xa nghe thấy tiếng ai gọi mình, quay đầu liền thấy Trương Hoán Minh và Lý Thăng Chí đang ngồi trong góc nhỏ.

Cô bung tô mì đi qua: "Sao hôm nay các cậu lại đến đây ăn trưa thế?"

"Tôi còn muốn hỏi cậu nè." Trương Hoán Minh kỳ lạ nhìn cô, "Sao cậu đi có một mình vậy, Châu Trì không phải đi cùng cậu sao? Cậu ấy nói hôm nay không đi cùng bọn tôi, muốn đi đến căn tin ăn, cho nên 2 đứa tôi cũng liền bỏ đến căn tin đây chứ! Đợi nửa ngày trời cũng chẳng thấy ai."

"Cậu ấy đang ngủ trong phòng thi kìa." Giang Tuyền ngồi xuống: "Chắc là hôm qua thức đêm, hình như rất mệt, đợi lát nữa tôi sẽ mua mang lên cho cậu ấy."

Trương Hoán Minh và Lý Thăng Chí nhìn nhau đầy ẩn ý.

"Châu Trì mẹ nó hạnh phúc quá đi." Trương Hoán Minh nói, "Giang Tuyền, sao cậu đối xử tốt với cậu ta vậy?"

Giang Tuyền ăn một miếng, nói: "Đâu có đâu."

Trương Hoán Minh thăm dò hỏi: "Nghe Châu Trì nói, cậu ấy không phải là cậu nhỏ ruột thịt của cậu đúng không?"

"Không phải, sao thế?" Giang Tuyền quay đầu, gấp một miếng thịt bò.

Trương Hoán Minh đưa tay lên vuốt vuốt cánh mũi, đánh liều nói: "Thế không phải là người thân à, thế thì có phải là...có thể yêu nhau được ha."

"..."

Giang Tuyền cắn được nửa miếng thịt bò, nghe thấy cậu ta hỏi liền cứng đờ người, qua một lúc sau, ngước mặt lên lom lom nhìn cậu ta.

Lý Thăng Chí ngay lập tức huých vào mạn sườn Trương Hoán Minh một cái: "Đệt, cậu mẹ nó nói nhầm nhí cái gì đấy, thần kinh à, cậu nhìn xem, dọa chết Giang Tuyền rồi."

Trương Hoán Minh cười cười, quay sang nhìn Giang Tuyền làm điệu bộ xin lỗi: "Giang Tuyền, cậu đừng giận nha, tôi chỉ đùa tí thôi."

Lý Thăng Chí nói: "Đi đi đi, đi nhanh lên, đừng có làm phiền người khác ăn cơm nữa."

Nói xong liền bưng khay cơm đứng dậy.

Ngồi ở căn tin 15 phút, tô mì của Giang Tuyền vẫn còn một nửa, cô ăn không nổi nữa bèn mang bỏ đi, sau đó đi mua một hộp cơm sườn, lại mua một chai nước khoáng, đem tất cả đến tòa nhà thực nghiệm phía sau.

Đã có nhiều người ăn cơm xong quay lại, lớp học trở nên ồn ào.

Giang Tuyền vừa mới bước đến cửa, trong phòng học đã có vài nam sinh chú ý đến cô, bọn họ đều ăn mặc rất người lớn, không hề có dáng vẻ của học sinh trung học.

Có một người nhuộm tóc vàng hoe huýt gió với cô.

Ở trường cũng tương đối thoải mái, mặc dù có quy định không được phép nhuộm tóc, nhưng đối với những nam sinh cá biệt này lại rất khó quản lý, và lại nhuộm tóc cũng không tính là sai lầm quá nghiêm trọng gì, nhà trường quản chặt cũng không thể nào quản nổi mấy mái tóc của biết bao nhiêu học sinh, bởi vậy nên thi thoảng vẫn thấy một vài mái tóc xanh đỏ tím vàng trong khuôn viên trường lượn lờ qua lại.

Giang Tuyền không nhìn cậu ta, đứng ở bậc giảng ngó nghiêng sau đó liền đi xuống. Cậu trai tóc vàng từ ghế ngồi đứng baath dậy, đi tới giữa lối đi, cố ý chặn đường trên chốc cô: "Tiểu mỹ nữ, lớp nào đây, sao buổi sáng không thấy qua?"

Lòng bàn tay Giang Tuyền đỏ mề hôi, nuốt nuốt nước bọt: "Cậu nhường lối một chút."

Tóc vàng cười híp mắt nhìn cô: "Cậu mua cái gì đây?"

Cậu ta cúi xuống, nhìn hộp com trong tay cô.

Giang Tuyền lùi lại một bước.

Đám con trai bên cạnh đều quay sang xem náo nhiệt: "Triệu Khải, cậu được em gái này ở đâu thế? Không thích mấy em điện nước đầy đủ nữa à, sao lần này có về thuần khiết thế?"

"Cần các cậu quan à?" Triệu Khải cười ngả ngớn, vươn tay ra nắm lấy tay Giang Tuyền, muốn lấy chai nước trong tay cô: "Cho anh đây uống một ngụm đi."

"Đừng đụng vào tôi." Giang Tuyền cảm thấy đặc biệt buồn nôn, dùng sức đẩy mạnh cậu ta một cái, hét lên: "Châu Trì!"

Tóc vàng bị tiếng hét này dọa cho hết hồn.

Giấc ngủ của Châu Trì bị tiếng hét này đánh thức, giật mình tỉnh dậy. Vừa mở mắt ra liền thấy Giang Tuyền ở phía trước.

Cô bị một thằng nhóc tóc vàng chặn đường.

Khuôn mặt của Châu Trì mang theo vài phần lạnh lẽo, liếc nhìn một lượt từ đầu đến chân, tiến lên đẩy tóc vàng lùi lại vài bước: "Mày mẹ nó làm cái gì vậy?"

"Đệch." Tóc vàng nhận ra Châu Trì, nhưng chưa từng tiếp xúc trực tiếp, chỉ từng coi cậu ta đánh bóng rổ vài lần, biết được người này cũng có tí mặt mũi, không ngờ rằng hôm nay lại dây vào cậu ta.

"À người nhà của cậu sao, sao không nói sớm!" Cậu ta tự tìm cho bản thân một lối thoát, "sớm biết là người nhà cậu thì tôi nào dám trên chốc đâu, đều là bạn bè, thôi bỏ đi, đều là lỗi của tôi."

Cậu ta quay sang nhìn Giang Tuyền cười nịnh nọt: "Xin lỗi nha, chị dâu, làm trò cười rồi."

"Tôi không phải." Giang Tuyền trong lòng đã cảm thấy rất không thoải mái rồi, mỗi từ cậu ta nói đều cảm thấy buồn nôn, nếu không phải vì Châu Trì, thì ngày hôm nay cô đã không phải gặp mấy người như thế này ở đây. Nhưng nhìn tình huống trước mắt, thì ra không ngờ Châu Trì lại là bạn bè với cậu ta.

Cậu ấy làm sao có thể làm bạn với mấy người như này chứ?

Giang Tuyền lần đầu tiên có cảm giác bức bối đối với các loại quan hệ xã hội của Châu Trì, thậm chí có một chút chán ghét.

Cô cau mày, nói lại: "Tôi không phải bạn gái cậu ấy."

Nói xong, liền đặt hộp com và chai nước trên mặt bàn, sau đó quay người bỏ đi.

Hết chương 19.

Bạn đang đọc truyện *Thành Trì Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Giang Tuyền rời khỏi phòng thực nghiệm, trán hầy còn nhẵn lại, nghĩ đến việc bị cậu ta chạm vào người, trong lòng liền cảm thấy không thoải mái.

Không lâu sau, Châu Trì đuổi kịp, nhìn thấy cô đứng bên cạnh hồ bơi.

Cậu bước qua, đứng ở đằng sau nhẹ giọng gọi: "Giang Tuyền."

Giang Tuyền không quay lại, lạnh lẽ rửa tay, chỉ nghe tiếng nước chảy róc rách.

Không xa từng tốp học sinh vừa đi vừa tán gẫu, hi hi ha ha cười, vô cùng náo nhiệt.

Đang sau không có tiếng động, nhưng Giang Tuyền biết cậu không có rời đi, chỉ là hiện tại cô không muốn quay lại, bèn cứ đứng rũa tay như vậy một lúc. Mùa đông nước máy rất lạnh, ngón tay bởi vì bị lạnh mà đỏ lên, đau buốt.

"Đủ sạch rồi đấy, đồ hết cả lên rồi." Châu Trì đi đến cạnh hồ bơi, cúi đầu nhìn cô.

Giang Tuyền tắt vòi nước.

Châu Trì thò tay vào túi áo, không có khăn giấy. Cậu bước tới bên cạnh cô: "Lau vào đây nè" sau đó kéo áo len của mình ra.

Giang Tuyền không nói một lời, tự mình vuốt vuốt mấy giọt nước trên tay.

Châu Trì chăm chăm cau mày: "Giận tôi à?"

Cậu nhìn biểu tình trên khuôn mặt cô, hỏi: "Là tại tôi ngủ quên, không đi ăn với cậu? Hay bởi vì đám người kia?"

Giang Tuyền ngẩng đầu nhìn: "Cậu quen cậu ta?"

Châu Trì ừ một tiếng, thừa nhận: "Có lần cùng chơi bóng."

Sắc mặt Giang Tuyền không tốt lắm: "Tại sao cậu lại có thể chơi bóng cùng mấy người đáng ghét như vậy?"

"Thì ở ngoài sân vận động, người khác thấy nên kêu vô chơi chung." Châu Trì mơ hồ phát hiện ra điểm không vui của cô, thấp giọng hỏi: "Cậu tức giận chuyện này sao? Tôi với cậu ấy cũng không tính là quen biết, hàng ngày sân bóng nhiều người như vậy, chỉ là gặp thì chơi cùng vậy thôi."

"Thật không?"

"Thật mà, bọn Trương Hoán Minh cũng biết cả mà."

Giang Tuyền không biết phải nói gì, cậu giải thích rồi, cô lại cảm thấy bản thân mình có điểm hơi vô lý kỳ cục, rõ ràng là lỗi của cậu ta, tại sao mình lại đi tức giận với Châu Trì.

Thực ra thì từ lúc ở căn tin đến giờ, Giang Tuyền tự thấy bản thân mình có điểm hơi sai sai. Chính xác mà nói thì từ sau khi nghe câu nói của Trương Hoán Minh đến giờ ấy. Cô vẫn còn chưa tiêu hóa nổi, mấy cái từ mà tóc vàng nói cái gì mà chị đâu em đâu cái quái gì không biết.

Ở cái tuổi này của Giang Tuyền, tuyệt đối không muốn hiểu những suy nghĩ cổ quái trong lòng là biểu thị cho chuyện gì, dù sao cũng không thoải mái lắm.

Cô quay sang liếc nhìn Châu Trì, đôi mắt cậu hãy còn một chút vẻ ngái ngủ, tóc bên trái bị vênh lên, má trái cũng không biết do dè vào đâu mà hằn lên vết đỏ nhàn nhạt.

Cậu vừa mới tỉnh dậy, áo khoác đồng phục còn chưa kịp mặc, cả người chỉ mặc một chiếc áo len mỏng.

Nhiệt độ bên ngoài sớm đã xuống âm độ, lạnh vô cùng.

Trái tim Giang Tuyền lại mềm lại.

"Thôi bỏ đi. Cậu đi ăn trước đi, đồ ăn nguội hết cả rồi."

Châu Trì không động dậy, hỏi lại cô: "Vẫn còn giận đấy à?"

Giang Tuyền lắc lắc đầu: "Sau này cậu đừng để ý đến mấy người đó nữa, được không?"

"Để ý cậu ta làm cái gì? Đáp cho vài trận hả?"

Giang Tuyền nói: "Đừng đánh nhau."

Châu Trì nhìn cô, gật đầu: "Ừm."

Giang Tuyền: "Vậy tôi đi đây."

"Tan học cùng nhau về."

"Hôm nay không được," Giang Tuyền nói, "Lâm Lâm có hẹn tôi cùng Hứa Tiểu Âm đi cắt tóc với cậu ấy, tôi đã hứa rồi."

Châu Trì hỏi: "Khi nào thì xong?"

"Cũng không biết nữa, chắc là muộn đấy."

Châu Trì gật đầu, "Vậy tôi đi chơi với bọn họ, chừng nào cậu xong thì gọi điện cho tôi."

"Ừm."

Đợi cô rời đi, Châu Trì quay về lớp học.

Com hộp và nước của Giang Tùy mua cho cậu vẫn để trên mặt bàn, tóc vàng đang ngồi vắt vẻo chém gió với đám anh em bên cạnh, mồm thì thoảng phun ra vài câu chửi bậy tục tĩu. Nhìn thấy Châu Trì quay lại, đôi mắt cậu ta biến hóa một chút, cười giả lả lấy lòng: "Trì ca, xảy ra chuyện gì thế, không đuổi kịp à?"

Châu Trì nói: "Nếu còn có lần sau thì mày cứ liệu hồn đấy."

"Làm gì có làm gì có." Tóc vàng cười cười, "Sau lần này em nhận ra rồi, em gái xinh đẹp thế này, em vừa mới biết là người thân của anh, thế nào, có bạn trai chưa thế?"

Châu Trì lạnh lẽo nhìn cậu ta: "Liên quan con mẹ gì đến mày?"

Đám con trai bên cạnh nhìn thấy tình hình căng thẳng, bèn lên phía trước hòa giải: "Triệu Khải, mẹ nó mồm miệng thối hoắc này, muốn đánh nhau hả, lau nước bọt đi rồi cầm mẹ nó mồm vào."

Tóc vàng sờ sờ cánh mũi: "Đùa tí thôi mà, nóng cái gì chứ." Cậu ta là diễn hình cho loại người nói mà không biết suy nghĩ, mồm suốt ngày nói ba hoa bốc phét, nói ra nhưng lại chẳng dám làm. Nhìn khuôn mặt lạnh lẽo của Châu Trì, cậu ta biết điều lén lút biến ra nhà vệ sinh.

Châu Trì quay lại chỗ ngồi của mình, mở hộp com, bên trong có com và miếng sườn nướng nhỏ vẫn còn hơi ấm. Cậu vừa tỉnh dậy liền cảm thấy đói, một mạch liền ăn sạch sẽ hộp com.

Hãy còn vài ba phút trước giờ thi, cậu lôi điện thoại ra chơi game, sau một lúc cảm thấy nhàm chán bèn gửi tin nhắn cho Giang Tùy: "Com ăn rất ngon."

Sau một lúc, liền nhận được tin nhắn trả lời: "Bị nguội không?"

Cậu lại nhắn lại: "Không, vẫn còn ấm. Đang làm gì vậy?"

"Đọc sách."

Đúng là một câu trả lời tiêu chuẩn của học bá.

Cô muốn đọc sách, vậy cậu không làm phiền nữa, nhắn lại một câu: "Vậy cậu tập trung đọc đi."

Không có tin nhắn trả lời.

Buổi chiều thi môn cuối cùng, đề thi tiếng Anh cũng không phải quá khó. Giang Tùy học tiếng Anh cũng rất tốt, viết rất nhanh, còn nửa giờ nữa mới hết giờ nhưng cô đã làm xong hết.

Từ trước đến nay cô cứ làm xong bài liền nộp luôn, không thích ngồi không trong phòng thi chờ đến hết giờ.

Tuy nhiên, ở phòng thi này toàn là người học giỏi, thành ra cũng có nhiều người cũng làm xong sớm như cô, nhưng cũng không nộp bài sớm.

Giang Tùy nhìn quanh, nhận ra Trần Dịch Dương lớp một, cũng nằm trong danh sách đề cử mỹ nam ở diễn đàn trường, thuộc loại rạng rỡ như ánh nắng mặt trời, lúc nào cũng mặc đồ xanh hoặc trắng, thực tế cậu ta cũng không phải dạng quá đẹp trai, có điều thân là học bá, cho nên cũng có không ít nữ sinh để ý quan tâm đến cậu ta.

Hồi lớp 10 Giang Tùy có tham gia câu lạc bộ thư pháp chung với cậu ta, có gặp mặt qua vài lần, cũng có nói chuyện qua vài ba câu, sau này câu lạc bộ giải tán, không có chuyện gì để nói nữa, mỗi khi gặp nhau liền chỉ gật đầu chào.

Lần này, trùng hợp hai người đều lên nộp bài, sau đó ra ngoài cùng nhau.

Trần Dịch Dương chủ động bắt chuyện: "Đề cũng dễ ha."

Giang Tùy gật đầu: "Ừ, so với kỳ trước thì dễ hơn nhiều."

Trần Dịch Dương mỉm cười: "Cậu thấy không, thực ra thì có nhiều người cũng làm xong rồi, cơ mà bọn họ không nộp bài sớm, chắc là không tin là đề thi lại đơn giản vậy, thầy giáo anh vẫn lớp tôi cứ dọa là đề thi khó lắm cơ."

Giang Tùy cũng cười: "Thầy bọn tôi cũng bảo thế."

Xuống đến bậc cửa, Trần Dịch Dương nhìn cô: "...Cậu có về lớp không?"

"Không, tôi ra ngoài hiệu sách chờ bạn."

"Được, vậy cùng đi, vừa hay tôi cũng muốn mua vài quyển tạp chí."

Hai người cùng nhau bước đi.

Đã có bóng dáng vài ba học sinh trong khuôn viên trường, hầu hết đều là những thí sinh làm xong bài thi nộp bài sớm.

Ra tới cổng, Giang Tuyền chạm phải Trương Hoán Minh. Cậu ta đang cầm hai xiên thịt, xem ra đã sớm nộp bài đi ra.

Trương Hoán Minh thấy cô bước ra cùng một đứa con trai nữa, ánh mắt liền thay đổi rõ ràng, có chút ngạc nhiên nhưng không thể hiện ra mặt, hỏi: "Cậu ra ngoài sớm thế hả, đi đâu thế?"

"Tôi qua hiệu sách đổi điện."

Giang Tuyền nghĩ đến những gì cậu ta nói ở căn tin lúc trưa, trong lòng dâng lên cảm giác bối rối lạ thường, liền nhanh chóng không nói gì mà đi mất.

"Xảy ra chuyện gì không biết?"

Trương Hoán Minh nhìn theo bóng lưng hai người, đưa tay lên gãi đầu nghĩ.

Mãi đến hết giờ, Châu Trì mới nộp bài đi ra.

Bọn Trương Hoán Minh đã sớm ra ngoài chơi, đưa cho cậu địa chỉ, sau đó Châu Trì tự mình đi qua, tụ hội với nhau ở sân trượt patin.

Vào lúc nghỉ giải lao, Trương Hoán Minh trượt qua ngồi cạnh Châu Trì: "Sao hôm nay cậu không mang Giang Tuyền đi theo thế?"

Châu Trì uống một ngụm nước, nói: "Cô ấy hẹn Lâm Lâm đi cắt tóc."

"Thế á?" Đôi mắt của Trương Hoán Minh lóe lên, "Không phải lừa cậu đấy chứ? Chiều nãy tôi mới nhìn thấy cậu ấy đi với thằng nào ấy xong, hình như thằng nào lớp một ấy..."

Châu Trì ngưng lại hỏi: "Ai lớp một?"

"Trần Dịch Dương, là cái thằng học giỏi giỏi ấy, cậu không quen đâu."

Trương Hoán Minh sờ sờ cằm một cái, ngờ vực.

Buổi trưa ở căn tin, cậu ta thăm dò một câu, Giang Tuyền hình như bị dọa cho sợ. Vốn dĩ nghĩ là do cô thích Châu Trì, nhưng bây giờ xem ra lại có điểm không hiểu.

"Haizz, phụ nữ thật phức tạp." Cậu ta cảm thán một câu, sau đó đứng dậy tiếp tục trượt băng của mình.

Bây rồi, Lâm Lâm vẫn chưa uốn tóc xong. Cô ấy muốn tranh thủ kỳ nghỉ đông này để uốn một mái tóc xoăn, đợi đến khi vào học thì lại làm lại như cũ.

Giang Tuyền cùng Hứa Tiểu Âm ngồi trên ghế sofa trong tiệm cắt tóc đợi.

Trong mấy người bọn họ, Hứa Tiểu Âm là trung tâm bà tám số một, rảnh rồi không có việc gì làm thật nhàm chán, bèn kể cho Giang Tuyền nghe vô số tin đồn, ai yêu ai, ai đon phượng ai, thậm chí đến cả ai cướp bỏ ai cũng biết, rồi thì mấy chuyện như có một chị gái lớp 12 yêu một đứa con trai lớn tuổi, sau đó mang thai, phải xin trường học nghỉ một thời gian dài, nghe đồn đi phá.

Giang Tuyền lắng nghe, cau mày một cái: "Bọn họ to gan thật đấy."

"Ừ to gan thật, có điều cũng thành niên cả rồi mà, nghe nói đứa con trai này bị lưu ban, đã 19 tuổi rồi, có gì mà không dám làm chứ."

Hứa Tiểu Âm lại nói thêm vài câu, thần bí thì thầm: "Nói cho cậu nghe bí mật của mình, thực ra mình đã hôn con trai rồi, chính là vào kỳ nghỉ hè năm ngoái ấy."

Giang Tuyền ngạc nhiên: "Không phải cậu nói với Lâm Lâm là cái gì cũng chưa làm sao?"

"Mình nói dối cậu ấy đấy, sợ cậu ấy không giữ được bí mật, rồi lại đi nói lung tung. Thực ra cũng chỉ là một nụ hôn thôi mà, cũng chẳng có vấn đề gì to tát lắm." Hứa Tiểu Âm đỏ mặt một chút, "Ài ya, cậu cứ thử yêu đi là biết, khẳng định cũng sẽ làm tí cho xem, con trai ai mà chả "dễ" một tí."

Giang Tuyền: "..."

"Con gái cũng vậy thôi, nếu như cậu thích một người rồi, chắc chắn sẽ đồng ý cùng cậu ta gần gũi, rất vui vẻ khi được ở cạnh cậu ta, càng khó lòng từ chối điều mà cậu ta muốn. Cậu ta nói vài câu, thì cậu đã mềm lòng rồi, chỉ muốn đáp ứng hết thảy."

"Thế à." Giang Tùy không biết nghĩ đến cái gì, có chút lơ đãng.

Hứa Tiểu Âm quay lại chủ đề hồi nãy: "Đúng rồi, cậu có biết không, Triệu Hử Nhi lại ở sau lưng nói xấu cậu, mình sợ ảnh hưởng đến tinh thần thi cử của cậu nên mấy hôm rồi không kể."

"Cậu ấy nói gì về mình?"

"Nói cậu với Châu Trì ấy." Hứa Tiểu Âm nhăn mặt vài cái, "Mình cảm thấy cậu ta có phần quá đáng, hai người là người thân, cả lớp ai chả biết chuyện này, mà cậu ta còn dựa vào đấy để đồn bậy bạ, nói bình thường hai người quá gần gũi, không bình thường, cậu ta cũng không xem mình là ai chứ, cái lần lớp 10 ấy cậu còn nhớ không, thời điểm đó không phải cậu tham gia một câu lạc bộ thư pháp sao, chính là cậu ta đồn cậu yêu đương quan hệ chẳng nhẽ, có điều thời điểm đấy không ai tin cậu ta..." Nói đến đây, Hứa Tiểu Âm phát hiện Giang Tùy đang đầu để trên mây, lơ đãng. "A Tùy?"

"Hả?"

"Nghĩ cái gì thế? Có nghe không đấy?"

"Mình nghe thấy rồi." Giang Tùy vừa nói hết câu thì điện thoại trong túi reo, cô nhanh chóng móc ra nhìn. Là điện thoại của Châu Trì.

Giang Tùy nghe máy, đầu dây bên kia rất ồn ào, giọng cậu hòa vào tiếng nói chuyện nghe không mấy rõ ràng: "...Bên cậu xong chưa??"

"Vẫn chưa, phải một lúc nữa." Giang Tùy nghĩ nghĩ, nói: "Chi bằng cậu về nhà trước đi."

Điện thoại một hồi im lặng.

Giọng cậu vang lên: "Nhấn địa chỉ cho tôi, tôi qua tìm cậu."

"Không cần đâu."

"Địa chỉ." Cậu nhàn nhạt nhắc lại.

Bạn đang đọc truyện *Thành Trì Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21-1

Do chương này dài quá nên tớ chia làm 2 chương nhỏ nha.

Giang Tùy cuối cùng cũng đành báo cáo địa chỉ.

Ngất máy, Hứa Tiểu Âm nhận thấy rằng cô có điểm sai sai, hỏi: "Sao thế, Châu Trì muốn đến đây à?"

Giang Tùy gật đầu: "Cậu ấy hình như không được vui lắm." Có chút hung dữ.

Ngay cả khi không nhìn thấy cậu, Giang Tùy cũng có thể tưởng tượng ra dáng vẻ của cậu khi nói chuyện. Cậu ấy không vui thì giọng điệu sẽ như nào, lông mày nhíu lại, giọng nói nặng nề, khuôn mặt và ánh mắt đều lạnh lẽo.

"Bọn con trai lớp mình hôm nay không phải đi trượt băng sao? Cậu ấy cũng đi hả?" Hứa Tiểu Âm cảm thấy hơi kỳ quái, "Sao đột nhiên lại tới tìm cậu vậy?"

"Mình cũng không biết." Cô không biết Châu Trì ở sân trượt băng, qua đây sẽ mất bao nhiêu thời gian nữa.

Hai mươi phút sau, Lâm Lâm cuối cùng cũng làm tóc xong.

Giang Tùy ngó đồng hồ, đã gần tám giờ tối. Lúc Lâm Lâm đi trả tiền, Hứa Tiểu Âm vỗ nhẹ vào vai cô.

Giang Tùy ngẩng đầu, nhìn thấy người bên ngoài. Châu Trì đứng đó, hai tay bỏ trong túi quần, nhàn nhạt nhìn cô qua cửa kính tiệm cắt tóc.

Lúc đầu ba cô gái vốn định cắt tóc xong sẽ đi mua sắm, nhưng bây giờ Châu Trì đến rồi, Lâm Lâm cũng không kéo Giang Tùy đi nữa, đành một mình đi cùng Hứa Tiểu Âm.

Ba người chia tay ở cửa.

Giang Tuyền quay đầu lại, nhìn về phía Châu Trì, cậu cũng quay sang nhìn cô.

"Cậu sốt ruột tìm tôi như vậy là có chuyện gì hả?" Giang Tuyền hỏi.

Châu Trì bước qua chỗ cô, hỏi: "Cậu ở đây cùng với hai người họ suốt à?"

"Ừm, Lâm Lâm uốn tóc nên tốn nhiều thời gian." Giang Tuyền không hiểu sao cậu lại hỏi như thế: "Sao vậy?"

Cô ấy không giống như đang nói dối.

Châu Trì lặng lẽ nhìn cô, rất muốn hỏi một câu: "Trần Dịch Dương là ai?" nhưng cuối cùng vẫn thôi không hỏi nữa. Cậu ngẩng đầu, tầm mắt rơi xuống con đường bên cạnh, tự mình điều chỉnh tâm trạng, sau đó không tiếp tục đề tài này nữa.

Giang Tuyền nhìn cậu, nhỏ giọng hỏi: "Cậu không thoải mái à, vậy nên sốt ruột muốn về nhà?"

Tầm mắt của Châu Trì quay trở lại, không biết trong lòng đang suy nghĩ chuyện gì, nhàn nhạt ừ một tiếng.

"Cậu khó chịu ở đâu?" Giang Tuyền nhíu mày hỏi.

Châu Trì không trả lời, chỉ đứng yên quan sát biểu tình của cô, không nhận ra bất cứ dấu vết gì.

Giang Tuyền có chút sốt ruột, kéo kéo cổ tay áo của mình: "Cậu nói đi chứ, cậu làm sao vậy?"

Âm lượng không tự chủ được mà cao lên, nhưng vẫn là một thanh âm mềm mại.

Trong lòng Châu Trì đột nhiên cảm thấy một chút thoải mái.

"Không có gì, lừa cậu thôi."

"..."

"Vẫn còn sớm." Tầm mắt dừng lại trên khuôn mặt cô, Châu Trì nói: "Đi ăn gì không?"

Giang Tuyền: "Tôi không đói."

"Tôi đói."

Ánh sáng từ cửa tiệm cắt tóc hắt xuống, chiếu lên khuôn mặt cậu nửa sáng nửa tối, bóng hình mờ ảo lơ lửng hấp dẫn, Giang Tuyền nhìn một lúc, sau đó nhớ lại những lời của Hứa Tiểu Âm.

Nếu cậu thích một ai đó, cho dù cậu ta muốn bất cứ thứ gì cậu đều không thể từ chối.

Trong lòng của Giang Tuyền có điểm không thể giải thích.

Cô dời đi tầm mắt, liếc nhìn xuống gấu áo của cậu, hỏi: "Chưa ăn tối à?"

"Chưa ăn no."

Giang Tuyền: "Vậy cậu muốn ăn cái gì?"

Châu Trì: "Tùy cậu."

"Thịt nướng được không?" Giang Tuyền nắm chặt lòng bàn tay, "Tôi biết một cửa hàng phía trước, trong nhà họ cũng có bàn."

Châu Trì ừ một tiếng trong cổ họng.

Một trăm mét này, hai người cùng nhau bước đi. Cửa hàng có không gian rộng rãi, sạch sẽ và ngăn nắp, bên trong hiện đã rất đông người, có một cái bàn trống ở trong góc, Giang Tuyền rút hai ly nước đi trở lại, nói: "Cậu đến chọn món đi."

Châu Trì chọn một đĩa, vừa có thịt vừa có rau.

Cậu muốn ăn cay vừa phải.

Tuy rằng Giang Tuyền nói không đói, nhưng đến cuối cùng, vẫn là cô ăn nhiều hơn.

Châu Trì ăn được vài miếng liền không ăn nữa.

Giang Tuyền ăn xong miếng cánh gà cuối cùng và ngẩng đầu lên, phía đối diện Châu Trì đang cầm ly nước uống. Cậu hạ mắt xuống, lông mi trên dưới chồng lên nhau, tạo thành một cái bóng mờ nhạt bên dưới mắt.

Có vẻ như vừa ăn cay xong, nên môi cậu đỏ hơn bình thường, sau khi uống một ít nước, nhìn qua có vẻ ẩm ướt, mềm mại.

Giang Tuyền nhìn nhìn một lúc, suy nghĩ vài ba chuyện loạn xạ ngẫu trong đầu, đợi một lúc quay trở lại, thì khuôn mặt đã nóng lên tự bao giờ.

Mày đang làm cái gì vậy Giang Tuyền.

Cô chà xát ngón tay, cúi đầu.

Châu Trì không nhận ra cô có điểm bất thường, uống ly nước xong, hỏi: "Ăn no rồi?"

Giang Tuyền gật đầu, lấy khăn giấy lau miệng sau đó nhìn cậu một lần nữa.

*

Buổi tối hôm nay, nhóm chat trong lớp vẫn rất náo nhiệt, tin nhắn nhảy lên không ngừng.

Sau tất cả, kỳ thi học kỳ cuối cùng cũng kết thúc, kỳ nghỉ đông đã tới, mọi người ai nấy đều rất vui mừng, ai ai cũng có kế hoạch riêng.

Một vài người đang bàn đi du lịch, một vài người dự định đi học lớp phụ đạo vào kỳ nghỉ đông, còn có người thảo luận chuyện ăn liên hoan lớp, tất nhiên, cũng có những câu nói bậy bạ chọc cười.

Giang Tuyền cùng Lâm Lâm và Hứa Tiểu Âm trò chuyện trong một group chat nhỏ, ba người bàn bạc cùng nhau đi học một lớp vật lý.

Thời gian nghỉ đông không nhiều, các lớp phụ đạo cũng đều là lớp ngắn hạn, chỉ có một tuần học, một ngày hai giờ, dễ dàng hơn rất nhiều so với đi học bình thường.

Quyết định xong xuôi, Giang Tuyền đi tắm.

Lâm Lâm chat trong nhóm lớp: "Lớp vật lý, lớp vật lý! Chúc tôi hiện tại đã có ba người, có ai đi cùng không, giảm giá 10% đây."

Ngay lập tức có người hưởng ứng.

"Tôi một."

"Tôi, tôi, tôi."

"Tôi nữa."

Lâm Lâm: "Ai biết mấy người là ai hả? Báo tên đi. Danh sách hiện tại có: Giang Tuyền, Hứa Tiểu Âm, Lâm Lâm. Điền tên đằng sau để mình ghi lại."

Mọi người bắt đầu báo danh, avatar của Trương Hoán Minh đột nhiên nhảy lên: "Chúng tôi có ba người, điền danh: Trương Hoán Minh, Lý Thăng Chí, Châu Trì!"

Trong nhóm chat nhất thời im lặng, ai nấy ngẩn tò te.

Sau đó bùng nổ một loạt tin nhắn.

"Fuck, bị hack nick à?"

"Admin, kick nó ngay, cẩn thận bị lừa tiền."

"Vote kick!"

"..."

Trương Hoán Minh: "Ông đây nói thật đấy."

Lâm Lâm ngạc nhiên: "Cậu chắc chắn? Ba người các cậu cũng đi học thêm?"

"Còn không phải bị bố tôi ép sao, nhìn con cái nhà người ta ai cũng học tốt, nên tâm lý sinh ra bất thường, hy vọng con trai mình lãng tử quay đầu, một là tôi đi học, hai là tôi bị cho nhin đói cả ngày. Tôi đang lo buồn cả mấy ngày nay đây, may mà các cậu cũng tính đi học, cho tôi đi chung đi."

"Thế còn hai người kia thì sao?"

"Một mình tôi đi học thì sẽ chán lắm, đều là huynh đệ cả mà, sống chết có nhau! Có phúc cùng hưởng có lớp cùng học."

"Chịu cậu rồi, mọi người đều bị cậu dụ dỗ?"

"Cậu cứ báo danh đi, báo xong tôi chắc chắn sẽ thuyết phục được bọn họ, dù sao đóng tiền cũng sẽ là ba người, đảm bảo không ít hơn."

Giang Tuyền tắt xong đi ra, màn hình đã hiện lên rất nhiều tin nhắn mới. Ngoài tin nhắn chat nhóm, còn có một avatar nhỏ quen thuộc bên góc trái màn hình đang nhấp nháy.

ZC.

Giang Tuyền nhìn một lúc mới nhấn mở, khung chat trở lại một tin nhắn duy nhất.

"Cậu báo danh lớp vật lý?"

Giang Tuyền ngưng một chút, trả lời: "Ừm."

Không thấy tin nhắn đáp lại.

Giang Tuyền mở khung chat nhóm ra, kéo lên trên đọc lại một lượt, cuối cùng cũng hiểu vì sao cậu lại biết.

Mười một giờ, Giang Tuyền tắt cửa sổ chat, tựa đầu trên ghế nghe nhạc.

Càng nghe càng không thấy có gì thú vị, cô ngồi thẳng dậy, lấy quyển sổ phác thảo từ trong ngăn kéo ra.

Quyển phác họa đã được vẽ xong, trang bìa trong có viết: "Nhị trung giai lệ nhất oa đôn." Tổng cộng có mười hai ứng cử viên tất cả, mỗi người có khoảng 3 tấm hình. Giang Tuyền bắt đầu xem qua trang đầu tiên và dừng lại ở trang cuối cùng.

Đó là hình ảnh Châu Trì sau khi tắm vào ngày hôm đó, thân trên để trần, bên dưới chỉ mặc một cái quần nhỏ.

Giang Tuyền chỉ vẽ một bức này.

Đây cũng là bức vẽ lớn nhất trong những bức vẽ của cô.

Giang Tuyền nhìn chăm chăm vào người trong tranh một lúc, sau đó đóng cuốn sổ lại, rồi ngồi xõm trên ghế, lát sau từ từ gục mặt xuống bàn. Qua vài giây sau, nhẹ nhàng thở dài một cái.

Áp mặt xuống bàn chừng hai phút, Giang Tuyền ngồi dậy, chuẩn bị tắt máy đi ngủ thì QQ đột nhiên báo tin nhắn mới.

Là tin nhắn trả lời của Châu Trì.

"Tôi cũng đăng ký."

Giang Tuyền nhìn một lúc, nhấn lại: "Ừ, tôi đi ngủ đây."

Sau đó đóng khung chat, thoát QQ và tắt máy tính.

Châu Trì gõ "ngủ đi." Vừa nhấn enter xong mới thấy avatar của cô đã tối.

Hết chương 21.1

Bạn đang đọc truyện *Thành Trì Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21-2

*

Sáng sớm hôm sau, Giang Tuyền thức dậy rất muộn, nhận một cuộc điện thoại của Lâm Lâm, hẹn cô một giờ chiều đến lớp học phụ đạo báo danh. Giang Tuyền ghi nhớ địa chỉ, vệ sinh cá nhân xong liền xuống lầu tìm đồ ăn sáng.

Trên bàn ăn đã có người ngồi, Tri Tri cùng Châu Trì đều đã ở đó.

"Chị, hôm nay chị ngủ nướng khét lẹt rồi ấy, ngủ ngon thế à?" Tri Tri vừa ăn bánh vừa hỏi.

"Ồ." Giang Tuyền đáp lại một tiếng, đi vào bếp bưng ra một tô cháo.

Châu Trì liếc nhìn cô một cái.

Giang Tuyền cúi đầu ăn cháo.

Tri Tri lại nhích lại gần, nói: "Chị, hôm nay chị có kế hoạch gì không, chúng ta đi ăn một bữa lớn đi."

"Không ăn." Giang Tuyền nói, "Chị có việc rồi."

"Việc gì vậy?"

"Em quán nhiều thế hả?" Giang Tuyền nhanh chóng giải quyết tô cháo, sau đó lấy hai cái bánh trong túi giữ nhiệt rồi đi lên lầu.

Tri Tri nhìn cái bóng sau lưng cô, kỳ quái tự hỏi: "Chị ăn nhanh như thế làm cái gì chứ?"

Không có ai trả lời thằng bé.

Châu Trì ăn bánh xong, đứng dậy thu dọn chén đĩa, sau đó cũng lên lầu.

Tri Tri cảm nín: "Hai cái người này, chịu rồi."

Buổi chiều, Giang Tuyền chuẩn bị đồ đạc sau đó xách cặp sách ra đến cửa, vừa hay chạm mặt Châu Trì.

Dường như không ngờ sẽ đụng phải Châu Trì ở đây, bước chân cô dừng lại một chút.

Châu Trì hỏi: "Cậu đi báo danh?"

Giang Tuyền gật gật đầu.

Châu Trì bước qua, tầm mắt dừng lại giữa hai hàng chân mày cô, hỏi: "Sao không gọi tôi?"

Giang Tuyền nhỏ giọng nói: "Là Lâm Lâm gọi cho tôi, tưởng cậu hẹn với đám Trương Hoán Minh rồi."

Châu Trì nhìn cô một lúc, không nói nhiều, "Đi thôi."

Cậu bước xuống lầu trước, Giang Tuyền dõi theo bóng lưng cậu, nhìn thấy cậu đeo một chiếc túi chéo sau lưng. Có lẽ trong túi chẳng có quyển sách nào, nhìn qua có vẻ lép kẹp.

Xuống lầu, Châu Trì định đi lấy xe đạp thì nghe Giang Tuyền nói: "Đi bus đi, có xe qua đó luôn, tiện lắm."

Châu Trì quay lại nhìn cô.

Giang Tuyền do dự nói: "Không thì cậu đi xe đạp đi, tôi đi xe bus."

Châu Trì nhún mày, dường như cảm thấy lời đề nghị của cô vô cùng ngu ngốc.

"Đi thôi."

Thời điểm này, xe bus tương đối vắng vẻ, hai người vừa lên xe liền tìm được chỗ ngồi, Giang Tuyền ngồi cạnh cửa sổ, Châu Trì ngồi cạnh cô.

Một lúc sau, chẳng ai trong số hai người lên tiếng.

Châu Trì đeo tai nghe nghe nhạc, còn Giang Tuyền ngẩn người nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đi được một đoạn, Châu Trì tháo tai nghe xuống, hỏi cô: "Tối qua ngủ không ngon à?"

Giang Tuyền ngẩn người một lúc, nói: "Cũng được."

"Có quãng thâm kìa."

"Có à?" Giang Tuyền sờ sờ lên tròng mắt, không nói gì nữa.

Châu Trì cũng không nói gì, khoé mắt nhướng lên một cách vô thức.

Từ trước tới nay, mỗi khi đi với nhau đều là cô nói nhiều, thường tự mình gọi chuyện để nói, còn cậu thì không giỏi chuyện này, cũng không biết cô hôm nay có chuyện gì, sao lại yên tĩnh khác thường như vậy.

Lúc xuống xe, Giang Tuyền bị đám người cùng xuống chen chúc xô đẩy, Châu Trì liền cầm tay kéo cô sang một bên.

Cậu còn chưa kịp buông tay, thì cô đã tự mình rút tay ra trước.

Châu Trì không phải một người chậm hiểu, vì vậy đã nhận ra được điểm không đúng.

Đến lớp phụ đạo, Giang Tuyền nhìn thấy rất nhiều gương mặt cùng lớp quen thuộc, báo danh đủ các lớp, mọi người đăng ký, sau đó đóng học phí, nhận biên lai và lịch học.

Các khóa học đều được lên lịch từ ngày 22 đến 28 tháng 1, từ 9 giờ đến 11 giờ hàng ngày.

Đăng ký xong xuôi, mọi người lần lượt đi xem phòng học cho quen trước, cũng không phải chuyện gì quan trọng. Có người đề nghị cùng nhau đi hát hò, vừa hay rảnh rồi không có việc gì, nên nguyên đám liền kéo nhau đi.

Ngồi ở quán karaoke hơn một tiếng, một vài nữ sinh đã bắt đầu cảm thấy nhàm chán. Hứa Tiểu Âm đề xuất: "Bọn mình đi mua sắm đi."

Giang Tuyền cũng muốn đi: "Được."

"Cậu có cần nói với Châu Trì một tiếng không?"

Giang Tuyền ngoái đầu lại nhìn, Châu Trì đang ngồi trên ghế sofa cùng vài người khác, bên cạnh còn có Lý Thăng Chí. Đền bên trong phòng rất tối, nhìn cậu có chút không rõ ràng.

Giang Tuyền nói: "Để mình nhắn tin cho cậu ấy được rồi."

"Ừa vậy cũng được."

Nói qua với mấy người bên cạnh một tiếng, sau đó ba người nhẹ nhàng rời khỏi phòng.

Vài phút sau, Châu Trì nhận được tin nhắn của Giang Tuyền: "Tôi đi mua sắm với đám Lâm Lâm, chốc sẽ tự về nhà."

Lúc này Lý Thăng Chí cũng phát hiện trong phòng ba người bọn họ đã biến mất.

"Đám Giang Tuyền đi đâu rồi ấy nhỉ? Không nói gì mà đã đi rồi."

Châu Trì không nói gì, bỏ điện thoại xuống, sau đó với lấy một lon bia.

Hát hò xong, ba người cùng nhau đi ăn tối.

Lý Thăng Chí ngờ vực hỏi: "Xảy ra chuyện gì vậy? Sao hôm nay Giang Tuyền đi mà không chờ cậu thế?"

Trương Hoán Minh nói: "Đám con gái không phải thích đi mua sắm cùng nhau sao, bình thường mà."

Châu Trì uống một hộp bia, một lúc sau nói: "Hình như cậu ấy đang tránh mặt tôi."

"Hả?" Trương Hoán Minh kinh ngạc: "Tại sao? Cậu làm chuyện xấu gì à, chọc giận người ta?"

"Không." Ngoại trừ hôm qua tóc vàng nói nhố nhăng vài câu đã giải quyết ổn thỏa rồi thì không còn chuyện gì khác.

Lý Thăng Chí đột nhiên nghĩ ra cái gì, lấy khuỷu tay đẩy Trương Hoán Minh: "Này, nói xem, có phải hôm qua cậu nói cái rầm đấy nên dọa cho người ta sợ rồi không?"

Trương Hoán Minh giật nảy mình một cái, vội vàng nháy mắt ra hiệu, thế nhưng đã muộn rồi.

Châu Trì đã hỏi: "Hôm qua cậu nói cái gì?"

Trương Hoán Minh sờ sờ cánh mũi, toát mồ hôi lạnh: "...Không có gì, chỉ là, chỉ là trưa hôm qua gặp cậu ấy ở căn tin, sau đó có nói chuyện một lúc."

Châu Trì cau mày: "Cậu nói cái gì với cậu ấy?"

"Chỉ chém gió mấy câu, nói cậu ấy rất tốt với cậu thôi." Trương Hoán Minh cố gắng tỏ lái, nói giảm nói tránh.

Lý Thăng Chí nhìn Châu Trì, sau đó khuyên Trương Hoán Minh: "Được rồi, cái mồm hại cái thân rồi, mau chóng nhận tội đi, thành thật giải thích còn nhận khoan hồng."

"Thật ra tôi chỉ thử Giang Tuyền một tí thôi..." Trương Hoán Minh nặn ra hai nụ cười, run rẩy kể lại những lời đã nói hôm qua.

Cậu ta nói xong, Lý Thăng Chí liền phụ họa: "Tôi thấy lúc đấy Giang Tuyền có hơi xấu hổ thôi, con người cậu ấy khá đơn giản, chắc là bị dọa hết hồn."

Sắc mặt của Châu Trì thay đổi, yên lặng cảm lon bĩa một lúc, sau đó đứng dậy rời đi, không nói một câu.

Trương Hoán Minh lau mồ hôi đổ rịn ra đầy trán, huych cho Lý Thăng Chí một khuỷu tay: "Tôi nói chứ, cậu là do ông trời phái đến để hãm hại tôi à?"

"Còn không phải cậu tự làm tự chịu à?" Lý Thăng Chí liếc cậu ta một cái, "Nhìn nhìn, xem cái miệng thối của cậu gây ra chuyện gì rồi, xem xem cậu ta làm cái gì bên trong đấy?"

"Tôi làm sao mà biết được, tôi cũng không phải cố ý chứ."

Lý Thăng Chí khịt mũi: "Cậu chờ xem, Châu Trì sớm muộn cũng xử lý cậu."

*

Châu Trì vừa đi vừa gọi điện cho Giang Tuyền, nhưng không ai bắt máy.

Cậu trực tiếp quay trở về, vừa tới cửa liền bắt gặp Giang Tuyền đang ở dưới lầu. Cô đang nửa ngồi nửa quỳ trên sàn nhà, cúi húi đôi tắm thơm trên ghế sofa, quay đầu liếc nhìn Châu Trì một cái, sau đó lại quay lại tiếp tục công việc dang dở của mình.

Di Đào thấy cậu đã quay trở lại, mỉm cười: "Ày, tiểu Trì đó hả, đi với a Tuyền vừa nhắc đến con xong thì con trở về. Thật kỳ lạ, nay về sớm thế, a Tuyền còn bảo chắc phải tối muộn con mới về kìa."

Giang Tuyền cúi đầu, lặng lẽ kéo đệm sofa.

Châu Trì đặt cặp sách lên bàn, trả lời: "Không có việc gì nên về sớm ạ."

Di Đào sốt ruột với mấy món đang nấu dở dưới bếp, đứng dậy nói: "Lại đây, giúp a Tuyền trải thảm hộ đi đi."

Nói xong liền mặc lại tạp dề sau đó nhanh chóng chạy xuống bếp.

Giang Tuyền đã trải xong hai tấm thảm, vẫn còn hai tấm nữa.

Châu Trì cầm lấy tấm của Di Đào lúc này, Giang Tuyền cũng tự mình cầm nốt tấm còn lại, vẫn không ngẩng đầu, nhỏ giọng nói: "Tôi cứ tưởng phải tối cậu mới về."

Châu Trì không nói gì, bận rộn với công việc trên tay.

Đợi một lúc không nghe thấy tiếng trả lời, Giang Tuyền quay lại nhìn.

Châu Trì đã trải xong xuôi, dịch tấm đệm trên sofa: "Cậu không muốn gặp tôi?"

Trái tim Giang Tuyền khẽ nhảy lên một nhịp, nói: "Không có."

Cô cũng trải xong xuôi, đứng dậy, kéo dãn một chút khoảng cách với cậu.

Châu Trì lại bước sang, tầm mắt nhàn nhạt dừng trên người cô: "Hôm qua Trương Hoán Minh nói gì với cậu?"

Giang Tuyền đỡ người, theo tiềm thức bước lùi lại một bước.

Châu Trì thu lại ánh mắt, cúi đầu phát ra tiếng cười nhẹ, tự chế giễu: "Lời nói của cậu ta lợi hại thế à? Cho nên cậu đang cảnh giác với tôi?"

"... Không phải." Giọng nói Giang Tuyền càng ngày càng nhỏ, lòng mảy mui chắt, đầu cúi càng thấp.

Châu Trì không bước lên dồn ép cô nữa, im lặng nhìn cô một lúc, nhỏ giọng nói: "Tôi bắt nạt cậu sao? Chiếm tiện nghi của cậu sao? Nói lại thì, hình như chính cậu mới là người nhìn trộm cơ thể của tôi đấy..."

Khuôn mặt của Giang Tuyền đã đỏ ửng lên: "Không phải tôi cố ý."

"Tôi cũng đâu có trách cậu, đúng không?"

Giang Tuyền gật đầu: "Ừm."

Châu Trì nhìn chăm chăm cô: "Vậy thì tại sao cậu phải trốn tránh tôi?"

Giang Tuyền không biết phải trả lời sao: "Người khác sẽ hiểu lắm chúng ta."

"Cậu rất dễ ý sao?"

Giang Tuy gật đầu: "Tôi không muốn bị người khác nói."

Châu Trì: "Vậy từ sau đừng có quản tôi nữa."

"Không phải." Giang Tuy nghĩ nghĩ, nói: "Chúng ta chú ý một chút là được."

"Chú ý thế nào?"

"... Chính là không phải lúc nào cũng đi cùng nhau."

Nét mặt Châu Trì không đổi, im lặng một lúc, nhàn nhạt nói: "Được. Tôi lên trước."

Không đợi cô trả lời, cậu nhấc cặp sách trên mặt bàn lên, quay người rời đi.

Bước vào phòng, cặp sách bị ném thẳng một phát xuống sàn nhà, sau đó cậu móc điện thoại từ trong túi ra, gọi: "Trương Hoán Minh, tôi thật con mẹ nó muốn đập chết cậu."

Hết chương 21.

Bạn đang đọc truyện *Thành Trì Của Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

Sau cuộc trò chuyện "cởi mở và chân thành" hôm đó, không khí giữa Giang Tuy và Châu Trì trở nên rất kỳ lạ. Sự kỳ lạ này dần dần bị mọi người xung quanh chú ý.

Sáng sớm hôm nay, Lâm Lâm lại một lần nữa thấy Giang Tuy đi học một mình, không nhìn được nữa bèn hỏi: "Này, xảy ra chuyện gì thế?"

"Cái gì cơ?" Giang Tuy ngồi xuống ghế của mình, đặt cặp sách xuống một bên. Hôm nay cô không quấn khăn, gió thổi làm tóc bay tứ tung, mặt mũi đều vì bị lạnh mà đỏ ửng lên, thoạt nhìn trông đáng thương vô cùng.

Cô cúi đầu xem lại đề vật lý, nghe Lâm Lâm hỏi: "Có phải cậu cãi nhau với Châu Trì không? Sao dạo này hai người không đi cùng nhau vậy?"

"Không có cãi nhau." Giang Tuy cúi người, lúi húi tìm cây bút chì trong cặp, giọng nói có phần mù mờ.

Lâm Lâm nói: "Vậy sao mà mình thấy cả hai người cứ là lạ thế nào ấy? Lớp phụ đạo sắp kết thúc rồi mà mình chưa từng thấy hai người đi chung với nhau?"

Giang Tuy cầm bút chì ngẩng đầu lên, tùy ý nói: "Bọn mình đâu có thức dậy cùng nhau đâu. Cậu ấy toàn dậy muộn, mình làm biếng chờ."

Lý do này rất khiến cường.

Lâm Lâm bán tín bán nghi nhìn, đang nghĩ hỏi tiếp một câu nữa thì vừa lúc Châu Trì bước vào.

"..." Lâm Lâm có chút không nói nên lời, không phải vừa mới nói thời gian thức dậy không giống nhau sao, thế mà người này chân trước mới đến thì người kia chân sau cũng đến rồi? Chỉ cách nhau có vài phút?

Hai tiếng học phụ đạo được chia làm hai tiết học, một tiết kết thúc sẽ có 15 phút để giải lao.

Trong lớp học sôi động trở lại, so với đi học bình thường còn náo nhiệt hơn. Học sinh trong lớp học phụ đạo đến từ đủ các lớp, ngoài cùng trường ra thì còn có trường khác nữa, trường trung học số sáu, số chín đều có cả, còn có vài thành phần bất hảo đến từ trường tư Minh Dương.

Thực ra mọi người đều biết, có vài người đến thực sự là để học hành nghiêm túc, còn một số người đến chỉ để đối phó với ba mẹ, làm loạn mà thôi.

Chỗ ngồi trong lớp không cố định, mỗi người sẽ tự chọn chỗ ngồi cho mình, ai đến trước chọn trước.

Nhiều người không muốn học hành chăm chỉ nên đều tranh nhau ngồi bàn cuối, mỗi khi giờ ra chơi đến, cuối lớp đều rất ồn ào, những học sinh trường khác đang ra sức tận dụng cơ hội để mở rộng thêm mối quan hệ bạn bè của mình. Một vài nam sinh nhìn thấy mấy bạn nữ xinh xắn bèn chủ động xích tới bắt chuyện làm quen, một số nữ sinh nhìn thấy trai đẹp cũng xán lại tiếp cận.

Hứa Tiểu Âm đối với loại sự việc bát quái này đúng là có năng khiếu bẩm sinh.

Ngày thứ hai đi học, Giang Tuyền đã nghe được một tin đồn từ miệng cô ấy: một nữ sinh trường Minh Dương đã nhầm trúng một nam sinh trường trung học số chín.

Quả nhiên, ngày hôm sau liền thấy hai người ngồi cùng nhau.

Giang Tuyền vô cùng bái phục Hứa Tiểu Âm, cảm thấy cậu ấy đã làm việc cật lực 24/24h để cung cấp đến cho mọi người những tin tức bất quá nhanh chóng nhất.

Ví dụ, ngay lúc này, cậu ấy chỉ mới đi vệ sinh đã liền phát hiện ra một tình huống mới, lúc về lập tức chia sẻ cùng Lâm Lâm.

"Nữ sinh bên Minh Dương thật là táo bạo quá đi mất, thế mà lại nhầm trúng Châu Trì!"

Giang Tuyền đang chép bài trên bảng, nghe thấy câu này bèn dừng lại hóng.

Lâm Lâm nói: "Kìa đúng không?"

"Ồ phía sau cạnh cửa sổ ấy, thấy chưa?"

"Thấy rồi," Lâm Lâm nói, "Tóc xoắn đầy ha, nhìn cũng được nhỉ, hình như có trang điểm. Trường học của bọn họ đúng là "danh xứng với thực" nhỉ, quản lý rõ là lỏng lẻo luôn, trang điểm mặc kệ, nhuộm tóc cũng mặc kệ luôn."

"Nghe nói trước kia cũng nghiêm phết ấy, mà hai năm gần đây càng ngày càng lỏng lẻo rồi."

Giang Tuyền quay đầu, tầm mắt dừng ở phía sau.

Hàng thứ ba từ dưới lên, một cô gái với mái tóc xoắn dài.

Giang Tuyền đối với cô gái này có ấn tượng, vì cô ấy rất cao, phải khoảng tầm một mét bảy, mặc quần áo dài, đôi bốt cũng dài luôn.

Thật ra đánh giá của Lâm Lâm có phần phiến diện, cô gái này cũng không đến nổi nào, tuy rằng có trang điểm, nhưng không đậm, nhìn trông rất tự nhiên.

Hứa Tiểu Âm hỏi: "A Tuyền, cậu nhìn thấy sao, xinh không?"

Giang Tuyền gật đầu: "Cũng được á."

"Trang điểm nên có vẻ hơi già một tẹo." Hứa Tiểu Âm hỏi, "Nói không chừng Châu Trì lại thích kiểu như này nhỉ."

Giang Tuyền nhìn thêm hai cái nữa, rồi dứt khoát quay lại tiếp tục ghi chép.

Chữ viết nguệch ngoạc, có vẻ không tập trung.

Một lúc sau, Trương Hoán Minh chạy từ ngoài cửa vào, để trước mặt mỗi cô gái một ly trà sữa: "Này, Trì ca mời khách, ai ai cũng có phần."

Có người mời nước, tất nhiên là sướng quá còn gì.

"Ôi tốt quá đi."

Lúc Châu Trì bước vào, mấy cô gái liền xúm xít cảm ơn, cậu gật đầu một chút, cũng không nói gì cả, tầm mắt dịch chuyển sang bên trái, nhìn thấy Giang Tuyền đang cầm cúi ghi chép, ly trà sữa vẫn để ở góc bàn.

Châu Trì không nhìn nữa, quay người đi về chỗ của mình.

Tan học, mọi người vừa thu dọn sách vở, vừa bàn bạc xem trưa đi ăn cái gì.

Hứa Tiểu Âm đề xuất: "Dưới lầu có một quán lẩu mới mở nhìn khá được, hay là bọn mình ăn thử xem."

Giang Tuyền và Lâm Lâm không có ý kiến nào khác, nên đều nghe theo.

Sau khi ba người bước vào cửa, vừa yên vị thì thấy bên ngoài vừa hay xuất hiện ba người quen.

Trương Hoán Minh vui vẻ gọi: "Khéo quá đi, các cậu cũng đến đây ăn à? Đồn bàn lại ngồi cùng nhau đi, tiết kiệm được một nồi."

"Được đấy!" Hứa Tiểu Âm nhanh mồm nhanh miệng, lập tức đồng ý.

Sáu người vây quanh một cái bàn ngồi xuống, Trương Hoán Minh kéo Châu Trì một cái: "Cậu ngồi đây đi, cậu tay dài, có thể giúp Giang Tuyền gấp thức ăn." Châu Trì không nói gì ngồi xuống.

Bọn họ gọi một nồi lẩu và một bàn đầy đồ ăn.

Trong lúc ăn, Trương Hoán Minh nói nhiều nhất, Hứa Tiểu Âm cũng không kém phần, hoàn toàn không xảy ra tình trạng im ắng một phút nào cả.

Giang Tuyền ngẫu nhiên nói một hai câu, thời gian còn lại hầu như chỉ yên lặng ngồi ăn và nghe bọn họ nói.

Châu Trì ngồi bên cạnh cô, so với cô càng im lặng, chỉ khi thả mấy cục bò viên vào liền hỏi một câu: "Có muốn ăn cái này không?"

Giang Tuyền gật đầu, cậu liền gấp ba miếng bỏ vào chén của cô, sau đó liền không nói thêm gì nữa.

Lúc gần ăn xong, mọi người cùng nhau nói về những dự định cho kỳ nghỉ Tết âm lịch. Lý Thắng Chí nói sẽ về nhà ở Tô Châu để đón giao thừa, sau đó lại hỏi bọn họ có dự định gì chưa? Hỏi xong mới phát hiện, hóa ra mọi người hầu như đều không phải người địa phương, nếu không phải đến nhà bà ngoại, thì là đến nhà bà nội.

Châu Trì nào ngờ vẫn ở lại đây.

Còn Giang Tuyền, cô vẫn không chắc chắn, bởi vì ba cô hiện tại vẫn đang ở Nhật Bản, không biết sắp xếp thế nào, ở lại đây đón năm mới hay là về quê? Bà nội năm ngoái đã qua đời, hiện chỉ còn một người cô.

Ăn trưa xong, mọi người giải tán.

Giang Tuyền ngồi dưới trạm chờ xe bus, Châu Trì như cũ giữ khoảng cách với cô, đứng cách xa vài mét, dựa vào tấm biển quảng cáo ở phía bên kia.

Gió vẫn lớn như buổi sáng.

Giang Tuyền hơi cúi đầu, hạ cằm rúc xuống cổ áo, đợi vài phút trôi qua, đã dần quen với cái lạnh mới từ từ ngồi thẳng lên.

Châu Trì không biết đi qua từ lúc nào, tháo khăn quàng cổ xuống đưa cho cô.

Giang Tuyền ngược lên nhìn, thấy cậu hơi mím môi, khuôn mặt không chút biểu cảm. Cậu không nói gì, khom người cúi xuống, đặt chiếc khăn quàng cổ lên đùi cô, sau đó quay lại chỗ cũ đứng.

Giang Tuyền nhìn cậu một lúc, sau đó lấy khăn quàng lên cổ.

Chính là chiếc khăn màu xanh lam mà hôm trước cô mua, rất to, cũng rất ấm áp.

Chờ một lúc, xe bus cuối cùng cũng đến.

Người người lũ lượt kéo nhau lên xe, Giang Tuyền bước lên, tìm vị trí và ngồi xuống. Đợi mọi người đều lên xe rồi, Giang Tuyền mới nhìn thấy bóng dáng của Châu Trì.

Phía trước đã không còn chỗ trống. Tầm mắt của cậu nhìn bao quát chiếc xe, sau đó đi lên phía trước, đứng dựa vào cây cột.

Trong lòng Giang Tuyền càng ngày càng không rõ tư vị gì nữa.

Ngày hôm đó cô chỉ nói: "Đừng lúc nào cũng đi cùng nhau", chứ không có nói "từ nay trở đi không bao giờ đi cùng nhau nữa."

Bên cạnh cô có ghế trống, tại sao cậu không ngồi?

Chiếc xe tiếp tục vững vàng đi về phía trước, Giang Tuyền vẫn nhìn về hướng đó, Châu Trì dường như cảm nhận thấy gì, quay lại nhìn cô.

Ánh mắt hai người vừa vặn chạm vào nhau.

Vài giây trôi qua, Giang Tuyền giơ tay lên vẫy vẫy, ý bảo cậu qua đây ngồi, thế nhưng cậu vẫn không động đậy, Giang Tuyền bèn gọi lên: "Châu Trì."

Trong xe ồn ào, một vài người phụ nữ trung niên đang nhỏ to trò chuyện, khiến cho giọng nói của Giang Tuyền hoàn toàn bị lấn át.

Nhưng Châu Trì tựa hồ vẫn nghe thấy, cậu đứng thẳng dậy, cầm cặp sách sau đó bước tới chỗ cô.

Hàng ghế của Giang Tuyền ngồi sát cửa sau, không gian phía trước có phần chật hẹp.

Thân hình cao lớn của Châu Trì ngồi xuống, bên dưới đặt chân có vẻ khó khăn.

Giang Tuyền ngồi nhích vào trong một chút, nói: "Ngồi như này có khó chịu không?"

Châu Trì: "Không sao."

Cậu đi một đôi giày thể thao, chân chống lên thanh sắt ở phía trước, lộ ra một chút mắt cá chân, Giang Tuyền nhận thấy cậu đang xỏ một đôi tất cotton ngắn mùa hè.

"Cậu không có tất dài sao?" Cô không nhận được hỏi.

Châu Trì quay đầu sang nhìn cô.

Giang Tuyền chỉ vào chân cậu: "Đi như vậy không lạnh sao?"

"Lạnh." Cậu lại lần nữa quay mặt sang, nhàn nhạt nói: "Tôi không có tất dài."

Giang Tuyền im lặng một lúc, sau đó lại không nhận được mà nói: "Có muốn đi mua không?"

Vài giây sau, nghe thấy cậu ừ nhẹ một tiếng trong cổ họng.

Xe đến bến, hai người xuống xe, không về nhà luôn mà đi bộ đến trung tâm thương mại gần đó, tìm thấy một cửa hàng bán tất ở gần đấy, sau đó mua liền một lúc năm đôi.

Lớp học phụ đạo sắp kết thúc, khoảng cách tới năm mới càng lúc càng gần.

Đêm trước, Châu Mạn vội vã trở lại ngôi nhà cũ.

Lúc ăn tối, cô dặn đi dặn lại Giang Tuyền vài thứ, sáng sớm ngày mai cùng cô đi đến Bắc Kinh.

Giang Tuyền nghe hiểu xong liền hỏi: "Ba con có về không?"

"Có đấy." Châu Mạn mỉm cười. "Trùng hợp đi đến Bắc Kinh để gặp khách hàng, ba con cũng không cần đến để đón con nữa, tối mai chúng ta gặp nhau ở sân bay, sau đó hai người trực tiếp bay về Giang Thành."

Tri Tri nghe thấy liền cau mày: "Sao chị lại về quê rồi, năm ngoái cũng không ở đây, mình con chán chết đi được."

Châu Mạn nói: "Chán thì đọc sách đi."

Tri Tri liếc mẹ một cái, bất mãn đi đi chân lên sàn nhà.

Châu Mạn chẳng hơi đâu mà quản đến nó, quay đầu dặn dò Giang Tuyền chuẩn bị đồ đạc mang theo.

Châu Trì ngồi ở phía đối diện, từ đầu đến cuối đứng ngoài cuộc trò chuyện, không nói năng gì.

Giang Tuyền thu dọn đồ đạc trước khi ngủ. Chỉ có vài bộ quần áo, bỏ vừa một vali nhỏ.

Sáng sớm hôm sau, mới bảy giờ sáng, cô đã xuống lầu ăn sáng, chuẩn bị khởi hành.

Trợ lý Tiểu Triệu của Châu Mạn đã lái xe vào bên trong, mang vali của cô bỏ vào cốp. Tri Tri hiếm khi có lương tâm, bất chấp gió lạnh, chạy ra tận đầu hẻm tiễn Giang Tuyền.

Giang Tuyền đứng bên đường dặn thẳng bé vài câu, lúc chuẩn bị lên xe vừa hay nhìn thấy bóng hình thấp thoáng, tim đập loạn một nhịp.

Châu Trì có vẻ như vừa mới thức dậy, chỉ khoác một chiếc áo khoác bên ngoài chiếc áo phông cũ, tóc vuốt qua loa, chân xỏ một đôi dép. Cậu đi qua, nhều nháy: "Đi à?"

Giang Tuyền gật đầu.

Cậu không hỏi thêm gì nữa, nhìn cô một lúc, sau đó móc từ trong túi áo khoác ra một thứ gì đó.

Giang Tuyền cúi xuống nhìn, là một món đồ lưu niệm.

Chim cánh cụt màu hồng.

Châu Trì rũ mắt, vài giây trôi qua, nhỏ giọng nói: "Quà năm mới."

Hết chương 22.

Bạn đang đọc truyện *Thành Trì Của Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23-1

Lần đầu tiên trong cuộc đời Giang Tuyền nhận được món quà năm mới hồng phấn dịu dàng như thế. Ngoại trừ bụng và mắt, tất cả chú chim cánh cụt này đều được phủ bột màu, ngay cả dây đeo phía sau đầu cũng thế.

Tri Tri đứng bên cạnh liếc mắt nhìn một cái, cái nhìn có vẻ dè dặt. "Ồi mẹ ơi, cậu năm nay bao nhiêu tuổi rồi thế?"

Giang Tuyền kinh ngạc một lúc, sau đó vuốt vuốt lớp lông tơ bên ngoài, mềm như nhung.

"Dễ thương quá."

"Thích không?" Có thể do mới ngủ dậy, nên giọng nói của cậu có chút trầm khàn biếng nhác.

Giang Tuyền ngẩng đầu, khoảng cách gần như vậy, mới phát hiện khuôn mặt của cậu có chút tiêu tụy xác xơ, da vẫn trắng như thế nhưng đôi mắt không mấy có tinh thần, có thể thấy đêm qua cậu ngủ không được ngon. Chung quy lại thì bình thường cậu ấy cũng không dậy sớm như vậy.

Cô gật gật đầu: "Cảm ơn."

Châu Tri không nói gì, khước miệng hơi nhếch lên.

Giang Tuyền lúc này mới phát hiện ra, mấy ngày gần đây đều không nhìn thấy cậu ấy cười. Lần cuối cùng bọn họ nói chuyện với nhau những lời kia, sau đó liền trở nên xa cách rất nhiều, cô cảm thấy không vui, Châu Tri tựa hồ cũng như vậy.

Cửa sổ xe hạ xuống một nửa, giọng nói của Châu Mạn từ trong xe truyền ra: "A Tuyền!"

"Con tới đây." Giang Tuyền đáp lại một tiếng.

Hai người nhìn nhau vài giây, cũng chẳng có cơ hội nói cái gì.

"Tạm biệt." Giang Tuyền nhỏ giọng nói, xoay người rời đi.

"Chị sớm quay lại nha." Tri Tri cố gắng chống đỡ cái lạnh thấu xương, run rẩy gọi với theo.

Giang Tuyền để lại cho thằng nhóc một cái vẫy tay, sau đó cửa sổ xe hạ xuống.

Tri Tri nhìn chiếc xe đã dần khuất bóng, cảm thấy bản thân vô cùng đáng thương, mười năm thì có đến tám năm bị bỏ lại một mình lẻ loi cô độc, mẹ thì năm nào cũng đến sát đêm giao thừa mới về nhà, năm nay còn tồi tệ hơn, chị đã không có ở đây thì chớ, trong nhà lại còn có một cậu nhỏ cả ngày lảm lì chẳng nói năng chi.

Thật là xui xẻo vô cùng mà.

Bình thường cũng không cảm thấy gì cả, nhưng hôm nay Giang Tuyền đột nhiên đi rồi, trong nhà bớt đi một đứa trẻ, cảm thấy lạnh lẽo đi rất nhiều.

Di Đào có chút không quen lắm, thường xuyên nhắc đến vài câu, nói A Tuyền hay thế này thế nọ.

Xét cho cùng vẫn là một cô gái nhỏ hiểu chuyện quan tâm mà, dĩ nhiên so với mấy thằng nhóc con trai thì càng thân thiết hơn. Bình thường Giang Tuyền thường cùng đi ấy nói chuyện cả ngày, lúc nào cũng nhẹ nhàng dịu dàng, làm cho đi ấy vô cùng thoải mái.

Tri Tri cũng có chút cảm giác như vậy, trong nhà yên ắng lạ thường, đến bữa cơm cũng chỉ có hai cậu cháu mắt to mắt nhỏ nhìn nhau ăn, bài tập nghỉ đông về nhà cũng chẳng có ai hỏi tới, có ngày làm bài tập điền vào chỗ trống tiếng Anh, có năm sáu câu nhìn không hiểu, cảm thấy khó chịu lại không biết phải làm sao, bèn lấy hết cam đảm ôm quyển sách đến hỏi cậu nhỏ, nào biết rằng ông cậu này so với mình còn tệ hơn, vài phút trôi qua, đến mấy từ đơn giản nhất còn chẳng hiểu.

Hai "đại học giả" chế giễu nhau vài câu, sau đó Tri Tri nói không lại, xem chút nữa bị ăn đập vài cái, lại càng xót xa trong lòng, chị không ở đây, chẳng có ai che chắn, chỉ có thể bị người khác ức hiếp thôi.

Cách giao thừa càng gần, cảm giác này lại càng rõ ràng hơn.

Tri Tri ôm hận trong lòng, liền vào ngày hai mươi chín tháng chạp tìm chuyện gây hấn, cùng Châu Tri miệng lưỡi đấu đá một chặp, Tri Tri càng nghĩ càng tức, buổi tối liền online QQ mách lẻo với Giang Tuyền, hai chị em trò chuyện qua video call, nhưng mà tai nghe Giang Tuyền một bên bị hỏng, cho nên đành phải gõ chữ, Tri Tri thêm mắm dặm muối một hồi, kể lể Châu Tri đen hơn một con quạ.

Giang Tuyền không tin lắm.

"Cậu ấy tệ thế cơ à?"

Tri Tri: "Chứ sao, nếu không phải em chạy nhanh, chắc chắn đã bị cậu ấy giữ cho một trận rồi."

Ày, không phải chị bị cậu ấy mua chuộc rồi đấy chứ, chỉ vì cậu ấy tặng cho chị món đồ chơi xấu như ma đấy à?

Mất thẩm mỹ gì vậy trời, y như nhện chó con, cho một quả bóng xong bắt phải trung thành tận tụy à? "Chị, cái này rõ là xúc phạm chỉ số IQ của chị."

Xấu như ma?

Giang Tuyền véo véo chú chim cánh cụt màu hồng trên tay, dễ thương vậy còn gì?

"Đấy là em có suy nghĩ phiến diện với cậu ấy." Ngưng lại một chút, sau đó lại gõ tiếp một câu: "Tri Tri, em có muốn nghe lời thật lòng không, chị cảm thấy cậu ấy cũng rất tốt."

Tri Tri: "Xong rồi xong rồi, con gái mấy người làm sao vậy không biết? Làm ơn đi, chị gái yêu dấu của tôi ơi, xin vui lòng giữ vững lập trường của mình, hai chúng ta mới chung một gia đình, chung một chiến tuyến đấy được không! Không phải chị bị sắc đẹp của cậu ấy mê hoặc đấy chứ!!!"

Một hàng dấu chấm than!!!

Giang Tuyền nhìn khuôn mặt dài thượt của Tri Tri trên màn hình, bật cười thành tiếng, vừa cười vừa trả lời thẳng thắn: "Em cũng thừa nhận cậu ấy đẹp trai à? Thế tại sao mà em lại không kể thừa được truyền thống tốt đẹp này vậy?"

Lời này đúng là độc ác.

Tri Tri bị chém một đao, làm điệu bộ ôm ngực thổ huyết.

Giang Tuyền bị biểu cảm của thằng bé chọc cười không ngớt.

Thực ra thì Tri Tri cũng không phải dạng xấu xí gì, cậu bé thoát nhìn mang dáng vẻ rất thông minh lanh lợi, có thể tưởng tượng ra dáng vẻ lúc lớn lên khẳng định cũng không tồi, có thể quyến rũ đám con gái háo sắc, nhưng so với cậu nhỏ nhà mình thì vẫn còn kém vài phần.

Giang Tuyền vừa đám vừa xoa: "Ôi chị sai rồi, em có thừa hưởng được một chút, đẹp lắm rồi."

Tri Tri đã không chịu lép vế phản pháo lại: "Nói mau, có phải chị bị nhan sắc của cậu ấy mê hoặc rồi không???"

Giang Tuyền ngừng lại một lúc, trả lời: "Không phải, trêu em thôi."

Tri Tri không nói gì, đáp lại bằng vài dấu chấm câu.

Giang Tuyền làm biếng nói tiếp, gõ một câu: "Thôi không nói nữa, đợi chị về cho em tiền mừng tuổi được chưa?"

Cô thoát QQ, cầm lấy chú chim cánh cụt nhỏ, lại nheo nheo vài cái.

Một kỳ nghỉ cứ thế lặng lẽ trôi qua.

Thời kỳ trưởng thành của mỗi một người đều có vài chuyện tình cảm khó nói, nó làm cho người ta hoảng hốt bất an, lại muốn ngừng mà không được.

Giang Tuyền ý thức được bản thân mình đã liên tục nghĩ tới Châu Tri ba ngày liền, cảm thấy rất xấu hổ.

Cậu là ai chứ? Cậu là cậu nhỏ của Tri Tri, là người mà cô có thể nhớ nhưng sao?

Nhưng cô đã nhớ cậu mấy ngày rồi, phải làm sao đây?

Giang Tuyền đang ngồi tự vấn bản thân một hồi thì bị gián đoạn.

Hôm nay ba cô đi thăm một người bạn cũ, vừa mới quay về được một lúc, liền gọi cô vào thư phòng đưa cho hai cuốn sách vừa mới mua.

Nhìn Giang Tuyền rầu rĩ không vui, Giang Phóng cảm thấy rất lạ: "A Tuyền không vui à?"

Giang Tuyền cụp mắt, đầu óc không tập trung trả lời: "Dạ."

Giang Tuyền đặt cuốn sách sang một bên, mình thì ngồi một bên trên chiếc ghế gỗ nhỏ. Giang Phóng là một người học cao, vóc người mảnh khảnh, dung mạo nho nhã, không biết có phải do đọc sách quá nhiều hay không mà trên người lúc nào cũng mang khí chất thư sinh, không có dáng vẻ đầu hói bụng bía như nhiều người đàn ông độ tuổi trung niên thường gặp, cũng không có dáng vẻ xốc nổi bộp chộp, người ngồi ở đó, thoát nhìn trông rất nhàn nhã vô ưu.

Giang Tuyền đã một thời gian dài không gặp ông, cảm giác hình như ông có già đi một chút, đuôi mắt xuất hiện thêm một vài nếp nhăn.

Ba Tùy bật cười: "A Tùy của chúng ta rất xinh đẹp, đầu óc lại thông minh, đòi người chỉ cần có hai thứ đó đều đã có rồi, còn có chuyện gì phiền não sao, bố nghĩ mãi cũng không ra được?"

Khỏe môi Giang Tùy khẽ cười một cái: "Con làm gì mà tốt được như bố nói."

"Trong lòng bố, đương nhiên con là nhất rồi." Giang Phóng nói, "Có tâm sự gì, nếu được thì cứ tâm sự với bố đi."

Giang Tùy chần chừ một lúc, sau đó ngẩng đầu lên hỏi: "Bố nghĩ sao về việc yêu sớm ạ?"

"Yêu sớm?" Giang Phóng không ngờ cô sẽ hỏi chuyện này, ngạc nhiên một chút rồi lắc đầu cười cười: "A Tùy đã lớn rồi, đã có người thích rồi đúng không?"

Khuôn mặt của Giang Tùy vì xấu hổ mà ửng đỏ: "Không nhất định cứ phải là nói con mà."

Cô dùng "Không nhất định" thay vì "không".

Giang Phóng đương nhiên nghe là hiểu, tuy bình thường ông không thường xuyên ở cạnh Giang Tùy, nhưng vẫn rất hiểu cô.

Ông cũng không vạch trần, chỉ nhẹ nhàng nói: "Thuần túy dưới góc nhìn lý trí mà nói, bố không phản đối việc yêu sớm, bản tính của con người mà, càng cảm càng làm, vô dụng. Chỉ có điều với tư cách là một phụ huynh, không thể bỏ qua yếu tố cảm tính, bởi vì bảo vệ con gái của mình chính là bản năng, đúng không? Nếu như con bị tổn thương, bị bắt nạt, bố không thể không quan, A Tùy, con hiểu không?"

Giang Tùy gật đầu: "Yêu sớm nhất định sẽ tổn thương sao?"

"Không phải tuyệt đối, nhưng tình huống này khá nhiều."

Giang Tùy tiếp tục gật đầu: "Con hiểu. Nếu như gặp người không tốt, cậu ấy đối xử không tốt với con, đúng không?"

Giang Phóng: "Ừ, rất đúng."

Giang Tùy không biết nghĩ gì, im lặng một lúc, lại nói: "Vậy... vậy nếu gặp được một người rất tốt thì sao, con có thể chủ động được không?"

Hóa ra là chờ câu này.

Giang Phóng bật cười, nói với cô một câu: "Nếu đã gặp một người rất tốt, đương nhiên nên trân trọng."

Giang Tùy khịt mũi, cúi đầu, lại nghĩ đến con chim cánh cụt, lại vuốt ve cả nửa ngày, tựa như vuốt muốn xù hết cả lông lên.

Vẫn còn hai vấn đề lằng vằng trong cổ họng, thế nào cũng không hỏi ra được.

Nếu... Nếu như con thích cậu nhỏ của Tri Tri thì sao?

Có phải bố và dì Châu sẽ không vui không?

Giang Tùy cuối cùng cũng không hỏi, tất nhiên cũng không nhận được câu trả lời.

Nhưng cô rất rõ ràng, nếu bỏ qua Châu Tri, cô không vui vẻ, Châu Tri hình như cũng không vui.

Bạn đang đọc truyện *Thành Tri Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23-2

Đêm giao thừa cuối cùng cũng đến.

Hôm nay là ngày 6 tháng 2 năm 2008.

Giang Tùy trải qua một ngày vô cùng náo nhiệt, buổi sáng cô cùng với anh chị em họ và cô út của mình đi mua sắm quà để chuẩn bị chúc tết.

May thay có cô em họ đi cùng, hai người chọn mua một tuýp kem trị sẹo cho Châu Tri, nghe nói chữa sẹo vô cùng tốt.

Thực ra thì vết thương hôm đó trên trán của Châu Tri cũng không hẳn là sẹo to lắm, chỉ có một vết mờ mờ sau khi tróc vảy thôi, nhìn gần thì khá rõ chứ nhìn xa thì cũng không thấy vấn đề gì. Thế nhưng Giang Tùy vẫn luôn canh cánh trong lòng, nên lần này muốn mua cái gì đó cho cậu thoa lên, hy vọng có

hiệu quả.

Buổi chiều, cả nhà ngồi quây quần chuẩn bị cơm tất niên, cùng nhau gói bánh chèo.

Ăn tối xong, mọi người bắt đầu chơi bài, ngồi xem mấy chương trình chào xuân, xem đến tối muộn, cảm giác giống như được quay trở lại tuổi thơ.

Bọn trẻ không xem tivi, Giang Tuyền cùng anh chị em họ dắt nhau ra bên ngoài chờ xem pháo hoa.

Mấy năm gần đây, ở khu vực này đã bị nhà nước cấm đốt pháo.

Lúc ngồi ăn cơm, nghe tiếng vài tràng pháo đĩnh tai nhức óc nổ lên, sau đó mất dần.

Đến tầm 9, 10 giờ, mọi người chắc vẫn đang tập trung xem tivi, cho nên mấy vùng lân cận trong thời gian ngắn im ắng lạ thường.

Giang Tuyền quay về phòng xem chương trình mừng năm mới, nằm ỏ trên sofa sau đó lấy điện thoại gửi tin nhắn chúc tết tới bạn bè. Cô không thích thủ tục này lắm, dù sao cũng chỉ có một câu gửi đi gửi lại, bạn bè của cô cũng không nhiều, cho nên gửi một lúc là hết.

Trong danh bạ điện thoại của Giang Tuyền, tên của Châu Trì nằm ở vị trí cuối cùng. Giang Tuyền cũng gửi cho cậu một tin, chỉ vồn vện một câu: "Chúc mừng năm mới", nhìn qua giống y chang một tin nhắn tự động.

Nhưng cô đợi mãi vẫn không thấy tin nhắn trả lời, lo sợ tin nhắn bị thất lạc, liền một lúc lại lôi điện thoại ra ngó một lần, rất nhiều tin nhắn mới nhưng tuyệt nhiên không có tin nhắn của cậu.

Là quá nhiều người chúc cậu ấy à?

Hay cậu quá bận rộn?

Giang Tuyền đã ngồi tự biện đủ các lý do.

Cờ mười phút trôi qua, Giang Tuyền có chút khó chịu, không muốn chờ nữa, liền bỏ điện thoại xuống sau đó đi vào bếp giúp cô út vớt bánh chèo ra, làm đồ ăn khuya cho cả nhà. Một lúc sau liền nghe thấy tiếng con bé con cô út gọi lớn: "Cô nhỏ, cô có điện thoại kìa."

Giang Tuyền để đĩa bánh xuống bàn, chạy ra nhìn màn hình điện thoại.

ZC.

Tim cô nhảy loạn một nhịp, đập nhanh gấp vài lần.

Giang Tuyền ôm điện thoại chạy vội vã lên cầu thang, đóng cửa phòng rồi mới nhận máy.

"Alo."

Thanh âm nhàn nhạt quen thuộc.

Giang Tuyền tựa người vào cánh cửa, "Châu Trì?"

"Là tôi."

Nói xong câu này, hai bên đều rơi vào trầm mặc, từ trong điện thoại chỉ nghe thấy tiếng pháo nổ ở bên kia đối phương vọng tới.

Giang Tuyền không ngờ cậu sẽ gọi điện thoại qua.

Châu Trì ngồi trên ghế sofa, yên lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, nửa ngày không nghe thấy cô nói gì, bèn chủ động hỏi: "Thế nào rồi, chơi Tết có vui không?"

Giang Tuyền đáp: "Cũng được, có anh chị em trong nhà, còn có cả cháu gái nữa, cho nên rất náo nhiệt. Cậu thì sao?"

Châu Trì: "Vẫn thế, chẳng có gì hay ho."

Giang Tuyền nghĩ một chút, nói: "Cậu chơi cùng Tri Tri đi, chơi bài hay gì đó."

"Chơi với nó có gì vui? Con nít."

Giang Tuyền dường như tưởng tượng được thái độ khinh bỉ của cậu, Cũng phải, Tri Tri làm gì đủ trình đánh bài với cậu ấy, cuối cùng cũng lại giờ trò ba que xỏ lá ăn vạ thôi."

Giang Tuyền không biết phải nói gì.

Châu Trì tựa hồ cũng không tìm được chuyện gì để nói nữa, ngừng lại một lúc, nói: "Thôi nhé, vậy cậu chơi đi, tôi cúp trước."

Giang Tuyền buột miệng gọi: "Châu Trì."

"Hử?"

Giang Tuyền nắm chặt điện thoại, mím môi: "Nói chuyện một lúc nữa đi, được không?"

Điện thoại im lặng một lúc, sau đó tiếng của cậu vang lên, so với hồi nãy có vẻ thoải mái nhẹ nhàng hơn: "Nói cái gì bây giờ? Hửm... Cậu đang xem tivi à?"

"Không, tôi đang trong phòng." Giang Tuyền nói, "Mấy chương trình mừng năm mới nhảm chán, cậu thì sao? Đang làm gì thế?"

"Cũng đang trong phòng, vừa mới xem phim xong, còn chán hơn cả mấy chương trình năm mới nữa, cậu tin không?"

"Phim văn nghệ à?" Giang Tuyền cười khẽ, "Chỉ có mỗi mình cậu chê chán thôi."

"Ừm."

Thanh âm của Giang Tuyền cũng rất thoải mái nhẹ nhàng: "Chán thế sao cậu vẫn xem? Tự ngược hả?"

Châu Trì lại ừ một tiếng, nói: "Mới mua lần trước đó, cậu không xem, tôi cũng không xem, bỏ đó thì lãng phí à?"

"..."

Giang Tuyền không biết phải nói gì.

Hồi còn đi học phụ đạo, Giang Tuyền nhớ có lần trong bữa ăn tối, Châu Trì có nói chuyện với cô, bảo là mới mua một đĩa phim, hỏi cô có muốn xem không, nhưng mà lúc đó cô đã từ chối.

Châu Trì không nghe thấy cô nói gì, nhún mày: "Tôi tùy tiện nói thôi, không có ý gì đâu."

Vài giây trôi qua, liền nghe thấy giọng nói mỏng manh của cô từ bên kia điện thoại truyền tới: "Tôi xin lỗi."

"Không trách cậu."

"Châu Trì," Giang Tuyền gọi tên cậu, giọng nói có phần áy náy: "Lần trước tôi nói như vậy với cậu, có phải cậu không vui không?"

Châu Trì đáp: "Ừm, không vui."

Giang Tuyền lại xin lỗi: "Tôi xin lỗi, cậu đừng giận."

"Tôi không có nhớ đến vậy."

"Ừm, vậy thì tốt." Giang Tuyền nói: "Tôi mang cho cậu một món quà, cả Trì Trì, đi Đào nữa."

"Thế à, cậu mua gì vậy?" Giọng nói của cậu cuối cùng cũng nghe ra ý cười.

Giang Tuyền nói: "Đều là thứ mọi người cần, đợi tôi trở lại là biết."

Châu Trì ừ một tiếng trong cổ họng, lại qua hai giây, khẽ hỏi: "Khi nào trở lại?"

"Chưa biết nữa, để mai hỏi ba tôi xem." Giang Tuyền nghĩ nghĩ, không biết lấy dũng khí ở đâu ra, nhỏ giọng nói: "Trì Trì thế nào? Tôi rất nhớ nó, cũng nhớ đi Đào." Ngay một lúc, giọng nói lại càng nhỏ: "cũng nhớ cậu."

Bạn đang đọc truyện *Thành Trì Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Cũng nhớ cậu.

Giang Tuyền nói xong mấy chữ này, tựa hồ có thể nghe thấy tiếng tim đập của chính mình. Cô mím môi, ngồi xuống sàn nhà, dưới chân mang tất lông, không cảm thấy lạnh, ngược lại có chút hơi nóng.

Một tay cô nắm chặt điện thoại, tay kia nhẹ nhàng vuốt vuốt chiếc nơ trên tóc của mình. Sau một lúc, từ trong điện thoại hình như truyền ra tiếng cười nhẹ của Châu Trì, có chút mơ hồ không rõ, cô đặt điện thoại sát vào tai, xác định cậu hiện tại đang cười.

Cô chờ cậu nói chuyện, không nghĩ tới bên ngoài cửa sổ đột nhiên sáng lên, pháo hoa bay đầy bầu trời, tiếng nổ đùng đùng vang lên trong không trung, cùng với đó là một mảnh trời sáng rực lộng lẫy.

Tiếng pháo nổ kéo dài không dứt.

Giang Tuy: "..."

Màu sắc trong không khí vô cùng rực rỡ, nhìn rất đẹp, nhưng trong điện thoại lại không hề nghe thấy tiếng động nào.

Chán hơn nữa là, pháo hoa liên tiếp nổ rất nhiều lần, hình như không có ý định dừng lại. Giang Tuy mờ mịt nhìn chiếc điện thoại trong tay, đầu dây bên kia cũng không hề ngắt máy.

Cậu đang đợi cái gì?

Giang Tuy thò đầu ra ngoài cửa sổ, hy vọng màn bắn pháo hoa này nhanh nhanh kết thúc một chút, chứ chung quy sự kiên nhẫn của Châu Trì hình như không tốt lắm thì phải.

Ai biết rằng trời không chiều lòng người, cũng không biết có phải quảng cáo tổ chức vào đêm xuân hay không, mà đột nhiên tất cả mọi nhà đều thi nhau bắn pháo, chỗ này nối tiếp chỗ kia, liên miên không dứt, đợi đến bốn năm phút trời qua vẫn không ngừng.

Giang Tuy nhìn ra cửa sổ, ngại ngần vì đã làm tốn tiền điện thoại của Châu Trì, cô chủ động cúp máy, sau đó gửi cho cậu một tin nhắn.

Chuông báo tin nhắn đột nhiên kêu lên, có một tin nhắn mới được gửi tới, chỉ có vài dòng.

"Ngại quá, tôi vẫn muốn cùng cậu nói chuyện một lúc nữa, nhưng mà bên này ồn quá, mấy người hình như hẹn nhau cùng bắn pháo hoa thì phải, không nói nữa nha, cậu chơi cùng Trì Trì đi, tuy rằng thằng bé hay giở trò ba que xỏ lá, nhưng chắc cũng không dám giở trò với cậu đâu. Tôi xuống dưới đây, cô út gọi tôi xuống ăn bánh chèo rồi."

Châu Trì trả lời: "Ừm, đi ăn đi."

Cậu ngả người xuống, cơ thể lười biếng dựa trên tấm đệm sofa, bóc kẹo bỏ vào miệng, không biết nghĩ tới cái gì, chân khều khều cái gối trên góc sofa, khóe miệng khẽ nhếch, tâm tình tựa như cực kỳ dễ chịu.

Giang Tuy ở trên phòng tới 11 giờ mới xuống lầu, tiếng pháo nổ bên ngoài vẫn như cũ không ngừng lại. Điện thoại của cô để trên bàn sạc pin, lúc cô tắm xong, liền đến rút điện ra, phát hiện có một tin nhắn mới chưa đọc.

Giang Tuy nhẹ nhàng nhấn nút mở.

"Ăn bánh xong chưa?"

Là tin nhắn đến từ ZC, được gửi từ nửa giờ trước.

Giang Tuy có chút kinh ngạc, nhấn tin trả lời: "Ăn xong rồi, tôi vừa mới đi tắm, giờ mới đọc tin."

Nửa phút sau, liền nhận được tin nhắn của Châu Trì.

"Chuẩn bị ngủ à?"

"Ừ, chuẩn bị." Gõ xong mấy chữ này, tay Giang Tuy ngừng lại một chút, sau đó xóa đi, soạn lại từ đầu: "Một lúc nữa. Cậu thì sao? Buồn ngủ chưa?"

Châu Trì: "Chưa, tôi cũng phải một lúc nữa, bên ngoài rất ồn."

Giang Tuy nói với cậu, ở bên cô cũng rất ồn.

Cứ như thế, hai người tạm thời đều không ngủ mà ngồi gửi qua gửi lại tin nhắn cho nhau, nói mấy chuyện chả liên quan gì lắm, chỉ là tùy tiện nói chuyện, vậy mà cũng đến mười hai giờ.

Tổng cộng ghênh tăn.

Giang Tuy trong tiếng pháo nổ đùng đoàng ngoài cửa gửi tin nhắn chúc ngủ ngon, vốn nghĩ cậu sẽ không nhắn tin lại, thế nhưng khi đồng hồ chỉ 0 giờ 8 phút, liền nhận được tin nhắn trả lời.

"Chúc mừng năm mới."

Giang Tuy đặt điện thoại xuống, nằm sấp người trong chăn, gương mặt giương lên một nụ cười.

Ừm, chúc mừng năm mới.

Giang Tuyền ngày hôm sau bèn đi hỏi Giang Phóng, quyết định ngày mừng năm quay trở về, sau đó mang tin này tới nói với Châu Tri.

Thực ra Giang Tuyền ở quê cũng không tệ, rất lâu rồi không gặp lại họ hàng, mọi người lâu lâu gặp nhau một lần cũng không dễ dàng gì, đều hy vọng thời gian có thể dài hơn một chút, nhưng công việc của Giang Phóng đặc biệt nhiều, ngày mừng năm có một buổi tiếp khách, cho nên mới phải đi sớm như vậy.

Một ngày trước khi trở về, Giang Tuyền lại đi mua một số thứ, đều là quà khi quay lại.

Chạng vạng, cô ở trong phòng thu dọn đồ đạc, Giang Phóng đi qua kêu cô xuống ăn cơm, nhìn thấy vali nhỏ của cô chật ních, cười hỏi: "A Tuyền muốn mang cả Giang thành trở về đây à?"

"Đâu có đâu ạ." Giang Tuyền bối rối nói: "Đều là quà mua cho mọi người." Cô chỉ cho ông xem: "Chỗ này là cho bạn học con, cái này cho dì Đào, cái này cho Tri Tri, cái này của dì Châu nữa, là cô út chọn cho con, nói cái này là hàng thêu thủ công, dĩ nhiên nhất định sẽ thích."

Giang Tuyền lấy chiếc khăn bằng tơ tằm đưa cho Giang Phóng xem: "Bố, bố thấy màu này có được không?"

"Đẹp." Giang Phóng nói, "Con tặng quà như vậy, dĩ nhiên con kiểu gì chả thích."

Cũng phải.

Giang Tuyền lại đem chiếc khăn xếp gọn lại.

Giang Phóng cười nói: "Mua nhiều thế này chắc tốn không ít tiền nhỉ, tiền mừng tuổi đều tiêu hết rồi hả? Có muốn bố chi viện thêm không?"

"Không cần đâu ạ, con vẫn còn nhiều." Giang Tuyền vẫn ngồi trong phòng, một bên chỉnh sửa đồ đạc một bên nói: "Thực ra con muốn tặng dì Châu một lọ kem chống lão hóa da, nhưng cô út nói đồ mỹ phẩm rất khó chọn, nên không mua nữa." Cô lại ngẩng đầu lên: "Đợi sinh nhật dĩ nhiên con cần thận nghiên cứu một chút, rồi xem cái nào để mua."

Giang Phóng thu lại tầm mắt, qua một lúc, liền nhẹ nhàng nói: "A Tuyền thật sự đã trưởng thành rồi."

Giang Tuyền nói: "Dạ, còn vài tháng nữa là con mười sáu tuổi rồi."

Giang Phóng cười một tiếng: "Cũng phải."

Ngày trở về, máy bay đúng ra một giờ chiều hạ cánh, nhưng lại bị delay, lúc ra khỏi sân bay đã là ba giờ. Giang Phóng trực tiếp gọi taxi đi thẳng đến ngôi nhà cũ trong khuôn viên trường đại học.

Chỗ này trước kia là căn hộ mà Giang Phóng sống.

Giang Tuyền không biết tại sao đột nhiên ông lại đến sống ở đây, không phải đang sống bên ngôi nhà bên khu mới kia sao?

"Chỗ này gần hơn chút." Giang Phóng quay sang giải thích một câu, lại nói: "Đợi chút ra ngoài ăn cơm, A Tuyền con nghỉ ngơi trước đi, đợi bố đi công việc xong buổi tối sẽ đến đón con."

"Mấy giờ ạ?"

"Bảy tám giờ gì đấy."

Giang Tuyền gật gù đầu: "Dạ, vậy con nói với dì Đào một tiếng, không thì dĩ nhiên lại chờ con về ăn cơm tối."

"Ừ."

Giang Tuyền bấm số máy bàn, là Tri Tri nghe máy, nghe xong liền gào lên với người trong bếp: "Dì Đào, cơm tối không cần chờ chị con nữa, chị ấy bảo chắc sẽ về muộn! Con muốn ăn tôm hấp, dì hấp giúp con một nồi nha!"

Giang Tuyền: "..."

Lúc hai bố con ăn cơm ở căn tin lân cận, Giang Tuyền nhận được tin nhắn của Châu Tri: "Không về ăn tối hả?"

Giang Tuyền bỏ đĩa xuống, cúi đầu soạn tin trả lời: "Ừm, bố tôi có việc bận, nên buổi tối muộn mới có thể qua đón tôi."

Tin nhắn gửi đi, cô tiếp tục ăn, lúc ăn sắp xong thì nhận được tin nhắn trả lời: "Tôi đến đón cậu, địa chỉ?"

Giang Tuyền nhìn một cái, đôi đũa ở trong tay gần như rơi xuống.

Giang Phóng nhìn tới: "Sao vậy?"

Giang Tuyền lắc lắc đầu, cầm lại di động, rất nhanh chóng ăn xong bữa cơm.

Lúc quay trở lại, Giang Tuyền nghĩ suốt dọc đường, mở miệng nói: "Bố, nếu bố bận quá thì không cần về đón con đâu."

Giang Phóng cười: "Đồ đạc của con nặng như vậy, bố không đón thì đồ đạc của con giải quyết sao?"

"Có người có thể đón con."

"Ai cơ?"

Giang Tuyền đi đằng trước, nhìn những cành cây rụng hết lá hai bên đường, giọng nói có tỏ ra không để ý: "Cậu nhỏ của Tri Tri à..."

Giang Phóng có nghe qua Châu Mạn kể về Châu Tri, nhưng chưa gặp qua, cho nên cũng không có ấn tượng gì lắm, "Cậu ta với con thì như nhau, có thể bê đồ không vậy?"

Giang Tuyền nói: "Lớn hơn con nhiều." Còn cao hơn con nhiều nữa.

Giang Phóng nghĩ một chút, nói: "Vậy thế này đi, nếu đồ đạc không mang được thì cứ để đó, rồi bố về gửi qua cho."

"Vâng ạ."

Giang Tuyền nhấn tin địa chỉ cho Châu Tri, đợi khoảng 40 phút sau, Châu Tri cũng đến.

Phòng của Giang Phóng nằm trên lầu hai.

Châu Tri đi trên cầu thang, Giang Tuyền đứng ở ban công nhìn thấy cậu, trên người cậu không mặc áo khoác, chỉ mặc một chiếc áo len mỏng màu đen, cũng không quàng khăn quàng cổ.

Giang Tuyền vẫn còn chưa kịp nhìn tỉ mỉ, thì thân hình đã nhanh chóng đi khuất.

Cô xoay người đứng dậy mở cửa, sau đó đứng ở đó một lúc, nhìn cậu từ cầu thang bước qua. Giang Tuyền ngạc nhiên phát hiện thấy cậu đã cắt tóc.

Cắt đầu ba phân.

Có chút ngắn hơn bình thường.

Châu Tri cũng đã nhìn thấy cô, bước chân không ngừng lại, thẳng tắp một đường bước qua, đứng trước mặt Giang Tuyền.

"Sao thế, không quen sao?" Cậu giương khóe môi, khẽ mỉm cười.

Giang Tuyền hoàn hồn: "Đúng là không quen rồi, sao cậu lại cắt tóc vậy?"

"Muốn cắt thì cắt thôi." Cậu cũng không để ý, tùy tiện nói: "Không đẹp à?"

"Không phải, rất đẹp."

Giang Tuyền lại nhìn thêm một cái nữa.

Chỉ là cắt tóc đi rồi, cậu tựa hồ cũng không thay đổi quá nhiều. Không thể không nói, kiểu tóc này rất phù hợp với cậu, trên mặt cậu có ưu điểm gì đều được bật lên, khuôn mặt, lông mày, ngũ quan... Giang Tuyền nghĩ nghĩ đến bức vẽ cậu trong quyển sổ ở nhà của mình.

Đại khái chắc phải vẽ lại rồi.

Giang Tuyền đưa cậu vào phòng, căn hộ được trường phân có diện tích không lớn, có điều đồ đạc nội thất trong phòng cũng không nhiều, phòng khách xem ra vẫn rất rộng rãi. Giang Tuyền vừa mới thu dọn qua, sàn nhà rất sạch sẽ.

Châu Tri hỏi: "Tôi có vào được không?"

"Không sao đâu." Giang Tuyền nói, "Cậu cứ đi vào đi, tôi vừa tắm rửa, vào uống một chút." Cô nói xong liền đi vào lấy cốc.

Châu Tri bước vào nhà, ngồi xuống ghế sofa, tùy ý nhìn xung quanh một cái, trên trà kỷ để một quyển album hình.

Là Giang Tuyền.

Tóc ngắn, khuôn mặt nhỏ nhắn, đôi mắt cong lên, cười toét miệng.

Xem ra là hình mấy năm trước đây của cô, rất nhỏ, rất ngọt ngào.

Giang Tuyền mang cốc nước đi qua.

Châu Trì hỏi: "Bức ảnh này chụp lúc nào thế?"

Giang Tuyền nhìn một cái: "Hồi lớp sáu thì phải, lúc tốt nghiệp tiểu học."

"Rất đẹp." Cậu khen một câu, ngữ khí dịu dàng.

Giang Tuyền ngạc nhiên nhìn cậu, hai tai đỏ ửng lên.

"Còn bức nào khác không?" Cậu đột nhiên hỏi.

Giang Tuyền nghĩ nghĩ, lắc đầu: "Ở đây chỉ có mỗi tấm này thôi, bố tôi mang từ Giang thành qua bên này."

Châu Trì không hỏi nữa, ngẩng đầu nhìn cô: "Cậu béo lên rồi."

Giang Tuyền: "..."

Cậu nhìn biểu tình trên khuôn mặt cô, cười nhẹ: "Lừa cậu đấy."

Giang Tuyền không biết phải nói gì, lấy một chiếc ghế nhỏ, ngồi cạnh bàn trà, nhìn thấy bên dưới ngăn bàn có một hộp kẹo bọc đường nhỏ, định lấy lên đưa cho cậu, liền nghe thấy đỉnh đầu vang lên một câu nói nhẹ nhàng: "Nói nhớ tôi, là thật sao?"

Hết chương 24.

Bạn đang đọc truyện *Thành Trì Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Giang Tuyền không nghĩ tới cậu đột nhiên hỏi đến chuyện này, rõ ràng giật mình một chút, hộp kẹo trong tay đã mở ra một nửa.

Cô chọn ra hai cái kẹo sữa, ngẩng đầu lên, không nói gì.

Châu Trì thấy mặt cô đỏ lên.

Lông mày Giang Tuyền nhú lại một chút, không biết đang nghĩ gì. Qua vài giây, cô nhẹ nhàng gạt đầu, đưa mắt nhìn cậu.

Yết hầu Châu Trì khẽ động, thấp giọng nói: "Nhớ tôi thế nào?"

"Không biết." Giang Tuyền đã cúi đầu xuống, giọng nói thì thâm trong cổ họng, sau đó để kẹo lên bàn trà, rồi đẩy đến trước mặt cậu.

Bàn tay chuẩn bị rút về, thì đột nhiên bị Châu Trì bắt lấy.

Trên mu bàn tay cô có một vết đỏ rõ rệt, kéo dài một đường.

"Làm sao thế này?" Cậu hỏi.

"Bị cọ vào một cái, thư phòng ở nhà bà nội tôi cũ quá rồi, tay nắm cửa bị hỏng, sau đó tôi không cẩn thận bị kẹp phải."

Bị cậu nắm lấy, nhiệt độ bàn tay Giang Tuyền tăng lên, giống như bị hơ trên lửa, không được tự nhiên cho lắm.

"Cũng không việc gì." Cô nói một câu, rút tay lại, "cậu uống nước đi, xong là chúng ta có thể đi được rồi."

Cô yên lặng ngồi trên chiếc ghế gỗ nhỏ, tự mình bóc kẹo ăn, vừa ăn vừa lựa kẹo, đợi cậu uống hết nước.

Cô chọn ra khá nhiều kẹo, toàn bộ đều đưa hết cho cậu: "Chỗ này cho cậu này, bỏ túi áo mang theo đi."

Cậu thích ăn kẹo mềm, thích nhất là kẹo bơ.

Giang Tuyền nhớ rất rõ.

"..." Châu Tri bị hành động của cô làm cho ngẩn người một chút.

Lần cuối cùng trải qua tình huống như này, là hồi năm sáu tuổi gì đấy, đầu năm đi chúc tết nhà người thân, lúc gần về được họ dúi bánh quy vào túi áo.

Từ khi lớn lên tới giờ, đây chính là lần đầu tiên được người khác dúi đồ ăn vào túi áo cho. Lại còn là một người con gái.

Châu Tri trong một khắc không nói nên lời, nhìn cô nửa buổi, sau đó mỉm cười. Thoạt đầu chỉ là nhàn nhạt cười, sau đó hình như càng nghĩ càng buồn cười, cho nên bật cười thành tiếng.

Giang Tuyền: "..."

Không biết tại sao cậu lại cười, mà còn cười thoải mái như vậy, trong mắt dường như cũng toát lên sự vui vẻ.

Với kiểu đầu ba phân mới mẻ, Giang Tuyền cảm thấy lúc này trên người cậu tràn trề sức sống tươi mới, giống như một nụ hoa hồng mới nở.

Trẻ trung tràn đầy năng lượng, tươi sáng đầy màu sắc.

Châu Tri dường như cười đủ rồi, cầm tất cả kẹo bỏ vào túi áo: "Đi thôi."

Đồ đạc cũng không cần thu dọn gì nhiều, toàn bộ đều đã được dọn dẹp hết.

Châu Tri một tay kéo vali, một tay xách balo đựng quà. Giang Tuyền chỉ đeo mỗi cặp sách của mình và đi theo sau.

Đi ra khỏi tòa nhà của giáo viên, đến ngoài bến xe đợi xe bus, nhanh chóng đi về nhà trước bữa ăn tối.

Tri Tri đã sớm chạy ra ngoài cửa ngõ, nhìn thấy bọn họ liền niềm nở chạy ra đón tiếp, lấy lòng xách lấy hành lý trong tay. Giang Tuyền phát hiện thằng nhóc này thế mà lại đi uốn vài lọn tóc.

Mái tóc thẳng bé vốn dĩ đã màu vàng, bây giờ nhìn y như đầu sư tử.

Giang Tuyền hét cả hồn.

Chỉ mới qua một cái Tết mà thôi...

Vậy mà hai cậu cháu nhà này lại cùng hẹn hò nhau đi làm tóc???

Cô hỏi nhỏ Châu Tri: "Đầu của thằng bé này... Di Châu nhìn thấy chưa?"

Châu Tri ừ một tiếng trong cổ họng, nói: "Nhìn thấy rồi, hạn cho nó đến trước lúc đi học phải đi cắt hết."

"Ý tôi là." Giang Tuyền có chút không nói thành lời: "Nó mới có mấy tuổi chứ, đã đi làm tóc rồi, tôi lớn chừng này còn chưa làm nữa."

"Cậu muốn làm thế nào?" Châu Tri cười một tiếng, "Uốn xù cả đầu sao?"

"...Tôi chỉ tiện mồm nói thôi mà."

"Cậu không cần phải làm đâu." Châu Tri quay sang nhìn cô một cái, nói: "Như giờ đủ đẹp rồi."

Bữa tối đầu tiên sau khi trở về nhà vô cùng phong phú, di Đào đã làm một bàn đầy thức ăn món, giống như đại tiệc mừng Giang Tuyền quay lại vậy.

Mặc dù bữa cơm cũng chỉ có mấy người bọn họ, thế nhưng bầu không khí rất hòa hợp, Tri Tri cùng với cậu nhỏ của nó chưa bao giờ hòa bình mà ngồi với nhau như vậy, không bị bắt nạt, càng cảm thấy Giang Tuyền chính là vị cứu tinh của mình.

Quả nhiên, gia đình vẫn phải có một người chị thì mới có thể hạnh phúc.

Ăn tối xong, Giang Tuyền quay trở về phòng để chia quà, mang xuống lầu dưới cho di Đào một đôi giày mới ấm áp, lại mang toàn bộ đồ dùng học tập mới đến phòng Tri Tri.

Tri Tri vốn dĩ đặt rất nhiều kỳ vọng háo hức vào món quà, đến khi nhìn thấy mớ đồ dùng học tập, khí thế liền ngay lập tức ụt rũ.

"Sao đấy?" Giang Tuyền nói, "mấy cái này rất là hữu ích đấy, hộp bút này cực kỳ nhiều người mua, toàn là đồ cho con trai cả đấy."

Tri Tri liền tiếp thờ dài: "Qua đây qua đây chị qua đây, em đếm cho chị nghe, chúng ta làm chị em đã bốn năm rồi, chị tặng cho em một bộ sách học tiếng Anh, ba quyển sách văn, rồi còn cái gì mà "bí mật của toán học", còn nữa, cặp sách, vở, máy tính, bút, bút chì..." càng đếm càng nhiều, "Em nói chị, chị hy vọng em cùng với chị thi Thanh Hoa Bắc Đại à, lần sau có thể tặng cho em cái gì không liên quan đến học hành được không???"

Giang Tuyền á khẩu.

"Này." Cô lôi từ trong túi ra một bao lì xì.

Đôi mắt của Tri Tri lập tức sáng lên: "Tiền mừng tuổi hả hihi."

Nói xong liền nấn nấn, hình như khá nhiều.

Giang Tuyền nói: "Không được tiêu lung tung."

"Chị yên tâm đi. Em đã nghèo đói như này, thì sao có thể lãng phí được." Tri Tri cười hí hí hí, cảm giác sung sướng tới bay cả người, luôn mồm nịnh hót: "Chị, em chưa từng thấy ai tốt như chị, đã xinh đẹp còn dịu dàng tử tế, lại còn không vụ vẻ, quan trọng là còn có tiền nữa, vung tay cũng rất hào phóng, bởi vậy sau này ai mà lấy được chị thì đúng là phúc của anh ta. Chị chờ em, em sẽ đi mua khoai lang nướng cho chị."

Sau đó mang mái đầu sư tử chạy ra khỏi nhà.

Giang Tuyền nhìn bóng lưng thẳng bé, bật cười: "Đúng là một con sư tử nhỏ."

Nghĩ một chút, cô liền quay về phòng, cầm lấy cái hộp màu trắng để trên bàn sau đó lên gác xếp tìm Châu Tri.

Cánh cửa không đóng, hé hé mở.

Giang Tuyền giờ tay lên gõ cửa, một giọng nói từ bên trong vọng ra: "Vào đi."

Giang Tuyền đẩy cửa vào được một nửa, liền thấy cậu đang ngồi trên tấm thảm dựa vào ghế sofa, một vài vỏ kẹo để rải rác xung quanh cái bàn gỗ nhỏ bên cạnh.

Giang Tuyền đã một thời gian dài không lên gác xếp của cậu, hồi năm ngoái lúc lên đây đều có chút khó chịu, không quen, bây giờ mới phát hiện cậu đã bày biện lại đồ đạc trong phòng, chiếc giường được đẩy hẳn vào bên trong, bàn cũng di chuyển gọn vào, không gian trống ở giữa căn phòng trở nên vô cùng rộng rãi.

Giang Tuyền đứng yên ở cửa, tay nắm chặt cái hộp để đằng sau lưng.

"Đứng đó làm gì vậy?" Châu Tri bấm dừng tivi lại, quay sang nhìn, nhắc mông dầy kéo tấm thảm ra, chỉ tay xuống.

Giang Tuyền cúi gập ra, chỉ đi tắt không sau đó ngồi xuống vị trí mà cậu chỉ.

Châu Tri kéo tấm chăn dịch sang một bên, đắp lên chân cô, thoáng nhìn thấy chiếc hộp cô cầm.

"Cậu cầm cái gì vậy?"

"Cho cậu này." Giang Tuyền đưa hộp sang, động tác rất tự nhiên, nhưng lòng bàn tay nóng rẫy.

Châu Tri nhìn một cái, bên trên viết toàn tiếng Anh, cậu dường như đọc không hiểu lắm, nhìn nửa ngày trời, liền ngẩng đầu ngó Giang Tuyền.

Giang Tuyền bị vẻ mặt của cậu chọc cười: "Tiếng Anh của cậu tệ vậy đó hả, đây là kem trị sẹo." Cô chỉ chỉ lên trán của cậu: "Chỗ này của cậu này."

"..."

Châu Tri cũng phục cô, lại cúi đầu nhìn hai cái, nghĩ nghĩ lại buồn cười: "Này, cậu nhìn thấy đứa con trai nào bôi cái này không?"

Hả, con trai thì không thể bôi à?

Con trai cũng dùng sữa rửa mặt đó còn gì.

Giang Tuyền nói: "Trán của cậu vẫn còn sẹo."

"Có sẹo thì làm sao?" Châu Tri cúi đầu nhìn vẻ mặt của cô: "Cậu ghét bỏ à?"

Hai câu liền làm cho Giang Tuyền á khẩu.

Cậu cúi nhìn, lặng lẽ cười, lấy tuýp kem nhỏ màu trắng từ bên trong hộp ra.

"Cái này dùng thế nào?"

Giang Tuyền nhìn cậu: "Cậu có muốn dùng không?"

"Mua đã mua rồi, không dùng thì làm gì?"

Giang Tuyền: "..."

Sao mà cậu nói chuyện khó ở thế chứ, so với Tri Tri còn khó chiều hơn.

Giang Tuyền cảm thấy bản thân ở trước mặt cậu hình như một chút ưu thế cũng không có, cô tặng quà vốn dĩ đã khản trương rồi, cậu lại còn cố tình làm khó nữa.

Cô nhìn cậu một cái, nói: "Rất đơn giản, mở nắp ra, bóp lấy một ít ra tay rồi thoa lên trán của cậu, sau đó đẩy nắp lại."

Châu Trì: "..."

Hai người nhìn nhau một lúc, đều bật cười.

"Lợi hại đấy," Châu Trì nói: "Dám cười tôi."

Giang Tuyền thu lại nụ cười của mình: "Không có."

Châu Trì nhíu mày, đưa tuýp thuốc cho cô: "Giúp tôi thoa đi."

Cậu nói cứ như lẽ đương nhiên vậy, ngữ khí so với lần trước nhờ cô viết bản kiểm điểm giống y chang, nghĩ rằng cô chắc chắn sẽ đáp ứng.

Giang Tuyền nhìn cậu vài giây, cúi đầu mở nắp, sau đó bóp một ít ra ngón trỏ của mình: "Cậu cúi đầu xuống một chút."

Châu Trì rất phối hợp, mặt cúi sát người cô, hạ đầu xuống.

Giang Tuyền nhìn vết sẹo trên trán, ngón tay khẽ thoa lên, nhẹ nhàng xoa vài lần, tàn đều kem ra, sau đó từ từ xoa nhẹ mấy vòng.

Khuôn mặt Châu Trì động đậy một chút.

Tay trái của Giang Tuyền nhàn rỗi bèn vô thức đưa lên đỡ lấy cằm cậu: "Đừng có động."

Sau đó cậu thực sự không động nữa.

Giang Tuyền chăm chú làm chuyện của mình, đến lúc thoa xong, tầm mắt hạ xuống, vừa vịn chạm vào đôi mắt của Châu Trì.

Lông mi của cô khẽ run rẩy.

Căn phòng một mảnh an tĩnh, đèn tường phát ra ánh sáng nhàn nhạt.

Bốn mắt nhìn nhau.

Dần dần có thể nghe thấy tiếng tim đập loạn trong ngực.

Giang Tuyền dánh vè bối rối rút tay về.

Châu Trì nửa đường chặn lấy tay cô, nhẹ nhàng kéo lại, khuôn mặt hướng sát tới, đôi môi đơn bạc khẽ chạm vào khóe miệng cô.

Hơi thở nóng rực, còn mang theo hương vị kẹo bơ ngọt ngào.

.....

"Chị! Chị! Chị có bên trên không?" (Trừuidou thẳng quỹ phá đám này ahuhu)

Tri Tri mua khoai lang nướng trở về, không tìm thấy cô ở bên dưới, liền gào to chạy lên, đẩy cửa ra, nhìn thấy chị cùng với cậu nhỏ của mình đang ngồi trên tấm thảm.

"Chị đúng là ở đây, gọi mà cũng không thừa em lấy một tiếng! Em mua khoai lang nướng rồi này!" Khuôn mặt Tri Tri tràn đầy hưng phấn, mái đầu lắc lư: "Chị ở đây làm gì đây?"

"Không làm gì cả." Giang Tuyền quay người đứng dậy.

Tri Tri đã chạy qua, chớp mắt nhìn vào ti vi: "Xem phim hả? Phim gì đây chị?"

Không ai đáp lời thẳng bé.

Tri Tri quay đầu lại nhìn, Giang Tuyền đã đi ra đến cửa, "Em có đi xuống không hả?"

"Đi xuống, xuống, này, chị làm gì mà sốt ruột vậy?" Tri Tri xách hai củ khoai mài móng chạy theo, cửa cũng quên đóng.

Châu Tri cũng làm biếng đứng dậy đóng cửa, cậu với lấy điều khiển ti vi, bấm một cái, bộ phim tiếp tục phát trở lại.

Cậu cúi đầu đẩy nắp tuýp kem, nắm chặt trong lòng bàn tay mình, lười biếng tựa lưng về phía sau.

Bộ phim được xem ba bốn phút.

Mọi thứ diễn ra không qua rõ ràng, cuối cùng hình như lại chỉ nhớ tới khuôn mặt đỏ rực của Giang Tuyền mà thôi.

Hết chương 25.

Bạn đang đọc truyện *Thành Tri Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Giang Tuyền về đến phòng mình liền chạy ngay vào nhà vệ sinh.

Cô tựa người vào cánh cửa một lúc, nhiệt độ khuôn mặt càng lúc càng tăng cao.

Tri Tri tưởng cô mắc tè nên mới vội vàng như thế. Thằng bé qua loa đặt hai củ khoai lang nướng lên bàn học của Giang Tuyền, sau đó tự mình ngồi xuống ghế dựa bên cạnh, thong dong bóc khoai ăn.

Tên nhóc này bản tính hiếu động, tất nhiên sẽ không ngồi yên được, vừa bóc khoai lại vừa nhìn đông nhìn tây, sau đó vừa vịn ngấm trũng vào góc bàn học, một quyển sách quen thuộc được đề bởi quyển từ điển Oxford màu hồng.

Chính là quyển sổ vẽ phác thảo của Giang Tuyền.

Tri Tri "nhân duyên xảo hợp" vụng trộm nhìn thấy hai lần, ký ức sâu sắc, sự hiểu kỳ lại một lần nữa trời dậy, muốn xem xem nhân vật nào đã bị chị gái mình ngấm trũng.

Nói không chừng, đây chính là những ứng cử viên cho vị trí anh rể tương lai của thằng bé đấy. Là một người em trai, biết trước để hiểu một chút cũng là chuyện nên làm.

Tri Tri tự mình bịa ra lý do để thuyết phục bản thân.

Thằng bé liếc liếc vào cửa nhà vệ sinh, sau đó lén lút lấy quyển sổ từ bên dưới quyển từ điển ra, lần cuối cùng được nhìn thì chị đã về được hơn một nửa, bây giờ cuối cùng cũng đã về kín quyển rồi.

Tri Tri nhanh chóng lật xem. Vừa xem trong lòng vừa xoi mói bình luận.

Lúc Giang Tuyền đi ra, thằng bé đã gần xem xong, chỉ còn hai trang cuối cùng, nghe thấy động tĩnh liền lập tức đóng lại đẩy vào chỗ ban đầu, khịt mũi giả bộ: "Chị, từ điển này dày như vậy, chị thật sự là làm khó bản thân rồi."

Giang Tuyền bước tới nói: "Không được lục lọi đồ của chị."

"Em nào dám đâu." Tri Tri nói dối không chớp mắt, vẫn điềm nhiên ngồi trên ghế bóc khoai lang. Ăn được một lúc, không biết nghĩ tới cái gì, lại hỏi Giang Tuyền: "Chị vừa ở phòng cậu nhỏ xem phim hả?"

Giang Tuyền đang bóc khoai, cũng không ngắt đầu, dường như giả bộ không nghe thấy.

Tri Tri cảm thấy có điểm kỳ lạ: "Cậu ấy sao có thể vui vẻ để chị ở trong phòng cậu ấy nhỉ, cái con người tự kỷ đấy, xem ti vi cũng chỉ thích một mình ru rú ở trong phòng, một mình hưởng thụ, hồi còn nhỏ em qua phòng cậu ấy xem phim hoạt hình cũng không được, hồi đấy em mới có chín tuổi chứ, cậu ấy liền quát vào mặt em, dọa em sợ chết đi được... Mẹ em nói, đêm đó em sợ đến mức tè dầm luôn."

Giang Tuyền: "..."

Tri Tri lại nhìn cô vài cái, nói: "Hai người coi phim kinh dị hả, có phải cậu ấy không dám coi một mình đúng không?"

Giang Tuyền cầm nín: "Không phải."

Tri Tri luôn cảm thấy có điểm không đúng, gãi đầu gãi tai, cuối cùng cũng làm biếng đoán.

Đội trưởng bé đi rồi, Giang Tuyền mới có thể an tĩnh trở lại. Cô đã tắm giặt xong, ngồi ở bàn học vắn về con ếch nhỏ, lại vuốt ve con chim cánh cụt màu hồng mà Châu Tri tặng, tâm trạng rối loạn nửa ngày.

Đến tầm chín rưỡi, Giang Tuyền nhận được tin nhắn của Lâm Lâm, bảo cô nhanh onl QQ tám chuyện.

Cô mở máy tính lên, đăng nhập QQ.

Lâm Lâm và Hứa Tiểu Âm đang trò chuyện trong nhóm chat rất sôi nổi, lúc Giang Tuyền online, hai người đang nói về kỳ nghỉ Tết, hẹn nhau qua vài hôm nữa gặp mặt.

Trò chuyện xong, Giang Tuyền đóng cửa sổ chat, nhìn một lượt danh sách bạn bè, tầm mắt dừng lại trên nick avatar màu xám.

ZC.

Rất kỳ lạ, chỉ là một cái avatar hình con trai, thế nhưng cô có thể cảm thấy avatar của cậu không giống với những người con trai khác.

Avatar đột nhiên bật sáng.

Giang Tuyền trong lòng đột nhiên khẩn trương, nhấp chuột một cái, tay đặt trên bàn phím, một lúc sau cũng không gõ chữ nào, hai tai đã đỏ lên, cảm giác mũi kẹo bơ trên miệng cậu vẫn luẩn quẩn quanh mình.

Lúc đó cậu đột nhiên cúi người hôn cô, khiến cô cả người mờ mịt, Tri Tri lại đột nhiên chạy tới...

Thay đổi như vậy, bất cứ ai cũng rất hoang mang.

Giang Tuyền kỳ thực bị dọa sợ, lúc đó cũng không nghĩ ra bất cứ cái gì, lập tức đẩy cậu ra.

Chỉ không ngờ đẩy có chút mạnh, hại cậu va người vào cạnh bàn trà, sau gáy cũng đập vào tay vịn sofa.

...

Cô muốn nói chuyện với cậu, nhưng lại không biết bắt đầu thế nào.

Nhìn vào màn hình, vẫn còn đang do dự thì phát hiện avatar cậu đã nhấp nháy.

(Ở phần mềm chat QQ, lúc nhận được tin nhắn từ người khác thì ava của người đó sẽ nhấp nháy ở dưới góc phải màn hình.)

Châu Tri gửi tin nhắn qua, chỉ hai chữ: "Onl hả?"

Giang Tuyền ngừng một chút, ngón tay gõ phím: "Ừm."

Đội một lúc sau, nhận được tin nhắn trả lời: "Không ngủ sao?"

Khung chat nhảy ra một tin nhắn mới, là tin nhắn của cô: "Lát nữa." Châu Tri nhìn một lúc, lông mày hơi nhíu lại, chậm rãi gõ vài chữ, lại ngừng lại một chút, sau đó xóa đi.

Qua một lúc, cậu mím mím môi, nhìn vào avatar hình cô gái tóc đỏ, chat một câu: "Xin lỗi."

Tìm Giang Tuyền đập loạn một nhịp.

"..."

Giang Tuyền không biết phải trả lời làm sao.

Châu Tri đợi khoảng một phút, thấy không động tĩnh gì, hỏi: "Không để ý tới tôi nữa sao?"

Nửa phút sau, cô nhắn lại: "Không có."

Châu Tri im lặng một lúc, lại gõ một câu, cảm thấy không được, lại tiếp tục xóa đi.

Có một câu nói mà cứ gõ gõ xóa xóa vài lần, tâm trạng trong lòng rối rắm như tơ vò.

Fuck.

Cậu dứt khoát ném chuột xuống, có chút tự giễu bật cười, đứng dậy tìm thuốc lá.

Lúc quay lại, liền nhắn cho cô một câu: "Cậu ngủ trước đi, không quấy rầy cậu nữa."

*

Sáng hôm sau, Châu Trì không xuống lầu ăn sáng.

Cho tới tận lúc trưa, Giang Tuyền mới nhìn thấy cậu.

Di Đào đang ở trong bếp lau dọn máy hút mùi. Giang Tuyền lấy một miếng khăn mới, chuẩn bị vào bếp lau phụ, đi tới chân cầu thang thì vừa vặn gặp Châu Trì đi xuống.

Tìm hai người đều nhảy lên một cái.

Giang Tuyền đứng yên bên cạnh bàn.

Châu Trì đi qua, đứng cách cô vài mét. Cậu mặc không nhiều, cả người chỉ có một chiếc áo len mỏng, áo khoác được vắt trên cánh tay.

Giang Tuyền bị cậu nhìn chằm chằm, cảm giác không tự nhiên, nhỏ giọng hỏi: "Cậu muốn ra ngoài à?"

Cậu gật gật đầu, ừ một tiếng, ánh mắt như cũ không động, vẫn ôn hòa nhìn cô.

Di Đào từ trong bếp gọi với ra.

Giang Tuyền nhìn Châu Trì một cái, chuẩn bị đi vào thì nghe tiếng cậu nói.

"Đợi tôi về." Thanh âm rất thấp, tựa hồ chỉ thấy đôi môi cậu chuyển động. Cậu nói xong cũng không vội đi, đứng đó đợi cô trả lời.

Giang Tuyền gật đầu, cậu mới cười một tiếng, xoay người rồi đi.

*

Trương Hoán Minh đi ra ngoài nhìn vài vòng, nhìn thấy bóng dáng của Châu Trì, quay về chỗ Lý Thăng Chí: "Fuck, cậu ta cắt tóc rồi."

Châu Trì đẩy cửa kính bước vào.

Trương Hoán Minh lại gọi thêm vài chai bia.

Lý Thăng Chí hướng cậu vẫy tay vài cái.

Buổi trưa, cửa hàng thịt nướng nằm ngay dưới trung tâm thương mại, khách khứa đông đúc, bọn họ đã đến sớm chiếm chỗ.

Nhiệt độ bên ngoài tương đối thấp, lúc Châu Trì đi qua, mang theo một tầng hơi lạnh.

Trương Hoán Minh cười cười nhìn cậu, trêu chọc: "Cậu muốn thời trang đánh bay thời tiết à, lạnh như thế này còn đi cắt tóc, không sợ đóng băng mà chết à?"

Châu Trì không đáp trả, hỏi: "Quay lại hôm nào thế?"

"Tối qua." Trương Hoán Minh đưa một chai bia qua, nói: "Vừa quay lại liền tìm mấy cậu liền, đủ thành ý chưa."

Lý Thăng Chí nói: "Các cậu ăn Tết thế nào, tôi ở nhà chán chết đi được, cả ngày hết đi thăm cô bảy lại đi tắm đi tắm, rồi ai cũng hỏi học hành thế nào thế nào, phiền kinh cả lên."

"Tôi cũng được, tiền mừng tuổi cũng nhận được nhiều hê hê." Trương Hoán Minh quay lại nhìn Châu Trì, nhếch khóe miệng: "Cậu sao, có phải đã cùng Giang Tuyền trải qua một cái Tết ấm cúng không?"

"Không, cô ấy về quê, tối qua mới quay lại."

"Thế à?" Trương Hoán Minh chế giễu: "Thế thì cậu há chẳng phải trải qua cái Tết cô đơn hiu quạnh rồi hay sao?"

Châu Trì: "Cũng được."

Trương Hoán Minh dường như nhìn thấy manh mối, lắc khủy tay huyých huyých sang: "Này, nhìn cậu thế này, có phải có tiến triển gì rồi không?"

Châu Trì uống một ngụm: "Ừ."

Lý Thăng Chí kinh ngạc: "Không phải chứ, thật sự có tiến triển à?"

Châu Trì không đáp.

Lý Thăng Chí lại muốn nói cái gì, Trương Hoán Minh đã kịp thời cản cậu ta lại: "Im im im, cậu lại định tổ lái đi đâu thế." Lại quay sang hỏi Châu Trì, "Cuối cùng thì tiền triển thế nào hả, nói nghe coi, đến bước nào rồi?"

Châu Trì nhấc cốc bia lên, đôi mắt đen nhánh liếc nhìn cậu ta một cái, sau đó tầm mắt dừng lại trên mặt bàn.

"Tôi hôn cậu ấy rồi."

"Phụt..." Lý Thăng Chí vừa mới uống một ngụm bia liền bị sặc phun hết cả ra: "Fuck, cậu đúng là đồ cảm thú."

Trương Hoán Minh cũng ăn theo: "Trời đậu, thật hay giả đấy?"

Châu Trì thấp giọng, dáng vẻ nôn nóng khó kiềm: "Nhìn không được."

Trương Hoán Minh giật mình: "Cậu không phải giờ trò 'bá vương ngành thượng cung' đấy chứ, thế rồi Giang Tùy có bị cậu dọa cho khóc không?"

Không có tiếng trả lời.

Hai người còn muốn hỏi nữa, thế nhưng thấy cậu không nói gì, liền ngậm mồm im lặng uống bia.

Trương Hoán Minh và Lý Thăng chí nháy mắt ra hiệu cho nhau, không ai dám lên tiếng, trong đầu một đồng lộn xộn.

Qua một lúc sau, nghe thấy Châu Trì nói: "Nghĩ linh linh cái gì đấy?"

Trương Hoán Minh và Lý Thăng Chí nhìn nhau sợ hãi, mở miệng cười thảo mai: "Không nghĩ cái gì cả, chúng tôi trong sáng mà."

Lý Thăng Chí lại hỏi thêm một vấn đề nữa: "Thế rốt cuộc Giang Tùy có thích cậu hay không?"

Đôi mắt của Châu Trì khẽ biến hóa, ngón tay phải vô thức vuốt vuốt cái ly.

Trương Hoán Minh nhìn cậu: "Này, có ý gì thế, thăm thừa nhận à?"

Châu Trì im lặng không nói.

Không biết sao đột nhiên nhớ lại ngày hôm đó... cô nói nhớ cậu.

Cậu hơi hơi cúi đầu, ôn nhu bật cười một tiếng.

"..."

Hai người ngoài cuộc bị biểu tình của cậu làm cho cảm nín, xong rồi, cái vẻ mặt sắc xuân phơi phới này đúng là bị nhập rồi.

Lý Thăng Chí không nhịn được, hỏi: "Cậu thành thật khai mau, trước đây đã từng tán tỉnh con gái chưa vậy?"

Châu Trì nhú mày một cái, không thèm trả lời.

"Này, này, này, tôi nhớ có người từng nói, Giang Tùy mới bao nhiêu tuổi chứ," Bạn học Trương Hoán Minh bèn lôi chuyện trước kia ra chế giễu: "Cậu ấy thì hiểu cái gì chứ, yêu sớm cái rắm ha."

Châu Trì lạnh lùng: "Không nói thì chết à?"

"Làm gì hả, cậu bá đạo vừa thôi chứ, còn muốn tước đoạt quyền tự do ngôn luận của tôi à?" Trương Hoán Minh nói, "Tôi nói này, hôm nay cậu chạy tới đây, còn không phải do trong lòng rối loạn sao, còn cấm bọn tôi giải tỏa cho cậu?"

Lý Thăng Chí mở miệng: "Thằng khỉ, cậu bớt nói lời vô dụng đi, tôi có một câu thế này, vấn đề này dứt khoát để Giang Tùy lựa chọn, đi hỏi cậu ấy đi, xem cậu ấy có đồng ý hay không. Nếu cậu ấy bằng lòng ở bên cậu, cậu còn quan tuổi tác của cậu ấy nữa à, lại nói, cậu ấy so với cậu cũng nhỏ hơn có hai tuổi thôi, dù gì chả có ngày trưởng thành, sợ cái gì chứ?"

Trương Hoán Minh chế nhạo: "Cậu ta sợ khi ấy, hạ thủ vừa độc vừa chuẩn vừa cảm thú, luận tâm cơ, có một trăm Tống Húc Phi cũng không sánh nổi Trì ca cậu đâu."

Đang nói dở thì chuông điện thoại của Châu Trì vang lên.

Trương Hoán Minh liếc nhìn một cái: "Vừa nhắc Tào Tháo Tào Tháo liền hồn liền."

Châu Trì bắt máy, nghe thấy giọng nói nhỏ nhẹ của Giang Tùy ở bên kia đầu dây: "Châu Trì?"

"Ừm."

"Tôi phải ra ngoài một chuyến." Cô nói, "Chắc là không đợi được cậu về. Có gì nói với cậu sau nhé."

"Đi đâu thế?"

"Đi qua bên di Châu, tôi có đồ tặng di đấy."

Châu Trì: "Một người đi có được không? Đợi tôi về rồi đi."

"Không cần đâu, tôi đi taxi được rồi, tôi rất quen thuộc khu bên đó, trước kia tôi từng sống ở đó mà."

Châu Trì: "Vậy được."

Điện thoại yên tĩnh một lúc, hai người đều không nói gì.

Lúc Giang Tuyền chuẩn bị cúp máy, liền nghe cậu gọi tên: "Giang Tuyền."

"Ừm."

"Về sớm một chút, tôi có chuyện muốn nói với cậu."

Hết chương 26.

Bạn đang đọc truyện *Thành Trì Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Giang Tuyền ăn xong cơm trưa liền đi.

Thời gian vẫn còn sớm, cho nên cô liền quyết định đi đến trung tâm bách hóa ở gần khu quận mới một chút. Chỗ này mới khai trương một nhà sách thanh niên, nghe nói rất được, Giang Tuyền sớm đã muốn ghé coi, nhưng vẫn chưa có cơ hội, hiện tại vừa hay tiện đường liền quyết định vào xem, tiện thể mua một cuốn vở vẽ và một tấm thiệp.

Giang Tuyền ngồi trên quầy giải trí trong nhà sách viết thiệp cho Châu Mạn.

Bên trên viết một số câu chúc mừng năm mới, bên dưới đề chữ ký như thường lệ: A Tuyền.

Rời khỏi trung tâm bách hóa, Giang Tuyền lại ngồi taxi, nói với tài xế địa điểm, taxi một đường đưa cô đến tận nơi.

Căn nhà này được Giang Phóng mua vào sáu năm trước, vị trí thuận lợi vô cùng, cách trường đại học không xa, tiếp giáp với khu công nghiệp văn hóa mới phát triển.

Giang Tuyền đã từng sống ở đây một thời gian, sau đó cô chuyển đến căn nhà cũ bên kia, ở cùng với Tri Tri và di Đào, Châu Mạn chuyển đến sống cùng Giang Phóng ở đây. Tuy rằng căn phòng của Giang Tuyền vẫn được giữ lại, nhưng bình thường không có chuyện gì thì cô cũng không qua, lần cuối cùng tới cũng đã lâu lắm rồi.

Cô tìm mãi một hồi lâu mới thấy chìa khóa dự phòng.

Lúc này, căn nhà không có ai cả.

Giang Tuyền đổi dép ở cửa và bước vào, từ trong cặp sách lấy hộp quà ra sau đó đặt lên trên mặt bàn trà, lại đặt tấm thiệp xuống dưới, định ngồi chờ tới lúc Châu Mạn quay về.

Cô tùy ý nhìn một chút, cảm thấy đồ đạc trong phòng khách dường như có thay đổi, trong phòng rất sạch sẽ, hình như thường xuyên có người đến dọn dẹp.

Giang Tuyền không nghĩ nhiều, đi vào nhà vệ sinh, lúc đang rửa tay liền phát hiện giá để trên bồn rửa đã trống rỗng.

Cô có chút kinh ngạc.

Trước đây chỗ này để rất nhiều chai lọ, toàn là đồ chăm sóc da và mỹ phẩm, sao hiện tại lại không thấy đâu rồi?

Giang Tuyền nghi hoặc đứng nhìn một lúc, bước ra khỏi nhà vệ sinh, nhìn đến phòng khách, dần dần phát hiện ra có điểm sai sai.

Trong nhà dường như ít đồ đạc hơn.

Bức ảnh chụp chung trên tủ ti vi cũng không thấy.

Giá giày trên lối vào không có giày cao gót, dây treo trên tường chỉ treo đúng một chiếc khăn tay màu xám của đàn ông.

Giang Tuyền đứng yên một lúc, tựa hồ nghĩ ra điều gì, cô điếm ngăn người trong chốc lát, liền bước vào trong phòng ngủ mở cửa tủ quần áo ra nhìn, sau đó sắc mặt dần dần thay đổi.

*

Bốn giờ rưỡi, Giang Tuyền đi đến tòa nhà văn phòng của viện triết học, bước chân vội vàng. Giáo viên của Giang Phóng hôm nay có một bữa tiệc trà nhỏ ở trường cũ, đây là hoạt động thường niên diễn ra vào ngày sáu tháng giêng hằng năm, lần này điểm danh ông là chủ nhà, vì thế Giang Phóng tất nhiên không thể chối được, đành phải bỏ hết việc đang dở để chạy tới đây.

Ông liếc nhìn điện thoại một cái, men theo đại lộ trong vườn trường liền nhìn thấy một hình bóng nhỏ nhắn đang từ cổng trường chạy lại. Sinh viên trong trường vẫn đang trong kỳ nghỉ, khuôn viên trường không có bao nhiêu người. Giang Phóng liếc nhìn một cái liền nhận ra.

A Tuyền?

Ông còn đang cảm thấy kỳ quái, thì Giang Tuyền đã vội vã chạy qua.

Giang Tuyền đeo cặp sách, bởi vì chạy bộ nên hai má đỏ lên, trán lấm tấm mồ hôi.

Cô dừng lại trước mặt Giang Phóng, vuốt ngực thở hổn hển.

"A Tuyền." Giang Phóng ngạc nhiên nhìn cô: "Sao con lại đến đây?"

Giang Tuyền giữ cặp sách của mình, không nói gì.

Giang Phóng chú ý đến sắc mặt của cô, hỏi: "Sao thế a Tuyền, xảy ra chuyện gì vậy?"

"Bố," Giang Tuyền ngẩng đầu nhìn ông, nhỏ giọng hỏi: "Bố với dì Châu xảy ra chuyện gì sao?"

Giang Phóng nháy mắt ngăn người.

"A Tuyền..." Ông nhíu mày.

Không ngờ đến Giang Tuyền lại đột nhiên chạy tới hỏi chuyện này.

Chuyện li hôn, thực ra từ đầu ông không định giấu Giang Tuyền, nhưng sau đó Châu Mạn đã thảo luận với ông, hai người mới quyết định tạm thời không nói cho bọn trẻ biết.

Giang Phóng không biết phải trả lời làm sao, ông vốn dĩ không biết nói dối. Qua nhiều năm như vậy, đối với Giang Tuyền, ông vừa là một người cha, cũng vừa là một người bạn, không bao giờ coi con bé là một đứa trẻ mà lừa dối cái gì, chỉ trừ vấn đề này.

Tự nhiên lại bị hỏi đến, lại càng không thể đánh lừa.

Giang Phóng do dự một lúc, nhìn đồng hồ, nói: "A Tuyền, hiện tại bố không có thời gian, sắp đến giờ bắt đầu rồi, chuyện này để tối nói được không?"

Giang Tuyền không trả lời, nhìn vẻ mặt của ông, xác thực ngờ vực trong lòng: "Là li hôn rồi sao?"

Giang Phóng gật đầu: "Đúng, li hôn rồi."

"Lúc nào ạ?"

"Đã vài tháng rồi."

"Tại sao?" Giang Tuyền tựa hồ không thể hiểu được tại sao hai người đang tốt như vậy lại đột nhiên chia tay?

Giang Phóng trong một lúc không thể nói rõ ràng với cô.

Giang Tuyền bướng bỉnh hỏi lại một lần: "Tại sao vậy ạ?"

Giang Phóng không biết phải làm sao: "A Tuyền..."

"Không phải bố nói, gặp được người tốt thì phải trân trọng sao?"

Hai mắt của cô dần đỏ lên.

Giang Phóng ngừng một chút không nói gì.

Qua vài giây, Giang Tuyền cũng im lặng, cúi đầu trầm mặc.

"Dì Châu là một người rất tốt, Tri Tri cũng vậy," Giang Tuyền ngẩng đầu, hai mắt đã ướt đẫm, "Con rất thích dì Châu, cũng thích Tri Tri nữa..."

Giang Phóng không ngờ đến cô sẽ buồn đến vậy.

Xét cho cùng, tâm tư của con gái vô cùng nhạy cảm, ông cũng không biết phải làm sao.

"A Tuyền, bố xin lỗi." Giang Phóng có chút bất lực, cũng có chút áy náy, nghiêm túc nói: "Chuyện này bố nhất định sẽ giải thích rõ ràng với con, như vậy được không, giờ con qua bên nhà tập thể kia trước, bố sẽ nhanh chóng trở lại." Ông lấy chìa khóa từ trong túi ra đưa cho cô.

Giang Tuyền không nhận, cúi đầu: "Bố cứ bận đi, con tự đi về."

Cô đứng một lúc, không nói gì, giơ tay lên lau nước mắt, quay người lại sau đó đi về phía cổng trường.

Cô đeo balo màu xanh dương, bên trên treo lắc lư móc khóa hình chú chim cánh cụt.

Thẳng đến sáu giờ rưỡi, sắp đến giờ ăn tối, vẫn chưa thấy Giang Tuyền quay trở lại.

Châu Tri gửi tin nhắn cho cô nhưng không nhận được tin nhắn trả lời, điện thoại gọi qua nhưng cũng không có người nhận máy.

Tri Tri liên tiếp kêu gào đói bụng đòi ăn: "Có phải điện thoại chị ấy hết pin rồi không, hay là chúng ta cứ ăn trước đi, có khi chị ấy ăn ở bên đó rồi cũng nên."

Di Đào: "Không thể nào, a Tuyền đâu có giống như con, con bé không quay về ăn cơm thì chắc chắn sẽ báo trước."

"Thế làm sao giờ? Cứ đợi ấy à?" Tri Tri nhìn chăm chăm vào đĩa thức ăn, nước miếng nhỏ rùng rùng.

Châu Tri lấy điện thoại gọi cho Châu Mạn, màn hình "đang gọi" nhấp nháy nhưng không có ai nhận.

Châu Tri đứng dậy: "Con đi một chuyến."

"Hả?" Tri Tri kinh ngạc, "Bây giờ mà cậu còn đi đâu? Nhờ đâu chị ấy đang trên đường về rồi thì sao?"

Châu Tri không để ý đến lời thằng bé nói, đã đi ra đến cửa.

Di Đào ở đằng sau nói lớn: "Đi cẩn thận đấy."

Bên ngoài trời đã sớm tối mịt.

Châu Tri vừa đi ra cửa thì điện thoại kêu.

Là điện thoại của Châu Mạn.

Cậu vừa mới nghe máy, đã nghe giọng mắng của Châu Mạn ập xuống đầu: "Chị nói em rảnh rồi không có việc gì làm đấy à, có phải em nói trước mặt a Tuyền không? Làm sao em có thể hành sự thiếu suy nghĩ như vậy được, chị đã bảo phải giữ bí mật rồi, em nhện không được hay sao?"

Châu Tri nghe liền hiểu mọi chuyện, cau mày: "Em không nói."

"Em không nói thì làm sao con bé biết?" Châu Mạn ngẩng đầu nói một câu: "Tiểu Triệu, rẽ bên trên, đi vòng lại." Nói xong liền quay lại điện thoại: "Em thành thật mà nói cho chị, thật sự không phải em nói?"

"Thật, không phải em."

"Thế thì lạ nhỉ?"

Châu Tri hỏi: "Hiện giờ cậu ấy ở cùng với chị à?"

Lông mày Châu Mạn nhíu lại: "Ở công ty, quây lể tân vừa mới gọi cho chị, nói có một cô bé ngồi đó cả nửa ngày rồi. Chị vừa nói chuyện với Giang Phóng, con bé vừa đến gặp lão Giang buổi chiều nay." Châu Mạn lại thở dài một cái: "Sau đó liền vừa khóc vừa rời đi. Giang Phóng có việc, cho nên không đuổi theo con bé được, sau đó con bé liền một mình chạy đến công ty chị."

Châu Tri nghe vậy, lông mày càng nhíu lại. Cậu đã đi bộ ra đến đầu hẻm, vẫy một chiếc taxi ngồi lên: "Bây giờ em qua đó."

"Em qua làm gì? Sợ chị chưa đủ phiền à?" Châu Mạn cảm thấy chả hiểu gì, "Làm sao mà em nói đi là đi vậy?"

"Chị lại còn nói em?" Châu Tri giọng điệu giận dữ: "Chị với anh rể muốn gì liền làm đó, có từng nghĩ đến cảm giác của cậu ấy chưa?"

Châu Mạn: "..."

Được, thằng nhóc này được lắm rồi, còn giỏi cái hơn cả Tri Tri nữa.

Châu Mạn lười tranh cãi: "Được, tùy em." Dù sao địa chỉ cậu cũng biết, Châu Mạn liền trực tiếp cúp điện thoại, nói chuyện với Tiểu Triệu: "Vẫn là lo cho a Tùy nhất."

"Cũng không hẳn." Tiểu Triệu nói, "Cô gái nhỏ hiểu chuyện, trong lòng không vui cũng không gọi điện quấy rầy, mà chỉ tự mình ngồi đó ngoan ngoãn đợi, điện thoại cũng không nở gọi qua."

Châu Mạn nói: "Ừ, tôi với lão Giang duyên phận không đủ, với con bé lại vô cùng hợp ý."

Vừa nói chuyện, chiếc xe đã quay đầu, đến cửa công ty.

Châu Mạn xuống xe, vội vã đi vào đại sảnh, liền nhìn thấy Giang Tùy đang đeo balo ngồi trên chiếc ghế sofa nhỏ ở bên quầy lễ tân.

"A Tùy!" Châu Mạn gọi.

Giang Tùy đứng dậy, Châu Mạn bước tới thấy mắt cô có chút đỏ, liền nắm lấy vai Giang Tùy, xoay cô lại cười: "Ai yo, đi, đi lên lầu thôi."

Hai người cùng đi vào phòng làm việc của Châu Mạn.

"Còn chưa ăn tối đúng không?" Châu Mạn hỏi.

Giang Tùy gật đầu.

"Vừa hay đi cũng chưa ăn, đợi chút, chúng ta gọi đồ về." Châu Mạn gọi điện thoại cho Tiểu Triệu.

Đợi hai người nói chuyện điện thoại xong, Giang Tùy mở miệng: "Di Châu."

"Ừ." Châu Mạn lấy một miếng khăn giấy đưa qua, "Mau lau mặt đi, đáng thương quá nào."

Giang Tùy nhận lấy, nhỏ giọng cảm ơn.

Châu Mạn nhìn cô, nói: "Di gọi điện cho bố con rồi, ông ấy vẫn còn đang họp. Tuy rằng đi với bố con li hôn, nhưng con thấy đấy, bọn đi vẫn là bạn tốt mà, đúng không? Chúng ta vẫn là một gia đình, không có gì thay đổi cả, chuyện của người lớn thì không liên quan đến bọn trẻ tui con. Con còn gì muốn hỏi không, có thể hỏi đi."

Giang Tùy trầm mặc một hồi, lắc lắc đầu: "Con không muốn hỏi nữa ạ."

Cô lấy món quà và thiệp từ trong túi ra đưa qua: "Con mua lúc về nhà, là quà năm mới."

Châu Mạn đưa tay nhận lấy, sau đó xoa xoa đầu cô: "A Tùy sao mà tốt như vậy chứ."

Giang Tùy cúi đầu, nói: "Cảm ơn di Châu, mấy năm qua con rất vui về."

Châu Mạn mỉm cười: "Di cũng rất vui, thằng quý Tri Tri khẳng định cũng vậy."

Còn chưa nói hết câu, cánh cửa liền được mở.

Châu Tri bước vào.

Giang Tùy ngẩng đầu, liền nhìn thấy cậu.

Châu Mạn nhủ mảy, chỉ chỉ cậu: "Em đợi chút, chị còn đang nói chuyện với a Tùy." Sau đó lại quay sang: "Vừa nói đến đâu rồi, à đúng, thực ra đi với bố con cũng sớm nói chuyện rồi, vừa hay bố con gần đây cũng bận, không thể chăm sóc tốt cho con, cho nên sau này con vẫn tiếp tục sống ở đây, vẫn y như hồi trước, đợi thi xong đại học rồi tính, được không?"

Giang Tùy lắc đầu: "Không đâu, con sống một mình cũng không sao ạ."

Bạn đang đọc truyện *Thành Trì Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28

Châu Tri vừa ra ngoài cửa, đứng tựa vào vách tường, đột nhiên nghe thấy những lời của Giang Tuyền, cậu giật mình một chút, he hé cửa phòng nhìn cô.

Châu Mạn cũng nhận ra sự tình hình như có chút phức tạp, Giang Tuyền bản tính ngoan ngoãn, cũng rất nghe lời, đối với sự sắp xếp của người lớn trước giờ đều không hề có ý kiến, thế nhưng lần này lại không như vậy. Giang Tuyền chỉ nói nhỏ trong cô họng, thế nhưng thái độ vô cùng chắc chắn.

Châu Mạn nói: "Con ở đây không phải rất tốt sao, cách trường học rất gần, lại nói, Tri Tri kiểu gì cũng không nỡ xa con, đúng không? Lại vỗ vai Giang Tuyền: "Chuyện này không vội, con cứ nghỉ kỹ nhé, ngày mai đi với bố con quay về, tới lúc đó chúng ta nói tiếp được không?"

Giang Tuyền không nói gì.

Lúc này, Tiểu Triệu đã mang bữa tối đến, để trên bàn sau đó đi ra.

Châu Mạn quay sang nói với Giang Tuyền: "Chắc là đói rồi đúng không, ăn gì trước đi đã."

Giang Tuyền lắc đầu: "Dì Châu, con phải về nhà, dì Đào đã nấu cơm rồi ạ."

Châu Mạn nhìn tâm trạng cô có vẻ tốt hơn một chút, cũng đỡ lo: "Vậy cũng được, dù sao cơm dì Đào nấu cũng ngon hơn, quay về ăn nhiều một chút. Để dì bảo Tiểu Triệu đưa con về."

"Không cần phiền vậy đâu dì, để con bắt taxi được rồi." Giang Tuyền xoay người, đeo balo lại, lịch sự nói tạm biệt, rất nhanh đi ra ngoài.

"Haizz, a Tuyền..."

Châu Mạn đứng dậy nhìn, thấy cô đã đi khuất sau cánh cửa, bên cạnh là Châu Tri. Đột nhiên cảm thấy nhẹ nhõm, thì ra thẳng thót này cũng có lúc có tác dụng đấy, tốt xấu gì cũng có thể chăm sóc Giang Tuyền.

Bên ngoài trời đã tốiมืด, đèn đường bật sáng trưng.

Không giống với khu trung tâm đông đúc bận rộn, khu công nghiệp tương đối vắng vẻ, đường cũng rộng hơn nhiều.

Đèn đường chiếu sáng, một vài chiếc xe lao vụt qua.

Via hè cũng vô cùng tĩnh lặng.

Dưới ánh đèn, một vài bóng người đang tiến về phía trước, gió so với ban ngày càng lớn hơn, thổi tóc cô bay loạn xạ.

Châu Tri đi đằng sau, hai người cách nhau vài bước chân, tầm mắt cậu vừa vịn dùm trên móc khóa trên balo cô.

Từ lúc cô rời khỏi công ty của Châu Mạn liền im lặng không nói gì. Rất nhanh đến ngã tư phía trước, bước chân của Giang Tuyền chậm lại, đầu hơi cúi xuống.

Châu Tri nhử mày nhìn một lúc, chạy qua, cũng không hỏi câu gì, trực tiếp vươn tay ra kéo lấy cô.

"Giang Tuyền."

"Ừm." Cô nghẹn giọng ừ một tiếng.

"Đừng khóc nữa được không?"

Đầu Giang Tuyền hơi ngẩng lên, vẫn còn dựa vào người Châu Tri.

Châu Tri nhẹ nhàng đưa tay lau nước mắt trên mặt cô, lòng bàn tay ấm ướt.

Cũng không biết qua bao lâu, cậu đưa tay xoay người Giang Tuyền qua, khuôn mặt cô vẫn còn đỏ, khóe mắt cũng vẫn còn ướt, liền cảm thấy có chút lúng túng, không biết phải làm sao.

Cứ như vậy phát tiết ra một chút, cô tựa hồ đã ổn hơn nhiều, nhỏ giọng nói: "Làm bản áo của cậu rồi."

"Không sao."

Giang Tuyền nhìn cậu: "Sao cậu lại đến đây?"

Châu Trì nói: "Cậu không quay về."

Giang Tùy cúi mặt: "Tôi xin lỗi."

"Không trách cậu." Châu Trì cúi đầu nhìn cô: "Đói không, đưa cậu đi ăn nhé? Tôi nói với dì Đào rồi, chúng ta muộn chút quay về cũng được."

Giang Tùy gật gật đầu.

Châu Trì nói: "Đưa balo tôi đeo cho."

Giang Tùy ngừng một chút.

"Vác cả ngày rồi, không mệt sao?" Cậu giơ tay lên tháo balo của cô xuống: "Để tôi đeo giúp cậu một chút."

Đi thêm một đoạn nữa mới nhìn thấy một quán ăn.

Châu Trì bước tới trước, đẩy cửa ra chờ Giang Tùy đi vào. Chiếc balo được đeo một quai trên vai trái cậu, phía trước còn lủng lẳng con chim cánh cụt màu hồng mà cậu tặng cô, phong cách này có nhìn thế nào cũng có điểm không hợp lắm.

Phía sau có hai cô gái trẻ vừa mới tan làm đi tới, nhìn cậu một cái, liền không nhìn được mà buồn cười.

"Nhìn trông dễ thương quá."

"Phong cách của nam sinh bây giờ đều như này à? Là do chúng ta già rồi hay sao?"

"Đeo giúp bạn gái đó, kìa, cô gái đằng trước đó..."

Giang Tùy đi vào trong trước, quay đầu nhìn Châu Trì.

"Ngồi bên kia." Châu Trì chỉ chỉ vị trí bên cạnh bức tường.

Giang Tùy đi qua, phục vụ mang thực đơn đưa tới, Châu Trì bảo cô chọn, Giang Tùy lật lật một hồi, hỏi: "Cậu ăn pizza không?"

Châu Trì nói: "Cậu muốn ăn gì thì ăn cái đó đi."

Giang Tùy gọi một cái pizza bò.

Châu Trì lại gọi thêm một phần mì và hai ly đồ uống nóng.

Giang Tùy ăn hai miếng pizza liền cảm thấy no. Cô uống một ngụm, ngẩng lên nhìn Châu Trì đang ngồi đối diện. Cậu đang ăn mì, đầu hơi cúi, Giang Tùy chỉ nhìn thấy đầu lông mày đen nhánh của cậu.

"Châu Trì." Cô gọi cậu.

"Hả?" Cậu vừa gấp một đũa bỏ vào miệng, ngẩng lên nhìn.

"Cậu cũng biết đấy, bố tôi và dì Đào ly hôn rồi."

Châu Trì ừ một tiếng, miếng mì trong miệng vẫn còn chưa nuốt hết, đợi cô nói tiếp.

Giang Tùy ngưng lại một lúc, nhẹ nhàng nói: "Tôi vẫn nghĩ rằng họ sẽ luôn ở bên nhau."

"Chuyện của bọn họ, cậu làm sao rõ ràng được."

Giang Tùy gật đầu: "Đúng vậy, tôi rất hiểu điều này, nhưng mà tại sao lại chia tay chứ, lẽ nào trước kia thích, bây giờ liền không thích nữa sao?"

Châu Trì nhú mày, nói: "Chuyện như thế này không phải rất nhiều à, nếu không thì đã không có nhiều vụ li hôn như thế."

"Ừm, đúng là rất nhiều. Chỉ là tôi có chút khó chịu." Giang Tùy uống một ngụm nước, không biết nghĩ gì, cũng không nói chuyện nữa.

Châu Trì nhìn cô một lúc, cổ họng khẽ động: "Giang Tùy."

"Ừm?"

"Muốn chuyển đi thật sao?"

Giang Tùy gật đầu: "Sớm muộn gì cũng phải đi, tôi không thể sống mãi ở đó được."

Châu Trì nói: "Ly hôn hay không là chuyện của người lớn, không liên quan gì đến cậu."

Giang Tuyền nói: "Làm sao mà không liên quan được. Bọn họ ly hôn rồi, thì làm sao có thể giống như trước, tôi cũng đâu thể cứ sống ở đó? Sau này, nếu như dì Châu có gia đình mới, thì nói với người ta thế nào đây?" Cô dừng lại một lúc, lại nói: "Tôi không nên gây phiền phức cho người khác."

Châu Trì không nói nữa, cúi đầu yên lặng lấy đĩa cắt mỳ, nửa ngày cũng không ăn một miếng. Sắc mặt vô cùng khó coi.

Giang Tuyền chú ý tới: "Châu Trì?"

Cậu không ngẩng đầu, tựa hồ khẽ cười một tiếng, thanh âm nhàn nhạt: "Cậu có thể không cần phải lúc nào cũng hiểu chuyện như vậy có được không?"

"..." Giang Tuyền lặng lẽ vài giây, không biết phải nói gì.

Trên đường trở về, cả hai đều im lặng.

Thẳng tới lúc lên taxi vẫn một mảnh an tĩnh, bác tài thấy không khí trong xe quá mức yên lặng, không nhịn được liền cố gắng gọi chuyện vài câu, đến khi không được đáp lại liền bỏ cuộc không nói nữa.

Cũng may trên đường khá thoáng, không bị kẹt xe. Lúc về đến nhà, dì Đào vẫn còn đang đợi, thẳng nhóc Tri Tri vô tâm vô phé đã lên lầu rồi, không biết hầy còn đang chơi game hay đã đi ngủ, dù sao sự tình nó vẫn không mấy may hay biết.

Sáng hôm sau, Giang Phóng và Châu Mạn cùng tới.

Tri Tri không biết chuyện gì liền cảm thấy đặc biệt kỳ lạ, hai vị đại nhân này sao hôm nay lại đột nhiên tới đây vậy, nhưng cậu bé không kịp hỏi, Châu Mạn đã gọi Giang Tuyền vào thư phòng, mà còn ở trong đó cả nửa ngày chưa ra.

"Xảy ra chuyện gì không biết?" Đầu óc thằng bé mù mịt, liền chạy lên lầu nghe ngóng từ chỗ Châu Trì: "Chị ấy phạm lỗi gì vậy cậu, mẹ cháu gọi chị ấy vào thư phòng nói chuyện nãy giờ rồi, không phải cùng với bác Giang hai người song kiếm hợp bích đấy chứ?"

Tâm trạng của Châu Trì vốn dĩ không tốt, Tri Tri liền nhanh chóng run rẩy, vừa vặn chọc phải tổ ong rồi, nhìn đến thái độ lạnh nhạt của cậu liền có chút xấu hổ: "Cậu sao thế, cháu đoán mò mãi cũng không được mới phải đi hỏi cậu mà cậu còn giương cái thái độ ý, cháu sẽ mách chị."

Châu Trì lườm nó một cái, không biết nên thể hiện thái độ gì, chỉ là trong lòng không thoải mái cho nên đối với người khác cũng tự nhiên không vui, nhàn nhạt nói một câu: "Không phải chị cháu nữa, cậu ấy sắp đi rồi."

Tri Tri nghe không hiểu, trở mắt nhìn: "Cậu nói vớ vẩn cái gì đấy, chị cháu là chị cháu, chị ấy đi đâu mà đi?"

Châu Trì nhăn mày, sắc mặt không tốt, cũng chẳng thèm nói thêm gì nữa.

Tri Tri ngập ngừng: "Thần thần bí bí cái gì không biết?"

Sau đó cũng lười hỏi thêm, dù sao thì mỗi khi nói chuyện với cậu nhỏ đều: "ba câu muốn mắng, năm câu muốn đánh" rồi, hoàn toàn là tự đi tìm ngược mả.

Trong thư phòng.

Giang Phóng giải thích với Giang Tuyền về lý do ly hôn, chẳng qua chỉ là: "tính cách, quan điểm không hợp, chỉ thích hợp làm bạn bè" đại khái như vậy.

Những lý do như thế này Giang Tuyền đã nghe chán trong phim rồi, vì vậy không nói gì cả, chỉ im lặng gật đầu, bất kể lý do là gì, một đêm trôi qua, cô đã chấp nhận kết quả. Hoặc là nói, cô chỉ có thể chấp nhận kết quả mà thôi.

Thời thiếu niên mười mấy tuổi, cái gì cũng không phải, cái gì cũng không có, thì có thể quyết định được chuyện gì?

Nói một hồi, cuối cùng đến phần thương lượng chỗ ở của Giang Tuyền.

Giang Phóng cùng Giang Tuyền đều có suy nghĩ giống nhau, Châu Mạn vốn dĩ vẫn còn muốn tranh luận thêm, thế nhưng cuối cùng cũng chỉ có tôn trọng ý kiến của Giang Tuyền, liền hỏi Giang Phóng: "Anh chuẩn bị sắp xếp cho Giang Tuyền thế nào? Thật sự để con bé sống một mình sao?"

Giang Phóng vẫn chưa nói gì, Giang Tuyền liền nói trước: "Không sao đâu, dì Châu, con có thể ở kí túc xá."

Châu Mạn nhủ mảy: "Điều kiện ở kí túc xá không tốt, bao nhiêu người sống với nhau, làm sao con có thể quen được?"

Giang Phóng mở miệng: "Chuyện này anh sẽ bàn bạc với Giang Tuyền, từ giờ đến lúc rồi trường vẫn còn chút thời gian."

Châu Mạn cũng không nói nhiều nữa, nhìn Giang Tuyền: "Sau này sống ở đâu cũng được, muốn quay về thì cứ quay về, dù sao phòng đó cũng sẽ dành riêng cho con."

Giang Tuyền nhỏ giọng: "Dạ."

Nói về chuyện này như vậy là được rồi.

Giang Tuyền nói: "Vậy hôm nay con đi thu dọn đồ đạc."

Giang Phóng gật đầu: "Ừ, ngày mai bố đến đón con."

Giang Tuyền về phòng một lúc thì Giang Phóng rời đi.

Tri Tri đầu óc mờ mịt bị Châu Mạn gọi vào thư phòng.

Là người cuối cùng biết chuyện, Tri Tri giống như bị sét đánh giữa trời quang, liền cảm thấy bản thân mình tại sao lại mệnh khổ như vậy, cô đọc bao nhiêu năm vô cùng đáng thương, không để gì mới có một người chị, kết quả trong nháy mắt lại không còn gì.

Bình thường thằng bé luôn vô tâm vô phách, thế nhưng lúc này lại vừa buồn vừa tức giận, vành mắt cũng đỏ cả lên, giậm chân ở thư phòng cả nửa ngày, còn giận lẫy với mẹ, nằm lì ở trong phòng đến bữa cũng không thèm ra ăn.

Cuối cùng vẫn là Giang Tuyền chạy qua an ủi thằng bé mới miễn cưỡng đồng ý, bảo cô mang một bát cơm lên lầu mới chịu.

KHw

Bạn đang đọc truyện *Thành Tri Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28-2

Buổi tối, Giang Tuyền ở trong phòng thu dọn đồ đạc, Tri Tri ngồi bên cạnh ủ rũ thờ dài.

Thằng bé lấy đôi dép đi trong nhà của Giang Tuyền làm đệm lót sau đó để mông lên ngồi, vừa nhìn Giang Tuyền cho từng cuốn sách vào thùng, vừa rầu rĩ rên rỉ.

"Không thể không đi được sao? Không phải mẹ em nói nhận chị làm con gái à, vậy còn không phải là chị em sao?"

"Không sống ở đây nữa thì chị vẫn là chị của em mà." Giang Tuyền đưa cho thằng bé một quyển sổ trắng, "Cái này cho em nè, chị vẫn chưa dùng đến."

Tri Tri đưa tay ra nhận lấy, trong mắt có chút âm đạm thâm lương: "Một quyển sổ liền muốn đuổi em đi à. Đầu đưa em xem nào, tình chị em sắp phải chấm dứt rồi sao?"

"..." Giang Tuyền đẩy đầu thằng bé: "Em bình thường lại một tí đi."

Đầu óc Tri Tri bắt đầu hơi hoảng: "Chị, chị phải thường xuyên đến chơi đây, được không, nha."

Giang Tuyền nói: "Ừ, sẽ thường xuyên đến kiểm tra em."

"Chị nói lời phải giữ lời đấy, sau này em sẽ tìm chị, chị đừng có giờ mặt không quen nha!" Tri Tri hãy còn lắm bả: "Nếu mà em không có tiền tiêu thì còn có thể đến mượn chị được không?"

Giang Tuyền cầm quyển sách gõ vào đầu nó: "Em biết cái gì mà tiền với nong."

"Em nghèo đói lắm."

"Được rồi." Giang Tuyền bất lực nói: "Không có tiền thì tìm chị, chị sẽ cho em mượn."

Tri Tri có vẻ cao hứng được một chút, qua một lúc sau, lại nghĩ đến chuyện kia, khuôn mặt lại xám xịt: "Ày, nếu sau này cậu nhỏ có bắt nạt em, cũng chẳng có ai cứu em nữa rồi."

Giang Tuyền cúi đầu, nghĩ tới Châu Tri, lòng mảy mòi nhẩn lại một chút.

Vài giây sau, nói: "Thì em đừng có khiêu khích làm cậu ấy bực mình là được."

Tri Tri hừ một tiếng: "Ai mà dám khiêu khích cậu ấy đâu."

Không biết làm sao, tuy rằng vẫn nói giỡn cười đùa như bình thường, thế nhưng lại chẳng hề có chút vui vẻ, thậm chí lại có chút ý vị cô tịch, thê lương.

Càng nói lại càng buồn.

"Chị, không nói với chị nữa, em sắp khóc đến nơi rồi." Thăng bé phẩy phẩy móng đứng dậy, miệng nở nụ cười toe toét: "Em sẽ đi mua khoai lang nướng cho chị vậy."

Giang Tùy nhìn quả đầu sư tử vàng hoe của thăng bé, xúc động: "Đi đi."

Quần áo của Giang Tùy gần như đã thu dọn xong, sách vở cũng đã đóng thùng gần hết, nhưng vẫn còn dư ra vài quyển. Những năm qua cô mua nhiều nhất là sách, một vài cuốn định bỏ lại cho Tri Tri, còn có vài quyển sách võ thuật, thực ra muốn đưa cho Châu Tri, nhưng lại không biết cậu ấy có đọc hay không.

Từ hôm qua về đến giờ, Châu Tri hình như không được vui cho lắm.

Trong lòng Giang Tùy cũng hiểu rõ nguyên nhân, nhưng cũng không biết phải làm thế nào.

Cô không ngốc, cô nhìn ra được Châu Tri không muốn cô đi, nhưng cô không thể đáp ứng được.

Thành thật mà nói thì hai ngày hôm nay cô có chút vô tâm không để ý đến cậu. Vì chuyện li hôn của Giang Phóng mà cô đã suy nghĩ rất nhiều, trong lòng cũng rất rối loạn, vừa phải khiến cho bản thân chấp nhận thực tế, cũng phải suy nghĩ đến cuộc sống của mình trong tương lai, hình như đây là lần đầu tiên cô bắt đầu suy nghĩ độc lập, thay vì để người khác sắp xếp cuộc sống của mình. Nếu Giang Phóng có một gia đình mới, Giang Tùy hy vọng bản thân mình sẽ không trở thành gánh nặng của ông.

Do dự một lúc, Giang Tùy cũng không đi tìm Châu Tri, cô bỏ mấy quyển sách võ thuật sang một bên, tìm thấy hai cái thùng các tông lớn để phân loại số sách vở còn lại trên giá sách.

Thu dọn cả nửa ngày, lúc đứng dậy lấy nước uống mới nhìn thấy bên ngoài cửa có người.

Giang Tùy cầm ly nước, ngăn người, không biết cậu đã ở đó được bao lâu.

Châu Tri mặc một bộ đồ thể thao ở nhà, chân đi một đôi dép lê, hình như cậu vừa mới gội đầu, từ trên xuống dưới đều có vẻ sạch sẽ, da mặt cũng trắng trẻo láng o.

Mà Giang Tùy lại là một trạng thái khác.

Cô vừa mới bận rộn, trán đổ đầy mồ hôi, tóc cũng bị mồ hôi làm cho bết lại, vài giọt còn chảy xuống đọng trên má, bởi vì leo lên leo xuống để lấy sách, cho nên cả người bụi bặm, tay áo xấn lên, giống y như vừa mới đi mò cá về.

Châu Tri đi qua nhìn, nói: "Thu dọn đồ sao?"

Giang Tùy: "Ừm."

"Có cần giúp gì không?" Giọng cậu rất nhẹ, hai mắt nhàn nhạt nhìn, tuy không có ý cười, nhưng cũng không quá lạnh lẽo.

Giang Tùy nhìn cậu một cái: "Không cần đâu, đừng làm bẩn quần áo cậu, không có nhiều đồ, tôi tự làm được rồi."

Cậu coi như không nghe, đã tự bước qua, nhìn lên giá sách, là một cái giá cao gần chạm nóc nhà.

Ở tầng trên cùng vẫn còn một hàng sách, cũng không biết trước đây làm sao mà có thể đặt chúng lên được bên trên.

"Cao thế này, làm sao cậu lấy được?" Cậu quay đầu nói.

Giang Tùy nói: "Có ghế leo lên mà."

Châu Tri liếc cô một cái: "Với chiều cao của cậu, có bắc hai cái ghế cũng không tới."

"..."

Châu Tri cời giầy, sau đó kéo cái ghế bên cạnh sang, leo lên, với tay lấy cuốn sách ở tầng trên cùng. Giang Tùy vội vàng đưa tay nhận lấy, đặt ở một bên. Bên trên toàn là sách cũ, một số là sách tham khảo hội thi tốt nghiệp cấp hai, rồi bộ đề ôn tập, cô không bỏ đi cái gì, toàn bộ đều cất ở trên đó.

Châu Tri có chút không nói nên lời: "Cậu làm thế nào mà cái gì cũng giữ lại vậy?" Cậu lật qua một quyển, là quyển vở ghi bài của cô hồi cấp hai, nét chữ viết tay nhìn qua rất dẹt dẹt.

"Hồi đó không vứt đi, sau này thu dọn xong cũng tiếc rẻ không nỡ bỏ." Giang Tùy nói: "Chẳng lẽ cậu không giữ lại sách vở gì hồi đó hay sao?"

"Giữ lại làm gì?" Cậu nói, "Tôi đem bán giấy vụn hết rồi, còn có thể mua được hai que kem đấy."

Giang Tuyền: "... " Thôi được rồi.

Rất nhanh mấy quyển sách tí trên cao đều đã được chuyển xuống.

Giang Tuyền bỏ từng quyển vào trong thùng, sau đó kiểm tra lại một lượt.

Châu Tri đứng một bên nhìn, cũng không nói chuyện.

Đầu đầu xong xuôi, cậu liền qua giúp cô dán miệng thùng lại.

Giang Tuyền đưa mấy quyển sách võ thuật qua: "Mấy quyển này, cậu có đọc không?"

Châu Tri nhận lấy, lật lật vài trang, quay sang hỏi cô: "Cậu còn đọc cả cái này hả?"

"Trước kia có đọc, tôi không định cầm đi, cậu có lấy không?"

"Ừ, lấy." Cậu ừ nhẹ một tiếng trong cổ họng, đặt quyển sách lên mặt bàn, quay người nhìn xung quanh, căn phòng cô đã gần như trống rỗng.

"Sắp tới sống ở đâu?" Cậu hỏi Giang Tuyền.

"Còn chưa biết nữa." Giang Tuyền nói, "Tôi muốn ở ký túc xá, có điều bố tôi hình như muốn thuê một căn nhà ở gần trường. Ông ấy vừa mới gửi tin nhắn nói với tôi, mà vẫn chưa quyết định."

Châu Tri không nói thêm gì nữa.

Đúng lúc này, Tri Tri quay trở lại, mang một củ khoai lang nướng chạy vào liền gặp Châu Tri đứng ở bên trong, nhớ đến những gì cậu nói lúc sáng, có chút không vừa mắt, một mạch đi đến trước mặt Giang Tuyền: "Chị, khoai lang này."

"Sao em đi lâu thế?"

Tri Tri kể công, nói: "Đường vào trong đó bị chặn, em phải chạy bộ nguyên một con đường nữa."

"Chị cảm ơn nha."

"Cảm ơn cái gì chứ." Tri Tri liếc mắt nhìn Châu Tri: "Cậu nhỏ, cậu đến phòng chị cháu làm cái gì? Cháu nói cho cậu biết nha, chị cháu tuy rằng không sống ở đây nữa, nhưng mãi mãi vẫn là chị cháu."

"Ừ thì là chị cháu." Châu Tri lờ mờ một cái: "Ai cướp của cháu đâu?" Cậu với tay lấy quyển sách ở góc bàn, sau đó xoay người rời đi.

Ngày hôm sau, Giang Phóng đến đón Giang Tuyền từ rất sớm.

Tri Tri và Châu Tri đều chưa ngủ dậy, Giang Tuyền cũng không muốn đánh thức bọn họ, cho nên cũng không gọi, chỉ nói tạm biệt với dì Đào.

Lúc cửa xe mở ra, Giang Tuyền vẫn thấy dì Đào đứng trong hẻm, một tay giơ lên chấm nước mắt, một tay vẫy vẫy chào cô, làm cô đột nhiên cũng thấy cay cay sống mũi.

Sống ở đây đã vài năm, sớm đã coi nơi này như một gia đình, vậy mà lần sau quay lại, cô lại chỉ có thể là khách mà thôi.

*

Mấy ngày cuối cùng của kỳ nghỉ đông, Giang Tuyền sống trong khu nhà tập thể của trường đại học chỗ Giang Phóng. Giang Phóng đã thuê một căn phòng nhỏ ở khu phố bên trường cấp ba, nằm trên lầu bốn, đã được trùng tu, gồm một phòng ngủ và một phòng khách, nhà tắm và nhà bếp đều không tệ, không gian không quá lớn nhưng một người sống cũng rất rộng rãi, được xây chủ yếu để học sinh sinh viên gần đó thuê, cách trường chỉ khoảng mười phút đi bộ, vô cùng thuận lợi.

Một ngày trước khi đi học trở lại, Giang Phóng đưa Giang Tuyền qua, hai bố con cùng nhau dọn dẹp nửa ngày, lại lắp mạng, lắp điện thoại, mua đủ mọi đồ dùng cần thiết, cuối cùng cũng tạm coi là ổn thỏa.

Giang Phóng đưa cho Giang Tuyền một chiếc laptop. Ban đầu vốn được mua để chuẩn bị cho sinh nhật mười sáu tuổi của Giang Tuyền, hiện giờ liền tặng trước.

Nói đến vấn đề ăn uống, Giang Phóng định thuê một dì đến để giúp Giang Tuyền nấu cơm nhưng cô từ chối, nói cả ba bữa đều có thể ăn ở trường cũng rất thuận tiện, không cần thiết phải thuê người làm gì, và lại, cô cũng muốn tập nấu những món ăn đơn giản, chẳng hạn như cháo, hay cơm chiên gì đó, chắc là cũng không khó lắm đâu.

Mọi người đều nói học kỳ mới chính là mở ra một khởi đầu mới, đối với Giang Tuyền mà nói, lại càng đúng hơn. Cô lần đầu tiên được sống một mình, rất nhiều chuyện cũng là lần đầu tiên trải nghiệm, con đường gấp ghe phía trước, vừa hứng thú lại cũng phải nỗ lực rất nhiều. Ví dụ như, ngày đầu tiên đi

học, chẳng biết cô chỉnh đồng hồ làm sao mà đến giờ chẳng thấy báo, cuối cùng lúc tỉnh dậy thì đã muộn, ngày hôm đó cô chính là người đi học muộn gần nhất lớp.

Cũng may buổi sáng không có tiết, chỉ là đến dọn dẹp lớp học, nhận sách vở đồng phục mà thôi.

Cô bỏ lỡ thời điểm phát sách vở, một mình lật đật chạy tới phòng giáo tài nhận sách rồi lại vội vã quay trở về lớp học.

Từ xa đã nghe tiếng ầm ầm đuổi bắt, vô cùng náo nhiệt.

Giang Tùy nhanh chóng leo hết mấy tầng lầu, chuẩn bị bước vào lớp, liền nhìn thấy ngoài hành lang thấp thoáng mấy bóng người, là Châu Trì và Trương Hoán Minh, còn có hai người cô không quen nữa, hình như là học sinh của lớp khác.

Có lẽ là vừa khéo, lúc cô quay sang nhìn thì đúng lúc Châu Trì quay đầu lại nói chuyện với mấy người bên cạnh.

Giang Tùy vội đeo cặp sách, tay lại ôm một chồng sách vở. Thời tiết vừa mới ấm trở lại, cô chỉ mặc một chiếc áo khoác trắng mỏng, tóc vừa mới cắt ngắn, nhìn qua rất sạch sẽ gọn gàng.

Vừa lúc tầm mắt chạm tới, cô hơi khựng lại, vài quyển sách từ trên tay lộp bộp rơi xuống đất. Một bạn nữ trong lớp vừa mới từ nhà vệ sinh quay lại, nhìn thấy thế liền giúp Giang Tùy nhặt lên.

Hai người cùng nhau đi vào lớp học.

Trong phòng học vô cùng náo nhiệt, mọi người đã lâu không gặp liền không nhịn được mà ríu ra ríu rít nói chuyện, Giang Tùy phát hiện rất nhiều bạn học đều đã thay đổi kiểu tóc, mà mái tóc mới cắt của cô có vẻ rất phổ thông, nhìn qua cũng không quá khác biệt.

(Choy má ơi cho em than một cái là sao cái đoạn tả cảnh tả vật tả đầu tả tóc nó dài vcl dài thế này em edit một mõi quá đi, tới bao giờ mới tò tình đây ahuhu cái chương quái quỷ này thiếc mún skip cho nhanh quá mĩ chị em à hui hui)

Nhưng mà Hứa Tiểu Âm có vẻ đặc biệt thích kiểu này, nói cô để kiểu tóc này vô cùng hợp, nhìn rất là trong sáng thuần khiết.

Giang Tùy cũng nghe thấy một vài nữ sinh to nhỏ về Châu Trì, nói rằng cậu ta cắt tóc xong nhìn đẹp trai quá. Mà Giang Tùy còn đang nghĩ tới dáng vẻ của cậu vừa rồi ở hành lang. Có chút lạnh nhạt.

Bọn họ đã một tuần rồi không gặp nhau. Ngày hôm đó Giang Tùy chuyển đi cũng không nói gì với cậu, không biết có phải do nguyên nhân đó không, mà trong vài ngày vừa rồi cậu cũng chẳng hề đến tìm cô, có những lúc cả hai người đều online QQ nhưng cậu cũng không nhắn tin tới.

Thật sự tức giận rồi sao?

Giang Tùy lấy điện thoại ra, soạn một tin nhắn, lại xóa đi gõ lại vài lần, nghĩ nghĩ một hồi liền dứt khoát xóa đi.

Buổi sáng cùng bạn bè trong lớp tích cực giao lưu nguyên cả nửa ngày.

Giang Tùy và Lâm Lâm cùng nhau đi căn tin ăn trưa, cách thời gian nghỉ trưa vẫn còn gần tiếng, liền đi bộ hai vòng trong khuôn viên trường, nhìn thấy rất nhiều nam sinh đang chơi bóng rổ.

Châu Trì không có ở đó.

Không ngờ đi đến bên cạnh thư viện, lại gặp được cậu ở đây. Lâm Lâm đi vào nhà vệ sinh, Giang Tùy đứng đợi bên ngoài thì thấy cậu bước ra từ nhà vệ sinh nam cạnh đó.

Cậu đại khái cũng không nghĩ lại gặp cô ở chỗ này, ngẩn người một chút.

Giang Tùy mở miệng trước gọi tên cậu ra.

Châu Trì bước tới: "Ồ đây làm gì vậy?"

"Chờ Lâm Lâm." Cô chỉ chỉ tay vào nhà vệ sinh nữ.

Châu Trì nhìn cô một lúc, nói: "Cậu bây giờ ở đâu rồi?"

"Có thuê một căn phòng ở gần vườn Dương Thụ, cậu có biết không?"

Cậu lắc đầu: "Không biết."

Giang Tùy: "Rất gần."

"Com nước thì sao?"

"Có thể ăn ở trường."

"Không ai chăm sóc cậu sao?"

Giang Tuyền lắc đầu: "Tôi tự làm cũng được mà."

Châu Trì không nói gì nữa, đứng nhìn cô một lúc, cũng chẳng biết đang nghĩ cái gì.

Từ sân bóng rổ có tiếng gọi vọng sang, hình như có người tìm cậu.

"Cậu đi đi." Giang Tuyền nói.

Cậu đi về phía trước vài bước, thẳng đến gốc cây cổ thụ liền đột nhiên quay trở lại, bước tới trước mặt cô, mí mắt hạ xuống, tầm mắt rơi trên người Giang Tuyền.

"Hay là, để tôi chăm sóc cậu nhé, được không?"

Hết chương 28

Bạn đang đọc truyện *Thành Trì Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

Ngữ khí của Châu Trì nhàn nhạt, nhưng không giống như đang nói đùa. Giang Tuyền không ngờ cậu đột nhiên quay lại, lại còn nói một câu như thế, cô rõ ràng ngăn người một chút.

Hiển nhiên, những lời nói của Châu Trì không chỉ là ái muội, mà còn không rõ ràng.

Chăm sóc? Chăm sóc thế nào cơ?

Cậu dường như có ý nói như vậy để người nghe tự hiểu.

...

Giang Tuyền ngăn người nhìn mặt cậu, ánh mắt có chút mờ lung: "Chăm sóc tôi cái gì?"

"Cái gì cũng được, cậu có chuyện gì đều có thể tìm tôi, thay bóng đèn hay sửa nhà vệ sinh gì gì đó, tôi đều làm được, nấu cơm cũng vậy." Châu Trì hơi cúi đầu, ngừng lại một chút, nói: "Không có chuyện gì cũng có thể tìm tôi, tôi đưa cậu đi chơi."

Ánh mặt trời từ sau bóng lưng cậu hắt tới, một nửa khuôn mặt cậu chìm trong bóng râm, đường nét rõ rệt, vẫn cứ lạnh lùng như cũ.

Trái tim Giang Tuyền đã nóng lên, trong lòng có chút cảm động.

Cậu rất ít khi nói những lời dễ nghe, hôm nay lại đột nhiên nói như vậy, thật làm người khác kinh ngạc.

Cô nhìn cậu, nhỏ giọng nói: "Cảm ơn."

Yết hầu Châu Trì khẽ động, cũng không mở miệng, nhưng không rời đi, cứ đứng như vậy nhìn cô, tựa như đang chờ đợi điều gì đó.

Giang Tuyền bị cậu nhìn đến ngượng, hai tai đỏ cả lên. Qua một lúc, dường như nhớ ra điều gì đó, nói: "Ngày hôm đó tôi đi rất sớm, cậu vẫn còn chưa dậy, cho nên tôi không nói tạm biệt với cậu được."

"Ừ." Châu Trì nhỏ giọng ừ một tiếng. "Không từ mà biệt."

"... Tôi xin lỗi."

Châu Trì không trả lời, hỏi lại: "Máy hôm nay rất bận sao?"

"Vẫn ổn, cũng không có chuyện gì, cả ngày đọc sách với bố."

"Thế tại sao không tìm tôi?"

Hả?

Giang Tuyền ngăn người một chút.

"Đã một tuần rồi, một tin nhắn cũng không có." Cậu nhìn cô, thấp giọng: "Có phải cậu không có lương tâm không?"

"..."

Giang Tuyền cầm nín, lòng bàn tay đỏ đầy mồ hôi. Hồi lâu, không biết lấy đâu ra dũng khí, nói: "Cậu cũng đâu có tìm tôi."

Giọng cô không lớn, nghe hơi mỏng manh, ý vị giống như oan ức.

Đáy mắt Châu Trì khẽ động, hơi mím môi, trong lòng dường như có chút thoải mái không nói thành lời, "như vậy là hòa rồi."

Lâm Lâm từ trong nhà vệ sinh bước ra, nhìn thấy hai người đứng trên bậc cửa nói chuyện, cảm thấy lạ lùng: hai người này sao lại đứng bên cạnh nhà vệ sinh mà nói chuyện thế? Đi ra đằng trước kia mà nói không được sao?

Cô bước qua, hắng giọng gọi Giang Tuyền.

Giang Tuyền quay đầu, nói: "Đợi mình một chút."

"Được, hai người cứ từ từ nói, mình đi xem bọn họ đánh bóng rổ." Lâm Lâm bỏ lại một câu liền chạy tới sân bóng.

"Đừng đứng đây nữa." Giang Tuyền chỉ chỉ ngón tay: "Chúng ta qua bên kia đi."

Hai người vừa đi vừa nói.

Giang Tuyền hỏi: "Tri Tri và đi Đào vẫn ổn chứ?"

Châu Trì nói: "Vẫn tốt. Khi nào thì cậu về chơi?"

"Có thời gian rảnh tôi sẽ về, Tri Tri cũng đi học rồi hả?"

Châu Trì thờ ơ nói: "Không biết nữa, tôi cũng lười để ý nó."

Giang Tuyền có điểm không nói nên lời, nghĩ nghĩ một chút, liền mở miệng: "Châu Trì."

"Hửm?"

"Có thể nhờ cậu giúp tôi một chuyện được không?"

"Cậu nói đi."

"Cùng Tri Tri chung sống hòa bình, được không?"

"..."

Giang Tuyền chậm rãi nói: "Đúng là có đôi khi Tri Tri hơi nghịch ngợm, nhưng không phải là hư, nếu có lúc nào nó quậy phá cậu, thì cậu cũng đừng mắng nó, được không?"

"Ai mắng nó chứ?" Châu Trì không thèm để ý: "Thằng rắm thú." "

"Được rồi, được rồi, thằng bé nhỏ hơn cậu mà, cho nên cậu nhường nó một chút."

"Cậu lại còn bênh nó." Châu Trì liếc Giang Tuyền một cái: "Chẳng trách. Cậu nói cậu ở bên cạnh nó, là để liên thủ lại đối phó với tôi à?"

"..."

Vì thế lúc cô không có ở đó, hai cậu cháu nhà này lại âm ỉ rồi sao?

Làm sao mà lại ấu trĩ thế cơ chứ?

Giang Tuyền vỗ vỗ trán, có chút lo âu, liền nghe thấy giọng Châu Trì truyền tới: "Cậu đừng lo lắng, tôi sẽ nhường nó."

Cuộc trò chuyện với Châu Trì rất ngắn ngủi, nhưng trong lòng Giang Tuyền đã nhẹ nhõm phần nào, ít nhất cô cũng biết được cậu không có giận cô.

Không chỉ thế, trong hai tuần đầu mới vào học, mối quan hệ của hai người cũng luôn rất tốt, rất nhiều lần Châu Trì mang đồ ăn tới cho Giang Tuyền, đều là món ăn dì Đào làm.

Có khi là bánh bao, có khi là cháo, cậu đều bỏ trong hộp đựng cơm cách nhiệt, đến lúc tan học vẫn còn hơi ấm.

Thời gian này, bữa tối hầu như Giang Tuyền đều ăn ở trường, mà cậu cũng như thế. Ăn tối cùng cô, sau đó đưa cô trở về nhà trọ, rồi mới quay về.

Hình như thật sự chăm sóc cô.

Cũng trong thời gian này, Giang Tuyền đã dần thích nghi với việc sống một mình, buổi tối chiếc đèn nhỏ trên bàn vẫn như cũ bật cả đêm, nhưng cô cũng không nữa đêm đột ngột tỉnh giấc nữa.

Lâm Lâm và Hứa Tiểu Âm biết Giang Tuyền chuyển ra ngoài thuê phòng sống, cảm thấy rất kỳ lạ.

Giang Tuyền cũng không giấu giếm họ, bị hỏi liền thật thà khai, hai người đều kinh ngạc, cảm thán thờ dài.

Còn bên Châu Trì, có một người nhạy bén như Trương Hoán Minh ở đó, nên cái gì cũng không giấu được, vì thế mấy nam sinh có quan hệ tốt cũng đều biết hết rồi.

Tuy nhiên mọi người đối với chuyện này đều không coi là chuyện tám nhảm, nên cũng không có ai nhảm chán đến mức mang ra bàn tán đồn đại sau lưng.

Những người khác trong trường hoàn toàn không biết những thay đổi xảy ra trong gia đình Giang Tuyền, cho nên vẫn tưởng cô và Châu Trì là người thân, thi thoảng cô vẫn còn được vài ba nữ sinh không quen biết đến tiếp cận.

Giang Tuyền cảm thấy hình như học kỳ này, trong lòng của đám nữ sinh trong trường, Châu Trì càng ngày càng nổi tiếng. Theo kết luận của Hứa Tiểu Âm, điều này đại khái liên quan đến kiểu tóc mới của cậu ấy.

"Kiểu đầu ba phân này gần đây đang hot lắm, cho nên thu hút hoa đào cũng chẳng có gì lạ. Đương nhiên tiền đề là khuôn mặt phải đẹp trai cái đã." Chỉ có mười phút ra chơi ngắn ngủi, Hứa Tiểu Âm đã tranh thủ phổ cập khoa học cho Giang Tuyền: "Theo khảo sát của nhà nghiên cứu nào đó không rõ, trong trường hợp khuôn mặt không đối, thì giữ kiểu đầu ba phân này sẽ tăng lực hấp dẫn đối với nữ sinh hơn."

Giang Tuyền thật không ngờ tới có cắt cái tóc thôi mà cũng liên hệ được tới chuyện quan hệ xã hội, hiểu kỳ hỏi: "Còn có lý do khoa học thế này à?"

"Cái này à, đại khái rất là có mùi vị đàn ông đi."

"..."

Mới có 17 tuổi thì có thể có mùi vị đàn ông cái gì chứ?

Không phải nên gọi là vẻ đẹp thanh xuân sao?

Giang Tuyền quay đầu nhìn một cái, Châu Trì đang dựa lưng bên cạnh tấm bảng đen nói chuyện với vài nam sinh bên cạnh, cậu hơi nghiêng người, trên mặt treo một nụ cười nhàn nhạt.

Hôm nay cậu không mặc quần thể thao, mà mặc quần thô có túi hộp lớn, nhìn có vẻ rất đẹp.

Xem ra, chỉ cần cao ráo, chân dài, thì mặc cái gì cũng đều đẹp.

Giang Tuyền nghĩ nghĩ một chút, sau đó bị suy nghĩ này làm cho mỉm cười.

Không ngờ đúng lúc Châu Trì quay đầu lại, xuyên qua vài học sinh nhìn thấy cô. Cậu có vẻ hơi khó hiểu, nhíu nhíu mày, dường như muốn hỏi cô đang cười cái gì thế.

Giang Tuyền lắc lắc đầu, nụ cười càng thêm rõ rệt, cô cụp mắt xuống, vài giây sau liền quay sang nói chuyện cùng Hứa Tiểu Âm.

Châu Trì nhìn chằm chằm cô một lúc, khóe miệng vô thức nhếch lên.

Trương Hoán Minh thấy vậy liền qua vỗ vỗ cậu: "Nhìn cái gì mà cười phoi phới thế?"

Châu Trì không đáp.

Trương Hoán Minh nhìn theo hướng Châu Trì, đại khái đã hiểu, thấp giọng nói: "Cậu thật kiên nhẫn, tôi cũng bái phục cậu rồi! Còn tưởng cậu lần trước đã tỏ tình rồi cơ, kết quả kéo đến tận bây giờ, tuy rằng giữa đường phát sinh sự cố, nhưng hiện tại Giang Tuyền dường như cũng đã ổn rồi, cậu hãy còn không hạ thủ, ngày nào cũng cùng ăn cùng uống, quan tâm chăm sóc tốt cùng, rốt cục là theo đuổi con gái hay là làm chiến sĩ thì đua gương mẫu đây?"

"Cậu quản tôi à?" Châu Trì lười đáp lại.

Trương Hoán Minh không nói nên lời: "Này, tôi vẫn không thể hiểu nổi, hai người hiện tại là kiểu quan hệ gì, rõ ràng chỉ là bạn học cùng lớp, cậu còn lạt mềm buộc chặt thả thính cái gì chứ? Hay là cậu hy vọng Giang Tuyền sẽ chủ động theo đuổi cậu hay sao?"

Châu Trì lườm cậu ta một cái, chẳng thèm đáp lại.

"Mẹ nó, thái độ của cậu như vậy là sao đấy, đừng bảo cậu thực sự nghĩ vậy thật à?!" Trương Hoán Minh bỗng nhiên tỉnh ngộ: "Ồi mẹ ơi, cậu đây là đang đào một cái hố "dị dạng" sau đó bắt cho Giang Tuyền tình nguyện nhảy xuống?"

Cậu ta khinh bỉ nhìn Châu Trì: Mẹ nó cậu đúng là không biết xấu hổ.

Hôm nay là thứ sáu, sau giờ học, Châu Trì có một buổi tiệc, liền đưa cả Giang Tuyền đi.

Một nhóm người ở trường cấp ba Minh Dương, lần trước học cùng trong lớp học phụ đạo hồi nghỉ đông, bọn họ rất nhanh đã cùng ngồi với mấy nam sinh lớp 11 bên này, không hề phân biệt, hình như hồi nghỉ đông cũng đã từng tụ tập mấy lần.

Lúc Trương Hoán Minh giới thiệu Giang Tuyền, chỉ nói cô là một người họ hàng của Châu Trì, mọi người ai cũng tưởng thật.

Giang Tuyền nhìn quanh một vòng, thấy ngoài mình ra thì còn một số nữ sinh khác đều học bên tư thục Minh Dương, còn có cả bạn nữ cao ráo tóc xoăn hôm trước nữa, Giang Tuyền nhìn một cái liền nhận ra.

Tên là gì cô cũng không biết, nhưng Hứa Tiểu Âm nói rằng bạn học đó thích Châu Trì, cho nên cô rất ấn tượng.

Thời điểm đó cô vẫn còn đang không nói chuyện với Châu Trì.

Sau đó lớp học phụ đạo kết thúc, Giang Tuyền cũng không nghĩ tới chuyện đó nữa, không ngờ tới hôm nay lại gặp lại ở đây. Lúc đang ăn, cô nghe thấy có người gọi tên cậu ta, liền lặng lẽ ghi nhớ trong lòng: Thẩm Tâm Nhan.

Cái tên này nghe rất hay, cũng rất phù hợp với ngoại hình nữa.

Không biết bắt nguồn từ tâm lý gì, mà Giang Tuyền không tự chủ được luôn để ý nhìn cậu ta.

Rất nhanh, Giang Tuyền phát hiện Thẩm Tâm Nhan này hình như rất quen thuộc với Châu Trì, thì thoảng vừa ăn lại vừa quay sang nói với nhau vài câu, sau đó có đi hát, Thẩm Tâm Nhan liền gọi Trương Hoán Minh ra bắt bài, còn mình thì ngồi vào vị trí của cậu ta, ngay trước mặt Châu Trì. Âm nhạc trong phòng rất lớn, mỗi khi cậu ta nói chuyện với Châu Trì, đều cúi người rất sát.

Giang Tuyền chứng kiến từ đầu đến cuối không sót thứ gì, trong lòng cảm thấy có chút khó chịu, lại cũng không quá rõ ràng, đại khái giống như một đốm lửa nhỏ, lơ mơ lúc ẩn lúc hiện.

Cũng may, một lúc sau Trương Hoán Minh quay lại, Thẩm Tâm Nhan liền đi lên phía trước chọn bài.

Thành thật mà nói, cậu ta hát rất hay, đứng trước nhiều người như vậy nhưng không hề ngại ngùng, tư thế rất chuyên nghiệp.

Có điều Giang Tuyền cũng chẳng có mấy hứng thú. Lúc ăn cơm cô có uống hơi nhiều nước, hiện giờ muốn ra nhà vệ sinh, lại sợ một mình đứng dậy đi thì sẽ bị Thẩm Tâm Nhan cướp mất chỗ.

Nghĩ vậy, liền ngồi yên đó không đi nữa.

Giữa chừng, Châu Trì quay qua nói chuyện với cô, Giang Tuyền không nghe rõ: "Cái gì?"

Cậu hơi cúi sát người xuống, nói: "Tôi đi vệ sinh."

Giang Tuyền lập tức nói: "Tôi cũng đi." Ngồi thêm chút nữa, chỉ sợ sẽ nhịn không được mất.

Ngữ khí của cô rất vội, gần như thốt lên. Châu Trì có chút buồn cười: "Cùng nhau đi hả?"

"Ừm."

Đi vệ sinh xong, Giang Tuyền rửa tay xong đi ra thì đã thấy Châu Trì chờ ở bên ngoài.

Lúc cô đi ra, liền vô thức thở dài một tiếng, Châu Trì nhìn sang, hỏi: "Mệt à?"

"Không có."

Bước chân Châu Trì chậm lại.

Giang Tuyền vuốt vuốt bàn tay, nói: "Hỏi cậu một vấn đề."

"Hửm?"

"Cái bạn nữ cao cao đó... Ừm, Thẩm Tâm Nhan, trước đây hai người từng chơi chung à?"

Châu Trì nói: "Lúc nghỉ đông có tụ tập qua, là bọn họ gọi tới. Sao thế?"

"Oh tôi hỏi vậy thôi, cậu ấy hình như rất lợi hại."

"Lợi hại thế nào?"

"Hát rất hay."

Châu Trì cười cười: "Ừm, cũng không tệ."

Giang Tùy nhìn về mặt cậu, môi hơi nín lại.

Lúc quay về, vài nam sinh đi lấy bia và đồ uống tới, lại đưa cho Châu Trì hai lon bia.

Cậu đang định mở nắp thì bị Giang Tùy ngăn lại.

"Đừng uống cái này."

"Không sao." Hai lon mà thôi, Châu Trì không để vào mắt.

Tay cậu vẫn đặt trên nắp lon, liền nghe thấy Giang Tùy lẩm bẩm trong miệng, hình như có chút bất mãn. Cậu hơi cười cười: "Lẩm bẩm cái gì thế, nói to lên chút nào."

Không nghe thấy câu trả lời, cậu liền tiếp tục mở.

Cánh tay đột nhiên bị nắm lấy, một bên tai có hơi nóng phả vào.

Giang Tùy nhú nhú mày, ghé sát miệng vào tai cậu, nói: "Cậu uống say rồi, có ôm ai cũng không biết đâu."

Hết chương 29

Sì poi:

Giang Tùy vuốt vuốt mặt, ngược lên hỏi: "Cậu thích tôi không?"

Châu Trì yên lặng nhìn cô một lúc, thì thầm: "Thích."

Móa nó edit mãi vẫn chưa đến chỗ tỏ tình nên tớ đã ko nhìn được lướt trước chương sau một tí, nhìn 7 trang word mà hoa mắt chóng mặt luôn. Theo tiến độ của tớ thì khả năng hai ngày nữa sẽ edit đến đoạn này nha các cậu he he =>) Douma ông Trì quá là vô sỉ đi, chời ơi con gái nhà người ta mặt mông như zậy mà ông nở lòng nào bắt người ta nói trước, móa thứ gì đâu á =))))))))))

Bạn đang đọc truyện *Thành Trì Của Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30-1

Có lẽ do có hơi chút bức mình, cho nên giọng Giang Tùy không nhỏ nữa, nhưng giọng điệu vẫn nhẹ nhàng. Một câu nói này cùng hơi thở ấm áp của cô truyền vào tai Châu Trì, lon bia đang mở được một nửa, tay cậu ngừng lại, đột nhiên quên mất phản ứng.

Cơ thể Giang Tùy dán lại rất gần, tay đã chạm vào tai của cậu, một vài sợi tóc rủ xuống rơi trên cổ Châu Trì, có chút nhột nhột.

Hơi thở của Châu Trì ngưng trệ, sống lưng vô thức thẳng lên.

Giang Tùy cũng không biết bản thân đã nói câu đó ra thế nào.

Nói xong, mặt và cổ cô đều đỏ bừng lên giống như phát sốt, cũng không ngẩng lên nhìn biểu tình của cậu, có lẽ là không dám nhìn.

Kỳ lạ là, cái đêm lần trước Châu Trì say rượu đó, cô vẫn luôn nhớ rất rõ ràng.

Giang Tùy xoay người quay trở lại, đứng cách xa cậu một chút, từ từ bình tĩnh lại.

Sau vài giây, do dự liếc nhìn sang, vẫn thấy Châu Trì đang cầm lon bia, nhưng cậu không uống.

Giang Tùy nghĩ thầm, chắc là cậu ấy vẫn ngu ngơ không hiểu ý của cô, ngày hôm đó cậu say như vậy, có khi đã quên mất rồi.

Bên trong phòng bao vẫn vô cùng náo nhiệt.

Giang Tùy nhìn đằng trước, Thẩm Tâm Nhan vẫn đang hát, đèn phòng nhấp nháy làm hình ảnh cậu ta càng thêm nổi bật, mái tóc xoắn theo chuyển động của cơ thể mà lắc lư nhẹ nhàng, thỉnh thoảng đang hát lại đánh mắt nhìn về phía này một chút, bài hát "Ước Hẹn" của Châu Huệ được cậu ta hát vô cùng tình cảm.

Hát thì hát đi, còn quay sang Châu Trì liếc mắt đưa tình làm cái gì? Cậu ấy cũng đâu có ước hẹn gì với nhà cậu đâu?

Giang Tùy có chút rầu rĩ nhìn, trong lòng giống như có một đốm lửa nhỏ khó chịu đột nhiên bị thổi bùng lên, nếu Thẩm Tâm Nhan còn cứ hát như thế nữa, thì sớm muộn gì đốm lửa nhỏ này cũng bị thổi thành một đám cháy lớn mất.

Giang Tùy hít vào thở ra, điều chỉnh lại tâm trạng của mình. Lúc nhìn đến Châu Trì, không biết cậu đã đưa lon bia trong tay cho Trương Hoán Minh từ lúc nào, vài lon bia để đó nhưng cậu không động tới.

Con trai trong phòng ai cũng đang uống, chỉ một mình cậu là không.

Vừa có người đặt chai nước ở gần chỗ cô, Giang Tùy do dự vài giây liền cúi xuống cầm lấy, vặn nắp chai hai lần sau đó đưa tới trước mặt cậu.

Trong phòng không mở đèn, chỉ có ánh sáng từ màn hình tivi chiếu tới. Giang Tùy không nhìn thấy ánh mắt cậu, chỉ cảm nhận được cậu nhìn cô một cách nghiêm túc, sau đó liền nắm lấy tay cô.

Lòng bàn tay của cậu nóng bỏng, cậu nắm hơi chặt, cô mất vài giây mới có thể nói lỏng ra, mà cậu dường như không có việc gì, thoải mái uống một ngụm.

Lúc Giang Tùy ổn định tinh thần lại một chút, thì khuôn mặt cậu đã đưa tới, lông mi hạ xuống, hơi thở nồng đậm vị trà.

"Giang Tùy."

"Ừm."

"Tôi ôm ai, tôi đều biết."

"..."

*

Hát karaoke xong cũng đã chín giờ, bên Minh Dương hình như còn chơi chưa đã, chưa muốn giải tán nên gọi thêm vài người khác tới, sau đó đám bên trường Giang Tùy liền về trước.

Lúc đi trên đường, vài nam sinh chuyện trò rôm rả, Giang Tùy đi bên cạnh cũng thuận tai nghe.

Giọng nói Trương Hoán Minh mang chút ý tứ ghen ăn tức ở: "Cái bọn bên Minh Dương sướng thật đấy, trong trường rõ là tự do, muốn làm cái gì thì làm. Nghe nói, bên đấy yêu đương cực kỳ nhiều luôn."

"Đúng rồi, bên đó gái xinh cũng nhiều nữa, bên trường mình cũng hay sang đấy tìm bạn gái mà. Bạn gái của Trần Huy không phải cũng học bên Minh Dương sao?" Một nam sinh bên cạnh lên tiếng.

Trương Hoán Minh cười hèn hếch: "Trần Huy á, cái thằng chuyên chém gió đấy, lần trước đang đánh bóng thì người yêu nó tới, xong nó huênh hoang vài lời luôn."

"Hay đấy, năm nay đang thịnh hành kiểu tình yêu trường học này. Nhìn mà xem, mấy nữ bên Minh Dương đấy, cái gì Thẩm Tâm Nhan ấy nhỉ, còn không phải muốn của Trì ca của chúng ta sao."

Nam sinh vừa nói học bên lớp bốn, trước đây không chơi với họ nhiều, mới quen biết từ hồi học phụ đạo lúc nghỉ đông, cho nên những chuyện lung bung của bọn họ cậu ta đều không biết, cứ vô tư múa mép khua môi.

Nhưng những lời cậu ta nói quả thật không sai. Mặc dù Thẩm Tâm Nhan cũng không làm ra hành động gì táo bạo, nhưng cũng gần như thế, ánh mắt của cậu ta thể hiện khá rõ ràng, mọi người ai nhìn cũng đều cảm nhận được.

Trương Hoán Minh cười hơ hớ, bắt đầu làm lố phóng đại lên: "Người muốn của Trì ca của chúng ta nhiều vô kể, để đâu cho hết, còn phải xếp hàng lấy số kìa, Thẩm Tâm Nhan này á à, đại khái còn phải xếp cả tiếng đồng hồ thì mới tới lượt ấy." Nói xong liền cố tình huych vai Châu Trì một cái: "Đừng không, Trì ca."

Vốn tưởng rằng cậu ta sẽ ăn ngay cái lườm, nhưng kỳ diệu thay Châu Trì lần này lại không mấy may tức giận, thậm chí còn nhàn nhạt cười lại: "Làm gì nói quá thế."

Kỳ quái thật.

Hôm nay không những không tức giận, mà còn phơi phới như gió xuân?

Về mặt của Trương Hoán Minh đầy vẻ thụ sủng nhược kinh, đến khi nhìn tới tầm mắt Châu Trì, liền hiểu tất cả.

Giang Tùy lầm lũi đi phía trong cùng, không biết trong đầu đang nghĩ cái gì.

Trương Hoán Minh rất nhạy bén, chỉ một giây liền biết thừa suy nghĩ trong lòng Châu Trì, cậu ta gãi gãi đầu, cũng không biết Châu Trì có kế hoạch gì hay không, dù sao thì, lúc nào cậu ta cũng sẵn sàng giúp đỡ.

Vì thế, cậu ta cố tình kéo dài âm điệu, nói: "Ngày mai không phải thứ sáu sao, hay là cậu hẹn Thẩm Tâm Nhan ra ngoài chơi, sau đó nhớ nắm lấy cơ hội, dù sao cũng là đại mỹ nữ, cậu không thể phí phạm của giới nhà." "

Lời vừa nói ra khỏi miệng, đám nam sinh bên cạnh hề hếch cười, chỉ có Giang Tùy đột nhiên vấp một cái, xem thì té xuống.

Châu Trì vừa vặn đưa tay đỡ kịp.

Trương Hoán Minh nhìn thấy cảnh này, cười đến nội thương, tự cảm thấy mình y như bồ tát sống.

Liều thuốc kích thích này có vẻ đủ mạnh. Dù sao sự tình đến độ này, cậu ta cũng phải bô kích Châu Trì thêm mới được.

Mọi người ở ngã tư phía trên thì tách ra, Châu Trì đưa Giang Tùy trở lại nhà trọ.

Dương Thụ uyển là một tiểu khu cũ, mấy căn hộ ở đây không phải là mới, nhưng môi trường lại khá tốt, cây xanh bao phủ khắp nơi, buổi tối đi về, đèn đường bị tán cây che mất, bóng cây đổ xuống đất, nhìn có hơi đáng sợ.

Cả đường đi, hai người không nói với nhau một lời, bởi vì trong lòng Giang Tùy đang có vô vàn tâm sự trùng trùng điệp điệp.

Châu Trì đưa cô đến vườn hoa nhỏ bên ngoài căn hộ. Ngoại trừ lần đầu tiên cậu đưa cô đến tận cửa nhà thì những lần sau cậu đều không chủ động nói muốn đi lên.

Trước lúc lên lầu, Giang Tùy quay sang nói một tiếng cảm ơn.

Châu Trì ừ hừ trong cổ họng, ở dưới đèn đường thay đổi tư thế. Cậu nhìn qua có vẻ hơi mệt mỏi, một tay bỏ trong túi quần, bờ vai hơi thông xuống.

"Ngày nào cậu cũng nói mỗi câu như vậy." Cậu nhàn nhạt bỏ lại một câu, tựa như không hề có chút cảm xúc.

Giang Tùy ngẩn người một chút, nghĩ đi nghĩ lại thì đúng từ vậy thật. Đột nhiên phát hiện, từ lúc đi học đến giờ, dường như cậu luôn hiện diện bên cạnh cô, cho nên mỗi ngày cô đều cảm ơn cậu.

Ví dụ, buổi sáng mang đồ ăn cho cô.

Giang Tùy rất ngại ngùng, rất nhiều lần nói với cậu rằng không cần phải làm thế, cậu đều ừ, xong ngày hôm sau lại vẫn vậy.

Dần dần, Giang Tùy hình như đã tạo thành thói quen, mỗi sáng bước vào lớp đều vô thức nhìn đến chỗ cậu, có đôi khi cậu đi học sớm, có đôi khi lại muộn hơn một chút, nhưng hộp cơm cách nhiệt lúc nào cũng bỏ trong cặp sách, đến lớp liền đưa cho cô.

Nhìn qua thì có vẻ không có gì, rất đơn giản, nhưng thực sự thì có hơi phiền phức. Là bởi vì như vậy, cho nên học kỳ này cậu thường đi học rất sớm, ảnh hưởng vô cùng đến sự lười biếng của cậu ngày xưa.

Cậu thích ngủ như vậy...

Trong lòng Giang Tùy có chút cảm động không nói nên lời.

Cô lại nhớ đến một vài chuyện khác, ghét cái là, lại nhớ đến cả Thẩm Tâm Nhan, nhớ đến những lời Trương Hoán Minh nói.

Đêm tối yên bình như vậy, ánh trăng cũng rất đẹp, chơi tựa hồ cũng rất vui.

Nhưng trong lòng lại có điểm không thoải mái.

Giang Tùy hơi nóng nảy một chút, hôm nay thế mà đã có trạng thái như này mấy lần rồi.

Ngoại trừ phiền phức, cô còn có điểm hoảng hốt.

Cảm giác giống như tự mình vừa nhặt được một bông hoa hồng xinh đẹp về trồng, vừa mới nở được vài ngày, còn chưa ngắm đủ, thì lại có người khác có ý đồ hái trộm hoa của cô.

Càng nghĩ lại càng không thoải mái.

Dựa vào cái gì chứ? Là mình thấy trước cơ mà.

Giang Tuyền cúi thấp đầu, tóc mái che khuất tầm mắt, ngón chân di di trên sàn gạch bê tông.

Sau một lúc liền nghe thấy Châu Trì ngập một cái.

Cô ngẩng đầu lên.

"Châu Trì, cuối tuần nghỉ học cậu muốn làm gì?" Cuối cùng vẫn hỏi ra miệng.

"Không biết nữa." Châu Trì lại thay đổi tư thế đứng, đầu nghiêng sang một bên, có chút lười biếng hỏi: "Sao thế?"

"Ngày mai tôi đến chơi với Tri Tri, được không?" Giang Tuyền đứng thẳng người, một tay kéo kéo dây áo khoác, ngữ khí giống như tùy tiện: "Vừa hay là cuối tuần, tôi không có gì làm, tiện thể đến thăm đi Đào nữa."

"Không phải làm bài tập về nhà sao?" Châu Trì hỏi.

"Có phải làm." Giang Tuyền nói: "Nhưng tôi có thể mang qua đó ngồi làm..." Ngừng một chút, lại nói thêm: "Ngày nào cũng làm bài tập mệt quá, tôi cũng phải thư giãn chút chứ, thầy giáo bảo phải vừa học vừa chơi mới có hiệu quả." Nói xong liền muốn cấn lưỡi đập đầu. Tại sao lại đột nhiên nói cái gì tào lao thế chứ, thật giống y như giấu đầu hở đuôi.

Giang Tuyền hít một hơi, lòng bàn tay đỏ đầy mồ hôi, cô liền quẹt quẹt lau vào quần áo.

"Ừm, vậy ngày mai tôi qua nha, cậu giúp tôi nói với đi Đào một tiếng, chắc tầm trưa tôi sẽ qua. Tôi lên lầu đây, cậu đi về nhớ chú ý an toàn. Tạm biệt." Cô nói một mạch không ngừng nghỉ, tốc độ cũng nhanh, nói xong liền quay người đi thẳng.

Một cơn gió nổi lên, lá cây bị thổi lay động rung rinh, kèm theo thanh âm gió rít xào xạc.

Thân ảnh dưới đèn đường vẫn không động, cậu đứng yên một lúc, sau đó kéo mũ lên phủ lên đầu, đá đá vài ba hòn sỏi dưới chân, tựa như không nhận được, liền ngẩng lên nhìn bóng đèn ngay góc bật cười.

Bạn đang đọc truyện *Thành Trì Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30-2

Sáng thứ bảy, Giang Tuyền bị tiếng chuông đồng hồ báo thức làm cho tỉnh dậy, cô đặt chế độ báo thức hàng ngày, tối qua lại quên tắt, cho nên đồng hồ vẫn kêu theo giờ đi học như mọi khi. Lúc cô mở mắt nhìn điện thoại thì mới chỉ sáu giờ.

Thực ra, đêm qua cô có hơi mất ngủ, đến rạng sáng mới thiếp đi.

Giang Tuyền ngồi dậy, với tay tắt bóng đèn chụp đã bật nguyên một đêm, sau đó lại lần qua lần lại trên giường nửa giờ đồng hồ, không cảm thấy buồn ngủ nữa liền dứt khoát dậy đánh răng rửa mặt rồi đi mua bữa sáng.

Không ngờ ra đến tiệm cháo đối diện thì gặp người quen – Trần Dịch Dương của lớp một.

Cậu ta cũng sống ở đây sao?

Trần Dịch Dương cũng nhìn thấy cô, sau đó đứng ở cửa nhìn cô mỉm cười, mang một tô cháo qua ngồi xuống: "Cậu cũng ở đây à? Sao trước kia chưa từng thấy nhỉ?"

"Học kỳ này tôi mới sống ở đây, ở tiểu khu bên kia kia." Giang Tuyền chỉ về phía đối diện, hơi ngạc nhiên hỏi: "Cậu cũng sống gần đây hả?"

"Đúng thế, cùng tiểu khu với cậu luôn, chỗ gần trường trung học số 1 kia." Trần Dịch Dương lại hỏi: "Cậu ở tòa nào?"

"Tòa 11. Còn cậu?"

"Hàng xóm của cậu luôn, tòa 12 ấy." Trần Dịch Dương mỉm cười: "Trùng hợp quá, hai tòa nhà này rất gần nhau, chỉ cách có một vườn hoa nhỏ thôi."

Giang Tuyền gật gật đầu: "Ừ, tôi cũng thấy khéo thật, thế mà trước đây chưa từng gặp cậu."

Trần Dịch Dương ăn một muỗng cháo, nhướn nhướn mày, hỏi: "Cậu cũng sống một mình à? Không ở cùng ai sao?"

"Ừm, bố tôi rất bận, ông ấy nhiều việc lắm, cho nên tôi sống một mình thôi. Cậu thì sao?"

Trần Dịch Dương mỉm cười lần nữa: "Lại y chang cậu rồi."

Lần này Giang Tuyền cũng cười: "Cậu lợi hại thật đấy, từ lớp 10 mà đã sống một mình rồi."

"Cái này có là gì chứ, tôi là con trai mà, sống một mình cũng có vấn đề gì đâu." Cậu ta nhìn Giang Tuyền một cái, "Đổi lại là cậu kia, con gái phải chú ý an toàn một chút."

Giang Tuyền gật đầu: "Bố tôi cũng nói vậy, ông ấy rất lo lắng nên ngày nào cũng phải gọi điện bắt tôi báo cáo tình hình."

Trần Dịch Dương nói: "Thực ra cũng không cần lo lắng quá đâu, trị an lân cận trường học cũng không tồi, không giống những chỗ khác."

"Cũng phải."

Hai người vừa ăn sáng vừa trò chuyện vài câu, cũng nói đến vài vấn đề học tập, thảo luận về giáo viên, ăn sáng xong liền ai nấy quay về phòng.

Giang Tuyền cảm thấy khá tốt, bởi vì có người quen ở bên cạnh, dù sao cũng ổn hơn.

Cô về phòng dọn dẹp, bỏ đồ vào máy giặt, lại làm một vài bài tập về nhà, lúc làm xong nhìn đồng hồ đã hơn mười giờ.

Điện thoại báo có một tin nhắn mới của Tri Tri.

"Chị, cậu nhỏ nói hôm nay chị về chơi, có phải thật không thế?"

Giang Tuyền nhắn tin trả lời, sau đó bắt đầu thu dọn đồ đạc, bỏ vài quyển vở vào cặp sách.

Trên đường ngang qua cửa hàng hoa quả, cô chọn vài loại mà Tri Tri thích.

Đi gần tới đầu hẻm, thì điện thoại đổ chuông.

Là điện thoại của Châu Trì.

Giang Tuyền nhận máy, nghe được giọng cậu từ bên kia: "Mười một giờ rồi, người đâu?"

"Đến đây, đang trên đường rồi." Giang Tuyền nói.

"Đến đâu rồi?"

"Vài bước nữa là tới đầu hẻm."

"Tôi ra đón cậu."

"Không cần đâu, còn có tí nữa."

Cậu cũng không nói nhiều, trực tiếp ngắt điện thoại.

Giang Tuyền đi thêm vài bước nữa, đã nhìn thấy cậu chờ sẵn ở đầu hẻm.

Cậu đứng gần cửa tiệm khoai lang, mặc quần áo ở nhà, dép lê, quần thể dục, bên trên mặc một chiếc áo len màu đen hơi cũ, rộng thùng thình.

Cậu nhìn giỏ trái cây trong tay Giang Tuyền, lông mày hơi nhướn lên: "Còn mang đồ gì nữa không, đi thăm người bệnh đấy à?"

Giang Tuyền giải thích: "Hết rồi, chỉ mua ít hoa quả cho Tri Tri thôi."

Châu Trì bước qua, xách lấy túi, nói: "Nó cũng không thiếu đồ ăn, lần sau đừng mang nữa."

"Ừm."

Hai người bước vào con hẻm, Tri Tri đã từ trong nhà mài móng phi ra, từ xa liền hét ầm lên: "Chị."

Giang Tuyền nhìn thấy thằng bé, vui vẻ cười.

Mái tóc bôm sư tử của thằng bé đã biến mất, thay vào đó được cắt tỉa gọn gàng, giống với kiểu đầu ba phân của Châu Trì, nhưng xem ra hiệu quả mang đến lại không được như thế.

"Cắt tóc khi nào đấy?" Cô vừa cười vừa hỏi.

Vừa nói đến cái này, Tri Tri đặc biệt ủ rũ, cảm phần tổ cáo với cô: "Mẹ em đấy thật là...! Mẹ em với cô giáo em đề đầu em ra cắt đấy. Em sớm muộn gì cũng lật đổ chính quyền, tự lực xưng vương."

"Cái đồ tào lao." Giang Tuyền mỉm cười nhìn quả đầu của thằng bé, đưa tay lên vuốt vuốt: "Đẹp trai thế còn gì."

"Đẹp cái gì, chị đừng có nịnh thối em nữa." Tri Tri vẫn còn rên rĩ, "Đám con gái giờ cứ nhìn thấy em là cười đều! Tức chết đi mất! Bảo là quả đầu của em so với thằng đầu trộm đuôi cướp nhìn y chang, còn bảo mới xuất trại ra hay sao, đầu xanh, bình thường lúc em mua đồ ăn cho chúng nó thì xúm vào khen em đẹp trai này nọ, không mua một cái liên không coi em ra gì luôn, con gái mấy người đúng là... chẳng có tí lương tâm gì cả..."

Giang Tuyền: "..."

Cái này thì có liên quan gì đến cô chứ?

Châu Trì đi đằng sau, nhìn chị em hai người vừa đi vừa nói, bước tới cửa nhà.

Di Đào đang bận rộn trong nhà bếp. Biết Giang Tuyền đến, liền rất vui, cho nên cao hứng làm nhiều món hơn bình thường. Giang Tuyền đi vào bếp, hai người trò chuyện một lúc, Châu Trì mang cặp sách của cô lên lầu trên, đặt trong phòng của mình.

Sau bữa trưa, Giang Tuyền đến phòng Tri Tri giúp thằng bé giải quyết vài ba bài toán hóc búa. Tri Tri nhân cơ hội này liền tổ cáo đã bị Châu Trì ức hiếp đau khổ cỡ nào trong những ngày qua, đáng tiếc còn chưa kịp tổ cáo xong liền bị gián đoạn.

Châu Trì đi xuống cầu thang, gõ cửa hỏi Giang Tuyền: "Có đi làm bài tập không?"

"..."

*

Rất lâu không đến, căn phòng của Châu Trì dường như vẫn thoải mái như mọi khi, tấm thảm bên cạnh ghế sofa dường như đã thay đổi một chút, có vẻ mềm và lớn hơn trước kia.

"Cậu mới mua tấm thảm này à?" Giang Tuyền hỏi.

Châu Trì ừ một tiếng: "Mới mua tuần trước, không đẹp hả?"

"Cũng không phải, chỉ là màu có hơi tối." Giống y như màu sắc thường thấy trên người cậu, không phải xấu nhưng có vẻ không có tinh thần.

Giang Tuyền nghĩ cái gì, sau đó nói: "Lúc mới khai giảng tôi có đi mua bàn học với bố, lúc đấy có nhìn thấy tấm thảm đẹp lắm, để lần sau sẽ mua cho cậu."

Châu Trì cũng không khách sáo: "Được, đợi cậu mua."

Châu Trì đưa bản gấp cho Giang Tuyền, còn cậu trực tiếp nằm bò trên thảm.

Giang Tuyền làm được một nửa bài, liền nghe thấy Châu Trì nói: "Làm gì mà cần mẫn vậy, qua đây nghỉ ngơi chút đi."

Giang Tuyền: "..."

Không phải cậu bảo tôi mang bài tập sang đây làm à?

Châu Trì nói: "Có vài đĩa phim mới, cậu chưa xem đâu."

Giang Tuyền đặt bút xuống, lấy dầu tẩy đi rửa sau đó mang qua cho cậu. Cô ngồi trên tấm thảm, nhìn cậu cầm điều khiển điều chỉnh âm thanh.

"Tiếng như này vừa chưa?"

"Được rồi." Giang Tuyền ăn một quả, một quả đưa cho cậu, sau đó chăm chú xem tivi.

Châu Trì nhận lấy, đầu hơi nghiêng qua, nhìn cô ăn dâu tây, lại tiếp tục liếc màn hình tivi.

Giang Tuyền ngừng một chút, nhìn lại tay của mình, lại nhìn sang cậu.

"..."

Tivi đang phát bộ phim tình cảm lãng mạn, không giống mấy bộ phim trước đây bọn họ hay xem, bộ phim này có vẻ phóng khoáng, mới có hai mươi phút đầu, mà nam nữ chính đã hôn nhau hai lần.

Nếu chỉ xem một mình thì cũng không có gì, Giang Tuyền cũng đã xem rất nhiều lần rồi, nhưng hiện tại có Châu Trì ngồi bên cạnh, cho nên cô cảm thấy

không thoải mái cho lắm. Nhất là cảnh hôn thứ hai, máy quay chiếu tới rất gần, giống y như ở ngay trước mặt vậy.

Thành thật mà nói, Giang Tuyền rất xấu hổ. Cô liếc liếc nhìn Châu Trì, nhưng lại thấy cậu vẫn thoải mái như thường, khuôn mặt cũng không đỏ, vừa xem vừa ăn dâu tây.

Quả nhiên, người với người đều không giống nhau.

Dù sao, lần thứ ba nam chính hôn nữ chính, Giang Tuyền liền đứng dậy mang ly đi rót nước.

Châu Trì liếc cô một cái, khóe miệng nhếch lên mỉm cười.

Bộ phim đến phần nửa cuối, cũng tạm coi là kín đáo trở lại, bởi vì nam nữ chính đã chia tay, nên tự nhiên những cảnh hôn cũng không còn nữa, chỉ còn những đoạn hồi tưởng về kỷ niệm cũ, âm điệu cũng thay đổi, có chút buồn, khiến cho người xem không thoải mái.

Cho đến khi kết thúc, hai diễn viên chính cũng không gương vỡ lại lành, những dự định tốt đẹp ở phía trước dường như đều tan biến như nước chảy mây trôi.

Giang Tuyền thở dài một chút: "Là bị kịch à?"

"Ừm." Châu Trì nhìn cô một cái: "Không thích?"

"Không phải không thích." Giang Tuyền nói: "Cũng khá hay, nhưng mà kết thúc không thoải mái cho lắm, tại sao lại không thể bên nhau? Rõ ràng lúc ở bên nhau đã rất vui vẻ mà, phải không?"

Châu Trì gật đầu, nhàn nhạt nhìn cô: "Cậu nói cũng phải."

"Đúng không? Không cần thiết phải kết thúc như vậy. Thật đáng tiếc." Giang Tuyền lại nói một câu, cúi đầu nhìn điện thoại để dưới chân mình, đã gần bốn giờ chiều. Có hơi muộn rồi, làm bài tập cũng chẳng được bao nhiêu nữa."

"Hình như không còn sớm nữa." Cô nói.

"Muốn về à?"

Giang Tuyền nhìn cậu một lúc, gật gù đầu, nói: "Tôi vẫn nên về nhà làm bài tập vậy, ở đây làm một nửa đề rồi, xem ra vừa học vừa chơi có vẻ không hiệu quả cho lắm."

Châu Trì bị lời nói của cô làm cho buồn cười: "Giác ngộ tốt đấy."

Giang Tuyền lúng túng: "Vậy tôi về nhé."

"Không ăn tối sao?"

"Không ăn đâu."

Châu Trì cũng không giữ cô: "Tôi đưa cậu về."

"Không cần đâu." Giang Tuyền nói, "Trời vẫn còn sáng mà, tôi tự về được."

"Vậy đưa cậu ra đầu hẻm."

Xuống dưới tầng, đi Đào cùng Trì Trì đều ra sức giữ cô lại ăn tối, nhưng Giang Tuyền vẫn kiên quyết từ chối, chỉ nói lần sau lại đến chơi.

Châu Trì cùng cô đi đến đầu hẻm.

Mặt trời đã lặn, chỉ còn le lói vài ánh nắng chiều rọi xuống, có một vài người cao tuổi đang đi bộ thể dục, nhìn thấy Giang Tuyền, vẫn còn nhận ra cô.

Giang Tuyền chào hỏi, sau đó cùng mọi người nói chuyện vài câu.

Châu Trì đứng bên cạnh đợi, trong tay cầm cặp sách của cô.

Rất nhanh đã ra ngoài hẻm, Châu Trì hỏi: "Ngày mai cậu làm gì?"

"Đọc sách, chắc không ra ngoài." Giang Tuyền lại nghĩ nghĩ lại một chút, cảm thấy bài tập về nhà hôm nay làm đúng là không đạt yêu cầu. Cô lại hỏi: "Cậu thì sao?"

"Không biết nữa." Châu Trì lười biếng nói: "Có người hẹn thì đi chơi, không có thì thôi."

Có người hẹn thì đi chơi?

Giang Tuyền bước được vài bước liền dừng lại, quay người nhìn cậu, môi mấp máy: "Cậu..."

Còn chưa nói xong thì điện thoại Châu Trì đã vang lên, là chuông báo có tin nhắn mới.

Cậu lôi điện thoại ra nhìn.

Giang Tuyền tựa hồ hơi gấp gáp, đầu cũng ngó ngó sang nhìn, rất nhanh liếc một cái.

Đáng tiếc lại không nhìn thấy rõ ràng.

... Sẽ không phải là Thẩm Tâm Nhan chứ?

Lại đi thêm vài bước, Châu Trì vẫn cúi đầu xem điện thoại.

Giang Tuyền liếc liếc vài cái, không nhìn được, nhỏ giọng hỏi: "Sao vậy, cậu có việc gì sao?"

"Ừm, có người rủ tôi đi chơi." Cậu không ngẩng đầu, ngón tay vẫn đang gõ gõ, hình như đang gửi tin nhắn cho đối phương.

Giang Tuyền nhú mày: "Bao giờ thế?"

"Tối nay."

Tối nay?

Hai tay Giang Tuyền vô thức nắm chặt.

Tối qua mới đi hát rồi, tối nay lại còn muốn đi nữa.

Mới quen biết có bao lâu chứ, mà đã làm như thân lắm rồi.

Đi đến ngoài hẻm, Châu Trì đưa lại cặp sách cho cô: "Đi đường cẩn thận."

Giang Tuyền nhận lấy, đeo lên vai, nhỏ giọng đáp lại: "Tôi biết rồi."

Sau đó hai chân vẫn không di chuyển, tầm mắt dừng trên người cậu.

Giang Tuyền có chút mờ mịt cúi đầu: "Ừm, cậu quay về đi."

Châu Trì nhìn cô vài giây, kéo kéo khóe miệng, mỉm cười: "Được rồi, vậy tôi về nhé."

Cậu cũng không đứng lại lâu, nói xong liền quay người bước trở lại trong hẻm.

Giang Tuyền vẫn đứng yên tại chỗ, tầm mắt dõi theo cậu. Lại nhìn thấy cậu móc điện thoại từ trong túi ra, trong lòng hơi mất kiểm soát, giống như lại có người muốn bẻ trộm hoa của mình vậy.

Cứ như này không phải là cách.

Lúc Châu Trì chuẩn bị đi tới trước cửa tiệm khoai lang, Giang Tuyền liền chạy đến.

"Châu Trì..." Cô gọi tên cậu, thờ hồn hển.

Tay bị kéo lấy, Châu Trì quay đầu nhìn, thấy khuôn mặt của cô đỏ lên, đôi môi bóng mịn, ánh mắt vừa mềm mại vừa nóng bỏng.

Mâu quang cậu khẽ động, hỏi: "Sao thế?"

Giang Tuyền nhìn cậu, tim đập thình thịch, thấp giọng: "Tôi có chuyện muốn nói với cậu."

Châu Trì: "Cậu nói đi."

Giang Tuyền vô cùng khẩn trương, không chỉ lòng bàn tay đỏ đầy mồ hôi, mà còn cảm thấy hai má nóng bừng. Thời điểm này Giang Tuyền chọn có vẻ hơi cảm tính, vài giây này cô cũng không kịp suy xét kỹ càng, bởi vì vài câu nói của Trương Hoán Minh hôm qua, mấy lời nói tào lao đấy chính là mồi lửa vô cùng hiệu quả.

Ý tưởng của Giang Tuyền rất đơn giản.

Mặc kệ, không nghĩ nữa.

Hoa tôi đã hái rồi, cậu đừng có mơ tưởng nữa.

Cô tựa hồ không hề suy nghĩ, cũng không sắp xếp câu từ: "Tối nay, tôi cũng muốn hẹn cậu."

...

Không biết đám mây vừa bay đi đâu, hoàng hôn có vẻ đẹp hơn một chút, một mảnh đỏ rực nguyên cả góc trời.

Mặt trời sắp lặn, chiếu xuống thứ ánh sáng nhẹ nhàng nhưng cũng không kém phần rực rỡ.

Bên cạnh cửa hàng khoai lang nướng, hương thơm ngào ngạt tỏa ra xung quanh.

Mà Giang Tuyền, lại đợi được một tiếng cười từ đỉnh đầu truyền xuống.

Cô ngừng một chút, cũng không ngẩng đầu, đã bị một cánh tay kéo vào lòng.

Giang Tuyền mờ mịt, cảm thấy cảm cậu đặt trên đầu mình, một chuỗi tiếng cười trầm thấp rơi vào tai cô.

"Cậu muốn hẹn tôi làm gì?" Giọng nói mang theo ý cười.

Hai má Giang Tuyền không tự chủ nóng bừng lên.

Cô bé bán khoai bên cạnh đi tới đi lui.

Khuôn mặt của Giang Tuyền chôn sâu trong ngực cậu, đồ trang trí trên áo len của cậu chọc vào da cô, có cảm giác hơi đau đau ngứa ngứa.

"Châu Trì..." Cô nhẹ nhàng đẩy cậu: "Mặt đau."

Cậu hơi thả tay, cúi đầu nhìn cô: "Đau chỗ nào?"

"Áo len của cậu." Giang Tuyền xoa xoa mặt, ngược mắt lên hỏi: "Cậu có thích tôi không?"

Châu Trì yên lặng nhìn cô một lúc, mắt khẽ nhắm lại, thì thầm: "Thích."

Hết chương 30.

Bạn đang đọc truyện *Thành Trì Của Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Tối chủ nhật, một nhóm nam sinh tụ tập tại nhà của Lý Thăng Chí.

Bắt đầu từ 6 giờ 30, Trương Hoán Minh liên tục gọi điện thoại cho Châu Trì, phí bao nhiêu công sức mới gọi được mọi người tới.

Tám giờ hơn, Châu Trì mới lững thững đến.

Lý Thăng Chí đưa lon bia trong tay qua, khoi mào hỏi: "Hầu tử nói tôi qua cậu cho bọn tôi leo cây để đi hẹn hò, thật không thể?"

Bên ngoài trời đang mưa phùn lất phất, Châu Trì cả người lạnh run, trên tóc dính vài hạt nước nhỏ. Cậu lau lau mặt: "Không thể để tôi vào trong rồi nói à?"

"Ồ ờ ờ, vào đi vào đi." Lý Thăng Chí lùi lại một bước để cậu đi vào: "Lại cũng không phải lần đầu tiên tới, vẫn còn muốn tôi tiếp đãi cậu à?"

Châu Trì cởi áo khoác ra, sau đó vắt trên tủ ngoài cửa.

Phòng khách ồn ào huyền ảo, bên trong đã có vài nam sinh ngồi chuyện trò rôm rả, có mấy người cùng lớp, cả mấy người lớp khác nữa, cặp sách để chồng đống trên sàn nhà.

Nhà của Lý Thăng Chí để không chỉ có một mình cậu ta ở, cho nên thỉnh thoảng cậu ta gọi mọi người đến chơi, nguyên đám rủ nhau ăn uống nhậu nhẹt, xong rồi thì đánh bài xem phim.

Phòng khách khá nhiều người, không tiện hỏi han cho lắm, cho nên Lý Thăng Chí cũng không đề cập đến vấn đề hồi vừa rồi.

Mọi người cùng nhau ăn thịt nướng, uống bia, chơi bài, xem cả phim người lớn. Một nam sinh đang vừa xem vừa chém gió kể chuyện về cô bạn gái mới quen bên trường dạy nghề, vì đã có kinh nghiệm thực tế, cho nên nói rất nhiệt tình.

Không có con gái ở đây, cho nên nói chuyện cũng không cần phải kiêng dè cái gì. Chỉ là càng nói càng hăng, lại vừa mới xem phim xong, cho nên có người nhin không nổi đã phải đi vào nhà vệ sinh giải quyết.

Châu Trì ngồi một mình trên ghế sofa nhỏ, không tham gia vào.

Không phải cậu không có cảm giác. Ở độ tuổi này, không có ai là ngoại lệ cả, nhất là người vừa mới có bạn gái hôm qua.

Cho dù không phải cô ý có những suy nghĩ "đen tối" đó trong đầu, cũng không thể tự chủ được mà ngừng nghĩ về cô ấy.

Nếu cô biết cậu đang xem cái loại phim này, không biết sẽ có phản ứng gì nữa.

Còn nhớ lần đó ở cửa hàng bán đĩa, chỉ là nhìn thấy một đĩa phim thôi, biểu tình của cô đã hốt hoảng như vậy, mặt đỏ như một con tôm luộc, chạy vào cửa hàng hoa cả nửa ngày không ra.

Nghĩ đến điều này, trên miệng Châu Trì xuất hiện ý cười nhàn nhạt.

Da mặt của cô rất mỏng.

Châu Trì đặt lon bia đang uống dở ra từ phía sau, tay mò vào túi quần móc điện thoại ra, nhìn chăm chăm vào điện thoại một lúc, sau đó soạn một tin nhắn gửi tới Giang Tùy: "Đang làm gì thế?"

Đợi vài phút sau, không thấy tin nhắn trả lời.

Đám nam sinh bên cạnh vẫn đang hihi haha nói về mấy chủ đề đó, ai ngủ với ai, ai còn trong trắng ai đã mất rồi.

Châu Trì đứng dậy, xoay người đi ra ban công.

Con mưa phùn bên ngoài vẫn chưa dứt, gió lạnh từ ngoài cửa sổ thổi vào từng cơn.

Cậu dựa vào tường, nhìn vào màn hình điện thoại, bấm số gọi đi.

Chuông kêu mấy tiếng, đầu dây bên kia mới có người nhận.

Giọng nói của cô vang lên từ ống nghe: "Alo, Châu Trì?"

"Ừm, là tôi." Châu Trì hơi cúi đầu xuống, tầm mắt rơi xuống góc cửa sổ: "Cậu đang bận gì thế?"

"Không bận gì cả, vừa mới phơi quần áo xong." Giang Tùy ngồi xuống giường, hỏi: "Sao thế? Tự nhiên gọi điện thoại cho tôi?"

"Ừm, không có chuyện gì thì không thể gọi à?"

Giọng cậu rất thấp, nhàn nhạt có chút ý cười.

"Tôi cũng đâu có nói không thể?" Giang Tùy biết cậu đang nói đùa, cũng cười một tiếng.

Rõ ràng hôm qua vừa mới gặp nhau, tối qua cũng nhắn tin qua lại, vậy mà hiện tại đột nhiên nghe thấy giọng cậu, liền cảm giác như đã không gặp nhau mấy ngày.

"Không có gì." Châu Trì bước lên sát cửa sổ hai bước, ánh đèn ngoài cửa chiếu lên cửa kính sáng trưng. Cậu cúi đầu, khẽ giọng nói: "Muốn tìm cậu một chút."

Vài giây trôi qua.

Giang Tùy chủ động bắt chuyện trước: "Cậu đang ở bên ngoài hả? Làm gì thế?" Bởi vì trong điện thoại nghe có hơi ồn ào.

Châu Trì ừ một tiếng, ngữ khí thoải mái nhẹ nhàng: "Đang chơi ở nhà Lý Thăng Chí." Thực ra cậu chỉ trả lời có nửa câu, cụ thể chơi gì cậu không nói, sợ cô không chấp nhận được.

Giang Tùy có hơi kinh ngạc: "Nhiều người thế à?"

Châu Trì: "Ừ, không ít."

Trong điện thoại lại truyền đến thanh âm nhẹ nhàng: "Trời mưa rồi, chút cậu về nhớ mượn ô, phải chú ý an toàn, đừng chơi muộn quá."

Giọng nói mồm manh, hình như bắt lượn cô nói cái gì đều khiến người nghe có cảm giác được chăm sóc.

Từ lúc bắt đầu đã như thế rồi.

Chính là cô chủ động đến gần cậu.

Châu Trì không hy vọng đây chỉ là ảo giác.

"Lo lắng cho tôi à?" Cậu trực tiếp hỏi.

"Ừm, lo cho cậu."

Rất thẳng thắn.

Châu Trì miễn nguyện, trong lòng vô cùng thoải mái.

Sự thoải mái này kéo dài rất lâu sau khi cúp điện thoại.

Đám con trai trong phòng khách lần lượt kéo nhau đi về, trong phòng chỉ còn lại Châu Trì và Trương Hoán Minh.

Bởi vì là chủ nhà, Lý Thăng Chí có vẻ vất vả, phải thu dọn nguyên một bãi chiến trường, Trương Hoán Minh giống như ông cố nội, xếp bằng ngồi cắn hạt dưa, một bên cắn một bên tra hỏi Châu Trì: "Cậu còn không khai mau, hôm qua thì cho bọn tôi leo cây, hôm nay lại đến muộn nữa... Tôi nói với cậu chứ, trọng sắc khinh bạn như này có phải muốn bị ăn đập không?"

Châu Trì nhàn nhạt cười: "Cậu thử xem."

Trương Hoán Minh khịt khịt mũi: "Nào, qua đây, chúng ta đếm xem..." Cậu ta giơ ngón tay ra, bắt đầu đếm: "Một, hai, ba, bốn... một ngày đi."

Lý Thăng Chí vừa dọn rác bên cạnh vừa cười cười, vắn veo ngón tay: "Hầu ca lợi hại."

Đại Hầu tử Trương Hoán Minh đặc ý tiếp nhận lời khen, đi tới ghế sofa nằm vật xuống: "Nói thật thì, đây đúng là lần đầu tiên tôi thấy có người dùng cách này để đi tán gái, cậu coi con gái nhà người ta y như một con cá, cứ quăng thính từng miếng từng miếng một, tôi chỉ thấy kỳ lạ là, nếu như hôm qua Giang Tuy sống chết không mắc câu, thì cậu định làm thế nào hả?"

(Móa thì ra là chúng nó đã lên kế hoạch hết cả với nhau, chỉ khổ thân bé Tuy nhà chúng ta cứ thế đưa nai vào miệng sói =))))))))))

"Tôi không nghĩ tới." Châu Trì neho neho mắt, bàn tay vắn về điện thoại trong túi.

"Sao mà tôi cứ có cảm giác, giống như trước kia xem Thâm cung nội chiến nhì," Trương Hoán Minh nói: "Cậu giống y như mấy phi tần tranh sủng trong cung, vừa thâm nho vừa giả dối, giả bộ đáng thương, tâm cơ trừ tính, méo thể hiện nổi, cậu có năng lực phi thường này từ bé à?"

Châu Trì mặc kệ cậu ta, sắc mặt cũng không mấy may thay đổi, hai mắt nhàn nhạt nhìn vào góc bàn. Qua vài giây, thấp giọng nói: "Nếu không động não, thì sẽ chẳng cái gì là của mình."

Bên ngoài mưa đã nhỏ dần.

Châu Trì và Trương Hoán Minh rời khỏi nhà Lý Thăng Chí, đi đến ngã tư, đáng lý hai người vẫn đi chung đường, thì Châu Trì đã rẽ sang một bên: "Tôi đi bên này."

"Làm gì thế?" Trương Hoán Minh nhìn theo hướng Châu Trì đi liền hiểu: "Muộn thế này rồi cậu còn không về nhà, còn đi tìm cậu ấy hay sao?"

Châu Trì không trả lời, ném chiếc ô mà Lý Thăng Chí đưa sang cho Trương Hoán Minh: "Đi nhé."

"Này này này..." Trương Hoán Minh không cản được cậu, cầm nín mở ô ra: "Chịu rồi."

Chín giờ rưỡi, Giang Tuy tắm gội xong, tóc cũng sấy gần khô. Sau khi nói chuyện với Lâm Lâm, cô không cảm thấy buồn ngủ, bèn lúi quẩy phác thảo mới ra, lượn lờ trên diễn đàn trường, tìm được một bức ảnh mới nhất của Châu Trì.

Có vẻ bị người ta chụp vào thứ hai tuần trước, cậu vẫn còn mặc đồng phục, ngồi trên bàn bóng bàn ở sân thể thao, đang cầm ly nước uống.

Hình như cũng hơi dễ thương.

Giang Tuy về lại mất khoảng một tiếng đồng hồ.

Cô thu dọn đồ đạc của mình, soạn xong sách vở, chuẩn bị đi ngủ liền nhận được một tin nhắn mới.

Là Châu Trì.

"Ngủ chưa?"

Giang Tuyền nhấn lại: "Chưa, chuẩn bị này. Cậu về nhà chưa?"

Rất nhanh liền nhận được tin nhắn trả lời: "Chưa, xuống dưới một lát được không?"

Giang Tuyền ngẩn người một lúc, định thần trở lại liền chạy tới cửa sổ ngo xuống.

Bên cạnh hoa viên dưới lầu có một bóng người, không rõ ràng cho lắm.

Cô nhanh chóng khoác áo khoác ở nhà, chạy vội ra cửa.

Giang Tuyền vừa chạy xuống tới lầu một, liền thấy cánh cửa ngách đã được mở rồi.

Cậu đứng dựa vào bờ cửa, dáng người cao gầy, nhìn thấy cô đi tới, liền kéo chiếc mũ len ra khỏi đầu.

Giang Tuyền bước qua, cậu quay người đóng cửa lại, ngăn cách hai người với gió lạnh bên ngoài.

Giang Tuyền ngừng lại, đứng nhìn cậu ở bậc cửa cuối cùng.

"Tiện đường." Châu Trì nhìn cô mỉm cười.

Giang Tuyền bước đến đứng cạnh cậu, bởi vì Châu Trì cao, cho nên nhìn cô có chút nhỏ bé. Cô mặc một chiếc váy lông ở nhà, đôi dép len có gắn một con thỏ nhỏ bên trên.

Châu Trì trên dưới nhìn hai lượt, khiến cho Giang Tuyền cảm thấy hơi ngại ngùng: "Sao thế?"

Châu Trì lắc đầu cười cười: "Đã bao nhiêu tuổi rồi, nhìn như con nít vậy."

"..." Giang Tuyền không biết nói gì, ngẩng đầu nhìn cậu: "Người cậu ướt hết rồi, không có ô sao?"

"Mưa nhỏ, không sao."

Giang Tuyền sờ sờ ống tay áo cậu, có hơi hơi ướt, cô hỏi: "Sao cậu lại tới đây?"

Châu Trì: "Tôi không thể đến được à?"

"Không phải." Giang Tuyền nói: "Tôi tưởng cậu tìm tôi có việc gì gấp, muộn thế này rồi."

"Không có gì gấp." Châu Trì cúi đầu, tầm mắt dừng trên người cô, giọng nói trầm thấp: "Tìm cậu nói chuyện yêu đương."

"..."

Hai má Giang Tuyền nóng lên, không biết nên nói gì, có một sự bối rối không hề nhẹ.

Chuyện ngày hôm qua dường như lại hiện lên trước mặt.

Cậu hỏi cô có thể làm bạn gái cậu được không, cô liền gật đầu.

Nói thật thì, đây chính là lần đầu tiên cô có bạn trai.

Còn nói chuyện yêu đương cái gì chứ, Giang Tuyền kinh nghiệm không có lấy một chút, mấy lời nói ái muội này, cô tạm thời còn không nói ra miệng được.

Dứt khoát không nói gì, lặng lẽ nhìn cậu một lúc.

Hai người rơi vào trầm mặc, đèn cảm biến trên hành lang đột nhiên tắt ngấm.

Châu Trì trong bóng tối nắm lấy tay cô, kéo cô vào lòng siết chặt, cảm dựa trên đầu cô, một tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc.

"Cậu không nhớ tôi sao?" Thanh âm rất nhỏ, chỉ như thoáng qua bên tai.

"... Không phải." Giang Tuyền có chút hít thở không thông: "Có nhớ."

"Thật không?"

"Ừm."

Lại rơi vào yên tĩnh.

Vài giây trôi qua, Giang Tuy đậm đậm chân xuống, đèn lại sáng lên, ánh sáng màu vàng nhàn nhạt.

Châu Trì khẽ buông cô ra, sau đó đứng yên nhìn cô một lúc, thì thầm hỏi: "Hôn cậu nhé, được không?"

Hết chương 31.

Bạn đang đọc truyện *Thành Trì Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Châu Trì hỏi xong liền đợi cô trả lời, mắt Giang Tuy hơi giương to, đôi môi hồng phấn nhàn nhạt hé mở, sau đó da mặt từ từ đỏ lên.

Trong lòng cậu khẽ động, câu hỏi vừa rồi thực ra cũng chỉ là làm bộ làm tịch hỏi cho có mà thôi, môi cậu hơi mím lại, đưa tay khẽ nâng khuôn mặt Giang Tuy, cúi đầu xuống.

Hơi thở ấm áp ập tới rất gần, miệng bị đôi môi mềm mại chiếm lấy, trong đầu Giang Tuy vang lên ong ong một tiếng, theo bản năng hơi rụt cổ lại, nhưng người nào đó đã vươn tay ra đỡ lấy gáy cô, nhẹ nhàng kéo sát vào.

Đèn hành lang mờ mờ ảo ảo.

Đôi môi cậu vừa mềm vừa nóng, có mùi kẹo cao su bạc hà nhàn nhạt, còn có một chút hương rượu vang phảng phất.

Lòng ngực Giang Tuy đập dữ dội, cả người giống như bị tê liệt.

Cô bị đẩy về phía sau hai bước, lúc chạm tới bức tường đằng sau liền ngừng lại, hít vào một hơi. Cậu rất nhanh áp sát tới, một tay đỡ phía sau lưng cô, một tay chống lên tường, nghiêng đầu một lần nữa đặt môi xuống, mà lần này chính là môi lưỡi dây dưa.

Lúc đầu lưỡi Giang Tuy bị cậu ngậm lấy, tựa hồ mờ mịt, cả người khẽ run rẩy, vô thức đẩy cậu xích ra.

Đáng tiếc một chút sức lực mèo cào của cô chẳng có tí tác dụng, Châu Trì lại càng ôm cô chặt hơn.

Hơi thở của hai người hoàn toàn hỗn loạn, có chút gấp gáp, loạn thất bát tao hòa lẫn vào nhau.

Cảm giác huyết dịch toàn thân sôi trào không thể kiểm soát, Giang Tuy vô cùng khẩn trương, loại cảm giác này trước giờ cô chưa từng trải nghiệm, từ đầu đến cuối đều là cậu một thân dẫn dắt, cô tựa hồ chỉ thụ động đón nhận từng chút từng chút xâm chiếm mà thôi.

Rất trúc trắc, cũng rất ngoan.

Mà Châu Trì cũng không hẳn thành thực cho lắm, lúc bắt đầu lại gặp một chút trở ngại, trong lòng hơi cấp bách, cho nên thể hiện cũng vội vàng, một lúc sau dần dần quen thuộc, liền ở trong miệng cô trần trọc qua lại một hồi, vẫn tựa như chưa thỏa mãn đủ.

Những phút cuối, nụ hôn trở nên dịu dàng, Châu Trì miết nhẹ môi cô, giống như đã hài lòng thỏa mãn, cậu hơi khom lưng, đầu tựa trên vai cô, hơi hơi thờ dốc.

Vội chiều cao của cậu, hiển nhiên tư thế này không thoải mái, nhưng cậu cả người vẫn bất động. Đầu óc Giang Tuy còn đang lơ lửng, tim đập thình thịch, thần trí cả nửa ngày vẫn chưa quay trở về. Trên môi cô vẫn còn ẩm ướt, hai má nóng rẫy tựa vào hõm vai Châu Trì, tay nắm lấy gấu áo len của cậu, ngoan ngoãn để cậu ôm.

Bên ngoài vang lên tiếng gió rít xào xạc. Mà bên trong không khí vô cùng an tĩnh, chỉ nghe tiếng thở không ổn định của hai người.

Qua một lúc sau, hơi thở của Châu Trì dần dần bình ổn trở lại.

"Giang Tuy..." Cậu khàn giọng gọi.

"Ừm." Giang Tuy ừ một tiếng lí nhí trong cổ họng.

Cậu lại không nói gì nữa, khuôn mặt vẫn dụi sâu vào căn cổ ấm áp của cô.

Lại một lúc sau, gió bên ngoài càng ngày càng lớn, cậu ngẩng đầu lên, cuối cùng thả Giang Tuy ra, đứng thẳng dậy, tay gõ gõ vào bức tường.

Đèn cảm biến lại bật sáng.

Người trước mặt hai má hồng lên, đôi môi đỏ bừng, mái tóc hơi lộn xộn, ánh mắt an tĩnh ngược lên nhìn cậu, nhìn vài giây sau đó liền ngượng ngùng né tránh đi.

Châu Trì bước hai bước sang bên cạnh, dựa người vào cánh cửa, hơi liếm môi.

Giang Tùy không biết ngẩng lên từ lúc nào, lại ngược mắt nhìn cậu.

"Cậu đang nghĩ gì thế?" Châu Trì hỏi cô.

Giang Tùy lắc lắc đầu.

"Không thích như vậy sao?" Cậu lại hỏi.

Giang Tùy ngừng lại một chút.

Không thích sao?

Hình như không phải.

Chỉ là quá đột ngột, cô còn chưa kịp chuẩn bị tâm lý.

Hai tay Giang Tùy đưa lên xoa xoa mặt, nghĩ một chút, nói: "Cậu lại uống rượu rồi?"

Châu Trì nhàu mày, khẽ cười: "Đã ăn kẹo cao su rồi, vẫn còn mùi sao?"

Giang Tùy gật đầu.

"Chỉ uống có hai ly." Cậu sờ sờ cổ, thay đổi tư thế: "Mùi rất khó chịu sao?"

Giang Tùy cúi thấp đầu, có chút lúng túng: "Không phải."

"Cậu chê tôi à?"

"Tôi không có ý đó." Khuôn mặt Giang Tùy lại đỏ lên, nhỏ giọng nói: "Ý tôi là uống rượu không tốt, không phải chê cậu."

Châu Trì thấp giọng cười, tâm tình tựa hồ rất tốt, nhìn cô vài giây, sau đó vươn tay kéo lấy tay cô.

Tim Giang Tùy lại hẫng một nhịp, bước qua, cũng nắm lại tay cậu.

Châu Trì dẫn cô đi ra.

"Đi ra ngoài một lát."

"Hả?"

Giang Tùy nhìn lại chính mình, cô đang mặc một bộ đồ ở nhà, đôi dép còn gắn một con thỏ nhỏ, mặc dù đi ra ngoài cũng không có vấn đề gì, nhưng để người khác nhìn thấy thì quả thật hơi buồn cười một chút.

Mà Châu Trì tựa hồ đã quyết định, cậu cởi áo khoác của mình ra, khoác lên người cô: "Ở trong tiểu khu thôi."

May thay bên ngoài mưa đã tạnh.

Giang Tùy đồng ý đi.

Hai người đi dạo vài vòng xung quanh tiểu khu, giống như rất nhiều cặp đôi sinh viên thời điểm đó, bình thường đều cùng nhau đi dạo ban đêm.

Đây tựa hồ như một chuyện rất thân thiết, thậm chí không cần phải mở miệng nói gì, chỉ cần hai người lặng lẽ cùng nhau tản bộ, cũng sẽ cảm thấy một đêm này rõ ràng không giống những đêm khác.

Rất nhanh đã tới 11 giờ, Châu Trì đưa Giang Tùy lên lầu, trước khi rời đi còn ở cửa hôn cô một lần nữa.

Đêm đó, Giang Tùy có chút mất ngủ, nhiều lần nghĩ tới Châu Trì, cũng nhớ lại cảm giác được cậu hôn lúc đó.

Cô nhớ lại mấy lời của Hứa Tiểu Âm nói trước đây, nói cái gì mà yêu đương lúc nào cũng phải làm gì đó, bởi vì con trai đứa nào cũng "sắc" cả mà.

Những hành động của Châu Trì hôm nay thực sự đã chứng minh những lời của Hứa Tiểu Âm là đúng đắn, nhưng không biết vì sao, mà Giang Tùy không muốn dùng từ "sắc" gán trên người cậu. Cô đối với từ này có ấn tượng không được tốt cho lắm.

Châu Trì hôn cô, là một nụ hôn sâu trên miền môi lưỡi, thế nhưng cô lại không có ấn tượng gì xấu cả.

Từ sau đêm hôm đó, Giang Tuyền có lẽ đã chính thức bắt đầu mối tình đầu của mình. Trong vấn đề này, cô từ đầu đến cuối là một người mới, vì thế cũng trù trù học cách để trở thành bạn gái của người ta.

Ví dụ, so với trước kia quan tâm cậu hơn, bình thường hằng ngày cũng sẽ thường xuyên hỏi han ân cần.

Ngoài ra, cũng dành nhiều thời gian cho cậu.

Không biết xảy ra chuyện gì, Giang Tuyền ngẫu nhiên sẽ có cảm giác, Châu Trì hiện tại với hồi trước hình như không quá giống nhau.

Cậu có đôi khi hơi bám người.

Đáng vẻ này với ngoại hình lạnh lùng của cậu thực sự có chút không tương thích.

Giang Tuyền không dám chắc Châu Trì có phải bởi vì đang yêu đương mà trở nên như vậy hay không, hay là cậu ấy vốn dĩ trước nay đã như thế, chỉ là cô không nhận thấy mà thôi? Bây giờ thân thiết hơn rồi, cho nên cậu mới đặt cô vào cuộc sống của mình, để cô nhìn thấy rõ hơn đáng vẻ và chân thực của cậu?

Giang Tuyền tò mò rất lâu, lúc bắt đầu thậm chí có chút không thích ứng được.

Cậu gửi tin nhắn so với trước đây cũng nhiều hơn, có những lúc cô trả lời còn không kịp.

Có điều, đây cũng không phải vấn đề gì lớn, trong hai tháng đầu này, quan hệ của bọn họ rất tốt, có đôi khi ban ngày đã gặp nhau cả ngày rồi, buổi tối cũng phải gọi điện thoại nói chuyện rất lâu, có thời gian rảnh liền hẹn hò, tuy nhiên cũng không hay ra ngoài chơi lắm, chỉ thỉnh thoảng đi xem phim, còn phần lớn thời gian đều ở nhà trọ của Giang Tuyền hoặc ở căn gác của Châu Trì bên nhà cũ.

Quan hệ ngày hôm sau so với ngày hôm trước càng thêm thân mật.

Nhưng thời gian ở trường, bọn họ vẫn giữ khoảng cách vừa phải như hồi chưa yêu đương.

Đây là ý của Giang Tuyền, cô không muốn trở thành chủ đề bàn tán trên miệng người khác, nhất là trước kia cô còn có quan hệ người thân với Châu Trì, rất nhiều người trong trường đều biết, không biết sẽ đồn đại thành cái dạng gì.

Ở độ tuổi này, tin đồn vô căn cứ sẽ ảnh hưởng rất nhiều. Điển hình là sự việc bức ảnh lần trước, Giang Tuyền đã đích thân trải nghiệm qua.

Mà đáng tiếc thay, trên thế gian làm gì có bức tường nào không lọt gió, ngay cả khi bản thân đã vô cùng chú ý, cũng chẳng thể nào bít hết được mọi lỗ hổng.

Suy cho cùng, bản thân Châu Trì vô cùng nổi bật trong đám con trai, thu hút người khác như vậy, cho nên rất dễ dàng trở thành đối tượng tán gẫu của người ta.

Lúc bắt đầu, chỉ có vài người phát hiện ra, sau đó từ từ càng ngày càng nhiều người chú ý tới.

Giang Tuyền chỉ thừa nhận với Lâm Lâm và Hứa Tiểu Âm, đối với đồn đoán của người khác, cô đều lơ đi, nhưng trong lòng vẫn không cảm thấy thoải mái.

Châu Trì thì không như vậy, từ lâu cậu sớm đã lơ đi cái nhìn của người khác, cậu chỉ quan tâm đến suy nghĩ của Giang Tuyền, cho nên cũng đáp ứng với cô không quá thân mật khi ở trường.

Nếu không, với tính cách của cậu, dù không đến nổi chiếu cáo thiên hạ, nhưng cũng không đến mức phải che giấu tình cảm của mình.

Che giấu đến mức có cảm giác vụng trộm.

Đợi đến lúc học xong, cậu chắc chắn sẽ không đồng ý như vậy nữa.

Có ngày buổi trưa vừa đánh bóng rổ xong, trước lúc nghỉ, Châu Trì đi vào nhà vệ sinh rửa mặt, lúc đi ra liền chạm mặt Giang Tuyền ở hành lang, cậu nhìn xung quanh không có người, bèn kéo tay cô chạy qua một góc, một câu cũng không nói liền ôm lấy cô.

Giang Tuyền bị cậu làm cho hết hồn, vô cùng khản trương.

Thế nhưng cậu không buông tay, vừa mới vận động, tóc cậu đầm mồ hôi, nước trên mặt vẫn còn chưa lau hết.

"Không có người, cậu sợ cái gì chứ?" Cậu nhú nhú mày, nhàn nhạt nói một câu.

Giang Tuyền lấy một miếng khăn giấy ra, khẽ lau nước trên mặt cậu: "Làm gì mà không lau đi, cậu muốn bị bệnh hả?"

Tuy rằng đã cuối tháng tư, nhưng cũng không phải mùa hè, nước vẫn còn rất lạnh.

Châu Trì cũng không nói gì, tầm mắt nhàn nhạt dừng trên người cô, đợi cô lau xong, cậu mới khẽ cười, vành mắt cũng cong lên.

Giang Tùy nhìn cậu cười, cũng không nói gì nữa.

Không biết có phải ảo giác hay không, mà từ lúc ở bên nhau tới giờ, cậu ấy so với trước kia hay cười hơn, nụ cười cũng không còn nhàn nhạt như lúc trước, đặc biệt có thần sắc hơn nhiều.

Là từ lúc ở bên nhau so với trước kia vui vẻ hơn sao?

Giang Tùy nhin không được tự mình phỏng đoán.

"Bỏ tôi ra đi." Cô nhỏ giọng nói, "Có người tới bây giờ."

"Có người tới thì làm sao?" Cậu cũng không quan tâm, khẩu khí ra vẻ không để ý.

"Châu Trì..." Ngữ khí van nài.

Cậu mím mím môi, buông cô ra.

"Về lớp chưa?" Giang Tùy hỏi cậu.

"Chưa, cậu về trước đi." Cậu thò tay vào túi, móc điều thuốc ra.

"Đừng hút thuốc." Cô ngẩng đầu lên nhìn cậu.

Châu Trì hơi hơi nhú mày.

Giang Tùy nói: "Không tốt cho sức khỏe."

Cậu nhìn cô vài giây, gạt đầu.

Giang Tùy thở dài một cái, quay người đi lên, lúc chuẩn bị đi liền bị Châu Trì nắm tay kéo lại, một tay nắm lấy hai ngón tay cô, một tay chỉ chỉ vào trán mình.

Hai má Giang Tùy đỏ lên, do dự vài giây liền bước tới.

Châu Trì đứng dựa lưng vào tường, dáng vẻ lười nhác.

Giang Tùy bước sát tới người cậu, hai tay đưa lên chạm tới cần cổ, hơi kéo đầu cậu xuống một chút, đôi môi cuối cùng khẽ chạm vào trán, sau đó ngay lập tức buông ra.

Đợi cậu ngẩng đầu, cô đã chạy tới cầu thang, hình bóng khuất sau cánh cửa.

Châu Trì cứ đứng như vậy ngây ngốc cười một lúc lâu.

Kết thúc tiết học cuối cùng, giờ tan trường đã tới.

Giang Tùy thu dọn sách vở xong, liền đứng bên dưới hiệu sách đối diện trường học chờ Châu Trì. Không ngờ tới trùng hợp lại gặp Trần Dịch Dương đến mua tạp chí.

Mấy ngày trước hầu như Giang Tùy đều gặp cậu ta ở bên dưới tiểu khu, thậm chí trên đường đi học, cho nên so với trước kia dần quen thuộc hơn.

Cô lật lật quyển sách tham khảo vật lý, Trần Dịch Dương gọi tên cô, sau đó qua chỗ cô nói chuyện, rồi lại đề nghị cô nên mua hai cuốn sách tham khảo khác.

Giang Tùy nhớ lại hai bài tập trong sách vật lý vẫn còn chưa nghĩ ra, liền vừa hay ở đây có thể đem ra hỏi.

Hai người đứng trước kệ sách, chụm đầu thì thầm thảo luận vấn đề.

Trần Dịch Dương viết vài công thức lên giấy, Giang Tùy xem một chút liền hiểu rõ.

"Hóa ra là vậy." Cô cười: "Vẫn là cậu lợi hại, tôi nghĩ mãi vẫn không ra."

Trần Dịch Dương cũng mỉm cười: "Chỉ là cậu nghĩ tới một hướng khác thôi, thực ra..." Cậu ta nói đến đây liền ngừng lại, tầm mắt dừng ở sau người Giang Tùy, thấy một nam sinh đứng bên cạnh kệ sách.

"Sao vậy...?" Giang Tùy cảm thấy kỳ lạ, liền thuận theo ánh nhìn của cậu ta quay đầu, nhìn thấy Châu Trì đang đeo cặp sách đứng đó, dáng vẻ lạnh nhạt nhìn cô.

Hết chương 32.

Bạn đang đọc truyện *Thành Trì Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Thời gian này, học sinh đều đã tan học được một lúc, cho nên kéo vào hiệu sách càng ngày càng đông.

Bên kia giá sách có vài ba học sinh, vừa lựa sách vừa lật qua lật lại, chỉ có Châu Trì đứng yên không làm gì cả, tầm mắt cố định trên người cô.

Không biết cậu đến từ lúc nào, đến đã được bao lâu.

Giang Tùy bị cậu nhìn chăm chăm đến hốt hoảng.

Cô cúi đầu xuống gấp lại tờ giấy bài tập, vừa định giờ tay tạm biệt Trần Dịch Dương thì Châu Trì bước tới.

"Nói xong chưa, đi được rồi chứ?"

Giang Tùy ngẩn người một chút, gạt đầu với cậu, lại quay sang nhìn Trần Dịch Dương, đang chuẩn bị giới thiệu hai người với nhau thì tay đột nhiên bị nắm lấy.

Giang Tùy giật mình một cái, còn chưa kịp phản ứng thì Châu Trì đã mở miệng: "Tôi đợi cậu rất lâu rồi, biết không?"

Tay cậu nắm chặt tay cô, dường như còn cố tình bóp nhẹ.

Lúc cậu nói câu này, ánh mắt cậu chỉ nhìn Giang Tùy, tựa như xung quanh chẳng hề có ai khác.

Nhưng chỗ này không phải chỉ có hai người bọn họ, chưa kể còn bao nhiêu học sinh đứng xung quanh mua sách thì Trần Dịch Dương chỉ đứng cách họ có hai bước chân mà thôi.

Giang Tùy có chút lúng túng, dùng ánh mắt khẩn cầu Châu Trì, muốn cậu buông tay cô ra.

Nhưng cậu hình như cố ý, rõ ràng nhìn hiểu mà làm ra vẻ không, còn nhú nhú mày ra vẻ không hiểu cô có ý gì.

Một màn này ở trong mắt người khác lại càng mờ ám.

Cửa hiệu sách càng lúc càng nhiều người, mấy nữ sinh xung quanh đã bắt đầu để ý đến bọn họ.

Giang Tùy vô cùng khẩn trương, cũng không biết phải làm thế nào, mặt vì ngượng ngùng mà cũng từ từ đỏ lên, một bên cố gắng rút tay ra khỏi tay Châu Trì, quay sang phía Trần Dịch Dương, nói một câu: "Tôi đi trước nhé, tạm biệt."

"Ừ." Giọng của Trần Dịch Dương vẫn ôn hòa như cũ.

Giang Tùy nhanh chóng đi ra, một mạch xuống tới hết bậc thềm bên ngoài mới hơi dừng lại.

Châu Trì lững thững bước đằng sau cô.

Giang Tùy thở hồn hển, hoàn hồn rồi mới quay người lại, người phía sau đứng cách cô vài bước, cặp sách cũng không đeo cẩn thận, trượt trên khuỷu tay.

Khóa áo khoác cậu cũng không kéo, vẫn mở phong phanh, bên trong chỉ có một chiếc áo dài tay mỏng, nhìn qua có hơi lạnh lẽo. Thế nhưng khuôn mặt của cậu càng lạnh hơn, lông mày giống như phủ một tầng sương mỏng, lạnh nhạt không chút biểu tình.

Giận rồi sao?

Cậu giận cái gì chứ, tôi mới phải giận đây này.

Giang Tùy có chút cảm nín: "Cậu làm cái gì vậy?"

"Cậu làm cái gì ấy?" Cậu ngẩng cằm lên, hỏi lại cô một câu y đúc, chỉ là với ngữ điệu khác hoàn toàn.

Giọng điệu của Giang Tùy giống như phản nản, cũng giống như bất lực, nhưng ngữ khí vẫn mềm mại, còn giọng của cậu rõ ràng sắc bén và lạnh lẽo.

Giang Tùy không biết phải phản ứng lại làm sao.

Nhìn cậu vài giây, cô nhỏ giọng nói: "Vừa này tôi đã ra hiệu cho cậu rồi, sao cậu còn không bỏ tay ra?"

"Tại sao phải bỏ tay ra?" Sắc mặt cậu lạnh lùng.

"Có người khác ở đó."

"Cứ có người ở đó thì tôi không thể đến gần cậu?" Đôi môi của Châu Trì giật giật: "Tôi chả thấy ai ở đó hết."

"..."

"Cậu sợ người khác biết cậu có bạn trai?"

Ngữ khí Châu Trì nhàn nhạt, giọng cũng không lớn, nhưng Giang Tùy bị cậu nói cho không đáp lại được câu nào. Rõ ràng trước kia đã nói với nhau như vậy rồi, cậu ấy cũng đồng ý, tự nhiên hôm nay lại giờ chứng vậy.

Môi cô khẽ động, cau mày nhìn cậu một lúc.

Nhiều người từ trong hiệu sách đi ra, đều bước gần tới chỗ hai người.

Giang Tùy hít vào một hơi, bình tĩnh nói: "Chúng ta đợi chút nữa hãy nói, đi ăn tối trước đi."

Trên đường đi toàn là học sinh.

Giang Tùy đi vài bước liền quay đầu nhìn lại, thấy cậu vẫn đang đi đằng sau.

Hai người ăn tối ở cửa hàng quen thuộc, Giang Tùy gọi một phần com niêu, gọi xong liền hỏi Châu Trì: "Cậu cũng ăn cái này nhé."

Cậu gật đầu một cái, sau đó đi ra một góc ngồi xuống.

Lúc chờ đồ ăn đem lên, cậu cũng cắm mặt vào điện thoại chơi game, không hề ngẩng đầu nhìn.

Giang Tùy cũng không nói gì, cô cúi đầu nhìn con chim cánh cụt trên cặp sách, nhớ lại lúc đó cậu rất dịu dàng...cũng không phải, có thể là do cô ảo tưởng vậy thôi, nhưng dù sao thì so với khuôn mặt lạnh lùng lúc này cũng dịu dàng hơn nhiều.

Cô ngước mắt lên lên nhìn, thấy Châu Trì hơi nheo mắt, môi mím chặt, không biết đang chơi cái gì, có vẻ rất tập trung.

Lúc sau ăn com, cả hai người cũng đều im lặng.

Trong tô của Giang Tùy có vài miếng thịt to, cô ăn không hết, bình thường trước đây cô đều gấp bỏ sang cho Châu Trì, sau đó cậu sẽ đưa lại cho cô một phần tư quả trứng ốp. Hôm nay tình huống như này, không ai có ý định bỏ đồ vào bát đối phương, Giang Tùy đã muốn đưa thịt sang cho cậu, do dự một lúc, có lẽ có hơi tức giận, đành cúi đầu lặng lẽ ăn hết, một miếng cũng không gấp sang.

Không biết rằng, lúc cô vừa ăn xong đứng dậy đi rót nước, thì một miếng trứng đã được gấp bỏ vào chén của cô, mà vị trí đối diện đã trống rỗng.

Giang Tùy quay lại nhìn, phát hiện Châu Trì đã ra quầy tính tiền, tính tiền xong liền ngồi ở khu vực ghế sofa chờ đợi, cũng không quay lại chỗ cũ.

Ngoài ghế có rất nhiều người cũng ngồi chờ, cậu ngồi trong một góc, nhìn ra ngoài đường, quay lưng lại với cô.

Có lẽ bởi vì đã ăn trứng trắng của Châu Trì, cho nên trên đường trở về, Giang Tùy luôn cảm thấy như thể mình đang mắc nợ cậu, nhưng thực sự thì trong lòng đã mềm ra.

Đi tới bên dưới tiểu khu, Châu Trì dừng lại.

Giang Tùy chủ động mở miệng: "Lên lầu ngồi một chút không?"

Không đợi cậu trả lời, cô đẩy cánh cửa ngách lên trước, một tay nắm cửa chờ, chân vẫn đứng trên bậc tam cấp, đứng đó chờ cậu.

Vài giây trôi qua, cậu cũng bước tới, theo sau cô đi lên lầu.

Mở cửa, Giang Tùy bật đèn lên, sau đó lấy xuống đôi dép nam màu xám đưa cho cậu. Đây là đôi dép cô mua riêng cho Châu Trì, dựa theo số chân của cậu mà mua.

Cô để cặp sách lên sofa, đi vào bếp rót ra một ly nước, lúc bước ra, liền nhìn thấy một thân ảnh mảnh mai đứng bên cạnh bàn xem ảnh của cô, là vài tấm ảnh cô cùng Lâm Lâm chụp vào cuối tuần trước. Chỉ có vài tấm trông bình thường, còn lại đều là mấy tấm cổ tình chu môi chu mỏ.

Bị cậu nhìn thấy, Giang Tuyền hơi xấu hổ, đi qua đặt ly nước lên bàn: "Cậu uống nước đi."

Châu Trì quay đầu, nhìn cô một cái, sau đó cúi người cầm lấy ly nước uống.

Giang Tuyền nhìn yết hầu cậu chuyển động, nghĩ nghĩ, nhỏ giọng nói: "Cậu vẫn đang không vui sao?"

Châu Trì không nói gì, đặt ly nước rỗng xuống, liếm liếm mấy giọt nước đọng trên môi, lặng lẽ nhìn cô.

Lúc ánh mắt của cậu tập trung nhìn, sẽ tạo cho người ta ảo giác, giống như bị cậu nhìn thấu hết trong lòng.

Sự bất mãn và trách cứ của Giang Tuyền đối với cậu đã dần dần biến mất.

"Châu Trì..." Cô nhỏ giọng gọi tên cậu, nói: "Thực ra tôi không sợ người khác biết tôi có bạn trai, ai cũng biết cậu giỏi giang, cậu cũng không để ai vào mắt, nhưng chỉ là tôi không thích bị người ta thảo luận, như vậy tôi không thoải mái, lúc trước tôi cũng nói với cậu rồi, vốn tưởng cậu đã hiểu, tôi không biết tại sao cậu lại có thái độ như hôm nay."

Ngừng lại một chút, Giang Tuyền hơi nhíu mày, tiếp tục nói: "Cậu cũng biết đó, tôi trước giờ chưa từng yêu đương với ai, thậm chí trước đây cũng không hề chơi thân với người con trai nào, có đôi khi tôi sẽ không biết cậu đang nghĩ gì, cũng không biết phải làm như thế nào mới tốt, nếu có chỗ nào tôi làm không đúng, thì cậu có thể nói với tôi không, chứ đừng như vậy."

Chứ đừng như vậy?

Châu Trì nghiêng đầu qua nhìn cô, im lặng vài giây, trầm giọng hỏi: "Người hôm nay là ai?"

Hả?

Giang Tuyền ngăn người.

"Hiệu sách." Cậu nhấn mạnh một lần nữa.

"À, là Trần Dịch Dương bên lớp một, cậu ấy rất lợi hại, cũng rất thông minh, học lý khá tốt, cho nên tôi mới hỏi cậu ấy mấy câu trong đề kiểm tra..." Nói được nửa chừng, hình như đột nhiên nghĩ ra gì đó, liền kinh ngạc nhìn Châu Trì.

"Sao không nói nữa?" Ngờ kị Châu Trì lạnh nhạt, nghiêng người đặt chiếc ly rỗng lên mặt bàn.

"...Cậu tức giận vì chuyện này sao?" Giang Tuyền có chút không thể tin nổi, phản ứng nhất thời trì trệ: "Cậu như này...là, đang ghen á?"

Cô dường như đã giác ngộ ra, cúi đầu nhớ lại biểu hiện của cậu ngày hôm nay, xác nhận: "Tôi biết rồi, cậu đang ghen."

"..."

Châu Trì đặt ly xuống liền đi sang một bên.

Giang Tuyền bước theo hai bước, lại đi quần quanh trước mặt cậu, phì cười thành tiếng: "Tôi đoán đúng không?"

"Còn có cảm giác thành tựu à? Châu Trì kéo cô vào lòng, siết chặt vai cô: "Cậu có lương tâm không vậy?"

"Tôi có làm gì đâu." Giang Tuyền dụi dụi đầu vào ngực cậu, nhỏ giọng: "Cậu làm sao chứ, tôi chỉ hỏi Trần Dịch Dương có một câu, cũng đâu có làm cái gì, mà cậu bỏ đi như thế, lại còn tức giận với tôi, dọa chết tôi rồi."

"Không phải dừng kị cậu lớn lắm à? Lại còn cái gì mà dọa chết." Giọng nói cậu vẫn còn lạnh lùng, thái độ vẫn không tốt cho lắm, nhưng khuôn mặt ít nhiều đã dịu đi, cánh tay vẫn vô thức siết chặt cô vào lòng: "Cậu với cậu ta rất thân thiết sao?"

"Không thân lắm, chỉ ngẫu nhiên gặp vài lần thôi."

"Làm sao lại biết cậu ta?"

Giang Tuyền nói: "Hồi lớp 10 tôi có trong câu lạc bộ thư pháp, cậu ta cũng trong đó, lúc tôi quen cậu ta, cậu còn chưa tới nữa."

Sau khi hiểu được nguyên nhân, cô cũng thoải mái hơn nhiều: "Tôi với cậu ta chẳng có gì hết, cậu không được hiểu lầm."

Châu Trì không nói gì, cũng không buông cô ra.

Giang Tuyền biết thái độ cậu như vậy là coi như đã ổn rồi.

Cô gượng tay lên ôm lấy eo cậu, có chút buồn cười: "Tôi không biết lúc cậu yêu đương lại thích ăn giấm như vậy, còn tưởng rằng cậu thích ăn ngọt nhất cơ, cậu...ừm được tôi hiểu rồi, lần sau nhất định sẽ bảo đi Đào cho thêm nhiều một chút giấm vào đồ ăn cho cậu."

Ngồi khì của cô có về trên đũa.

Châu Trì buông tay, cúi đầu nhìn miệng cô còn đang chuẩn bị nói gì đó, liền tức giận đưa môi mình chặn lại.

Bạn đang đọc truyện *Thành Trì Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33-2

Sự việc lần này đối với Giang Tuy mà nói chỉ như một bản nhạc đệm nhỏ, Châu Trì không giận nữa, cô cũng cảm thấy như mưa tạnh nắng lên rồi. Nhưng chung quy lại thì đây cũng là lần đầu tiên kể từ khi hai người yêu nhau đến giờ cô thấy Châu Trì ghen, vì thế cũng coi như là một kỷ ức mới mẻ.

Cô vốn dĩ nghĩ rằng, nam sinh như Châu Trì, ngoại hình tốt, lúc nào cũng được người khác vây quanh, con gái thích cậu nhiều như vậy, bày tỏ với cậu cũng nhiều, khẳng định từ nhỏ đến lớn cậu đều vô cùng tự cao, cho nên mới vừa lạnh lùng vừa không để ai vào mắt như thế, tự mình cảm thấy như vậy sẽ tốt hơn, rất nhiều người rất nhiều chuyện cậu đều không để ý tới, đối với mấy thứ nhỏ nhặt này căn bản sẽ không để tâm.

Không ngờ tới cậu lại dễ dàng ăn giấm như vậy.

Đúng là lại có thêm một phát hiện mới mẻ.

Tuy nhiên Châu Trì lại không dễ dàng cho qua chuyện như vậy.

Lúc nghỉ giải lao giữa trận bóng rổ ngày hôm sau, cậu liền hỏi Trương Hoán Minh: "Trần Dịch Dương, cậu có biết không?"

"Biết." Trương Hoán Minh rất kinh ngạc: "Bên lớp một, sao vậy?" Cậu ta đã sớm đem chuyện có ngày nhìn thấy Giang Tuy và Trần Dịch Dương cùng nhau đi về ra khỏi đầu từ lâu rồi.

Châu Trì hỏi: "Cậu ta thế nào?"

"Cái gì thế nào? Cậu hỏi về thành tích, ngoại hình, hay gia đình, tính cách?" Trương Hoán Minh lau lau mồ hôi trán, nhặt đồng phục lên, "Thành tích của cậu ta rất tốt, cách đây vài năm, tôi với đám bên đó cũng thi thoảng qua lại, bây giờ lớp 11 có vẻ khá có tiếng, thành tích ổn, ngoại hình cũng không tồi, lại hay giúp đỡ con gái, dù sao thì có khuôn mặt đẹp trai là được rồi, so với cậu khẳng định cũng chẳng kém đâu, tính cách à, thì tôi cũng không rõ lắm, gia cảnh thì, ừ, chắc là nhiều tiền, cả người từ trên xuống dưới diện hàng hiệu không."

"Có bạn gái chưa?" Châu Trì mở nắp chai nước khoáng, ngồi xuống đất.

"Không có." Trương Hoán Minh ngừng lại một chút: "Cái kiểu thành tích tốt như vậy ấy à, thì chắc không yêu đương ở cấp ba đâu, cũng có người theo đuổi cậu ta đấy, hình như Triệu Hử Nhi lớp mình cũng từng này, mà theo không được. Mà cậu hỏi cậu ta làm gì thế?"

"Thuận mồm hỏi thôi." Châu Trì uống một ngụm nước, đứng dậy rời đi.

Trương Hoán Minh có chút kỳ quái khó hiểu, trông theo bóng lưng của Châu Trì nghĩ nghĩ, cảm thấy cái người này từ hồi yêu đương đến giờ cứ kỳ kỳ quái quái thế nào, chẳng biết trong đầu đang nghĩ cái gì nữa.

Trương Hoán Minh không ngờ rằng, rất nhanh liền có một chuyện khiến cậu ta còn kinh ngạc hơn nữa.

Ngày thứ sáu, công việc chấm thi giữa kỳ đã được hoàn thành, kết quả và thứ hạng đã được công bố. Mấy nam sinh xếp sau kết quả không ngoài dự đoán lại tiếp tục vô cùng tồi tệ, tuy nhiên trong đám người này không hiểu thế nào lại xuất hiện một con hắc mã, chưa từng thấy xuất hiện trong TOP 20 bao giờ.

Không hơn không kém, vừa vặn xếp thứ hai mươi.

Đội đến lúc Trương Hoán Minh biết được con "hắc mã" đó là ai, cậu ta liền phun ngay ngụm coca mới uống vào mặt Lý Thăng Chí, trong mồm lẩm bẩm "Đệt đệt đệt" mấy lần, sâu sắc hoài nghi, nếu không phải giáo viên chấm sai, thì chính là Châu Trì gian dối.

Trương Hoán Minh không tài nào hiểu nổi: "Không phải Giang Tuy đưa bài cho cậu ta chép đấy chứ?"

Lý Thăng Chí đảo đảo mắt: "Cậu động não một tí đi, cậu ta ngồi cùng phòng với Giang Tuy lúc nào?"

"Đệt." Vẫn không thể tin được, Trương Hoán Minh cào cào đầu: "Cậu ta không phải đe dọa bọn cùng phòng phải cho chép bài đấy chứ hở?"

Tổng Húc Phi đang ngồi trên bàn xoay xoay bút, lúc này liền quay lại nói: "Cậu ta ngồi số báo danh đầu tiên."

Trương Hoán Minh: "..."

Vậy nên, cậu ta chính là Ngọa hổ tàng long đấy à?

Đột, vậy tên hỗn đản trước đây là sao? Giả vờ giả vịt, nằm gai nếm mật làm gì???

Lúc Giang Tuyền nhìn thấy bảng xếp hạng, cũng ngạc nhiên y như Trương Hoán Minh. Thực ra mỗi kỳ thi cô đều quan tâm đến kết quả của Châu Trì, hy vọng cậu chăm chỉ thêm một chút cũng được, nhưng trước giờ chưa từng nói ra. Dựa theo thành tích trước đây của cậu, Giang Tuyền thực sự lo lắng cậu không thể thi nổi đại học. Rõ ràng bình thường ở lớp hiếm khi thấy cậu nghiêm túc học hành, đến khi kiểm tra gì cũng thế, có khi làm được một nửa rồi thì không làm nữa, xong nằm gục xuống bàn ngủ, Giang Tuyền mấy lần quay xuống nhìn thấy rồi. Không thể tin được lần này lại làm ra được thành tích ghê gớm thế.

Vì vậy, trước đây là do cậu ấy không thêm làm?

Giang Tuyền không dám chắc, lại đột nhiên nhớ ra cậu dạo trước thường hay thức khuya.

Lẽ nào những lần cậu ấy thức khuya đều là để học bài?

Nhưng tại sao lại không hề nói gì với cô?

Tiết sinh hoạt lớp, lão Tôn phá lệ hai lần khen ngợi Châu Trì, một lần đầu tiết, một lần lúc chuẩn bị về, nói cậu đúng là khiến cho người ta kinh ngạc, khiến cho người ta phải nhìn bằng cặp mắt khác, hy vọng sau này mấy nam sinh trong lớp nên học tập cậu ấy, kịp thời giác ngộ, lãng tử quay đầu.

Tuy rằng dáng vẻ lão Tôn rất nghiêm trang trịnh trọng, nhưng lời nói thì chỉ như gãi ngứa ngang tai, vậy mà con dân ở dưới vẫn ngồi nghe rất nghiêm túc.

Không biết vì sao, trong lòng Giang Tuyền dâng lên một cảm giác tự hào kỳ lạ.

Khả năng đối với cô mà nói, bởi vì quan hệ thân mật đặc biệt của mình với Châu Trì, cho nên khi nghe người khác khen cậu cũng giống như chính mình được khen. Hoặc bởi vì lần này Châu Trì không chỉ gây ngạc nhiên cho lão Tôn, mà còn làm cô kinh ngạc. Cô vì cậu mà vui mừng.

Lúc tan học về, Châu Trì còn đang thu dọn sách vở thì Giang Tuyền đã chạy xuống chỗ cậu, vừa cười vừa nói: "Cậu lợi hại quá."

Châu Trì ngẩng đầu lên nhìn, hơi ngẩn người một chút, nhàn nhạt cười: "Cái gì lợi hại?"

Giang Tuyền cũng không nói nữa, hai tay vòng ra đằng sau nắm tay cậu, lặng lẽ nhìn, hai mắt sáng lên.

Châu Trì nhìn cô một lúc, không biết vì sao, cũng không vui đến mức như vậy.

Vì vậy, cô quả nhiên thích mấy người học tốt? Cậu mới chỉ là kiểm tra đứng thứ hai mươi, mà cô đã nhìn cậu như thế này, vậy...mấy người đứng hạng đầu thì sao?

Có phải hay không trong lòng cô lại càng sùng bái, lại càng ngưỡng mộ?

*

Thẳng đến cuối tuần, tâm trạng của Giang Tuyền đều rất tốt.

Mà cuối tuần này lại cũng phong phú vô cùng.

Chiều thứ bảy, cô và Lâm Lâm đến nhà của Hứa Tiểu Âm, vì bố mẹ Hứa Tiểu Âm không ở nhà, nên đặc biệt gọi bọn họ tới, ba cô gái trải qua một ngày với nhau, chân tay vụng về nấu một bữa cơm, lại đi siêu thị mua đồ ăn nhẹ, sau đó nằm trên giường tâm sự tí tề.

Giang Tuyền đối với hai người kia rất thành thật, hỏi gì liền nói nấy.

Lâm Lâm và Hứa Tiểu Âm đều ngạc nhiên trước sự tiến bộ của Châu Trì lần này, hỏi Giang Tuyền: "Có phải vì cậu không? Cậu ấy muốn thi cùng một trường đại học với cậu? Hai người đã hẹn ước trước rồi sao?"

"Không có." Giang Tuyền lắc đầu, "Chưa có hẹn gì cả, cậu ấy tự thi tốt đấy chứ."

"Vậy cậu cũng không giúp cậu ấy ôn tập sao?"

Tiếp tục lắc đầu.

Không phải không muốn giúp cậu ôn tập, chỉ là mỗi lần qua làm bài, cậu ấy đều đang chơi, Giang Tuyền không biết nói thế nào, cảm thấy cậu nếu đã không thích học hành, thì mình cũng không nói được gì cả.

Một phần là vì không dám, sợ cậu tức giận, một phần vì cảm thấy như vậy không hay cho lắm. Mới ở bên nhau bao lâu mà quản mấy chuyện này? Hình như có chút hơi quá phận.

Lâm Lâm cảm thán một câu: "Thế thì đúng là Châu Trì không hề đơn giản rồi, vốn dĩ tưởng rằng cậu ấy so với mấy nam sinh kia đều như nhau, đến trường chỉ để cho qua ngày đoạn tháng, gia đình bọn họ chắc có rất nhiều tiền, những người như vậy khi tốt nghiệp cấp ba đều đi du học hết, mình nghĩ cậu ấy cũng theo con đường như vậy."

Xuất ngoại?

Giang Tùy ngần ngừ một chút, cô còn chưa nghĩ tới điều này, bởi vì chưa từng nghe Châu Trì nói.

Hứa Tiểu Âm nói: "Không biết vì sao mà hiện giờ đều như vậy, gia đình có tiền thì cũng không cần phải học hành quá chăm chỉ làm gì, vốn dĩ sinh ra đã hơn người khác một bậc rồi."

Nói đến chuyện này, càng nói càng đào sâu.

Hứa Tiểu Âm nói ra mấy điểm đã ngờ vực từ lâu: "A Tùy, từ đầu cậu với Châu Trì ở bên nhau thế nào vậy?"

Giang Tùy nghĩ nghĩ một chút, phát hiện thật khó để tìm ra đáp án chính xác.

"Mình cũng không biết nữa, chỉ cảm thấy...ừm, cảm thấy thích cậu ấy thôi."

"Hai người cũng ở bên nhau lâu như vậy rồi, vậy yêu đương với cậu ấy có cảm giác như nào thế, cậu ấy hình như không phải người nhiệt tình cho lắm thì phải."

Vấn đề này thì...

Cũng không biết phải trả lời sao.

"Ừm có hơi không giống với tưởng tượng, cậu ấy không giống với những gì các cậu thấy đâu..." Giang Tùy cố gắng mô tả: "Thực sự rất tốt, cậu ấy đối với mình rất tốt."

...

Rất nhanh đến 10 giờ, Giang Tùy dần dần chìm vào giấc ngủ, đầu gối trên cánh tay, mơ hồ nghe hai người vẫn đang háo hức nói chuyện. Điện thoại để bên gối rung lên một cái, cô với tay lấy xem, là tin nhắn mới từ Châu Trì.

"Ngủ rồi sao? Di Đào bảo cậu trưa mai qua bên này ăn cơm, cậu có thể mang bài tập qua đây làm."

Giang Tùy biết thừa đây rõ ràng là cậu ấy nói thế để khiến cô qua.

Lần này với những lần trước đó cũng y chang, lúc nào cũng nói Di Đào bảo cô về, cô sang đến nơi mới phát hiện, Di Đào ăn bản không hề biết gì cả, nhìn thấy cô sang liền bất ngờ không thôi.

Giang Tùy không vạch trần cậu, soạn tin trả lời: "Ừm được, cậu muốn ăn gì không, để tôi mua sang cho."

Đợi vài giây đã thấy tin nhắn trả lời.

"Mua ít kẹo bơ đi, ở nhà hết rồi."

"Ừm, biết rồi, vậy tôi ngủ trước nhé, ngủ ngon."

Cậu cũng nhắn lại "chúc ngủ ngon" như thường lệ.

Ngày hôm sau, Giang Tùy không trở về phòng trọ, lúc từ nhà Hứa Tiểu Âm về cũng đã không còn sớm nữa, cô đi tới cửa hàng kẹo ngó vòng vòng, mua đủ loại kẹo khác nhau, mỗi loại một ít, lúc tính tiền còn sợ không đủ, lại định quay lại mua thêm. Sau đó người bên cạnh liền nhắc nhở: "Trẻ con ăn nhiều kẹo không tốt đâu, sẽ bị sâu răng đấy."

Giang Tùy quay sang cười ngai ngừng, lúng túng giải thích: "Là mua cho người khác ạ."

Tuy rằng biết là ăn nhiều không tốt, nhưng cũng chẳng có cách nào, cái người ở nhà kia đúng là vô cùng vô cùng thích ăn ngọt.

Đành phải cho cậu ăn thôi.

Giang Tùy đi về tới đầu hẻm, thấy Tri Tri đang chơi đuổi bắt với mấy đứa trẻ con trong ngõ, nhìn thấy cô liền chạy vội đến đón tiếp.

Hai chị em cùng nhau đi vào nhà, Giang Tùy vẫn chưa lên lầu đã bị Tri Tri lôi lôi kéo kéo vào phòng.

"Em nói cho chị biết một chuyện! Tin tức siêu chấn động đây!"

"Cái gì thế? Thân thân bí bí vậy?"

Tri Tri biểu tình vô cùng phức tạp, khuôn mặt phấn khích, lại có chút châm biếm trào phúng rõ ràng: "Cậu nhỏ của em phát xuân rồi."

"..."

"Cậu ấy đang yêu đương ấy."

"..."

"Đầu xanh, mắt của cô nào đấy đúng là có vấn đề rồi, lại tự mình đâm đầu vào hố lửa!"

Giang Tùy: "..."

Hết chương 33.

Bạn đang đọc truyện *Thành Trì Của Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Giang Tùy tâm tình phức tạp.

Em đang nói ai chứ, ai mắt có vấn đề hả?

Tri Tri không biết những biến hóa trong lòng cô, còn đang tiếp tục gào rống, biểu hiện ngạc nhiên hết sức khoa trương: "Dám yêu đương với cậu nhỏ của em, bà cô nào mà thật là dũng cảm, bộ không sợ bị đánh hay sao?"

"Châu Tri đâu có tệ như thế, cậu ấy cũng không có đánh..." Giang Tùy xem chút nữa lỗ miệng, nuốt lại từ "chị" xuống, sửa mồm, "không có đánh con gái."

Tri Tri ngừng lại một chút: "Dù sao thì cũng hết sức dọa người, cậu ấy vô cùng hung dữ." Nói xong liền quay lại, dò hỏi bát quái từ Giang Tùy: "Cậu ấy chẳng phải học cùng lớp với chị sao, chị chẳng lẽ không biết tin tức gì à? Bạn gái cậu ấy cũng học lớp chị đúng không?"

"...Chị không biết." Giang Tùy rõ ràng chột dạ, sắc mặt có vẻ không thoải mái, "Làm sao em lại phát hiện ra?"

"Em đâu có ngu đâu!" Tri Tri hếch mặt biểu tình kiểu "em thông minh thế nào chị thừa biết rồi đấy", sau đó nói tiếp với cô: "Cậu nhỏ em kỳ này chơi bời lêu lổng, mười ngày thì có đến tám ngày không ăn cơm ở nhà, em đã sớm nghi ngờ rồi, không phải nói nếu đàn ông mà không ăn cơm ở nhà thì có đến tám phần có người bên ngoài sao?"

Tuy rằng cũng có đạo lý, nhưng Giang Tùy đúng là không nói nên lời.

Tri Tri nhướn nhướn mày, nói: "Cái này coi như không tính đi, chị đoán thử xem hôm qua em nhìn thấy cậu ấy làm cái gì?"

"Làm gì?"

"Gấp hạc giấy!"

"...Hả?"

"Cả nghìn con lận ý." Tri Tri chớp chớp con mắt, lấy ngón tay chỉ chỉ ra hiệu cho cô: "mấy loại đầy màu sắc sặc sỡ mà con gái hay thích ấy, không phải chị cũng rất thích sao, hồi ở phòng chị em có nhìn thấy rồi, chị treo làm chuông gió á."

"Cậu ấy mà lại đi gấp cái này à?" Giang Tùy ngạc nhiên.

"Chính xác, còn gấp một hộp rỗ bự, bày sắc cầu vòng!" Tri Tri vô cùng nỗ lực kể lể, "Thật không thể tin được, một đứa con trai mà ngồi làm mấy cái này? Cậu nhỏ của em đúng là không giống người, đến phát xuân cũng khác với người khác."

"..."

Giang Tùy không biết phản bác làm sao, cô cũng ngạc nhiên, không ngờ tới Châu Tri lại có thể làm chuyện như vậy.

Gấp hạc cái gì chứ, hình như có chút...ai ya, không biết phải nói sao nữa.

Thật không thể tưởng tượng nổi.

"Chỉ đi làm bài tập đây" Mờ mịt đáp lời Tri Tri vài câu, sau đó tổng khứ thẳng bé đi chỗ khác, Giang Tuyền mới đi lên lầu.

Tuy rằng trước đây cũng hay nói chuyện với thằng bé kiêu đó, nhưng lần này Giang Tuyền có hơi chút chột dạ, cô sợ Tri Tri với cái đầu tinh ranh như vậy, cô sẽ sớm bị phơi bày thôi.

Nếu thật sự bị phát hiện thì phải làm sao đây?

Hình như cũng không thể làm gì được cả.

Cánh cửa gác xếp hơi khập hờ, Giang Tuyền đẩy nhẹ một cái liền mở.

Châu Tri đang ngồi dựa lưng vào chiếc ghế đối diện máy tính, nghe thấy tiếng mở cửa liền đứng dậy bước qua, Giang Tuyền cười với cậu một cái, để túi kẹo lên trên mặt bàn trà, nhìn sang ghế sofa một mớ lộn xộn, tấm chăn mỏng rơi trên mặt đất, áo khoác đồng phục nhăn nhum, một chiếc áo phông được ném sang một bên. Giang Tuyền cúi xuống nhặt chăn lên: "Cậu lộn lộn ở đây đây à?"

"Ừ." Châu Tri ừ một tiếng, kéo cô qua nhẹ nhàng ôm lấy: "Hôm qua chơi rất vui sao?"

"Ừm." Giang Tuyền theo thói quen đưa tay lên ôm lấy eo cậu, ngược lên nhìn: "Bọn tôi cùng nhau nấu cơm đó."

"Cậu cũng nấu được cơm à?" Châu Tri lười biếng hỏi, biểu tình rất dịu dàng, mang theo một nụ cười nhẹ: "Không đốt nhà bếp đấy chứ?"

"...Không có." Giang Tuyền hơi xấu hổ: "Nhưng mà hơi khó ăn." Ngừng lại một chút, nhỏ giọng nói: "Có hơi nhớ cậu."

Nụ cười của Châu Tri càng thêm rõ ràng, cúi đầu nhìn cô gái trong vòng tay mình, đôi mày như có thêm vài phần khí sắc.

"Nhớ tôi mà cũng không tìm tôi? Còn đợi tôi tìm cậu?"

"Không phải, tôi muốn nhắn tin cho cậu rồi, mà cậu lại nhắn trước." Giang Tuyền giải thích: "Tôi muốn nhắn chúc cậu ngủ ngon."

Châu Tri có vẻ hài lòng, vòng tay ôm càng thêm chặt.

"Cậu không lạnh sao?" Cô đột nhiên chạm vào tay cậu, hỏi.

Hôm nay thời tiết có vẻ nắng lên một chút, Giang Tuyền mặc một chiếc áo len mỏng, vốn nghĩ đã là ít rồi, không nghĩ tới Châu Tri lại chỉ mặc có một cái áo thun dài tay phong phanh.

"Cẩn thận không ốm." Cô nói tiếp.

"Không sao." Cậu lại mỉm cười.

Giang Tuyền cảm giác tâm tình của cậu hôm nay tựa hồ rất tốt.

Lúc cậu vui thì đặc biệt cười cũng nhiều.

Giang Tuyền nghĩ nghĩ, hỏi: "Cậu làm bài tập về nhà chưa? Có muốn cùng nhau làm không?"

Thực tế cô chỉ hỏi thăm dò cậu mà thôi, tuy rằng lần này Châu Tri nằm trong TOP 20, nhưng cũng không có nghĩa cậu ấy sẽ làm bài tập về nhà.

Giang Tuyền sẽ không miễn cưỡng cậu, nhưng đến khi nhìn thấy cậu gật đầu, cô vẫn rất vui.

"Cậu đồng ý hả?" Mắt cô sáng lấp lánh.

Lần này Châu Tri ừ một tiếng, đi ra đến cửa lấy cặp sách của mình sau đó quay lại.

Bàn học chỉ có một chiếc ghế duy nhất, Châu Tri kéo ghế máy tính sang để xuống ngồi cạnh Giang Tuyền, chiếc bàn đủ dài, hai người ngồi không cần quá chen chúc.

Trước lúc làm bài, Giang Tuyền giúp cậu thu dọn lại bàn học, trên bàn chỉ có một vài quyển sách và một vài đồ chơi nhỏ, rubik, con quay, rất nhanh cô liền dọn xong.

Thành tích lần trước Giang Tuyền đã tỉ mỉ xem qua, tiếng Anh và ngữ văn của Châu Tri có vẻ hơi bị tụt lại, ngữ văn thậm chí không đạt, tiếng Anh chỉ vừa đủ qua, mấy môn học khác đều không tệ, trong đó các môn toán, lý, hóa rất tốt.

"Hay là, chúng ta làm ngữ văn đi." Giang Tuyền một bên nói, một bên lật sách.

Châu Trì cũng không có ý kiến gì.

Tuần này có một bài kiểm tra ngữ văn.

Giang Tuyền phát hiện Châu Trì cũng có thể ngồi học rất nghiêm túc, hai người ngồi đọc một lượt đến văn học Trung Quốc hiện đại, Châu Trì mới uống nước một lần, ăn vài cái kẹo, không giống như lúc cậu học bài trên lớp.

Có điều, xem qua cậu làm bài, Giang Tuyền mới phát hiện nền tảng của cậu thật sự không tốt lắm, câu hỏi trắc nghiệm chỉ có hai đáp án, hỏi cậu mà cậu còn phải đoán mò.

Vấn đề này cũng chẳng có cách nào khác, học văn không phải học ngày một ngày hai, bình thường phải tốn rất nhiều công sức.

Giang Tuyền giúp cậu sửa bài xong, nói: "Sửa xong rồi, cậu có muốn xem lại không?"

Châu Trì dựa lưng vào ghế, lắc đầu: "Lười xem."

"..." Giang Tuyền không còn gì để nói.

Châu Trì nhìn cô một cái: "Cậu muốn tôi xem lại không?"

"Cậu có muốn xem không? Giang Tuyền hỏi.

Dừng lại vài giây, cậu gật đầu, nở nụ cười nhàn nhạt: "Xem thì xem vậy, cũng không phải chuyện gì khó khăn."

Ăn cơm trưa xong, cả hai tiếp tục làm bài Anh văn, Giang Tuyền dành hầu hết thời gian để giải thích những chỗ sai cho Châu Trì. Học xong, cả hai người đều có hơi mệt mỏi.

Châu Trì nói: "Uống chút gì đi?"

"Ừm, để tôi đi lấy cho, hồng trà nhé."

"Được."

Giang Tuyền xuống lầu, Châu Trì đứng dậy quay người nằm lăn ra ghế sofa, hai mắt nhắm lại, lấy tay xoa xoa hai bên ấn đường.

Còn chưa được một lúc, Giang Tuyền đã quay lại, bước chân của cô dường như nhanh hơn một chút.

"Châu Trì..." Giọng nói có điểm vội vàng, lo lắng.

Châu Trì mở mắt ngồi thẳng người dậy, thoát nhìn, tay trái Giang Tuyền cầm hai chai nước, tay phải đang kéo kéo ống quần.

"Sao thế?" Châu Trì đưa tay cầm lấy chai nước, cúi đầu nhìn xuống chân cô.

"Quần tôi bị rách rồi." Giang Tuyền vô cùng xấu hổ, mặt đỏ cả lên. Hôm nay cô mặc một chiếc quần đen đã hơi cũ, cũng không biết đã bị rách từ lúc nào, lúc vừa rồi đi xuống cầu thang, bước chân có vẻ hơi lớn, do đó liền xoạc một đường dài, có thể nhìn đến đùi luôn.

Cô đưa tay túm túm quần, đáng vẻ có hơi mắc cười.

Châu Trì cố ý cười hỏi: "Cậu có phải béo lên không, cho nên quần mới rách?"

Mặt của Giang Tuyền càng ngày càng đỏ: "Không phải đâu, tôi vẫn chỉ 41 cân rưỡi thôi mà."

"Không giống lắm."

Giang Tuyền: "..."

Cậu lại cười một tiếng: "Cậu chờ chút."

Cậu quay người đi đến bên tủ quần áo, lục tìm một cái quần màu đen bó sát có dây buộc ở thắt lưng.

"Thay ra trước đã."

Giang Tuyền nhìn một cái: "To quá rồi."

"Cái này nhỏ nhất rồi đấy, thử xem sao."

"Ừm."

Giang Tuyền cầm lấy quần đi vào nhà vệ sinh, quần mặc hơi rộng, cô phải kéo chặt dây rút bên trên, tuy nhiên ống quần cũng còn rất dài, cô cũng phải gấp lên ba gấu mới miễn cưỡng không bị dè lên.

Châu Trì ngồi trên sofa đang vặn nắp chai nước, nhìn thấy cô đi ra, không nhìn được bật cười.

Giang Tuyền cúi đầu nhìn chính mình, lại ngẩng lên nhìn người đang ngồi trên sofa.

Cậu rất hiếm khi cười thoải mái như vậy, vai rung cả lên, chai nước trong tay vì cười mà sóng sánh.

Có gì mà buồn cười đến thế cơ à?

Khuôn mặt Giang Tuyền lại nóng lên vài độ, cũng không nói gì, trong lòng nghĩ: Đợi cậu ấy cười đủ vậy.

Cũng may là Châu Trì cũng không quá phận, cười không bao lâu liền ngừng lại, đưa chai nước trong tay cho cô, nhìn cô một cái từ trên xuống dưới: "Giống như mới vừa đi mò cua vậy, để tôi mua cho cậu thêm cái giỏ nữa nha."

"...Cậu mới giống ấy." Giang Tuyền đáp lại một câu.

Cậu lại bắt đầu cười tiếp: "Gan càng ngày càng lớn rồi nhì."

"..."

Giang Tuyền không nói nữa.

"Tốt với tôi một chút." Châu Trì thấp giọng, trong mắt vẫn hàm chứa ý cười: "Cậu vẫn còn đang mặc quần của tôi đấy."

"... Đợi đó tôi trả cho cậu." Giang Tuyền nói: "Dì Đào có kim chỉ ở dưới lầu, tôi sẽ đi xuống mượn lên khâu quần của tôi."

Dì Đào đi chợ rồi.

Giang Tuyền cũng không nhớ lắm bình thường dì Đào để kim chỉ ở đâu, cô tìm một vòng khắp trong tủ ngoài phòng khách mới tìm được.

Châu Trì ngồi tựa lưng vào ghế sofa xem tivi, còn Giang Tuyền ngồi dưới thảm trải sàn, kim chỉ đặt trước mặt.

"Cậu khâu sao?" Châu Trì hỏi.

"Ừm, ngày xưa tôi từng học rồi." Chỉ là lâu quá không làm rồi, không biết có còn nhớ hay không nữa. Giang Tuyền cúi đầu bận rộn.

Châu Trì cúi người xuống xem, thấp giọng nói: "Môn thủ công của cậu còn chưa qua đúng không?"

"..."

Giang Tuyền bị chế giễu không nói được gì, qua vài giây, mới nhả ra hai chữ: "Qua rồi."

Châu Trì phì cười một cái, vươn tay ra: "Đưa tôi."

"Cậu biết?" Giang Tuyền ngạc nhiên.

Cậu không trả lời, cầm lấy quần của cô, tiếp tục khâu vá.

Giang Tuyền nhìn cậu khâu, cậu khâu không nhanh, nhưng các mũi kim đều và tỉ mỉ, rõ ràng tốt hơn cô rất nhiều.

Cô càng nhìn càng ngạc nhiên: "Cậu từng học qua đấy à?"

Cậu cười một tiếng: "Thiên phú đấy."

Giang Tuyền không tin: "Thủ công cậu được 10 hả?"

"Cậu nói vậy thì là vậy đi." – Châu Trì nhả ra một câu sau đó lại cúi đầu tiếp tục.

Giang Tuyền không làm phiền cậu nữa, lặng lẽ ngồi trên ghế nhỏ nhìn cậu chăm chú.

Càng ở với cậu lâu dần, cô càng phát hiện, trước đây mình hiểu cậu quá ít.

Không phải nói quá, nhưng cậu thật sự rất tốt, tính tình cũng vậy. Bắt chước như Tri Tri nói thì, cậu đúng là trông như một tiểu thiếu gia được nuông chiều từ bé, là loại người không biết làm bất cứ cái gì, lúc nào nhìn cũng lười lười biếng biếng. Nhưng hiện tại, cậu đang ngồi đây, chuyên chú giúp cô khâu quần.

Trái tim Giang Tuy bỗng trở nên mềm mại.

Qua một lúc sau, Châu Tri đã hoàn thành, cậu móc lại kim vào cuộn chỉ, đưa lại cho cô.

"Xong rồi." Cậu ngẩng đầu lên, chạm phải ánh mắt của Giang Tuy, còn chưa kịp phản ứng, cô đã đứng dậy cúi người, kéo cậu qua hôn nhẹ vào má: "Châu Tri, cậu thật tốt."

Hết chương 34.

Bạn đang đọc truyện *Thành Trì Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35

Bình thường lúc cả hai ở chung với nhau, nãy hành động thân mật này hầu như đều là Châu Tri chủ động, xét cho cùng, con gái da mặt mỏng, Giang Tuy cũng rất hay e thẹn xấu hổ, mấy động tác như này đều cần phải có dũng khí rất lớn. Bởi vậy cho nên cái hôn nhẹ vừa rồi của cô thực sự khiến cậu cảm thấy rất bất ngờ.

Sau nụ hôn nhẹ, Châu Tri còn chưa nói gì, mặt Giang Tuy đã đỏ ửng lên, hơi lùi lại đằng sau một chút, phát hiện hai tay của mình còn đang đặt trên cổ Châu Tri, đang định buông ra thì đã bị cậu ôm lấy.

Châu Tri một tay đặt ở thắt lưng Giang Tuy, một tay nâng mặt cô, cúi đầu ấn môi xuống.

...

Nụ hôn này cũng không phải lần đầu tiên, thế nhưng Giang Tuy vẫn cứ khẩn trương hồi hộp, nhưng cũng không phải như những lần trước không biết gì, Châu Tri hôn rất nhẹ nhàng, đầu lưỡi khẽ vờn tới cay mờ hàm răng cô, hôn nhẹ hai lần, lại rút lui, khẽ sát môi nói: "Đừng hồi hộp."

Thanh âm trầm thấp, hơi thở không ổn định.

Hơi thở của Giang Tuy cũng hỗn loạn, ngón tay bám chặt vào quần áo cậu, đầu dựa trên ghế sofa.

Cậu vẫn tiếp tục, đầu lưỡi quấy rầy, nhấp nháp vị hồng trà trong miệng cô. Kinh nghiệm của cậu một lần lại thêm một lần, kỹ năng cũng càng ngày càng tiến bộ.

Qua một lúc sau, Giang Tuy chịu không nổi nữa, cảm thấy hít thở không thông, hơi hơi khó chịu, đẩy đẩy cậu ra.

Châu Tri buông tay, dựa người vào ghế sofa điều chỉnh hơi thở, trôi qua vài giây, tầm mắt dừng lại trên người Giang Tuy, mỉm cười nhẹ nhàng.

Giang Tuy cảm lấy quần của mình, lại nhìn cậu một cái, có điểm không biết làm sao.

Lại cười cái gì nữa.

Ngày hôm nay cậu cứ cười cười suốt như vậy.

"Đừng có cười nữa." Cô cầm lấy tay của Châu Tri, sau đó bị cậu nắm ngược trở lại.

Cậu không mặc nhiều quần áo, lòng bàn tay không quá nóng, chỉ cảm lấy tay cô, cũng không động đậy.

Hai người lười biếng ngồi dựa trên sofa, không muốn đứng dậy,

Tivi vẫn lặng lẽ phát, thời gian giống như chậm lại.

Qua tầm hai phút, cơ thể của Châu Tri khẽ di chuyển dịch đến sát Giang Tuy, cậu vươn tay ra quàng lên sau lưng cô, kéo cô sát vào người mình: "Tựa vào đây." Sau đó chỉ chỉ lên vai.

"Không cần đâu."

"Đưa cậu dựa thì cậu dựa đi, khách khí cái gì chứ."

"..."

Không dựa không được sao?

Thôi được rồi.

Giang Tuyền điều chỉnh tư thế ngồi của mình, đầu dựa trên vai cậu, cánh tay cậu vòng qua người cô, ngón tay có vẻ hơi nhàm chán, cho nên đưa lên vuốt ve mái tóc Giang Tuyền.

Tivi cũng chẳng có chương trình gì, hai người như có như không nói vài ba câu chuyện, đa số là Giang Tuyền nói, Châu Trì im lặng lắng nghe, thi thoảng mới đáp lại vài lời.

Có vẻ như bầu không khí đang rất hòa hợp, cho nên Giang Tuyền mới đánh liều một phen, hỏi dò cậu về kỳ thi giữa kỳ: "Sao giữa kỳ cậu thi tốt như vậy?"

"Chắc là do may mắn đi." Châu Trì tùy tiện nói.

"Lừa tôi." Giang Tuyền không bị cậu dắt mũi: "Thế tại sao người ta lại không may như vậy? Cậu không muốn nói thật với tôi à?"

Giọng nói của cô hơi nhỏ, cô ngược lên nhìn cậu, ngữ khí lo được lo mất: "Đến cả tôi mà cũng không thể nói sao?"

Câu nói này, rõ ràng là đặt hai người ở chung một chỗ, ý rằng mối quan hệ của bọn họ không giống với những người khác. Câu nói vô tình này vậy mà đối với Châu Trì rất hữu dụng, cậu dịu dàng nhìn cô, đôi môi khẽ động: "Cậu đoán xem."

Giang Tuyền nhỏ giọng thăm dò: "Cậu đêm nào cũng vụng trộm học bài à?"

"Cái gì mà gọi là vụng trộm?" Cậu có vẻ không hài lòng với cách nói của cô: "Không ngủ được, đọc sách cũng không được sao?"

"Thế à?" Giang Tuyền biết bản thân đã đoán trúng rồi, cười cười nhìn cậu: "Cậu đúng là thâm tàng bất lộ."

Châu Trì cười một tiếng, không tỏ thái độ gì.

Giang Tuyền tỏ vẻ ngưỡng mộ, ngược lên hỏi: "Cậu có phải thức đêm rất muộn không?"

"Không có." Nhàn nhạt nhả ra một câu.

Giang Tuyền giờ tay lên, khẽ chạm vào quầng thâm nhân nhật dưới mí mắt cậu: "Đừng thức khuya quá, có quầng thâm rồi nè, nhìn không đẹp trai."

Châu Trì nhìn cô chăm chăm.

Cậu sớm đã phát hiện ra, Giang Tuyền là một người rất đơn giản và thành thực, không giống như những cô gái quá trưởng thành, nhưng một số động tác nhỏ nhặt tự nhiên của cô, đều vô tình khiến cho người khác trong lòng khẽ động.

Ví dụ, chỉ là khẽ chạm vào mắt cậu như thế này.

Không biết những người con trai khác đối với những động tác như vậy sẽ thế nào, dù sao cũng không được, nhưng cơ thể cậu thực sự có chút nóng.

"Hứa với tôi." Giang Tuyền nói.

Hơi thở của Châu Trì hơi biến đổi, nhìn cô vài giây, sau đó tự thanh tỉnh chính mình, không có việc gì từ một tiếng: "Ừ, hứa với cậu."

*

Thi giữa kỳ xong, thời gian trôi qua vô cùng nhanh chóng. Giang Tuyền phát hiện, Châu Trì hiện tại chịu khó làm bài kiểm tra hơn, không có tùy ý như trước nữa, tuy rằng vẫn chơi với mấy nam sinh đó, nhưng lúc học cũng không mơ hồ. Sau một vài bài kiểm tra, điểm số càng ngày càng tốt.

Mấy nam sinh hay chơi cùng với Châu Trì đại khái cũng đoán được chuyện gì đang xảy ra.

Trương Hoán Minh cuối cùng cũng hiểu được nội tình, thở dài: Tình yêu là một cái gì đó thật con mẹ nó lạ lùng.

Có lẽ tình yêu của tuổi trẻ chính là như vậy, càng vì sự yêu thích của đối phương mà nỗ lực hơn một chút, nhưng đồng thời cũng vì một số chuyện nhỏ nhặt mà tính toán so đo, lo được lo mất cả ngày trời.

Giang Tuyền vốn nghĩ chuyện cô gặp Trần Dịch Dương ở hiệu sách lần trước đã kết thúc, bởi vì cô và Châu Trì đã giải thích với nhau rõ ràng, không ngờ tới vẫn còn một con phông ba đang ở phía trước.

Nói lại thì, sáng ngày hôm đó cũng không phải thật trùng hợp, trên đường đi học Giang Tuyền gặp được Trần Dịch Dương, sau đó hai người thuận đường đi học, vừa đi vừa trò chuyện, nào biết Châu Trì vừa vặn lúc đó cũng đi tới, ba người không sớm không muộn chạm mặt nhau trước cổng trường.

Thời điểm đó, xung quanh có rất nhiều người, Châu Trì không nói gì cả, chỉ nhìn cô một cái, sau đó đạp xe đạp đi vào. Đợi Giang Tuyền bước vào lớp học, hộp cơm cách nhiệt đã chễm chệ trên mặt bàn cô, mà chỗ ngồi phía sau thì trống rỗng, Châu Trì không có ở đây.

Tiết học buổi sáng, cô gửi tin nhắn cho cậu, nhưng cậu không trả lời.

Giang Tuyền quay xuống nhìn chỗ cậu vài lần, cậu đều nằm bò trên bàn ngủ gục.

Buổi trưa ăn cơm, Giang Tuyền đi cùng Lâm Lâm và Hứa Tiểu Âm, trên đường đi vừa vặn chạm mặt đám con trai trong lớp, trong đó có cả Châu Trì, lúc cậu đi qua, cũng không thèm nhìn cô một cái.

Lúc ngồi ăn, Giang Tuyền vì vấn đề này mà lo lắng không thôi, ăn không được mấy miếng liền buông đũa.

Hứa Tiểu Âm đã nhận ra điểm đáng ngờ: "Cậu với Châu Trì xảy ra chuyện gì vậy? Hôm qua không phải vẫn đang tốt đẹp sao?"

"Hôm qua vẫn ổn, vấn đề chắc là do sáng nay." Giang Tuyền cau mày, có chút phiền muộn: "Sáng nay mình gặp Trần Dịch Dương trên đường, sau đó đi cùng cậu ta, rồi Châu Trì nhìn thấy."

Ghen rồi?

Hứa Tiểu Âm vừa nghe liền hiểu vấn đề, lại cảm thấy kỳ quái: "Không đến nỗi vậy chứ? Cậu ấy nhìn không giống kiểu người như vậy mà, vì có tí chuyện còn con vậy thôi sao?"

"Không có chuyện gì khác, chỉ có mỗi chuyện này thôi." Giang Tuyền nói: "Cậu ấy giận rồi."

Hứa Tiểu Âm nghĩ nghĩ, nói: "Haiz, hình như hơi có chút keo kiệt, nhưng mà Trần Dịch Dương xuất sắc quá mà, cậu đi với cậu ta như vậy, Châu Trì khó chịu cũng là bình thường, chứ nếu cậu đi với người nào vừa xấu vừa lùn, khẳng định cậu ấy sẽ không ghen đâu, nói tóm lại ừ ừ, có đáng để ghen hay không thì phải xem cái người thứ ba kia là ai ấy."

Giang Tuyền chống cằm nhìn, cảm thấy Hứa Tiểu Âm như một vị thần vĩ đại: "Thế mình phải làm sao giờ, hình như cậu ấy không thèm quan tâm đến mình nữa."

Hứa Tiểu Âm không cho là đúng: "Không phải chỉ kiss một phát là giải quyết được sao? Một cái không được thì hai cái, hai cái không được thì hôn chết cậu ta đi, hôn cho đến khi cậu ta ngẹt thở thì thôi."

Giang Tuyền: "..."

Đề nghị của Hứa Tiểu Âm, Giang Tuyền không thể tiếp nhận.

Một mạch im lặng cho đến lúc về.

Châu Trì đến sân bãi chơi bóng rổ, Giang Tuyền cũng không rời đi, đứng không xa nhìn theo bóng dáng cậu.

Trần Dịch Dương đứng cách đó không xa, vừa bước ra từ tòa nhà giảng dạy, nhìn thấy Giang Tuyền liền bước qua, hỏi về mấy bài kiểm tra tiếng Anh. Giang Tuyền không làm thế nào được, đáp lại cậu ta vài câu, lại lấy bài của chính mình ra chỉ chỉ, đợi cô nói xong, Trần Dịch Dương liền nói cảm ơn, hỏi cô: "Cậu về chưa? Hay là cùng đi về nhé."

Giang Tuyền nào dám đồng ý, vội vàng lắc đầu.

Lúc Trần Dịch Dương đi khỏi, cô quay lại nhìn về hướng sân vận động, lại không thấy Châu Trì đâu.

Giang Tuyền đảo mắt xung quanh một vòng, tầm mắt rơi trên thân ảnh đang ngồi trên bàn bóng bàn.

Châu Trì đang ngồi đó hút thuốc.

Giang Tuyền nhanh chóng chạy tới, đứng cách xa hai mét đã ngửi thấy mùi thuốc thoang thoảng bay qua.

"Sao lại hút thuốc rồi? Cô nhỏ giọng hỏi: "Không phải đã nói hút ít thôi sao?"

"Tôi muốn hút đấy thì sao?" Châu Trì không nhìn cô, giơ tay lên quẹt quẹt mồ hôi trán, nhìn về phía bóng râm đằng xa.

Giang Tuyền mím môi, im lặng không biết nói gì.

"Sao cậu không đi về đi?" Cậu mở miệng.

Giang Tuyền ngăn người, ngừng lại một chút: "Cậu không về cùng tôi sao?"

Không phải có người đi cùng cậu sao?" Cậu hơi liếc qua một cái, ngữ khí không nghe ra được cảm xúc gì.

"...Không phải đâu." Giang Tuyền tiến lên phía trước một bước: "Sáng nay ra đường thì vừa vặn gặp, sau đó thuận đường nên cùng nhau đi thôi."

"Thuận đường?"

Giang Tuyền gật đầu, do dự một chút, nói: "Cậu ấy cũng sống ở đó."

"Cùng một khu với cậu?"

"Ừm." Nghĩ nghĩ một chút, thật thà thừa nhận: "Ở tòa nhà bên cạnh."

Châu Trì nghĩ không ra trong lòng cô đang nghĩ gì, nhìn cô vài giây, biểu tình càng lạnh: "Tại sao lần trước không nói?"

"Cậu cũng không hỏi."

"Phải." Cậu hơi nhướn môi: "Tôi không hỏi bởi vì cậu nói cậu cùng cậu ta không quen thuộc, tôi đâu có biết hai người là hàng xóm?"

"..." Giang Tuyền á khẩu.

Châu Trì: "Bình thường hay gặp?"

Cô gật đầu: "Ừm."

"Hai người thuận đường đi với nhau, rồi còn làm gì nữa?"

Giang Tuyền nhìn cậu kinh ngạc, trong lòng khẩn trương, lại có điểm không hiểu: "Tại sao cậu lại phải hỏi tường tận như vậy? Tôi với cậu ấy chỉ là bạn bè."

"Bạn bè? Châu Trì cười châm biếm: "Trước đây nói rằng không quen thuộc, bây giờ đã là bạn bè rồi sao? Cậu thay đổi cũng nhanh thật đấy."

"Châu Trì..." Giang Tuyền có chút không quen với cậu như thế này: "Cậu sao lại như vậy chứ?"

"Tôi làm sao?"

Giang Tuyền nhíu nhíu mày, khẽ vận vẹo ngón tay: "Tôi cũng đâu có bao giờ hỏi cậu đi với con gái khác thế nào thế nào đâu?"

"Cậu hỏi đi." Châu Trì nhàn nhạt nói: "Tôi chẳng có gì không dám trả lời cả, tôi với người khác cũng chưa bao giờ có hành động gì ái muội, tôi không có tùy tiện như thế."

"Tôi cũng không có." Khuôn mặt của Giang Tuyền cũng lạnh xuống vài phần: "Đúng, tôi đi cùng với Trần Dịch Dương, hỏi cậu ta một vài vấn đề học hành, có khi gặp cậu ta ở cửa hàng ăn sáng thì thuận tiện ngồi ăn cùng nhau, ngoài ra chẳng có gì cả. Nếu như cậu cảm thấy tôi như vậy là tùy tiện, thì tôi cũng chẳng có cách nào cả."

Cô nói xong một câu, mắt liền đỏ lên, nhìn cậu hai giây, sau đó quay người đi thẳng.

Hết chương 35.

Bạn đang đọc truyện *Thành Trì Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Giang Tuyền quay trở lại bãi cỏ.

Châu Trì dập tắt điếu thuốc, chạy theo sau, nắm lấy cánh tay cô: "Giang Tuyền."

Không có tiếng trả lời.

Giang Tuyền quay người lại, gỡ tay cậu ra khỏi tay mình, mắt cô hơi đỏ, lông mi vẫn còn đọng vài giọt nước. Cô bước lùi về sau hai bước, cách xa cậu thêm một chút.

Tầm mắt Châu Trì lặng lẽ dừng trên người cô, sắc mặt càng ngày càng tệ.

"Chúng ta còn chưa nói xong."

Trương Hoán Minh và Lý Thăng Chí đang hào hứng chạy từ bên sân bóng rổ qua bên này tìm Châu Trì. Giang Tuyền sợ bị bọn họ nhìn thấy cho nên đưa tay lên lau mắt.

"Hôm nay tôi không muốn nói với cậu, cũng không muốn nhìn thấy cậu nữa." Giọng nói của cô rất nhỏ, có chút nghẹn ngào, cũng không nói gì thêm nữa, nhanh chóng rời đi.

Trương Hoán Minh và Lý Thăng Chí đi qua tới nơi, nhìn bóng lưng Giang Tuyền gấp gấp rời đi liền hỏi Châu Trì: "Xảy ra chuyện gì thế? Sao Giang Tuyền lại đi rồi?"

Châu Trì không trả lời, nhấc chân lên đi dọc theo bãi cỏ, một đường thẳng tới cổng trường, nhìn thấy cô đang cúi đầu lầm lũi bước đi.

Cậu cũng không đuổi theo.

Buổi tối hôm đó, Giang Tuyền không gửi tin nhắn chúc ngủ ngon đến Châu Trì như thường lệ. Đồng hồ điểm qua 12 giờ đêm, Giang Tuyền nhận được một tin nhắn cậu gửi sang, lúc đó cô vẫn còn chưa ngủ, nhưng cũng không trả lời, quăng điện thoại sang một bên, vui mặt vào gối.

Có lẽ so với oan ức thì cô càng thất vọng hơn.

Không hiểu tại sao cậu ấy có thể dễ dàng nói ra những lời làm tổn thương người khác như vậy, thế nhưng ngay cả một câu "tôi xin lỗi" cũng không nguyện ý nói.

Đêm đó Giang Tuyền rất muộn vẫn không ngủ được, có lẽ lần đầu tiên hiểu ra rằng, thích một người không chỉ có ngọt ngào vui vẻ, cũng nhìn thấy trên người cậu không chỉ có ưu điểm và hào quang.

Lúc tốt thì cậu ấy rất tốt, nhưng lúc ức hiếp người khác thì cũng quá đáng không kém tí nào.

Rõ ràng là quá đáng vậy mà không nói được một câu xin lỗi.

Lẽ nào chỉ một câu "chúc ngủ ngon" là có thể xóa bay mấy lời khó nghe đó hay sao?

Cậu coi cô là cái gì chứ?

Sáng hôm sau, Giang Tuyền dậy hơi trễ, chỉ kịp đến trước giờ vào học mấy phút, đến trước cửa liền thấy trong lớp đã đầy người.

Cô nhanh chóng chạy về chỗ của mình, đến nơi đã nhìn thấy hộp cơm cách nhiệt quen thuộc được đặt trên mặt bàn.

Châu Trì vẫn như cũ mang bữa sáng cho cô.

Sau giờ học, Giang Tuyền không động vào hộp cơm, lấy sữa và bánh mỳ từ trong cặp của mình ra.

Lâm Lâm ngồi bên cạnh hỏi cô: "Cậu cãi nhau với Châu Trì đấy à? Làm gì mà không ăn cơm cậu ấy mang tới?"

Hứa Tiểu Âm nghe thấy vậy cũng quay xuống: "À Tuyền, mắt cậu sao đỏ vậy, cậu khóc đấy à?"

Giang Tuyền lắc lắc đầu, miệng cắn ống hút.

Hứa Tiểu Âm rất nhanh đã hiểu ra: "Lại còn lừa mình nữa, chắc chắn là cãi nhau rồi, không sao, yêu đương chính là như vậy đấy, có cãi nhau một tí thì mới thú vị được."

"Nhưng mình không thích cãi nhau." Giang Tuyền ngẩng đầu, giọng nói có hơi khàn: "Rất khó chịu."

"Thế thì làm lành với cậu ấy đi."

Giang Tuyền cúi đầu xuống, mím môi, lắc đầu.

Trong vấn đề này, logic của Giang Tuyền rất đơn giản, nguyên nhân do Châu Trì sai, thì cậu ấy phải xin lỗi trước.

Đây cũng là nguyên tắc sống từ nhỏ đến giờ mà Giang Tuyền vẫn luôn kiên trì giữ vững, nếu cô sai, cô sẽ chủ động xin lỗi, còn lần này, cô vẫn nghĩ là do Châu Trì quá sai rồi.

Sau tiết học buổi sáng, Châu Trì đi vào nhà vệ sinh, lúc về nhìn thấy hộp cơm trên bàn của mình, đồ ăn bên trong không hề động dũa.

Mấy tiết học sau, Trương Hoán Minh liền cảm thấy rõ ràng tâm trạng của Châu Trì vô cùng tệ, xung quanh cậu ta giống như có một luồng áp lực lạnh lẽo vô hình, mọi người không ai dám nói chuyện, may mà buổi trưa ra sân bóng rổ phát tiết một lúc, lúc đi vào tâm tình tựa hồ hơi tốt lên.

Lúc đi rửa mặt cùng nhau, Trương Hoán Minh không nhịn được nói: "Tính tình Giang Tuyền tốt như thế mà cậu có thể làm cậu ấy giận đến mức độ vậy, cậu quả là lợi hại đấy. Con gái ấy à, lúc nào chả muốn được dỗ dành, ai mà không thích bạn trai ôn nhu chăm sóc, chứ ai như cậu, cả ngày trưng cái bộ mặt lạnh như tiền đấy ra, chứ cậu muốn người ta đến dỗ cậu đấy à?"

Châu Trì làm như không nghe thấy, cúi đầu xuống bồn rửa xối nước, để nước chảy làm mình tỉnh táo hơn.

Rất nhanh đã tới giữa tháng sáu, thời tiết đã bắt đầu nóng lên, cậu mặc một chiếc áo ngắn tay màu đen, tay tiếp tục hứng nước tạt lên đầu, gội sạch mái tóc ướt đầm mồ hôi. Lúc cậu đứng dậy, khuôn mặt vẫn đầy nước, trước ngực áo ướt một mảng bự.

Xong xuôi, cậu xoay người quay lại, liền thấy vài ba nam sinh lớp một đứng ngoài cửa nhà vệ sinh, Trần Dịch Dương cũng nằm trong số đó. Cậu ta là người cao nhất, rất dễ nhận ra, trên người mặc bộ đồng phục mùa hè, áo ngắn tay hai màu xanh trắng.

Châu Trì lau nước trên mặt, ánh mắt nhìn sang cậu ta.

Không biết vô tình hay cố ý, tầm mắt Trần Dịch Dương cũng vừa vịn chiếu tới.

Hai người đối diện nhìn nhau.

Ánh mắt Châu Trì có vẻ hồ hững lạnh đạm.

Trần Dịch Dương hơi hást cằm lên, giống như không để ý cười một cái, nhanh chóng bước qua bồn rửa, không nhanh không chậm rửa tay. Đợi cậu ta rửa xong quay lại, người vừa đứng đó giờ đã không thấy đâu.

Đi vệ sinh xong, Trần Dịch Dương đi ra ngoài.

Chuông báo vào tiết buổi chiều đã vang lên, nhưng cậu ta không vội quay về lớp mà đi xuống phòng của giáo viên vật lý, không nghĩ tới ở dưới lầu dưới liền thấy Châu Trì.

Cậu và vài ba nam sinh lớp khác đang đứng bên kia, Trần Dịch Dương tình cờ nhìn qua một cái, toàn là học sinh học kém có tiếng trong trường, có vài người còn đang phì phèo điều thuốc lá.

Trần Dịch Dương lại liếc một cái nữa, hơi hơi nhửu mày, bước nhanh đi.

Năm phút sau, cậu ta lấy bài tập trở về, đám nam sinh bên đó đã giải tán hết, chỉ còn lại Châu Trì đang đứng dựa vào tường.

Bước chân Trần Dịch Dương dừng lại một nhịp.

Châu Trì đứng thẳng người dậy, hai người cách nhau ba bốn mét, nói: "Giang Tùy và tôi có quan hệ gì, cậu biết không?"

Trần Dịch Dương nhìn cậu, bình tĩnh nói: "Không rõ lắm, Giang Tùy không nói với tôi." Cậu ta nói sự thật.

Châu Trì nhấc chân lên bước qua.

Cậu so với Trần Dịch Dương cao hơn một chút, mặc dù chỉ hơn có vài centimet, nhưng cũng đủ để cậu phải cúi xuống nhìn.

"Cậu có ý gì, tôi đều biết." Thanh âm nhàn nhạt, nhưng không che đậy vẻ lạnh lùng, ngừng lại vài giây, cậu nhếch miệng: "Đừng có nằm mơ."

Ánh nhìn của Trần Dịch Dương vẫn ôn hòa như cũ, không hề phản bác lại câu nào, chỉ cười một cái: "Cậu tìm tôi nói cái này, Giang Tùy có biết không?"

Châu Trì hơi mím môi.

Hình như Trần Dịch Dương cho rằng loại hành vi này rất ấu trĩ, cho nên không nghĩ đến chuyện cùng Châu Trì so đo, cậu ta ôm chồng bài tập bước lên cầu thang, tốc độ ổn định, rất nhanh liền khuất bóng sau cánh cửa.

Châu Trì đứng một mình ở đó một lúc.

Trong một lúc vừa rồi, cậu thật sự có cảm giác muốn đánh người.

Đứng trước cậu ta, cậu quả thực không có một chút ưu thế.

Cảm giác này thật vô cùng khủng khiếp.

*

Tiết học thể dục buổi chiều, con gái chạy bộ xong sau đó được tự do hoạt động, Giang Tùy không chơi cùng mọi người vì hôm nay cô đang trong kỳ đi cả tới thăm, liền ngồi dưới bóng cây bên cạnh thư viện nghỉ ngơi, vừa mới lỏ MP3 ra nghe được một lúc thì không ngờ máy hết điện.

Cô tháo tai nghe xuống, có chút nhàm chán.

Thời tiết hơi nóng, mũi cô dần dần lấm tấm mồ hôi, mặt hơi đỏ lên.

Nửa đầu tiết học Châu Trì không tới, cùng Trương Hoán Minh mấy người ngồi ở quầy quà vặt, giữa đường mua vài chai nước, lúc đi gần tới liền nhìn đến bên cạnh thư viện, tầm mắt dừng lại trên người cô.

Đúng lúc đó Giang Tuyền ngẩng đầu.

Hai người tựa hồ đều nhìn thấy đối phương, tầm mắt chạm nhau, đều ngẩn người.

Trương Hoán Minh nhìn thấy tình huống này, trong lòng liền hiểu ra, biết điều chạy đi trước, lại như nhớ ra điều gì liền quay lại đẩy Châu Trì một cái: "Mau đi qua đây đi, đi mà đỡ dành người ta, cần nói cái gì thì nói cái này, hôm nay kết thúc đi."

Châu Trì không phòng bị, bị cậu ta đẩy một cái hơi ngã về phía trước.

Giang Tuyền nhìn thấy cảnh tượng này, tầm mắt dừng lại một chút liền rời đi, không có biểu cảm gì.

Châu Trì bước qua hai ba giây tới chỗ cô. Cậu cầm chai coca trong tay, lúc bước tới bên cạnh cô liền đưa sang.

Giang Tuyền ngẩng lên nhìn cậu một cái, cũng không nhận lấy, trong tay vẫn cầm MP3 của mình.

Châu Trì cúi người xuống, đặt chai coca lên bậc thềm xi măng bên cạnh cô.

"Tôi không khát." Giang Tuyền nói một câu: "Cậu tự uống đi."

Châu Trì nhìn cô tầm hai giây, sau đó tự mình ngồi xuống bên cạnh: "Đưa cho cậu rồi, làm sao có thể lấy lại."

Cậu ngồi rất gần, Giang Tuyền lại xích sang một bên, cách xa cậu ra một chút, tầm mắt vẫn hướng về sân thể dục, nhìn Hứa Tiểu Âm và Lâm Lâm cùng đám nữ sinh chơi đùa.

Châu Trì cũng thuận theo tầm mắt của cô nhìn qua: "Sao cậu không ra chơi?"

Giang Tuyền không muốn trả lời cậu, không lên tiếng.

Châu Trì quay đầu nhìn sang, ánh mắt dừng trên mặt cô: "Giận tôi rồi?"

"Tôi không nên giận sao?" Giang Tuyền cũng nhìn lại cậu, lông mày nhíu lại.

Châu Trì mỉm cười, con ngươi đen thẳm: "Chuyện hôm qua, tôi không nên nói như vậy."

Giang Tuyền nhìn chằm chằm cậu một lúc: "Cậu đang xin lỗi à?"

Châu Trì cúi đầu xuống, nhỏ giọng nói: "Tôi xin lỗi."

Giang Tuyền quay mặt qua, trong lòng có chút phức tạp: "Tôi đã đợi suốt một đêm, đến bây giờ mới đợi được câu xin lỗi của cậu."

Châu Trì không biết phải làm sao.

"Cả đêm qua tôi ngủ không ngon, cậu có biết không?" Giang Tuyền vòng tay ra ôm lấy đầu gối mình, cũng không nhìn cậu, nhin không được nói thêm: "Cậu thật quá đáng, sao lại có thể nói tôi như vậy?"

Ánh mắt của Châu Trì nặng nề, giọng nói càng lúc càng thấp: "Là tôi không tốt." Cậu không nói, đêm qua cậu ngủ cũng không ngon.

"Châu Trì..." Giang Tuyền cúi đầu, do dự một lúc, nói: "Tôi đã nghĩ suốt đêm qua, tại sao cậu lại không tin tôi, nhưng vẫn không thể tìm ra đáp án, cậu có thể nói cho tôi không?"

Châu Trì ngừng một chút, ngón tay hơi siết lại, nửa ngày sau chỉ giải thích một câu: "Hôm qua nhìn thấy cậu và cậu ta đi cùng nhau, trong lòng không thoải mái cho nên không kìm được mà nói mấy lời như vậy, không phải tôi không tin cậu."

"Cậu nói tôi tùy tiện." Giọng nói của Giang Tuyền hơi gấp gáp, tựa như lại quay trở về thời điểm hôm qua, lúc cậu nói những lời này y như biến thành một con người khác.

Châu Trì lặng lẽ nhìn cô một lúc, áy náy dần dần xâm chiếm, lông mày hơi rủ xuống: "Tôi không cố ý nói như thế."

Không gian rơi vào trầm mặc.

Ngoài sân thể dục người người vẫn đang nô đùa náo nhiệt.

Giang Tuyền im lặng, Châu Trì không biết cô đang nghĩ gì, vẫn lặng lẽ nhìn cô.

Qua khoảng nửa phút sau, nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng của cô: "Điều tùy tiện nhất tôi từng làm, đó chính là yêu đương với cậu."

Hết chương 36.

Chương 37

Ngữ khí của cô bình bình đạm đạm, âm cuối hơi nhỏ xuống, nghe qua như có chút dịu dàng.

Thế nhưng một câu này đã khiến Châu Trì choáng váng.

Không ngờ được cô lại nói như vậy.

Những lời này thật quá nặng nề.

Rõ ràng là một buổi chiều nóng nực, thế nhưng bàn tay cậu lại lạnh ngắt.

"Cậu hối hận rồi?" Cổ họng Châu Trì khẽ động.

Giang Tùy quay lại nhìn, giống như kính ngác.

Châu Trì vẫn như cũ rũ mắt nhìn cô, cái nhìn phức tạp, đôi môi đơn bạc mím lại, dường như đang cố gắng kiềm chế cảm xúc của mình, lại cũng giống như đang suy nghĩ chuyện gì đó, khuôn mặt hướng về phía sàn bê tông bên cạnh cả nửa ngày.

Giang Tùy nhìn cậu, hơi hơi nhướng mày.

"Là cậu theo đuổi tôi mà." Cậu đột nhiên mở miệng, đôi mắt đen thẫm nhìn cô, ngón tay từ từ siết chặt: "Thành công rồi thì muốn vứt bỏ tôi sao?"

Giang Tùy ngẩn người.

Châu Trì lại đột nhiên cúi đầu xuống, tự cười chế giễu: "Tôi hư hỏng, tôi tồi tệ, bây giờ cậu phát hiện ra rồi, phải không?"

Một cơn gió thổi đến, cuốn theo vài chiếc lá rụng bay lá tả.

Một nửa khuôn mặt của cậu chìm trong ánh nắng mặt trời, dần dần trở nên nhợt nhạt, không giống với trước kia.

"Tôi biết, cậu ghét tôi rồi."

Rõ ràng ánh sáng mặt trời xung quanh chiếu rọi, cậu mặc một chiếc áo màu đen, giống như toàn thân toát ra một luồng khí lạnh lẽo.

Giang Tùy nhìn cậu, đôi môi khẽ động, nhỏ giọng gọi: "Châu Trì?"

Cậu không trả lời, cũng không cử động, chỉ đưa mắt lại đối diện cô.

Ngoài sân thể dục, nam sinh đang thi nhau tranh bóng, nữ sinh cũng mãi mê nô đùa.

Những đám mây đang nhẹ nhàng chuyển động, che khuất mặt trời, ánh sáng nhất thời biến mất.

Lại một cơn gió thổi tới, Giang Tùy nhìn thấy đôi mắt Châu Trì đỏ lên.

"..."

Lần này Giang Tùy triệt để ngỡ ngàng. Cô nhìn chăm chăm cậu, thậm chí còn đứng lên đi xung quanh trước mặt cậu để nhìn.

Không có nhìn sai, mắt cậu thực sự đỏ.

Nhưng cũng chỉ có đỏ thôi, ngoài ra không có biểu hiện gì khác. Lúc Giang Tùy đứng trước mặt cậu, cậu cũng không ngẩng lên nhìn, hai bàn tay hơi siết lại.

Giang Tùy đột nhiên nhớ lại một đêm cách đây rất lâu, lúc cậu uống say trở về, sau đó bị ốm, nhìn cậu lúc đó cũng rất yếu đuối, đôi mắt cũng đỏ lên nhìn cô.

Bộ dáng đó, sau này cô chưa từng nhìn thấy lần nào nữa.

"Cậu..." Giang Tùy hơi nhíu mày.

Cô im lặng nhìn cậu một lúc lâu, nhớ lại những lời vừa mới nói, không hiểu cậu đang nghĩ cái gì.

"Tôi không có ghét cậu." Giang Tuyền giải thích: "Chỉ là tôi có chút khó chịu."

Châu Trì rõ ràng ngăn người một chút, hơi quay mặt lại, ánh mắt mơ hồ.

Giang Tuyền cũng nhìn cậu.

"Tôi chỉ mới yêu một mình cậu, ôm mình cậu, hôn cũng chỉ mình cậu, những chuyện này trong mắt người khác không phải là tùy tiện sao, thế nhưng tôi đều đã làm với cậu, dù cho người khác có nói thế nào, tôi cũng sẽ không hối hận, thế nhưng cậu không thể nói." Ánh mắt cô sạch sẽ, nhẹ nhàng lặp lại một lần nữa: "Châu Trì, cậu không thể nói như vậy với tôi."

"Tôi xin lỗi."

Giang Tuyền cúi đầu, thở dài: "Được rồi, cậu vừa mới nói xin lỗi với tôi rồi, tôi không trách cậu nữa."

"Cậu không phải muốn chia tay?"

Giang Tuyền lắc đầu.

Hai người cùng trầm mặc một lúc lâu.

Châu Trì nhìn trộm cô, hai vai khẽ thả lỏng, sau đó dường như nhận ra mình phản ứng có hơi thái quá, lại cúi đầu vài giây, đột nhiên nói: "Tôi xin lỗi."

Yết hầu cậu khẽ động, đờ thấp giọng, lại lặp lại một lần: "Giang Tuyền, tôi xin lỗi."

Giang Tuyền ừm một tiếng: "Chúng ta làm hòa nhé, được không?"

Cậu gật gật đầu, nhìn cô vài giây, đưa tay ra muốn nắm tay cô.

Nhưng Giang Tuyền quay lại, từ phía sân thể dục, Lâm Lâm đã chạy xong, nên tìm Giang Tuyền để lấy lại điện thoại, nhìn thấy Châu Trì ở đây, bước chân liền dừng lại, Hứa Tiểu Âm đứng ở cột cờ đằng xa nhìn thấy, bèn kêu tên Giang Tuyền thăm dò. Nhìn thấy cô quay người, Lâm Lâm ra hiệu, ý bảo đi qua có được không?

"Tôi qua đó trước." Giang Tuyền quay lại nói với Châu Trì.

"...Ừm."

Giang Tuyền nhìn qua sân thể dục, nói: "Hay là, cậu cũng qua đó chơi một lúc đi, bọn họ hình như đang muốn tìm cậu đánh bóng rổ đấy."

Cậu gật đầu một cái.

*

Tan học hôm nay, Châu Trì không đi đánh bóng rổ nữa.

Giang Tuyền đến lượt trực nhật, cậu đứng bên ngoài hành lang chờ, mấy nữ sinh quét dọn xong xuôi rồi, cậu mới đi vào trong giúp Giang Tuyền dọn rác, một tay xách một túi rác lớn, tay còn lại cầm thùng, nhanh chóng đi xuống cầu thang đổ.

Giang Tuyền không có chuyện gì làm, bèn lấy miếng khăn ướt lau lại bảng một lượt, sau đó về chỗ của mình thu dọn sách vở, hôm nay bài tập về nhà rất nhiều, cô sắp xếp lại một chút, lại đi đến chỗ Châu Trì.

Cặp sách màu đen của cậu đặt trên ghế, không cài khóa kéo, hộp cơm giữ nhiệt lộ ra.

Là hộp cơm hôm nay cô không ăn.

Bây giờ nghĩ lại, lại cảm thấy bản thân có chút không tốt, cãi nhau thì cãi nhau chứ, sao lại có thể lãng phí công sức của đi Đào, lần sau không nên làm như vậy mới phải.

Đột nhiên ngăn người.

Tốt nhất là không nên có lần sau, không muốn lại cãi nhau với cậu nữa, không nên để cho cả hai người cùng khó chịu.

Cô lại nhớ đến bộ dáng của Châu Trì hôm nay, từ từ suy nghĩ lại.

Có lẽ mình cũng sai.

Giang Tuyền nghĩ vậy, cảm thấy sau này phải chú ý hơn.

Lúc quay về, cả hai đi cùng nhau như trước đây, xe đạp của Châu Trì vẫn để ở trường, cậu đưa Giang Tuyền về trước. Có lẽ vì vừa mới trải qua một trận cãi nhau cho nên cả hai người đều không nhanh chóng trở về trạng thái như bình thường được. Trên đường đi về, cũng có mở miệng nói với nhau vài câu, nhưng đa số thời gian vẫn yên lặng.

Châu Trì thỉnh thoảng quay lại nhìn Giang Tuyền, phát hiện tay cô đưa lên vuốt vuốt chú chim cánh cụt mà cậu tặng trước đó, bước đi khoan thai, tựa như chưa từng có trạng thái không vui trước đó.

Ra khỏi cổng trường, đi về phía trước vài bước, rất nhanh đi tới cửa hàng hai người thường ăn, Giang Tuyền quay sang hỏi: "Tối nay cậu muốn ăn gì? Vẫn ăn cơm niêu hả?"

"Cậu thì sao?" Châu Trì nhìn cô.

"Tôi cũng không biết, hay là ăn cái gì khác đi, để tôi nghĩ xem nào..."

Cô vừa đi vừa nhìn ngó hai bên đường, trong lòng lần lượt lựa chọn, đột nhiên nghe thấy tiếng Châu Trì vang lên: "Hay là để tôi nấu cho cậu ăn."

Hả?

Giang Tuyền quay đầu lại.

Châu Trì bước tới phía trước: "Ồ đằng kia có siêu thị, có thể qua đó mua nguyên liệu."

Giang Tuyền: "Đến phòng tôi nấu á?"

Cậu gật đầu, hỏi: "Có tiện không?"

Tiện thì cũng tiện, nhưng sợ là thiết bị xoong nồi gia vị không đầy đủ. Cô vốn luôn nói muốn học nấu ăn, vậy mà đến bây giờ vẫn chưa chân chính học lần nào.

"Không có dầu giấm tương ớt gì đó..." Giang Tuyền hơi hơi chau mày: "Chỉ có vài cái chén bát, không biết có đủ cho cậu dùng không."

Châu Trì nói: "Đi siêu thị xem xem, thiếu cái gì thì chúng ta mua cái đó."

"Thế thì có khi phải mua nhiều đó."

Giang Tuyền nói không sai. Hai người đi dạo siêu thị một vòng, chiếc xe đẩy đã gần đầy, chưa kể đến đồ dùng nhà bếp, chỉ mỗi gia vị thôi đã rất nhiều.

Đến cuối cùng, cũng mua sắm đầy đủ.

Châu Trì đi mua rau, Giang Tuyền nghĩ đến cái gì đó, nói: "Quên mua tạp dề rồi, để tôi đi tìm một cái."

"Ừ." Châu Trì chỉ chỉ tay: "Ồ bên đó kìa."

Giang Tuyền bước được hai bước, lại quay lại: "Đúng rồi, cậu thích kiểu gì?"

"Tùy cậu." Châu Trì đang cầm củ hành trong tay, ngẩng đầu nói: "Cậu chọn là được rồi."

Giang Tuyền dựa vào lời nói này đi ra chọn một cái.

Cũng không biết, chỉ là một cái tạp dề mà lại có vô vàn kiểu dáng, làm người ta hoa cả mắt, chất liệu hầu như cũng không giống nhau, phần lớn in hình hoa văn lòe loẹt, có cái thì in một bông hoa bự chà bá trước ngực, cái thì in hình gấu pooh hay con gì đó, chỉ có một vài hình đơn giản nhưng màu sắc lại không được đẹp cho lắm.

Giang Tuyền lựa cả nửa ngày, cảm thấy cái có in hoa chất liệu tốt nhất, dây đeo đằng trước thiết kế cũng khá hợp lý, cời ra mặc vô đều thuận tiện, chỉ có điều là bông hoa lại quá rõ ràng.

Cũng không biết Châu Trì có ghét bỏ không.

Cô do dự một lúc, Châu Trì đã mua rau xong, đẩy xe đẩy qua tìm Giang Tuyền, liền nhìn thấy cô đang ướm chiếc tạp dề lên thử.

"Chọn được chưa?"

"Cái này thế nào?"

Giang Tuyền xoay người qua, bông hoa mẫu đơn to đùng in trên tạp dề vô cùng bắt mắt.

Châu Trì há hốc miệng, không nói được câu nào.

Giang Tùy nhìn biểu tình trên mặt cậu, phì cười.

"Có phải cậu bị dọa sợ rồi không?"

"Ừm." Đôi môi Châu Trì hơi cong lên, cũng mỉm cười.

Đây là lần đầu tiên kể từ khi làm hòa đến giờ hai người cùng cười một cách thoải mái như vậy, cả hai đều nhận ra, ngẩn người nhìn đối phương. Qua một lúc, một người quay mặt đi, một người cúi đầu, trầm mặc vài giây, Châu Trì đi đến bên cạnh Giang Tùy, nhẹ nhàng nắm lấy tay cô.

Bàn tay của cậu rất nóng.

Giang Tùy hơi mỉm môi: "Cái này được không?"

"Cậu có thích không?"

"Không phải rất thích, nhưng mà cái này chất liệu tốt, cậu có muốn thử không?" Cô nói đến đây, liền nhớ tới biểu hiện khi nãy của cậu, ngẩng đầu nhìn: "Có phải xấu lắm hả, hay là thôi đi."

"Thử xem, cậu cảm thấy đẹp thì mua cũng được." Châu Trì hình như cũng không để ý, hơi hơi nhướn mày: "Tập dề cũng đâu có mặc ra ngoài đâu."

Cậu cầm lấy, cũng ước thử lên người mình, đứng đó để cô nhìn: "Đẹp không?"

Bông hoa to đùng trên ngực vô cùng chói mắt.

Lần này Giang Tùy không thể nhịn nổi nữa, sau khi cười một lúc liền bỏ cuộc: "Thôi thôi, mau cời xuống đi, nhìn cậu y như chuẩn bị đi hát kịch ấy."

"..."

Cuối cùng liền chọn đại một chiếc kẻ ca rô.

Trên đường trở về, hai người đi vào con đường vắng vẻ như thường lệ, Châu Trì một tay xách túi đồ, một tay nắm tay Giang Tùy.

Buổi tối hôm đó, Giang Tùy được nếm thử món thịt kho tàu Châu Trì làm.

Không giống với mùi vị mà đi Đào làm cho lắm, có chút ngọt hơn.

Cô biết cậu thích ăn ngọt, nhưng không ngờ đến món ăn mà cậu cũng cho nhiều đường.

"Thịt kho này là mùi vị ở Mi Thành." Châu Trì gấp miếng trứng trắng vào chén của cô, lại hỏi: "Ăn có quen không?"

"Cũng được." Giang Tùy nói: "Mi Thành, là quê của cậu ấy hả, phải không?"

Cậu ừm một tiếng, sau đó rót nước cam cho cô.

"Ồ đó có gì không?" Giang Tùy chưa từng đến, cũng chưa từng nghe cậu nói qua.

"Đó là một nơi rất cũ kỹ." Không biết cậu nhớ tới điều gì, lông mày hơi nhăn lại một chút.

Trong bếp truyền tới một mùi hương.

Súp chín rồi.

Cậu định đứng dậy thì Giang Tùy đã đứng lên trước: "Đề tôi đi." Sau đó nhanh chóng chạy vào.

Châu Trì định đi vào theo, thì vừa lúc chuông điện thoại báo có tin nhắn mới.

Cậu liếc nhìn, là một số máy lạ.

Mở ra, một tin nhắn văn bản chỉ có vài chữ.

"Bác sĩ nói, di Lương có thể chỉ còn tháng này thôi, nếu cậu muốn gặp mặt lần cuối thì hãy nhanh chóng trở về."

Bên dưới có kèm tên người gửi, chỉ hai chữ: Lâm Tư.

Hết chương 37.

Chương 38-1

Lúc Giang Tuyền đi ra, Châu Trì vẫn còn cầm điện thoại, Giang Tuyền nhìn cậu, hỏi: "Chuyện gì thế? Ai tìm cậu à?"

Châu Trì lắc đầu: "Không có gì, tin nhắn quảng cáo thôi." Cậu đặt điện thoại sang một bên, đứng dậy nhận lấy tô súp, không thể hiện biểu tình gì.

Ăn tối xong, hai người cùng nhau dọn dẹp. Châu Trì rửa chén bát, Giang Tuyền lau dọn bếp, bàn ăn, lau dọn xong xuôi mới phát hiện Châu Trì vẫn còn chưa rửa xong nữa.

Cô đi qua nhìn, hỏi: "Muốn tôi phụ một tay không?"

Châu Trì nói: "Không cần, cậu ra ngoài ngồi trước đi."

Giang Tuyền cũng không đi ra, đứng cạnh Châu Trì, nhìn cậu bận rộn.

Trong nhà bếp không có điều hòa, hơi ngột ngạt. Rửa bát xong, trên trán Châu Trì đã lấm tấm một tầng mồ hôi.

Cậu ra phòng khách, ngồi xuống ghế sofa, cũng không biết đang nghĩ gì.

Giang Tuyền lấy khăn của mình đưa cho cậu: "Cậu lau mồ hôi đi."

Châu Trì lúc này mới giật mình, hơi hơi ngẩn người một chút.

Giang Tuyền vừa cười nhẹ vừa giả bộ than: "Làm gì mà ngầy ngốc ra vậy?" Cô ngồi bên cạnh cậu, giơ tay phủ chiếc khăn mặt lên mặt cậu, nhẹ nhàng lau.

Khuôn mặt được lau sạch sẽ mát mẻ, rất thoải mái.

Châu Trì ngồi yên không động đậy.

Giang Tuyền lau xong, định lấy khăn đi giặt thì bị cậu giữ lại.

Châu Trì đứng lên, kéo cô vào lòng.

"Để tôi ôm một chút." Cậu nhỏ giọng nói.

Giang Tuyền ừm một tiếng trong cổ họng, ngoan ngoãn tựa vào lòng cậu, mặt áp sát lên vai, ngăn cách với cơ thể mảnh mai của cậu chỉ qua một cái áo T-shirt mỏng manh.

Kể từ buổi sáng hôm qua không vui đến giờ, rõ ràng mới chưa đầy hai ngày, mà dường như cảm giác đã từ lâu lắm.

"Châu Trì." Giang Tuyền một tay vẫn cầm khăn mặt, tay kia vòng tay ra ôm lấy thắt lưng cậu, thì thầm: "Sau này tôi sẽ chú ý hơn."

"... Cái gì?"

"Chính là Trần Dịch Dương ấy." Giang Tuyền nói: "Nếu như sau này đi ăn sáng gặp cậu ta, thì tôi sẽ mua mang về, không ngồi đó ăn với cậu ta nữa, hỏi bài cũng sẽ không tìm cậu ta, tôi có thể đi hỏi người khác, nhưng mà..." Cô chần chừ một lúc, chậm rãi nói: "Nếu như vô tình gặp trên đường đi học, thì không có cách nào tránh được rồi, suy cho cùng đều là người quen biết, không thể nào coi như người lạ được, như thế là bất lịch sự đúng không? Tôi sẽ cố gắng không nói chuyện nhiều với cậu ta nữa, nếu như lần sau cậu lại bắt gặp, đừng có không hỏi mà đã tức giận được không?"

Châu Trì trầm mặc nửa ngày, vòng tay hơi siết chặt lại, mặt tì vào trán cô: "Ừm."

Khuôn mặt cậu rất nóng.

Giang Tuyền không động đậy, để cậu ôm như vậy một lúc lâu.

Đợi cậu buông tay, cô mới ngẩng đầu nhìn, nghiêm túc nói: "Châu Trì, cậu là bạn trai của tôi, không phải ai khác, tôi hiểu rất rõ điều này, cũng sẽ chỉ tốt với một mình cậu."

Rất nhanh đã đến tám giờ, Châu Trì rời khỏi phòng trọ của Giang Tùy, tự mình quay trở lại trường.

Khuôn viên trường vô cùng yên tĩnh, đèn điện trong từng tòa nhà vẫn thấp sáng trưng. Thời điểm này, tất cả học sinh nội trú và học sinh lớp 12 vẫn còn đang trong giờ tự học.

Châu Trì lấy xe đạp từ bãi đậu xe ra, ở quanh sân thể dục đạp hai vòng, tốc độ rất nhanh, sau cùng lại vội vàng phanh gấp. Cậu chống xe lên bãi cỏ, thò tay vào túi áo lấy thuốc lá.

Trong túi trống không.

Lúc vừa mới rời đi đã bị Giang Tùy lấy mất, cô lại giống như trước kia, không muốn cậu tiếp tục hút thuốc.

Châu Trì ngồi xuống bãi cỏ, lấy ống tay áo lau mồ hôi trên trán.

Không có con gió nào thổi tới, thời tiết vô cùng ngột ngạt, tựa như báo hiệu ngày mai sẽ có một trận mưa to.

Châu Trì lôi điện thoại ra, gọi hai lần mới có người nghe máy.

Đầu bên kia rất ồn ào, trong tiếng huyên náo nghe thấy một câu "Alo" vang tới.

"Bản Từ," Châu Trì cau mày: "Cậu đang ở đâu vậy? Ôn quá."

"Hả, Trì ca, thật sự là anh đấy à?" Bản Từ rất kinh ngạc: "Em còn tưởng anh bám lộn số cơ." Cậu ta đang chơi game với vài ba nam sinh trong quán net ở Mi thành, không ngờ rằng lúc này Châu Trì lại gọi điện thoại tới.

Bản Từ vẫn còn rất trọng tình huynh đệ, bỏ lại đám bạn, chạy ra ngoài tìm một nhà vệ sinh yên tĩnh để nghe.

"Em đây, sao đột nhiên anh lại gọi điện thoại thế?" Cậu ta hỏi Châu Trì.

"Cậu đưa số điện thoại của tôi cho Lâm Từ?"

Bản Từ ngần ngại, vội vã à ừ hai câu, hàm hồ chối tội: "...Cái đó...Em không có."

Trong lòng Châu Trì căn bản đã khẳng định chắc chắn: "Tôi biết là cậu."

Bản Từ kinh ngạc, Châu Trì thế mà lại không hề giận dữ, thật là hiếm khi. Cậu ta đã quen biết Châu Trì được vài năm, đối với loại tình huống như này, Châu Trì chắc chắn sẽ phát hỏa, thế mà hôm nay lại thật bình tĩnh.

Xem ra không phải gọi điện để hỏi tội.

"Được rồi được rồi, em thừa nhận, là em đưa đấy." Bản Từ sáng khoái thừa nhận, "Chị Lâm Từ tìm em hỏi mấy lần, em không sao mà từ chối được, chị ấy nói có việc gấp phải tìm anh, lại nói là..." Nói đến đây, liền ngừng lại, không dám nói tiếp: "Nói mẹ anh bệnh nặng rồi, cho nên em mới cho."

Đầu dây bên kia yên lặng như tờ.

Bản Từ lấy hết can đảm lại nói một câu: "Trì ca, em xem chị Lâm Từ cũng không giống như đang nói dối, anh có muốn...trở lại xem sao không?"

"Cậu thì hiểu cái gì." Giọng nói của Châu Trì đột nhiên trở nên lạnh lẽo.

Bản Từ cảm thấy một luồng khí lạnh thổi từ bên tai, gãi gãi đầu, không biết phải nói sao. Đối với việc nhà Châu Trì, cậu ta cũng nghe chỗ này chỗ kia được bảy tám phần, chung quy lại thì cũng hiểu được đại khái, nhưng cụ thể thì cũng không mấy rõ ràng.

Dù sao, cậu ta cũng biết rõ, Châu Trì từ lúc sinh ra cũng không về vang gì, lúc còn nhỏ hình như đi theo mẹ, cuộc sống có vẻ khó khăn, sau này đến tầm mười tuổi, không biết tại sao đột nhiên lại bị mang về Châu gia, nghe đồn mẹ cậu đòi cậu để lấy một khoản tiền lớn.

Cuối cùng, có phải sự thật hay không, cậu ta cũng không chắc chắn.

Bản Từ vẫn cố gắng thuyết phục Châu Trì: "Không phải, Trì ca... anh đừng lao đầu vào chỗ bế tắc nữa, chuyện gì thì cũng đã trôi qua rồi, cuối cùng cũng là mẹ anh..."

"Được rồi, cậu im miệng." Châu Trì cau mày: "Tôi không có mẹ."

"..."

Bản Từ không biết phải nói thêm gì nữa, đưa tay lên gãi gãi đầu, cuối cùng nói một câu: "Oh. Em không nói nữa, thế rốt cục anh gọi điện cho em làm cái gì?"

Đầu giây bên kia trải qua vài giây trầm mặc, cuối cùng Bản Từ nghe thấy một câu: "Sau này đừng cho số của tôi cho người khác."

Nói xong liền ngắt điện thoại.

Bàn Từ khịt khịt mũi hai cái, nhét điện thoại vào túi quần, nhân tiện đi xả một phát. Lúc kéo quần lên, cậu ta tựa hồ đột nhiên phản ứng một chút, nhận ra có thể Châu Tri đang khó chịu trong lòng mà không biết bày tỏ cùng ai, cho nên mới tìm cậu ta nói một chút, nào ai ngờ gọi nói xong thì trong lòng lại càng khó chịu hơn.

Cúp điện thoại, Châu Tri ngồi một lúc.

Trong màn đêm mịt mùng, cậu phong phanh ngồi đó, không biết trong đầu đang nghĩ cái gì, vô cùng hỗn loạn. Nhưng cuối cùng, cậu lại nhớ đến Giang Tuy.

Từ từ bình tĩnh trở lại, sau đó đứng dậy dắt xe đi.

Bạn đang đọc truyện *Thành Tri Của Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38-2

Gần cuối kỳ, người người lo lắng, rất nhanh thôi sẽ đến kỳ nghỉ hè cuối cùng trước khi thi đại học rồi, nếu như thi cuối kỳ không ra sao, thì kỳ nghỉ hè cũng chẳng còn vui vẻ nữa.

Có lẽ vì nguyên nhân này, cho nên bầu không khí học tập ở lớp nào cũng khẩn trương chưa từng thấy.

Sinh nhật của Giang Tuy thật không may lại trùng vào thời điểm này, lại là ngay thứ hai đầu tuần, thế nên cô thật sự không có suy nghĩ gì về sinh nhật, cũng tưởng rằng chắc sẽ không có ai nhớ, nào biết mọi người hình như đều không quên, mấy người bạn đằng trước đằng sau đều tặng cô vài món quà nhỏ, ngay đến cả Tri Tri sáng sớm cũng đặc biệt chạy đến trường cấp ba, mang cho cô một củ khoai lang nướng, lại dùng tiền tiết kiệm mua tặng cô một chiếc đồng hồ đeo tay nữa.

"Cái này ý, lúc đi thi chị có thể dùng, dù có hơi xấu một tí nhưng là cả tấm lòng của em." Tri Tri nói rất trịnh trọng.

Giang Tuy đành phải xúc động cảm kích nhận lấy.

Cô đưa Tri Tri ra đến cổng trường, sau đó mua cho thằng bé một ít đồ ăn vặt, rồi nhân bữa trưa hẹn mấy bạn bè cùng đi ăn.

Thời gian này Giang Phóng vô cùng bận rộn, hai ngày trước còn phải đi Bắc Kinh, cho nên trước lúc rời đi bèn mua một con gấu bông lớn để tại văn phòng, sau đó nhờ sinh viên chuyển tới cho Giang Tuy.

Lúc Giang Tuy nhận được tin nhắn vẫn còn đang trên lớp học, liền hẹn nam sinh đó ở ngoài cổng trường. Kết quả lúc gặp nhau, Giang Tuy bị con gấu to bự dọa cho hết hồn, cảm thấy khóc không được mà cười cũng không xong.

Giang Phóng không biết chọn quà cho con gái, Giang Tuy sớm đã biết rồi, mà vẫn không ngờ được lần này lại khoa trương tới mức vậy.

Cuối cùng, Châu Tri thay cô ôm con gấu về, lúc đi đường mười người thì có đến chín người quay lại ngó.

Giang Tuy đi bên cạnh có hơi ngại ngùng, nhưng Châu Tri có vẻ không cảm thấy sao, giúp cô ôm con gấu về tới nhà rồi dắt cô đi ăn.

Giang Tuy mong muốn ngày sinh nhật của mình có thể đơn giản một chút, cho nên ăn cơm xong, hai người cũng không đi đâu cả, mà xách một cái bánh gato nhỏ mang về.

Đây là sinh nhật lần thứ 16 của Giang Tuy.

Chỉ có một mình Châu Tri bên cạnh cô.

Lúc thổi nến, Giang Tuy ở trong lòng dành cho cậu một điều ước: "Hy vọng cậu ấy sau này sẽ hạnh phúc và mỉm cười nhiều hơn."

Một tuần sau, thời tiết càng ngày càng nóng, kỳ thi cuối kỳ cuối cùng cũng đến, chính là vào hai ngày 24, 25.

Giang Tuy vẫn như cũ ngồi ở phòng thi đầu tiên, mà Châu Tri cuối cùng cũng đã không phải ngồi ở phòng chót nữa, bởi vì điểm thi giữa kỳ của cậu không tồi, xếp hạng cũng cao lên không ít, cho nên lần này số phòng thi được đẩy lên rất nhiều.

Cô đối với cậu vô cùng mong chờ, cảm thấy lần thi này của cậu so với lần trước nhất định sẽ càng tốt hơn.

Thế nhưng sự tình lại không như cô nghĩ.

Châu Trì bỏ thi một môn. Buổi chiều ngày thi thứ hai, cậu đã không tới.

Lúc Giang Tuyền biết tin thi kỳ thi đã kết thúc, cô rời khỏi phòng thi và quay về lớp học, đang tìm Châu Trì thì bị lớp trưởng gọi, nói lão Tôn cũng đang tìm cô.

Giang Tuyền chạy tới văn phòng, từ miệng lão Tôn biết được Châu Trì xin nghỉ phép.

Đương nhiên, nghỉ phép là do lão Tôn nói giảm nói tránh, còn thực ra Châu Trì không nói gì cả, chỉ gọi một cuộc điện thoại qua, nói chiều đó không đi thi được.

Lão Tôn gọi điện thoại cho Châu Mạn nhưng không có ai bắt máy, bởi vậy mới tìm Giang Tuyền hỏi sự tình.

Thế nhưng Giang Tuyền cũng chẳng biết gì cả.

Cô quay trở lại lớp học, vội vàng tìm điện thoại xem, mới phát hiện Châu Trì có gửi một tin nhắn cho cô: "Tôi có việc phải về quê, tìm cậu sau."

Chuyện gì mà gấp như vậy? Không thể chờ thi xong sao?

Giang Tuyền đọc đi đọc lại tin nhắn của cậu vài lần, gọi không biết bao nhiêu cuộc điện thoại nhưng chẳng có ai nghe máy.

Cô không thể không lo lắng.

Buổi tối hôm đó, Giang Tuyền đi tìm Trì Trì, nhưng cũng chẳng hỏi được tin tức gì có ích, Trì Trì chẳng khác gì cô, cũng chỉ nhận được một tin nhắn, nhờ thằng bé báo với đi Đào.

Giang Tuyền nói: "Dì Châu liệu có biết không?"

"Làm sao có thể?" Trì Trì có điểm tức giận: "Mẹ em mấy hôm trước vừa đi Mỹ xong, đến em còn chẳng liên lạc được, chị nghĩ còn có thời gian để quản cậu nhỏ sao?"

"Vậy làm sao đây?"

"Sao mà em biết." Trì Trì không để ý nói: "Cậu ấy lớn thế rồi, trước đến giờ đều tự lo cho mình, có thể có chuyện gì được chứ, em nghĩ là, chắc cậu ấy không muốn đi thi nên tìm đại lý do chạy đi chơi thôi."

"Cậu ấy không phải như vậy." Giang Tuyền chau mày: "Điện thoại cũng không có người bắt máy."

"Có ý không nhận, không muốn bị người ta làm phiền."

"Không phải vậy."

"Ày, em nói chị chứ, chị hôm nay bị cái gì vậy?" Trì Trì có chút kỳ quái: "Sao em nói gì chị cũng phản đối là sao, lại nói, chị lo cho cậu của em thế làm gì, rảnh thì lo cho em đây này..." Ánh mắt thằng bé tinh ranh, cười gian xảo nói: "Bây giờ chẳng phải nghỉ hè rồi sao, em muốn mua một cái ván trượt mới, hay là chị có thể cho em mượn tiền được không?"

"..." Giang Tuyền không có tâm trạng giỡn, rút từ trong cặp ra hai trăm tệ đưa cho thằng bé: "Chị đi đây."

Thẳng cho đến chiều hôm sau, vẫn như cũ không có liên lạc với Châu Trì. Giang Tuyền hỏi đám Trương Hoán Minh, bọn họ cũng không biết, đã liên hệ trên QQ nhưng cũng chẳng có ai trả lời.

Giang Tuyền có chút sợ hãi, không biết có phải cậu đã xảy ra chuyện gì rồi hay không?

Nhưng mà, chuyện này lại chỉ có mỗi mình cô để ý, không biết phải bàn bạc với ai. Châu Mạn không ở trong nước, thằng nhóc Trì Trì thì không có lương tâm, căn bản chẳng trông mong được gì.

Giang Tuyền lại không dám nói với đi Đào, sợ đi ấy cũng lo lắng theo.

Chuyện này cứ canh cánh trong lòng, khiến cho Giang Tuyền cả đêm chẳng thể nào ngủ nổi.

Sáng sớm 4,5 giờ, điện thoại trên đầu giường đột nhiên reo lên, cô giật mình một cái, xoay người với lấy, nhìn thấy tên hiển thị trên màn hình hai chữ "ZC", nặng nề thở phào một cái, thế nhưng hai mắt lại đột nhiên cay xè.

Cô nhận điện thoại, ngồi dậy dựa vào tường.

"Châu Trì?"

Đầu bên kia vô cùng yên tĩnh, không ai nói gì, qua một lúc, liền nghe thấy tiếng sụt sịt.

Giang Tuyền ngăn người.

... Đang khóc sao?

Cô hơi nấp máy môi, nửa ngày không nói được tiếng nào. Lại qua vài giây sau, nghe thấy cậu nghẹn ngào gọi tên cô.

*

Sáng sớm, Tri Tri bị tiếng đập cửa bình bịch đánh thức.

Thằng bé ngật ngưỡng ngồi dậy chạy ra mở cửa, bị Giang Tuyền đứng bên ngoài dọa cho hết hồn: "Chị làm cái gì đấy? Mới có mấy giờ mà?"

Giang Tuyền kéo thằng bé đến bên cạnh bàn học, lấy ra một cây bút: "Địa chỉ nhà ông ngoại em, viết cho chị."

Hết chương 38.

Bạn đang đọc truyện *Thành Tri Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Cậu bé ngồi hàng ghế trên khóc cả nửa ngày, hai người phụ nữ trung niên ngồi bên cạnh cũng dùng tiếng địa phương oang oang tám chuyện mãi không dứt. Xe đến Mi thành một ngày chỉ có ba chuyến, đây chính là chuyến sáng sớm, cũng chính là chuyến đông người nhất trong ngày. Giang Tuyền lên xe đã được ba tiếng, trong xe vẫn chật ních toàn người là người, bầu không khí ngột ngạt, nóng bức.

Cô ngồi cạnh cửa sổ, hai tay ôm cặp sách.

Điện thoại trong túi rung lên, Giang Tuyền lôi ra nhìn, là tin nhắn của Lâm Lâm gửi tới, hỏi cô hôm nay có đi chơi không, trước kỳ thi bọn họ đã hẹn hò, đợi thi xong sẽ đi ra ngoài chơi mấy hôm.

Thế nhưng hiện tại không được rồi.

Giang Tuyền rep lại tin nhắn, không giải thích nhiều, chỉ nói có chút việc, cho nên mấy ngày này sẽ không đi được.

Cậu bé ngồi trên đã nín khóc, đang hạnh phúc xúc thạch ăn, cái đầu lúc la lúc lắc quay tới quay lui nhìn, hai mắt vẫn còn hơi đỏ.

Giang Tuyền quay sang nhìn thấy, thằng bé mỉm cười với cô, trông rất dễ thương.

Nếu như thường lệ, Giang Tuyền sẽ giỡn với thằng bé một chút, thế nhưng hôm nay không có tâm trạng, cô quay đầu dựa vào cửa sổ, nhìn ra bên ngoài, có chút thất thần.

Hôm nay không thấy mặt trời, bên ngoài bầu trời u ám.

Đã hơn mười hai giờ trưa.

Không biết Châu Tri có phải vẫn còn đang ngủ.

Lúc đó cậu ấy uống rất say, nói mấy câu giống như lảm bảm, Giang Tuyền nghe ra cậu đang khóc, nhưng cũng không quá rõ ràng, sau đó hình như cậu ngủ thiếp đi, điện thoại cũng không ngắt máy. Mãi đến hơn mười phút sau mới tự động tắt, có khi là hết pin.

Từ vài lời không rõ ràng của Châu Tri, Giang Tuyền đại khái có thể hiểu được, mẹ cậu ấy hình như đã qua đời.

Đối với chuyện của Châu Tri, Giang Tuyền cũng không hiểu rõ lắm, hồi đầu chỉ nghe Tri Tri nói sơ qua vài lần, chỉ biết cậu và Châu Mạn không cùng một mẹ sinh ra, mà sau này mới đến Châu Gia, chuyện còn lại cũng không rõ, Châu Tri cũng không chủ động kể.

Xe dừng tại trạm dịch vụ, hành khách trên xe lũ lượt kéo nhau xuống giải quyết vệ sinh. Giang Tuyền hơi hơi say xe, cảm giác có phần khó chịu, cũng xuống xe với mọi người, cặp sách ôm trong lòng, cô ngồi xổm xuống mặt đất một lúc, sau đó từ từ đứng lên, nhìn quanh một vòng, rồi cùng mọi người đi vào nhà vệ sinh, vừa đi tới cửa đã cảm thấy mùi khó chịu.

Nhà vệ sinh bẩn vô cùng, mùi bốc lên cũng rất khó ngửi.

Trước kia Giang Tuyền chưa từng một mình đi xa bao giờ, lần nào cũng có người lớn đi cùng, lúc thì là bà, lúc là bố, đây chính là lần đầu tiên cô đi đến thành phố khác mà chỉ có một mình.

Kể từ khi cô có nhận thức đến giờ, cô chưa từng đi xe bus đường dài như thế, cũng chưa từng nhìn thấy cái nhà vệ sinh nào bẩn đến mức độ này.

Cô đứng ở cửa một lúc, cuối cùng vẫn đi vào.

Đi vệ sinh xong, chờ một lúc lâu mới có chỗ để rửa tay, xong xuôi tất cả, cô nhìn thấy những người khác đang mua đồ ăn trong khu dịch vụ, liền cũng đến siêu thị nhỏ mua bánh mì và nước khoáng.

Buổi sáng đi gấp, cô chỉ vội vã vợ mấy bộ quần áo và ít tiền bỏ trong cặp sách, bữa sáng cũng là vừa ngồi trên xe vừa ăn.

Mấy chiếc ghế nhỏ bên ngoài cửa đều đã có người ngồi, Giang Tuyền đứng bên cạnh cửa gặm hết nửa cái bánh mì thì điện thoại tới.

Là điện thoại của Giang Phóng.

Giang Tuyền ngăn người, cầm điện thoại đi động đi ra chỗ yên tĩnh để nghe.

"A Tuyền?"

"Dạ, bố." Giang Tuyền hơi hơi khàn khản.

Giang Phóng hỏi: "Hôm nay con được nghỉ rồi đúng không?"

"Dạ."

"Đã ăn trưa chưa?"

Giang Tuyền nhìn miếng bánh mì trong tay, trả lời: "Con vừa mới ăn."

"Vậy được rồi, chiều nay bố rảnh, định qua đón con."

Hả?

Giang Tuyền buột miệng nói: "Hôm nay không được."

Giang Phóng kỳ lạ: "Sao vậy, có chuyện gì sao?"

Giang Tuyền bình ổn lại tâm trạng, nói dối: "Con với bạn học con đi báo danh lớp học hè, ngày mai bắt đầu học rồi ạ, đợi chừng nào học xong rồi bố đón sau nha."

Giang Phóng không hề nghi ngờ, cười một tiếng: "Sao lại đăng ký học luôn rồi, A Tuyền, con không cần chăm chỉ quá đâu, nghỉ hè thì cứ chơi đi đã."

Giang Tuyền ngoan ngoãn dạ một tiếng, có lẽ do nói dối nên cảm thấy khó xử, giọng cô nhỏ như muỗi kêu: "Dạ, con chỉ học lớp này thôi, xong rồi không học nữa ạ."

Tắt điện thoại, Giang Tuyền chạy vội lên xe.

Hơn hai giờ chiều, cuối cùng cũng đến Mi thành.

Giang Tuyền bước ra khỏi bến xe, Mi thành không lớn, trạm xe buýt vô cùng hỗn loạn, mấy quán hàng rong chen chúc xuống lề đường, chiếm đóng hơn phân nửa lối đi, vài ba căn nhà tiêu điều cũ nát, dưới bầu trời u ám xám xịt trông có chút thê lương.

Giang Tuyền nhớ đến ngày hôm đó, lúc hỏi cậu về Mi thành, cậu từng nói, đây là một nơi rất cũ kỹ.

Thực sự là như vậy.

Trong bến không tìm được một điểm đón taxi, Giang Tuyền theo đám đông đi ra bên ngoài để bắt.

Từ bến xe đến nhà Châu Trì phải mất gần nửa tiếng, là một tiểu khu lâu đời.

Giang Tuyền dò theo số nhà mà Trì Trì cho, đến đúng căn nhưng gõ một lúc vẫn không có ai mở cửa, điện thoại của Châu Trì cũng vẫn đang tắt máy.

Lẽ nào vẫn còn chưa tỉnh sao?

Giang Tuyền không biết phải làm sao, đành đứng ở cửa đợi.

Qua khoảng năm, sáu phút, nghe thấy tiếng mở cửa, cô quay lại nhìn, thì thấy cánh cửa bên cạnh mở ra, một cậu trai mập mập từ trong nhà bước tới,

nhìn thấy cô tựa hồ có chút bất ngờ.

"Chị...Chị tìm ai thế?" Cậu ta chỉ chỉ vào cánh cửa: "Tìm nhà này?"

Giang Tuyền đứng thẳng dậy, gật đầu.

Cậu ta nói: "Không có ai sống ở đây cả."

Giang Tuyền ngăn người: "Không phải Châu Trì sống ở đây sao?"

"Chị tìm Châu Trì?" Cậu ta kinh ngạc.

"Ừm."

"Anh ấy không sống ở đây, mấy năm trước đã chuyển đi rồi."

Giang Tuyền cau mày: "Vậy hiện giờ cậu ấy ở đây, cậu có biết không?"

Tất nhiên cậu ta biết, nhìn cô trên dưới vài lần, lại hỏi cô thêm vài câu, sau đó mới dẫn cô đi tìm Châu Trì.

Ra khỏi tiểu khu, đi dọc theo phố cổ khoảng mười phút, chỗ ngã tư có một tiệm mì nhỏ.

Bên cạnh hồ nước bên ngoài, có một cô gái trẻ đang bận rộn, người mặc một chiếc áo phông trắng, quần jean, tóc buộc đuôi ngựa đơn giản, trông đáng vẻ cũng chưa đầy hai mươi tuổi.

"Chị đợi một chút." Cậu ta quay sang nói với Giang Tuyền một câu, chạy qua lớn tiếng gọi: "Chị Lâm Tư."

Lâm Tư quay lại, trong tay cầm bó cải xanh, trên mặt phủ một tầng mồ hôi nhật.

Cậu ta hỏi: "Châu Trì vẫn ở nhà hả?"

Lâm Tư gật đầu, nhìn cậu ta trách móc: "Lại không phải là mấy người các người, đêm rồi còn uống nhiều như vậy."

Cậu ta đưa tay lên gỡ gỡ đầu: "Bọn em cũng chỉ là đi cùng anh ấy thôi, sợ anh ấy chỉ có một mình, trong lòng khó chịu."

Lâm Tư thở dài, không nói gì thêm nữa, ánh mắt bất chợt liếc sang phía bên kia, liền nhìn thấy Giang Tuyền.

"À, chị gái kia từ thành phố tới." Cậu ta hướng tầm mắt sang, nói: "Đến tìm Châu Trì, nói là người thân, chắc là về phía chị của anh ấy, chị em họ hàng gì hân."

"Chỉ có một mình tới đây?"

Cậu ta nhún nhún mày: "Hình như là vậy, em thấy không có ai khác cả. Em đưa cô ấy đi đã nha."

"Đợi đã." Lâm Tư bỏ bó rau trong tay xuống: "Để tôi nấu tô mì, rồi đi cùng hai người, cũng không biết cậu ấy đã dậy chưa, chắc cũng chưa thêm ăn cơm nữa."

"Vậy cũng được."

Giang Tuyền đợi một lúc sau liền nhìn thấy họ đi sang.

Cậu ta giới thiệu: "Đây là chị Lâm Tư, chúng tôi đều là bạn bè thân thiết của Châu Trì."

Lâm Tư mỉm cười với cô, hỏi: "Đến một mình sao?"

Giang Tuyền gật gật đầu.

Ba người cùng nhau đi vào phố cổ.

Trên đường đi, Lâm Tư ngẫu nhiên hỏi Giang Tuyền vài câu, thấy cô không có ý gì cũng không tiếp tục hỏi nữa.

Nơi ở của Châu Trì nằm ở tầng một. Ba người gõ cửa một lúc lâu vẫn không thấy động tĩnh, cậu ta liền tìm được một cái hộp giày cũ ở ngoài cửa, chìa khóa đựng ở bên trong.

Lâm Tư đặt tô mì trên bàn trà ngoài phòng khách, cậu ta chỉ chỉ vào trong phòng, nói: "Chắc là vẫn chưa tỉnh, để tôi vào gọi anh ấy."

"Để tôi đi."

Giang Tuyền không đợi cậu ta đáp lời, đã tự mình đẩy cánh cửa vào trong. Vừa mới bước vào, liền bị khí lạnh trong phòng ập tới.

Điều hòa nhiệt độ mở quá thấp.

Trong phòng tỏa ra mùi rượu vang nhàn nhạt, rèm cửa buông kín, cả phòng không một chút ánh sáng lọt vào.

Giang Tuyền mở đèn, nhìn thấy người đang ngủ trên giường, quần dài và áo phông nhàu nát, bên cạnh còn vương vãi vài lon trống không.

Giang Tuyền bước tới, ngồi xuống bên cạnh cậu, vươn tay ra khe khẽ lay vai: "Châu Trì." – Cô nhỏ giọng gọi.

Châu Trì dường như bị giật mình, từ trong mơ mơ thấy gì đó, hai tay quơ loạn xạ, bị Giang Tuyền giữ chặt lấy.

Nhiệt độ trong phòng vô cùng thấp, tay cậu cũng lạnh run.

Giang Tuyền nắm lấy tay cậu, xem xét xung quanh, cả người cậu cũng lạnh ngắt.

Châu Trì hơi hơi nhíu mày, còn chưa tỉnh táo hẳn, không động đậy vài giây.

Giang Tuyền khẽ ôm lấy cậu vào lòng.

"Giang Tuyền?" Cổ họng cậu hơi khàn, hai mắt còn chưa mở hẳn, dường như cả người còn chưa kịp phản ứng.

"Là tôi."

Bạn đang đọc truyện *Thành Trì Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39-2

Châu Trì giương đôi mắt đen thẫm lên nhìn cô, bỗng nhiên đưa tay chạm vào mặt Giang Tuyền, giống như xác định xem là mơ hay thực.

"Giang Tuyền..."

"Ừm." Trong lòng Giang Tuyền vô cùng khó chịu, hai mắt cay xè, không nói gì cả, chỉ càng siết chặt lấy bàn tay Châu Trì.

Bàn Tử và Lâm Tử đứng ngoài cửa trông thấy một màn này, cả hai cùng ngăn người trong chốc lát.

Vài giây sau, Bàn Tử vẫn tiếp tục nhìn, Lâm Tử đập đập tay cậu ta, kéo cậu ta ra chỗ khác, sau đó nhẹ nhàng khép cửa lại.

"Này...đây không phải là họ hàng sao?" Bàn Tử bị dọa cho kinh hoàng.

"Nhỏ tiếng chút." Tuy rằng Lâm Tử cũng rất kinh ngạc, nhưng trong lòng hiểu rõ hơn cậu ra rất nhiều, đại khái cũng đoán được tình hình ra sao: "Đừng có nói lung tung."

Bàn Tử chỉ gật gật đầu, hỏi cô: "Thế giờ làm sao giờ?"

"Tôi đi trước đây, ngoài tiệm mỹ đang bận lắm, cậu không có gì làm thì ra phòng khách ngồi đi, đợi chút bảo cô ấy cùng Châu Trì đi ăn cái gì đó."

"Vây cũng được."

Bàn Tử yên vị ở sofa được mười lăm phút, sau đó không nhìn được liền chạy tới nghe ngóng tình hình, kết quả đứng nhìn nửa ngày trời cũng không nghe được gì cả, chỉ loáng thoáng tiếng được tiếng mất, âm thanh rất dịu dàng.

Một lúc sau, cánh cửa phòng mở ra.

Giang Tuyền bước ra ngoài.

Bàn Tử đã quay lại ghế sofa, làm bộ như không nghe thấy gì, gãi gãi đầu: "Anh ấy...Trì ca vẫn ổn chứ?"

"Ừm, tôi đỡ cậu ấy lên giường ngủ rồi, đợi cậu ấy tỉnh rồi để cậu ấy ăn cơm." Giang Tuyền nói với Bàn Tử: "Cảm ơn cậu."

"Cảm ơn gì chứ." Bàn Tử hơi ngượng ngùng: "Tôi với anh ấy là anh em tốt mà."

"Còn chị vừa rồi đâu?" Giang Tuyền nhìn quanh bốn phía.

"À, chị Lâm Tư hả, chị ấy đi trước rồi."

Giang Tuyền gật gật đầu, nói: "Nếu cậu bận thì cứ đi đi, tôi có thể chăm sóc cậu ấy."

Bàn Tử nhìn hai mắt đỏ lên của cô, cảm thấy cô gái này cũng có điểm thú vị, nhìn bên ngoài có vẻ nhỏ hơn cậu ta một chút, lại có vẻ yếu đuối mỏng manh, vậy mà không ngờ lại lợi hại ra phết, một mình chạy từ thành phố xuống đây, lại còn chăm sóc Châu Trì đâu ra đây.

*

Châu Trì ngủ một mạch đến chạng vạng tối.

Sau khi tỉnh dậy, tinh thần cậu có vẻ đã khá hơn.

Giang Tuyền đi ra ngoài mua cháo, hai người cùng nhau ăn.

Lúc Châu Trì đi tắm, Lâm Tư có chạy qua một chuyến, biết cậu đã tỉnh rồi, cô ấy cũng không vào, chỉ đứng ở ngoài cửa vẫy vẫy Giang Tuyền, ra hiệu cho cô đi ra.

Giang Tuyền không hiểu tại sao, cho nên liền đi ra ngoài, theo cô ấy xuống dưới lầu.

"Sao chị không đi vào?" Giang Tuyền hỏi, "Cậu ấy đỡ hơn nhiều rồi, vừa mới ăn cháo xong."

"Cậu ấy không muốn gặp chị." Lâm Tư mỉm cười, đưa túi thuốc sang: "Bàn Tử nói cậu ấy bị cảm, em cầm lấy đi."

Giang Tuyền nhận lấy sau đó nói cảm ơn, định hỏi gì đó nhưng lại kìm lại.

Lâm Tư lại cười nhẹ: "Chị đã nhìn cậu ấy lớn lên, em không cần phải khách khí như vậy."

Giang Tuyền hơi gật đầu.

Lâm Tư nhìn cô, hỏi: "Năm nay em bao nhiêu tuổi?"

Giang Tuyền đáp: "16."

"Ừm, trẻ thật." Lâm Tư trực tiếp hỏi: "Là bạn gái của cậu ấy?"

Giang Tuyền hơi ngẩn ra, do dự vài giây, liền gật đầu.

"Tên nhóc này." Lâm Tư lại cười một chút: "Chị không ngờ cậu ấy thế mà lại yêu đương, tính khí như vậy mà em cũng chịu đựng được hả? Ở cùng với cậu ấy không khó chịu sao?"

Giang Tuyền nhăn mày, cảm thấy hơi khó chịu, nhìn Lâm Tư, nói: "Cậu ấy rất tốt."

Hiển nhiên là thái độ bảo vệ.

Lâm Tư càng lúc càng kinh ngạc, nhân nhạ nói: "Đừng hiểu lầm, chị cũng không nói cậu ấy không tốt, chỉ là tính cách hơi ương ngạnh, làm người bên cạnh mệt mỏi theo."

Giang Tuyền chần chờ một lúc, nói: "Cậu ấy chỉ như vậy lúc không vui thôi." Ngừng lại một lúc, lại nhỏ giọng nói: "Mẹ cậu ấy mất, cho nên hiện tại cậu ấy mới khó chịu."

"Cũng phải." Lâm Tư thở dài: "Lúc đi ấy chưa mất, chị có gọi cậu ấy về một lần, nhưng có chết cũng không chịu, bây giờ thì sao, người cũng mất cả mấy ngày rồi, sự việc đều đã như vậy, người còn người mất, cậu ấy cứ thế này, chẳng phải là giãy vò những người quan tâm cậu ấy sao?"

Giang Tuyền mấp máy môi, định hỏi gì đó lại ngập ngừng.

Lâm Tư nói: "Em muốn hỏi gì thì cứ hỏi đi."

Giang Tuyền hỏi, Lâm Tư cũng trả lời.

Về chuyện của Châu Trì, lần đầu tiên Giang Tuyền được nghe tường tận.

Một số đúng là giống với những gì cô được nghe lúc trước.

Quả thật trước đó cậu sống với mẹ, sau đó đến năm chín tuổi mới chuyển tới Châu gia. Mẹ cậu sinh cậu năm hai năm tuổi, nhưng lúc đấy bà vẫn chưa kết hôn, bởi vì biết chắc không thể gả được vào Châu gia, cho nên lúc biết có thai bà liền bỏ đi, một mình sinh rồi nuôi nấng Châu Trì đến năm sáu tuổi, sau

đó kết hôn với một người hàng xóm bên cạnh nhà, ông ta đã ly hôn và có một đứa con trai riêng.

Châu Trì sống ở gia đình mới này hai năm, có thêm một cha dượng và một người anh, nhưng đến lúc cậu lên chín tuổi, cha dượng lâm bệnh nặng, tiền điều trị gần như đã ngốn hết cả gia tài, mẹ cậu đã nghĩ đủ mọi cách kiếm tiền nhưng vẫn không đủ. Mà Châu gia mỗi năm đều tìm đến cửa vài lần.

Lâm Tư nói đến đây liền thở dài một cái.

"Di Lương sau đó liền thỏa hiệp, đưa Châu Trì sang nhà bên kia, đổi lại Châu gia đưa sang một khoản tiền, vào thời điểm đó, chính là khoản tiền cứu mạng. Châu Trì không muốn đến Châu gia, nhưng không còn cách nào khác, lúc đi còn khóc rất nhiều, Châu gia dỗ họ cho cậu ấy, di Lương lại hứa với cậu ấy rằng, đợi sau này kiếm đủ tiền trả cho Châu gia sẽ đón cậu ấy trở về..."

Giang Tuyền hỏi: "Sau đó thì sao?"

"Sau đó liền nuốt lời." Lâm Tư nói: "Nhưng cũng không có cách nào cả, làm gì có chuyện dễ dàng như thế, lại qua đi hai năm, di Lương sinh tiếp một đứa bé gái, lại càng không thể làm gì được. Châu Trì từ khi đó bắt đầu hiểu chuyện, liền không nhận đi ấy nữa, cậu ấy nghĩ rằng di Lương đã vứt bỏ mình, cho nên rất hận."

Giang Tuyền nghe đến đây, trái tim giống như bị bóp nghẹt, dường như có thể hiểu được cảm giác của Châu Trì.

"Cậu ấy lúc đó đang học cấp hai, chỉ sống có một mình, có lúc di Lương làm đồ ăn mang tới, cậu ấy đến nhìn cũng không thèm, trực tiếp ném hết đi, giống như muốn đoạn tuyệt quan hệ, bạn bè chơi cùng khi trước cũng không thèm quan tâm, nhưng lại vẫn thường xuyên đến tiệm nhà chị ăn mỳ, chủ yếu là để tìm chị. Lúc ấy cậu ấy coi chị giống như chị gái vậy. Đến năm thứ hai, có người tìm chị gây rắc rối, cậu ấy liền vì chị mà đánh nhau với người ta, bị người khác nói khích, cậu ấy liền nói chị là bạn gái của cậu ấy, sau đó liền thực sự bắt đầu theo đuổi chị, đi học tan học đều chờ chị đi cùng, cậu ấy tự mình cho rằng bọn chị đang yêu nhau."

Nhìn biểu hiện của Giang Tuyền, Lâm Tư lắc đầu cười nhẹ: "Cậu ấy lúc đó thì hiểu cái gì, chỉ là một đứa trẻ con, lại là một đoạn thời gian không vui nhất, vô cùng cố chấp bướng bỉnh, chị ngoài việc chăm sóc cậu ấy một chút ra, còn có thể cùng cậu ấy so đo cái gì? Đành phải tùy ý cậu ấy...đại khái do chị xử lý cũng không tốt, sau đó chị với anh cậu ấy," Cô giải thích: "Chính là anh con cha dượng của cậu ấy, bọn chị ở bên nhau, cậu ấy không thể chấp nhận được, liền cũng hận chị luôn, đều đã qua lâu như vậy, cậu ấy chuyển trường cũng là do đã đánh nhau với anh trai một trận..."

Sau khi Lâm Tư nói xong, trời cũng đã tối.

"Di Lương không ở đó, không biết chuyện cũ cậu ấy còn nhớ được bao nhiêu, thật ra lúc cậu ấy chuyển lên tỉnh, chị rất vui, cảm thấy như vậy là tốt cho cậu ấy, cậu ấy ở đây cũng chẳng vui về gì..."

Lâm Tư bắt lực lắc đầu. Người khác đều đã có cuộc sống mới, không thoát ra được hình như chỉ có một mình Châu Trì.

Giang Tuyền trầm mặc một lúc lâu, lời nói đều không thoát ra được.

Đúng vậy, ai cũng ổn hết cả rồi, lúc Lâm Tư nói những chuyện này đều với dáng vẻ "vân đạm phong khinh", có vẻ cũng không còn là chuyện gì ghê gớm cho lắm, như vậy mọi chuyện cũng coi như là tốt rồi.

Nhưng làm gì có chuyện dễ dàng như thế?

Đồng cảm ầy à, liệu có mấy người có thể làm được?

Lúc Giang Tuyền quay về, Châu Trì đang lau tóc, đứng ở cửa phòng hỏi: "Đi đâu về thế?"

Khuôn mặt cậu nhợt nhạt, đôi mắt hơi sưng lên.

Giang Tuyền có chút thất thần nhìn cậu vài giây, lắc lắc cái túi trong tay, nói: "Thuốc cảm."

Cô đi qua, nhẹ nhàng ôm lấy cậu, khuôn mặt dụi dụi vào hõm vai, khẽ gọi: "Châu Trì."

Châu Trì hỏi: "Sao thế?"

Giang Tuyền không nói gì, cũng không buông tay. Qua một lúc sau, nhỏ giọng hỏi: "Uống thuốc nhé, được không?"

Cậu gật đầu: "Ừ."

Đợi cậu uống thuốc xong xuôi rồi, Giang Tuyền mới đến lấy quần áo của mình sau đó đi tắm.

Châu Trì ngồi trên ghế sofa, tầm mắt rơi xuống cặp sách của Giang Tuyền.

Trong phòng tắm vang lên tiếng nước chảy.

Giang Tuyền không đòi hỏi gì, tắm rửa rất nhanh, trong nhà tắm chỉ có một chai dầu gội đã gần hết hạn dùng, cô lấy đại một ít xoa lên người, nhanh chóng tắm xong.

Giang Tuyền mặc quần áo chỉnh tề, chân đi đôi dép ướt, loẹt quẹt đi về phòng.

Trên giường để một chiếc khăn tắm mới, không biết Châu Trì kiếm ở đâu ra, Giang Tuyền đứng bên cạnh giường lau tóc, qua một lúc, quay người lại liền thấy Châu Trì dựa vào khung cửa lặng lẽ nhìn cô.

Giang Tuyền bị nhìn có chút không thoải mái, mím mím môi, ngón tay tùy tiện cào cào vài cái trên đầu.

Châu Trì bước qua, từ trong ngăn kéo tủ lấy ra khăn của mình.

"Không có máy sấy, cho nên lau kỹ vào." Giọng cậu hơi khàn khàn, cầm lấy cái khăn quần lần nữa lên đầu cô, nhẹ nhàng giúp cô lau tóc.

Giang Tuyền không động đậy, đáng vẻ lúng ta lúng túng.

Cậu cứ từ từ mân mê trên đầu cô.

Tối hôm đó, Giang Tuyền nằm ngủ trên giường của Châu Trì, Châu Trì muốn đi ra ghế sofa nhưng cô không chịu, cuối cùng hai người đành cùng nhau chen chúc trên giường, Giang Tuyền đưa MP3 sang cho cậu, cậu cũng không nghe, chỉ cầm ở trong tay.

Điều hòa trong phòng bị Giang Tuyền chỉnh cao lên vài độ, chỉ cần đắp một cái chăn mỏng là vừa.

Đèn trần đã tắt, chỉ còn bóng đèn ngủ bên bàn vẫn mở, phát ra ánh sáng nhẹ nhàng.

Trong một thời gian dài, cả hai người đều im lặng.

Qua một lúc sau, Giang Tuyền nhỏ giọng nói: "Lúc cậu đi tắm, tôi có gặp chị Lâm Tư của cậu, thuốc cảm cũng là của chị ấy mang sang."

Châu Trì tựa hồ không hề ngạc nhiên, cậu im lặng một lúc, nói: "Chẳng trách."

Giang Tuyền ngược mắt lên nhìn.

"Từ lúc cậu quay lại nhìn cứ có vẻ sai sai."

Giang Tuyền ngẩn người.

Châu Trì nhìn cô, đề thấp giọng: "Lúc nhìn tôi giống y như muốn khóc vậy."

Giang Tuyền không nói gì, hơi cúi đầu xuống.

Châu Trì sát lại gần, chạm nhẹ vào má cô: "Chị ấy nói gì với cậu?"

"Đều nói hết." Giang Tuyền nói. "Tôi đều biết hết rồi."

Châu Trì ừ một tiếng trong cổ họng, nhàn nhạt nhìn cô.

Giang Tuyền lau lau mắt.

Châu Trì: "Khóc cái gì?"

"Tôi quen cậu sớm chút nữa thì tốt rồi." Một câu này cô nói rất nhỏ, giống như đang tự nói chuyện với chính mình. Cô cúi đầu rúc xuống vô chăn, mí mắt khẽ sụp xuống, khuôn mặt nhỏ bé lộ ra trong ánh sáng dịu dàng.

Châu Trì gơ tay lên, kéo lấy đầu cô tới ngực mình, khẽ xoa đầu, sau đó cúi xuống hôn lên mặt cô.

"Ừm, tôi cũng nghĩ vậy."

Hết chương 39.

Bạn đang đọc truyện *Thành Trì Của Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Nếu như gặp nhau sớm hơn, vậy thì có thể cùng cậu trải qua thời điểm đó rồi.

Giang Tuyền ôm lấy cổ Châu Trì, môi cũng ép sát vào môi cậu, nhẹ nhàng nói: "May thay, bây giờ có thể quen biết cậu."

Cơ thể cô ảm áp, mái tóc mềm mại cọ vào cổ cậu hơi ngứa.

Châu Trì nhỏ giọng: "Ừ."

May thay.

Căn phòng yên tĩnh rất lâu.

Ngoài cửa sổ gió bắt đầu nổi, sau một lúc, vài giọt mưa nặng hạt bộp bộp rơi xuống, làm bật cánh cửa ra. Rèm cửa lay động, bên ngoài một mảnh tối đen.

Con mưa làm dịu đi không khí oi bức cả một ngày.

Giang Tuyền hơi buồn ngủ, đêm qua không được ngủ ngon, ngày nay lại ngồi trong xe bus cả một ngày trời, thực ra cô rất mệt, nhưng vẫn cố mở mắt trò chuyện với Châu Trì, cô nghịch nghịch bàn tay Châu Trì, hai mắt từ từ nhắm lại.

"Buồn ngủ rồi?" Châu Trì vuốt nhẹ tóc cô, hỏi.

"Ừm." Cô mơ màng đáp lại, từ từ chìm vào giấc ngủ.

Qua một lúc sau, liền mơ hồ nghe thấy Châu Trì trầm giọng nói: "Giang Tuyền, tôi vẫn nên ra ngoài ngủ."

Giang Tuyền không mở mắt, lại càng dịch sát người vào cậu hơn.

"Không."

Châu Trì: "...Cậu xác định?"

"Ừm." Giang Tuyền không nghĩ nhiều, chỉ biết ngủ ở ghế sofa sẽ không thoải mái, nên không muốn cậu đi.

Ở một góc độ nào đó, cô đối với cậu đều buông bỏ hết phòng bị của bản thân mình.

Châu Trì trầm mặc, cũng không nói nhiều nữa, "Tắt đèn nhé."

"Đợi đã." Cô nói, "Tôi đi vệ sinh một chút."

Châu Trì: "Bây giờ đi?"

Giang Tuyền ừ một tiếng, lại lười biếng không muốn đứng dậy.

Châu Trì ngồi thẳng người lên, đưa tay kéo cô: "Để tôi đi cùng cậu."

Giang Tuyền đi vệ sinh xong, liền ra ngoài đứng chờ Châu Trì, cô dụi dụi mắt, tinh ngủ không ít.

Hai người đi xong, quay lại giường ngồi.

Cậu đi chân trần, Giang Tuyền nhìn thấy hình xăm trên mắt cá chân của cậu. Cô cúi đầu nhìn chăm chăm, liền thấy một chuỗi ký tự: Liang (liang là phiên âm của 梁, họ của mẹ Châu Trì.)

"Cái này..." Cô chỉ chỉ, sau đó ngẩng đầu nhìn cậu.

"Lương, họ của tôi." Ngực khí của Châu Trì nhàn nhạt, không có thăng trầm: "Trước kia rồi."

Giang Tuyền đã hiểu ra.

Đây là họ của mẹ Châu Trì.

Cô lại cúi xuống nhìn, quan sát vài giây, nói: "Xăm cái này có đau không?"

Châu Trì: "Cũng bình thường, tôi không nhớ nữa, lâu lắm rồi." Thời gian đó chơi cùng mấy người gần nhà, sau đó bị lôi đi xăm, đã qua rất nhiều năm rồi.

Giang Tuyền thì thầm: "Nhìn rất đẹp. Lần đầu tiên tôi gặp cậu đã nhìn thấy rồi. Lúc đó cậu quay người rồi đi, tôi nhìn không rõ, nhưng cũng không dám gọi cậu."

Cô đột nhiên nói về lần gặp gỡ đầu tiên, Châu Trì hơi kinh ngạc, liền hồi tưởng lại, phát hiện thời điểm đó lại chẳng có ấn tượng gì về cô.

Hình như nhìn có vẻ ngoan, dễ bắt nạt.

Giang Tùy khẽ vuốt ve chuỗi ký tự trên chân cậu, ngẩng lên mỉm cười: "Ngủ thôi, tôi buồn ngủ rồi."

"Ừ."

Châu Trì tắt đèn bàn.

Trong phòng đột nhiên tối đen, cậu đưa tay ra kéo cô dịch tới bên cạnh, cậu không dám kéo sát vào, mà để lại một chút khoảng cách ở giữa. Nhưng một chút khoảng cách này liền không chống đỡ được trong lúc ngủ.

Một đêm này, Giang Tùy ngủ rất ngon, cô thực sự vô cùng buồn ngủ, trước đó thì lo lắng, đến lúc nhìn thấy cậu mới nhẹ cả người, buông xuống trái tim đang lo lắng suốt mấy ngày qua, thoải mái ngủ một giấc.

Sáng sớm Châu Trì tỉnh dậy, cô vẫn còn đang trong mơ, hơi thở nhẹ nhàng, khuôn mặt ghé sát một bên, cả người vùi ở trong chăn, khẽ rúc vào lòng Châu Trì, cả người không yên phận, còn gác một chân lên người cậu.

Làm ỏ rất ấm áp.

Châu Trì nửa ngày không động, hơi quay lại một chút, cúi xuống nhìn khuôn mặt của Giang Tùy.

Cả người cô an tĩnh, lông mi khép chặt, mép cắn kéo lên tận cằm, đôi môi hồng nhạt hơi khép hờ.

Châu Trì chậm chậm kéo chân ra, đứng dậy khỏi giường, hai tay đưa lên vuốt mặt, sau đó cúi người kéo chăn cho Giang Tùy, lại đứng lặng lẽ nhìn cô một lúc lâu, trong người dâng lên một cỗ nhiệt, không kiềm được cúi xuống hôn lên trán cô hai lần, sau đó lại dịch xuống chạm tới môi.

Bên ngoài trời đã sáng rõ, Châu Trì đi chân trần, đứng bên cửa sổ một lúc.

Ánh nắng rực rỡ một khoảng trời.

Là một ngày nắng đẹp.

*

Giang Tùy ở lại Mi thành hai đêm, đến sáng ngày thứ ba liền chuẩn bị lên đường, cùng với Châu Trì quay về.

Đồ đạc cũng không có nhiều, hai người rất nhanh liền thu dọn xong, ra đến đầu tiểu khu liền gặp Bàn Tử đang đi vào.

Ba người cùng đi đến quán mỳ của Lâm Tư.

Bàn Tử hỏi: "Anh không nói gì với chị Lâm Tư à?"

Châu Trì không nói gì, chỉ im lặng dắt Giang Tùy đi.

Giang Tùy do dự một chút, bước chân dừng lại, quay sang nói với Châu Trì: "Hay là, vẫn nên chào chị ấy một tiếng."

Đúng lúc này, Lâm Tư đi từ bên quán mỳ sang, mỉm cười với Giang Tùy: "Đi đấy à?"

"Dạ."

Lâm Tư nói: "Chị nói với Châu Trì mấy câu."

Giang Tùy gật gật đầu, nhỏ giọng nói: "Tôi qua bên kia mua ít đồ ăn, đợi tí lên xe nếu đói còn có đồ ăn."

Châu Trì liếc cô một cái, không nói gì.

Giang Tùy vỗ vỗ lên mu bàn tay cậu: "Chỉ một lúc thôi."

Đợi vài giây sau, cuối cùng cậu cũng buông tay.

Bàn Tử đi cùng Giang Tùy vào siêu thị nhỏ đối diện.

Lâm Tư dõi theo hình bóng họ trong mắt Châu Trì.

Qua một lúc, Châu Trì không nhìn nữa, cúi đầu khẽ đá vài viên sỏi dưới đất: "Chị muốn nói gì?"

"Cũng không có gì, chúng ta đã lâu không nói chuyện tử tế với nhau rồi." Lâm Tư nhàn nhạt nhìn cậu, hỏi: "Lần này đi rồi, sau này có quay lại không?"

"Không biết."

Lâm Tư nói: "Mẹ cậu đi rồi, chú Lý và Lý Thành cũng không có quan hệ gì với cậu cả, tôi đoán, em gái cậu cũng không muốn nhận, thực ra tôi cũng có thể hiểu, như vậy cũng tốt, ở đây hết thảy mọi thứ đều không liên quan gì đến cậu nữa, sau này cậu hãy sống tốt hơn, tự chăm sóc bản thân mình."

Châu Trì không nói gì.

Hai người rơi vào trầm mặc một lúc, sau đó Lâm Tư lại nói thêm vài câu.

Châu Trì đột nhiên quay lại nhìn cô: "Lý Thành đối xử với chị có tốt không?"

Lâm Tư ngăn người, nói: "Rất tốt. Tính cách của anh ấy, cậu cũng biết mà, đối xử với ai cũng đều tốt cả." Ngừng lại một chút, Lâm Tư hỏi: "Chuyện trước kia, có phải cậu vẫn còn trách tôi?"

Châu Trì không trả lời.

Bên kia siêu thị, Giang Tùy đã mua xong vài món đồ, cô cùng Bàn Tử đứng bên kia đường, cũng không đi qua, trong tay cầm túi nhựa màu đỏ.

Châu Trì tựa hồ nhìn sang, tầm mắt không động.

Lâm Tư cũng nhìn theo tầm mắt cậu, liền cười nhẹ, ngữ khí thanh thoi: "Cô ấy rất đẹp, cũng rất tốt, làm sao cậu lại quên?"

Châu Trì nói: "Chị hỏi nhiều thế làm gì?"

Nụ cười trên mặt Lâm Tư càng thêm rõ ràng, nhìn cậu vài giây: "Vậy tôi lại hỏi thêm câu nữa vậy."

"Cậu vẫn cho rằng lúc đó cậu thích tôi đấy à? Hay là, nói như này đi..." Ánh mắt Lâm Tư ôn hòa: "Cảm giác của cậu với cô ấy hiện tại có giống với tôi ngày xưa không?"

Ngoài đường có vài chiếc xe vụt qua, âm thanh ồn ào.

Một chiếc xe chờ hàng dừng lại ở cửa siêu thị, che mất hình dáng Giang Tùy.

Châu Trì vô thức chau mày.

"Không giống."

Cậu nhả ra hai chữ, sau đó bước qua đường, nhanh chóng tới bên cạnh Giang Tùy.

Lúc chờ ở bến xe, Giang Tùy nhiều lần định hỏi cậu về chuyện với Lâm Tư, nhưng lại cảm thấy thời điểm có phần không thích hợp cho lắm, sợ rằng Châu Trì không muốn nói ra.

Cô chần chừ một lúc, vẫn quyết định không hỏi.

Hành trình hơn năm giờ quay về, tựa hồ không khó khăn như lúc tới, có lẽ vì có Châu Trì ở bên, thời gian cũng trôi nhanh hơn rất nhiều, phản ứng say xe của Giang Tùy cũng không rõ ràng nữa.

Giữa đường cũng ngủ được mấy tiếng, lúc đến nhà ga, Giang Tùy bị cậu gọi dậy, hai người dắt tay nhau xuống bắt taxi.

Lúc xuống taxi ở đầu hẻm, Giang Tùy mới chợt nhớ ra một chuyện.

Hôm đó cô đến tìm Tri Tri hỏi địa chỉ, thằng bé có khi đã phát giác ra điều gì rồi cũng nên.

Giang Tùy nói với Châu Trì: "Có lẽ Tri Tri biết chuyện của chúng ta rồi."

"Không sao." Châu Trì không quá để ý: "Tôi sẽ bắt nó im mồm."

Giang Tùy cũng không biết Châu Trì đã nói với thằng bé thế nào, dù sao sau một khoảng thời gian, Tri Tri giống như không hề biết gì, ngoan ngoãn khác thường, không hề đề cập gì đến chuyện đó trước mặt cô.

Giang Tùy rất kinh ngạc, nhưng cũng chẳng có thời gian nghiên cứu, bởi vì nghỉ hè vừa mới qua được một phần tư, Giang Phóng đã qua đón cô đi.

Kỳ nghỉ hè này, Giang Phóng có một hạng mục phải đến Mỹ hơn một tháng, vì vậy muốn đưa Giang Tùy theo, muốn nhân cơ hội này để cô mở mang đầu óc của mình.

Giang Tùy rất mâu thuẫn, cô quả thực muốn đi, ở độ tuổi này, ai mà không muốn có thể được nhìn ngắm thế giới bên ngoài? Thế nhưng khoảng thời gian

này quan hệ của cô với Châu Trì cũng rất tốt, vừa muốn đi lại vừa muốn ở bên cạnh cậu.

Dù sao, trải qua một cuộc đấu tranh nội tâm, cuối cùng vẫn quyết định đi.

Bởi vì Châu Trì cũng không phản đối, tuy rằng lúc mới nghe cũng không được vui cho lắm, nhưng sau đó cũng đồng ý để cô đi.

Trong những ngày Giang Tuy không ở đây, Châu Trì hầu như không ra khỏi phòng, dành rất nhiều thời gian để làm bài tập, chỉ thi thoảng mới ra ngoài tụ tập với đám con trai trong lớp, so với trước kia, thì kỳ nghỉ này của cậu có vẻ vô cùng đơn điệu.

Còn Tri Tri à, trong lòng ngứa ngáy đến phát điên.

Trong lòng biết được một bí mật, mà lại bị ép phải ngậm mồm, loại cảm giác này đúng là vô cùng khó chịu, Tri Tri kìm không nổi, lại không dám công khai đối kháng với cậu nhỏ của mình, xét cho cùng bản thân đúng là bị cậu ấy nắm đằng chuôi, chỉ cần cậu ấy tùy tiện nói một câu thôi cũng đủ để mình ăn no đòn rồi.

Đối với bí mật lớn đó, Tri Tri lúc đầu chỉ biết đầu má không ngừng, cho đến hiện tại cũng đã gần như phần nào chấp nhận thực tế.

Chỉ là ngẫu nhiên lại suy nghĩ vu vơ, vẫn là mùi phần đau đớn, không thể nào hiểu nổi tại sao Giang Tuy lại phải thế vậy??? Làm chị của cậu không tốt à, tại sao lại muốn làm mẹ nhỏ làm gì???

Dù sao bây giờ thằng bé cũng chỉ mong chị gái đại khờ của mình thức tỉnh sớm một chút.

Một mạch thẳng tới lúc gần khai giảng, Giang Tuy mới trở về.

Hôm đó vừa hay là sinh nhật của Trương Hoán Minh, cậu ta mời mấy người bạn tốt đến cùng nhau ăn uống, Châu Trì cũng đi.

Lúc Giang Tuy xuống máy bay đã rất muộn, vốn dự kiến chập tối là về đến, mà lại trễ hơn một tiếng đồng hồ.

Điện thoại đã có mấy tin nhắn của Châu Trì, Giang Tuy tạm thời quyết định đi tìm cậu trước.

Giang Phóng vừa đưa cô về đến phòng trọ, cô liền chân trước chân sau ra khỏi nhà. Đã là chín giờ hơn, Giang Tuy tới chỗ hát karaoke, sau đó ở bên ngoài gửi tin nhắn cho Châu Trì, hỏi cậu ở phòng nào.

Chưa đầy nửa phút sau, liền thấy Châu Trì đi ra.

Giang Tuy giơ tay lên vẫy vẫy cậu, nhìn thấy bên cạnh có mấy nữ sinh đang chăm chú nhìn Châu Trì, thì thầm thảo luận.

Giang Tuy nhận ra bọn họ cũng học ở trường trung học số hai, hình như bên lớp bốn láng giềng, trước đây lúc đi qua hành lang đã nhìn thấy vài lần.

Xem ra mọi người đều đang chơi ở đây.

Giang Tuy do dự một chút, không gọi Châu Trì nữa, mà đi vào phòng vệ sinh bên cạnh.

Đợi chừng hai phút sau, cậu vẫn chưa đến, Giang Tuy định lấy điện thoại ra gửi tin nhắn qua, đột nhiên tay bị người khác kéo lấy.

Cô quay đầu liền mỉm cười: "Cậu..."

Lời còn chưa nói xong, liền bị Châu Trì kéo sang lối thoát hiểm ở bên cạnh. Cậu đỡ lấy gáy cô, cúi người hôn xuống.

Hết chương 40.

Bạn đang đọc truyện *Thành Trì Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41-1

Động tác của Châu Trì lúc bắt đầu có hơi vội vã, một tay ôm eo của Giang Tuy, đẩy cô lùi về sau hai bước, đầu cô gần như đụng trúng tường, nhưng được bàn tay cậu đỡ lấy.

Cậu không giống như trước kia, hiện tại chỉ cần hôn thì không những phải môi lưỡi dây dưa, mà còn phải kéo dài vài phút.

Người cũng đều đi từ trong sáng cho đến không trong sáng, kinh nghiệm không ngừng trau dồi ngày càng phong phú, ham muốn cũng được dâng chân lên đẳng cấp.

Nhưng mà Giang Tuyền còn chưa lập tức thích ứng được, hơn một tháng không gặp nhau rồi, vừa nhìn thấy nhau cậu ấy liền mãnh liệt như vậy, cũng không có đạo đầu cho người ta.

Đều bị cậu ấy hôn đến hồ đồ rồi.

Thân hình mảnh mai của cô bị kẹp giữa cậu và bức tường, quần áo mùa hè mỏng tang, cậu lại áp sát rất gần, cơ ngực rắn chắc chỉ cách bộ ngực mềm mại của cô một tầng vải mỏng. Giang Tuyền muốn trốn cũng chẳng biết trốn đi đâu, cũng không dám cử động, qua một lúc sau mới hơi phản ứng với cậu một chút, nhưng cũng chỉ là hơi đưa lưỡi ra, khẽ liếm nhẹ. Trong vấn đề này, tựa hồ năng lực linh hội của con gái không thể so được với con trai, hôn cũng đã hôn qua nhiều lần, thế nhưng cô vẫn lúng túng y như lần đầu tiên, rụt rè đưa lưỡi ra, hai mắt cũng nhắm chặt lại, lông mi khẽ rung lên.

Châu Trì có lẽ mới chỉ uống qua một chút nước ngọt, dù sao Giang Tuyền ném được trong miệng cậu chỉ có một chút vị ngọt, không phải mùi bia rượu.

Vốn nghĩ rằng ở mấy bữa tụ tập như này, cậu ấy chắc chắn sẽ uống rượu, không nghĩ tới thế mà lại chỉ uống nước cam.

Lại nghĩ tới nơi này, đại não của Giang Tuyền trở nên rõ ràng, liền nhớ ra đây là nơi công cộng.

Lúc này Châu Trì dường như cuối cùng cũng hôn đủ, đôi môi ướt át còn mơn mên môi cô một lúc, mới luyến tiếc kết thúc nụ hôn tái hợp này.

Cậu bước lùi lại một chút, bàn tay chống lên tường phía sau, cúi xuống nhìn cô.

"Cậu còn biết quay về à?"

"..." Sắc hồng trên mặt Giang Tuyền vẫn chưa tan hết, hai mắt ẩm ướt ngẩng lên nhìn cậu.

"Tại vì về trễ mà, bố tôi lại đưa về, nên không thể gọi cậu đến đón được." Cô nhỏ giọng giải thích, ánh mắt giống như lấy lòng: "Ông ấy vừa mới đi, tôi liền tới đây tìm cậu."

Châu Trì cũng không biểu hiện rõ ràng, chỉ nhìn cô.

Hơn một tháng này, tóc Giang Tuyền đã dài ra một chút, không buộc lại, mà xõa ra ngang vai, cô mặc một chiếc váy cotton tới ngang gối, lộ ra vẻ yếu đuối an tĩnh, không biết do quần áo hay mái tóc, mà nhìn cô cao hơn, cũng lại hơi gầy hơn.

Yết hầu Châu Trì khẽ động, cậu mỉm cười: "Sao cậu lại xinh thế nhỉ?"

Giang Tuyền ngẩn người, tròn mắt đen nhánh ngước lên nhìn cậu.

Đây là định tâm sự ngọt ngào với cô đúng không?

Giang Tuyền cảm thấy có chút vui vẻ, hai mắt cong lên, nghĩ nghĩ một chút, cũng không biết phải đáp lời làm sao, liền có đi có lại cũng khen cậu một câu: "Sao cậu cũng đẹp trai thế nhỉ?"

Châu Trì cười một tiếng.

Giang Tuyền tỉ mỉ nhìn cậu, mắt mở to ngạc nhiên: "Có phải cậu lại cao hơn rồi đúng không?"

Châu Trì hơi nhếch khóe miệng: "Mắt cậu cũng biết nhìn đấy."

"Thật cao hơn đúng không?" Giang Tuyền cười rất vui vẻ: "Lợi hại thật đấy."

"Lợi hại thế nào?" Cậu xoa xoa đầu cô: "Năm lùn nhỏ?"

"Cậu sao lại nói tôi thế rồi, tôi cũng cao hơn mà, tí về cậu đo lại thử mà xem."

Cậu không trả lời, cả hai nhìn nhau, phì cười.

Giang Tuyền nhìn thấy cậu cười thoải mái như vậy, trong lòng cũng vui lây, biểu tình thư giãn, trong mắt cũng ánh lên niềm vui, như thể đã hoàn toàn vượt qua giai đoạn ảm đạm lúc đầu hè.

"Châu Trì, cậu có nhớ tôi không? Cô ngước lên hỏi.

"Không nhớ." Đáp rất sáng khoái.

Giang Tuyền: "..."

Châu Trì đứng thẳng dậy, không chống tay lên tường nữa, một tay chỉnh lại cổ áo sơ mi, một tay kéo kéo Giang Tuyền: "Loại câu hỏi này, rất ngốc."

"..."

Được rồi.

Giang Tuyền vẫn ngẫm thừa nhận đây là một buổi tâm sự ngọt ngào.

Hai người bước ra khỏi cửa thoát hiểm, không nắm tay nhau, sánh vai bước vào phòng hát.

Ở bên cạnh nhà vệ sinh, mấy cô gái lúc này vẫn còn đứng hóng, nhớ lại một màn vừa rồi, liền kinh ngạc không thôi.

"Ồi mẹ ơi."

"Đây thật sự là Giang Tuyền sao?"

"Cũng thật to gan đi, dám ở đây mà hôn nhau, nhìn không được hả?"

"Cậu ấy không phải học sinh giỏi à?" Một nữ sinh lớp bốn đẩy đẩy Triệu Hử Nhi: "Còn nữa, không phải cậu nói Châu Trì không yêu đương gì sao?"

"Phải đấy. Bọn họ hình như là họ hàng mà?" Một nữ sinh khác biểu tình khoa trương: "Sao hỏi đó cậu ta không chấp nhận cậu, giờ lại cùng Giang Tuyền yêu đương rồi?"

"Làm sao mà tôi biết?" Sắc mặt của Triệu Hử Nhi khó coi cực điểm, xoay người đi vào nhà vệ sinh.

*

Qua ngày hôm nay, kỳ nghỉ hè chỉ còn hai ngày, Giang Tuyền cũng đã sẵn sàng để bắt đầu năm học mới.

Một ngày trước khai giảng, cô đi đến thăm dì Đào và Trì Trì, tặng hai người vài món quà mang về từ Mỹ.

Chưa vào năm học mới mà Trì Trì đã bắt đầu quay trở lại guồng quay bài vở, lúc Giang Tuyền qua, thằng bé còn đang vò đầu bứt tóc với mớ bài tập Anh văn. Với sự giúp đỡ của Giang Tuyền, cuối cùng thằng bé cũng hoàn thành xong, lập tức ném bút, đổ ập người xuống giường, thở phào nhẹ nhõm, sau đó quay sang rom-rom nước mắt thể hiện lòng biết ơn với Giang Tuyền: "Chị, chị đúng là một thiên thần..."

Giang Tuyền bất lực nói: "Bao giờ em mới tự giác một tí được hả, lúc nào cũng để nước đến chân mới nhảy, bài từ đầu hè đến giờ sắp đi học rồi mới thêm làm?"

"Cái này chị không thể miễn cưỡng em được." Trì Trì bắt đầu nói đạo lý: "Chị nghĩ xem, cả một cánh rừng lớn như vậy, chim gì mà chả có, có chim thích bay, có chim thì thích ăn, còn có chim thích đi bới phân, thế giới lớn như thế, kiểu gì chả có người chăm người lười, bằng không làm sao mẹ em lúc nào cũng khen chị được, đúng không?"

"..." Giang Tuyền không còn gì để nói.

Cái loại lý do vụng về này, Trì Trì lại có thể trăm lần như một đem ra đối phó với cô.

Giải quyết xong, Trì Trì liền nhớ đến mấy chuyện ngứa ngáy kia, cố nhắc mình nhìn, phải nhìn, thế nhưng vẫn không nhìn được, bỏ qua lời cảnh cáo của Châu Trì, lập tức từ trên giường ngồi thẳng dậy, thần thần bí bí nói với Giang Tuyền: "Chị, hai chúng ta nói về bạn trai của chị đi."

Thằng bé đột nhiên thay đổi chủ đề, làm Giang Tuyền ngẩn người một trận, cả người không thoải mái, mặt cũng đỏ lên, nhưng trước mặt Trì Trì vẫn phải giữ bộ dáng làm chị: "Em mới có mấy tuổi chứ, nói chuyện này với chị làm gì?"

"Cái gì mấy tuổi chứ," Trì Trì giãy nảy: "Chị không phải cũng giống em à, chúng ta đều là trẻ vị thành niên đó được không, ai cũng không được coi thường ai. Chuyện này cũng đã lâu lắm rồi, thế mà chị còn không thêm nói với em."

"Lại còn phải nói với em cái gì?"

"Chị là chị em, bạn trai của chị lại là cậu nhỏ của em, chị xem xem, chuyện này không liên quan gì đến em à?" Trì Trì mười phần oan ức: "Trừ khi chị nói chị không phải là chị em."

Bạn đang đọc truyện *Thành Trì Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.